

Giới thiệu Nợ Hồng Nhan

Truyện Nợ Hồng Nhan của tác giả Nhất Độ Quân Hoa là câu chuyện vui nhộn về những mối thù oan gia của các nhân vật.

Do nhiều sự hiểu lầm mà một người là bạn của ông nội nữ chính lại cư nhiên xuyên không tới tương lai làm bạn với nữ chính. Mà nữ chính lại hiểu lầm là hấn giết ông nội mình nên tìm cách trả thù.

Sự thật là như thế nào mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Chương 1: Ma đầu bị giam cầm.

“Rốt cuộc ngươi là nam hay nữ?”

Những tia sáng leo lét bên trong địa lao âm u tối tăm, bầu không khí tràn ngập mùi mốc meo, ẩm ướt.

Giang Thanh Lưu men theo con đường nhỏ hẹp, dừng lại trước cửa một căn phòng giam chật chội. Người bị giam bên trong tóc dài rũ rượi, hai tay bị trói ngược đằng sau bằng sợi xích to nặng, khuôn mặt cấu bẩn không nhìn rõ diện mạo.

Giam cầm suốt ba mươi năm, gã ma đầu từng khiến các hào khách giang hồ vừa nghe tên đã sợ mất mật dần dần hiện ra trước tầm mắt mọi người. Trong ba mươi năm ấy, Giang gia canh giữ hấn chưa từng có chút lơ lỏng.

Cả ngày địa lao chìm trong bầu không khí im lặng chết chóc, nên dù chỉ là một tiếng động nhỏ cũng đủ kinh động đến hấn. Hấn ngẩng đầu lên, bên trong đồng xiềng xích trên tay chân có lấp thêm đinh sắt, xuyên thủng qua cổ tay hấn. Giang Thanh Lưu bước vào phòng giam, bên trong mùi hôi thối ngập ngụa.

“Vẫn không chịu nói à?” Giọng nói của hấn lạnh như băng, thủ vệ đứng bên cạnh cúi đầu cung kính thưa: “Bẩm trang chủ, mồm miệng lão tặc này thật sự rất cứng.”

Giang Thanh Lưu gật gật đầu, đã ba mươi năm rồi, cho dù có là Giang gia cũng chẳng ôm ấp hi vọng gì nhiều.

Giang Thanh Lưu đứng trước mặt hấn, thân hình thẳng tắp, anh tuấn phong độ: “Bạc Dã Cảnh Hành, theo lý mà nói Giang mỗ nên gọi ngươi một tiếng tiền bối. Hôm nay ta hỏi ngươi lần cuối, ngươi cất Ngũ Diệu Tâm Kinh ở đâu?”

Kẻ bị xiềng xích gấn chặt hừ lạnh một tiếng, Giang Thanh Lưu khẽ ra hiệu, tên thủ vệ đứng cạnh hiểu ý lui ra. Hấn nhìn chăm chăm vào kẻ tóc tai rối tung, cuối cùng móc một chiếc bình ngọc, dốc ra hai viên thuốc tròn đỏ như máu. Xiềng xích lại vang lên một tràng tiếng động, hấn bóp lấy cảm kẻ bị trói, nhét hai viên thuốc vào miệng, sau đó ép hấn phải nuốt xuống.

Cổ họng Bạc Dã Cảnh Hành khẽ chuyển động, hấn có thể giả dựa nhưng không được. Ba mươi năm nay, mỗi ngày hấn đều sống dựa vào hai viên thuốc này. Sau khi thuốc trôi xuống bụng, cả người hấn đều thả lỏng, đôi mắt vốn dĩ trầm tĩnh cũng dần dần mất đi thần thái, tầm nhìn bắt đầu trở nên mê man.

Giang Thanh Lưu chậm rãi tới gần hấn: “Ngũ Diệu Tâm Kinh ở đâu?”

Cánh môi hấn run rẩy, không tài nào tập trung chú ý được, cả người rơi vào trạng thái mơ màng. Giang Thanh Lưu lại dứt khoát lấy ra thêm một viên nữa, cạy miệng hấn ra nhét vào. Lần này hấn thậm chí còn không thể cắn chặt răng.

Viên thuốc này được gọi là Trường sinh hoàn, cái tên nghe vô cùng mỹ miều, sau khi ăn vào sẽ khiến người ta lâng lâng như lạc vào cõi tiên. Nhưng tác dụng phụ cũng rất rõ ràng, mấy năm nay thần trí hấn trở nên mơ hồ.

Tộc trưởng, và các vị trưởng lão từng trải của Giang gia sau khi thương nghị xong, đều cho rằng Trầm Bích sơn trang cũng không nhất thiết phải giữ lại một kẻ điên nguy hiểm như vậy.

Ăn đến viên thuốc thứ ba, ánh mắt ma đầu từng quát nạt khắp chốn giang hồ trở nên mờ mịt. Giang Thanh Lưu ngồi xổm xuống trước mặt hấn, đột nhiên ánh mắt liền khựng lại, dừng ngay trước ngực hấn. Lúc này bộ y phục hấn mặc trên người đã rách nát tả tơi từ lâu, cả người trên dưới toàn là bùn đất. Nhưng ngực của hấn..... ánh mắt Giang Thanh Lưu ngưng lại.

Cái gì..... Cái gì đây thế này?

Bạc Dã Cảnh Hành toàn thân bần thiêu gục cả người xuống, giống như linh hồn đã rời khỏi thể xác, vô tri vô giác. Trong lòng Giang Thanh Lưu cảm thấy kì quái, cẩn thận kiểm tra, sự vật hiện ra ngay trước mắt khiến vị mình chủ võ lâm thấy nhiều hiểu rộng phải trợn mắt há hốc mồm.

—— Bạc Dã Cảnh Hành, là con gái?

Giang Thanh Lưu giật mình đứng bật dậy, trong làn ánh sáng mờ mờ liền nghiêng người đi, ngăn cản tầm mắt của thủ vệ đang làm việc đằng sau, hồi lâu mới lên tiếng:

“Người đi ra ngoài trước, ta có vài câu cần hỏi hần.”

Thủ vệ chấp tay hành lễ, rồi lui ra ngoài. Bên trong phòng giam tối tăm, Bạc Dã Cảnh Hành bộ dáng bần thiêu không ra hình người, xảy ra chuyện gì, hần cũng không thể nhìn rõ.

Đợi cho người không liên quan đi rồi, Giang Thanh Lưu lúc ấy mới bước đến hai bước, y phục của Bạc Dã Cảnh Hành rách rưới tả tơi, không thể đối thoại một cách “trung thực thẳng thắn” được, hần nghĩ vậy, liền cởi áo khoác, miễn cưỡng che đậy giúp nàng ta.

“Người.....”

Hần muốn hỏi điều gì đó, nhưng lại không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu. Sao Bạc Dã Cảnh Hành có thể là nữ được chứ? Đây thật sự là chuyện lố bịch nhất trong thiên hạ.

Ba mươi năm trước, lúc mà đầu này còn hoành hành trên giang hồ, hần vẫn còn chưa sinh ra. Nghe đồn giang hồ đã sớm coi lão già này là hiện thân của yêu ma, nhưng trên thực tế đối với cả nhân Giang Thanh Lưu mà nói, hần cũng chẳng oán hận con người này nhiều đến thế. Chỉ là trong cuộc hôn chiến khi tám đại môn phái bao vây tấn công lão tặc này, đã có vô số hiệp khách nhiệt huyết phải hy sinh, trong đó bao gồm cả ông nội hần Giang Thiếu Tang.

Kẻ thù truyền kiếp khiến hần giả như không nhìn thấy người của Giang gia giam cầm dùng khổ hình tra tấn lão tặc này suốt ba mươi năm. Nhưng không ngờ hần ta lại là con gái, điều này thực sự quá bất ngờ. Nếu nói ra, toàn bộ giang hồ cũng sẽ coi đây là một chuyện cười.

Ý thức của Bạc Dã Cảnh Hành trước mặt đã phiêu du nơi khác, Giang Thanh Lưu thoáng do dự, mục đích tối lần này rất rõ ràng. Chỉ cần cho hần ăn thêm hai viên Trường sinh hoàn nữa, thì dù Bạc Dã Cảnh Hành có thể lên trời xuống đất cũng không còn đường sống.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng nhìn thấy hần, ánh mắt thỉnh thoảng có lúc tỉnh táo có lúc lại mơ mơ màng màng. Thấy vậy Giang Thanh Lưu mới mở miệng hỏi: “Ngũ Diệu Tâm Kinh đang ở đâu, mau nói đi. Người sẽ được giải thoát sớm, cứ cố chống lại có ý nghĩa gì đâu?”.

Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng lên, hai mắt lại khôi phục được sự tỉnh táo, khoe môi nàng khẽ cong lên, lộ ra nụ cười nhạt: “Cậu bé Giang gia à, đã là Thần Công, lẽ nào người lại có được dễ dàng đến thế?”.

Giang Thanh Lưu biết lão già này quỷ kế đa đoan, thái gia gia Giang Ân Thiên đã đấu với nàng ta rất nhiều năm nhưng cũng không moi được chút thông tin nào, bản thân hần hỏi những lời này cũng đoán rằng không có tác dụng gì. Nhưng nghĩ đến kẻ bị Giang gia giam cầm suốt bao nhiêu năm hóa ra lại là một cô gái, khiến hần không thể không nảy sinh đôi chút từ bi: “Nếu người chết rồi, thì dù là tuyệt thế Thần Công cũng sẽ bị thất truyền trên thế gian. Vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?”.

(Thái gia gia nghĩa là ông của bố.)

Bạc Dã Cảnh Hành lại cúi đầu xuống, trong miệng không biết đang lẩm bẩm những gì. Nhưng nhìn dáng vẻ, thì lại không quá linh hoạt. Trong lòng Giang Thanh Lưu ít nhiều cũng có chút nghi ngờ, cá tính của con người này, nghe đồn là cuồng vọng tàn bạo, khát máu không ai bằng. Hiện giờ trông như thế này, kiểu hùng lúc xé chiêu, lại khiến người ta thấy thương xót vô cùng.

Hơn thế còn là một cô gái, trong giang hồ nhiều người bản lĩnh có nhãn lực chuẩn xác như thế, sao không một ai phát hiện ra nhỉ? Lẽ nào nàng ta không phải Bạc Dã Cảnh Hành? Hần suy đi nghĩ lại, cảm thấy tạm thời nên giữ lại tính mạng cho nàng ta. Vừa quay người định đi, thì Bạc Dã Cảnh Hành ở sau lưng đột nhiên lên tiếng: “Tiểu tử, nếu lão phu nhìn không nhầm, thì thứ ngươi luyện có lẽ là Cửu Phân Kiếm Pháp của Giang gia, dùng Tàn Tượng Thần Công để bổ trợ.”

Giọng nói của nàng ta khàn sạn, thật sự khó phân biệt được là nam hay nữ, bước chân Giang Thanh Lưu vẫn chưa dừng lại: “Vậy thì sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Người tư chất bất phàm, nhưng lại nóng lòng cầu tiến quá mức, đã có dấu hiệu của việc tẩu hỏa nhập ma rồi. Chỉ vì hôm nay ngươi xông vào đây khoác cái áo này cho lão phu, lão phu nhắc nhở ngươi một câu. Nếu sau này có một ngày nào đó những lời ấy ứng nghiệm mà ta vẫn còn trên nhân thế, thì có thể tới tìm ta.”

Giang Thanh Lưu sao có thể để tâm đến những lời nói của hần được: “Người nên lo cho bản thân mình trước đi.”

Giang Thanh Lưu âm thầm điều tra suốt nửa tháng, trong tất cả những tư liệu đã được ghi chép lại, Bạc Dã Cảnh Hành quả thực là nam không có gì phải nghi ngờ. Hơn thế nghe đồn còn cùng Phạm Tổ Tổ của Hàn Âm cốc sinh một đứa con trai. Giang Thanh Lưu không tài nào hiểu nổi, cũng đã từng đến hỏi thăm những hiệp sĩ võ lâm may mắn còn sống sót sau trận hỗn chiến ấy, nhưng không có chút manh mối nào.

Nhưng nửa tháng sau, hần dẫn người bao vây tiêu diệt Âm Dương đạo, trong lúc giao đấu lưỡng bại câu thương cùng môn chủ khác. Giang Thanh Lưu nổi danh từ thuở niên thiếu, ít có đối thủ. Bình thường vẫn chưa nhận ra, nhưng khi thật sự gặp phải cao thủ, lại phát hiện mình không thể khống chế được

nội lực của bản thân. Hắn gắng cầm cự quay trở về Trầm Bích sơn trang, Giang gia vội vàng mời thần y Thiên Hương cốc Thương Tâm tới chữa trị. Sau khi Thương Tâm bắt mạch xong, xác thực khí huyết tắc nghẽn, nội khí chấn động, đã bị tẩu hỏa nhập ma.

Điều người luyện võ sợ nhất chính là lúc vận công thì đau hai bên sườn, tẩu hỏa nhập ma, trên dưới Giang gia nhất thời rơi vào bầu không khí nặng nề u ám.

Kết quả chẩn đoán của Thương Tâm không ai có thể nghi ngờ, nhưng cho dù Giang gia hứa trả một số tiền lớn, nàng ta cũng chỉ nói là nên tĩnh dưỡng, sẽ làm hết mọi khả năng để bảo vệ tính mạng của Giang Thanh Lưu.

Kết quả này không phải điều Giang gia mong muốn, một gia tộc như một ngọn núi sừng sững suốt trăm năm trong võ lâm, bồi dưỡng được một người thừa kế chẳng dễ dàng gì. Nếu như võ công của Giang Thanh Lưu hoàn toàn mất hết, giữ lại tính mạng thì có tác dụng gì chứ?

Tộc trưởng Giang Ân Thiên triệu tập tất cả mọi người mở một cuộc họp ở từ đường, thảo luận khẩn cấp việc tìm người thừa kế tiếp theo. Lúc Giang Thanh Lưu tỉnh dậy bên cạnh không có một ai. Hắn chỉ cảm thấy thất kinh bát mạch đều nóng rực như bị lửa đốt, ngay cả hô hấp cũng vô cùng khó khăn.

“Thôi Tuyết, Thôi Tuyết.” Hắn gọi hai tiếng, tên kiếm đồng của hắn từ bên ngoài chạy vào: “Minh chủ, người tỉnh rồi!”

Thằng bé hốt hoảng vội vàng muốn đi tìm Thương Tâm, nhưng Giang Thanh Lưu lại ngăn thẳng bé lại: “Những người khác đâu?”

Thôi Tuyết lúc này chưa quá mười hai mười ba, đang ở cái độ tuổi ngây thơ trong sáng nhất, cũng không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói: “Minh chủ người hôn mê suốt mấy ngày nay, tộc trưởng rất lo lắng, đang cùng các trưởng lão, tông trưởng bàn bạc chuyện người thừa kế.”

Giang Thanh Lưu bật ho một trận dữ dội: “Phu nhân đâu?”

Thôi Tuyết lúc này mới nhớ đến việc rót nước cho hắn: “Thái nải nải dẫn theo các vị phu nhân đang đọc kinh ở Phật đường, cầu phúc cho minh chủ.”

Giang Thanh Lưu âm thầm tự lực, huyết Khí Hải truyền đến một cơn đau nhói tim. Trong lòng hắn lạnh toát, cố gắng hết sức nhìn cơn đau trên người xuống: “Đại phu là mời Thương Tâm cô nương của Thiên Hương cốc phải không?”

(Huyết Khí Hải là một trong 36 đại huyết trên cơ thể con người. Khí Hải nằm trên mạch Nhâm. Đôi khi người ta thường lấy tên là Đan Điền vì nó là một phần của vùng hạ Đan Điền. Đo từ rốn xuống phía dưới 1,5 thốn đồng thân, điểm đó chính là huyết Khí Hải.)

Thôi Tuyết gạt đầu: “Thương cốc chủ tới đã được mấy ngày rồi, chỉ là nàng ta nói năng rất nghiêm trọng, dọa khiến phu nhân bật khóc.”

Giang Thanh Lưu hỏi: “Nghiêm trọng thế nào?”

Thôi Tuyết: “Nàng ta nói võ công của minh chủ không thể khôi phục lại được nữa, nếu như cẩn thận điều dưỡng, thì vẫn có thể bảo toàn được tính mạng của minh chủ.”

Giang Thanh Lưu bật cười khổ: “Đúng là nghiêm trọng thật.”

Hắn nằm trở lại giường, Thôi Tuyết giúp hắn uống nước xong nói: “Minh chủ người nghỉ ngơi trước đi, con đi mời Thương cốc chủ.”

Giang Thanh Lưu khoát tay ngăn thẳng bé lại: “Thương cốc chủ y thuật cao minh, nàng ta đã đưa ra kết luận như vậy, thì chắc chắn là sự thực rồi. Đừng làm khó nàng ta nữa.”

Thôi Tuyết lúc này mới thấy cuống: “Nhưng mà minh chủ người. ....”

Giang Thanh Lưu gượng tay tỏ ý bảo thằng bé không cần phải nói nhiều: “Ngươi ra ngoài trước đi, ta muốn yên tĩnh một lát.”

Thôi Tuyết thấp tha thấp thỏm đi ra ngoài, Giang Thanh Lưu nằm trên giường. Hắn đã luyện Tàn Tượng Thần Công đến tầng thứ chín, đây là cảnh giới mà cả đời ông hân Giang Thiếu Tang và cha hân Giang Lăng Hà chưa bao giờ đạt tới được. Nhưng cũng đúng như những gì Bạc Dã Cảnh Hành đã nói, kinh mạch của hắn vốn dĩ không chịu được nội lực xung kích nhanh mạnh như vậy.

Nếu như hắn thật sự mất hết võ công, thì sẽ ra sao đây?

Suốt hai mươi bảy năm nay, đây lần đầu tiên hắn nghĩ về vấn đề này.

Giang gia của Trầm Bích sơn trang, cho dù có không phải là người trong võ lâm, nghe đến gia tộc này cũng như sấm nổ bên tai. Suốt hai trăm năm qua, Giang gia có một vị trí không thể lay chuyển được trong giới giang hồ. Những năm gần đây, sáu vị võ lâm minh chủ đức cao vọng trọng đều xuất thân từ Giang gia. Giang Thanh Lưu cũng giống như những người thừa kế các đời của Giang gia, trước năm mười tám tuổi chuyên tâm luyện công, tuyệt không giao thiệp với người trong giang hồ.

Trong cuộc đại hội võ lâm sau năm mười tám tuổi, Giang Thanh Lưu đánh bại đồ đệ đứng đầu của ba phái Hoa Sơn, Nga Mi, Võ Đang, xông lên qua bảy cửa, một trận mà thành danh.

Cuối cùng hắn đứng trước mặt Giang Lăng Hà, minh chủ võ lâm lúc đó, cả người mặc bộ quần áo võ hiệp màu trắng bay phấp phật trong gió. Rõ ràng

chỉ mới mười lăm tuổi, vậy mà ánh mắt của hắn lại cứng cỏi đến vậy, lúc nhìn Giang Lăng Hà hoàn toàn không phải như đang như phụ thân của mình. Mà lại giống như nhìn một bức tượng, một đỉnh núi sắp nhay vượt qua.

Sau đó một năm, hắn chính thức hành tẩu trên giang hồ, chỉ vèn vèn trong một năm, thanh danh đã lên cao. Năm thứ hai, được đại sư đúc kiếm Thương Cầm Từ đặc biệt đúc kiếm cho, danh kiếm trăm ác nghiệp. Năm thứ ba, hắn đã trở thành thượng khách của khắp các danh môn chính phái, tầm gương chính nghĩa khiến đám tà môn ngoại đạo nghe đến tên là sợ mất mật.

Sau này, Giang Thanh Lưu giống như tất cả những người thừa kế khác của Giang gia danh tiếng hiệp nghĩa vang khắp thiên hạ. Năm hắn hai mươi tuổi cùng với phụ thân là Giang Lăng Hà xử lý công việc trong liên minh, hai mươi ba tuổi giải quyết mọi việc một cách độc lập. Cho đến đại hội anh hùng năm hai mươi lăm tuổi, lúc hắn kế nhiệm chức võ lâm minh chủ gần như là chuyện thuận theo lẽ tự nhiên.

Năm hai mươi bảy tuổi, đã có được thành tựu bằng cả đời của rất nhiều người khác. Nhưng hiện giờ, hắn nằm trên giường, bên cạnh chỉ có một kiếm đồng mười hai mươi ba tuổi.

Hắn gơ tay nhắc chiếc khăn mỏng lên —— Lão tặc đó quả thực có nhãn lực nhìn thấy trước mọi việc, có lẽ thực sự có cách chữa nội thương cho hắn. Thôi Tuyệt ở ngoài cửa nghe thấy tiếng động, vội vàng đi vào, nhìn thấy hắn ở dưới đất, vội vàng đỡ hắn lên cuống quýt nói: “Minh chủ, Thương đại phu nói người không được cử động lung tung. ....”

Giang Thanh Lưu phát tay ngăn thẳng bé lại, hồi đầu thích thẳng bé này giữ nó lại bên cạnh, cũng chính là vì tuổi của nó còn nhỏ, không hiểu tình hình của Giang gia.

“Đừng nói nữa, đi.” Hắn để Thôi Tuyệt đỡ, đi thẳng tới địa lao. Suy cho cùng hiện giờ hắn vẫn là trang chủ, tuy thủ vệ nhìn thấy hắn có hơi giật mình, nhưng cũng không dám ngăn cản. Cho đến lúc đến được ngoài phòng giam, hắn liền cho mọi người lui hết ra, một mình bước vào.

Chương 2: Lật lọng.

“Để cho ông cháu các người đi chung một đường.”

Bộ dạng của Bạc Dã Cảnh Hành vẫn như mấy ngày trước, nhưng nhìn thấy hắn lại không may có chút ngạc nhiên nào: “Không nghe theo lời lão phu, khụ khụ.”

Giang Thanh Lưu cũng không nói nhiều: “Người thật sự có cách giúp ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành cười vô cùng âm hiểm: “Đương nhiên, nhưng các người giam cầm lão phu ba suốt mười năm, muốn ta cứu người, vậy mà lại không biết xấu hổ đi tay không đến cầu xin sao?”

Giang Thanh Lưu không hề bất ngờ: “Người muốn gì? Khụ khụ,” hắn vịn vào cột trụ tròn, ho khan dữ dội, “Tự do?”

“Ha ha ha ha.” Bạc Dã Cảnh Hành phá lên cười, không hoảng không cuống, “Giang gia các người, có dám thả lão phu ra không? Khoan không nói đến chuyện thả ra, chỉ coi trói một tay của lão phu thôi người dám không?”

Đúng là một kẻ cuồng vọng đến cùng cực! Giang Thanh Lưu hừ lạnh: “Bạc Dã Cảnh Hành, đừng quên người có huyết hải thâm thù không đội trời chung với Giang gia! Nếu ta nói cho tộc trưởng biết việc người là nữ nhi, thì xem người còn có thể kiêu ngạo được bao lâu!”

Bạc Dã Cảnh Hành quả nhiên không cười nữa, Giang Thanh Lưu ghé lại gần hắn, cũng là hiếu kỳ hỏi: “Rốt cuộc người là nam hay nữ?”

Lúc ánh mắt hắn di chuyển xuống giữa hai chân Bạc Dã Cảnh Hành, Bạc Dã Cảnh Hành liền hừ lạnh nói: “Nếu ta là người, thì ta sẽ quan tâm đến bản thân mình trước.”

Lúc ấy Giang Thanh Lưu mới ho khê một tiếng: “Nói điều kiện của người đi.”

Bạc Dã Cảnh Hành: “Ta cần thời gian một năm, tìm hiểu rõ ràng rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì. Ngũ Diệu Tâm Kinh người muốn, để sau khi ta tra ra đầu đuôi sự việc rồi, sẽ tự khắc dâng lên.”

Giang Thanh Lưu đương nhiên do dự: “Làm thế nào để ta tin người?”

Bạc Dã Cảnh Hành ấy thế mà cũng long trọng hiếm thấy: “Người tin hay không cũng chẳng sao, dù gì lão phu cũng ở trong đây mười mấy năm, đã quá quen rồi.”

Giang Thanh Lưu thoáng trầm ngâm: “Người nói cho ta chuyện người cần điều tra, ta sẽ giúp người xác minh.”

Bạc Dã Cảnh Hành cười hi hi nói: “Không được.”

Giang Thanh Lưu: “Tại sao?”

Bạc Dã Cảnh Hành: “Ta không tin người.”

Giang Thanh Lưu cũng chẳng còn lời nào để nói, hai người đều không tin tưởng lẫn nhau, sau một hồi giằng co, cuối cùng hắn cũng phải thỏa hiệp: “Ta sẽ

tìm người pha chế các dược liệu, khắc chế nội lực của người. Nếu người đồng ý thì chúng ta trao đổi, nếu người không đồng ý thì ta quay người bước đi.”

Bầu không khí trầm mặc, Bạc Dã Cảnh Hành liếm liếm cánh môi khô nè: “Được.”

Buổi tối hôm đó, tộc trưởng của Giang gia Giang Ân Thiên đã họp xong, sau khi xác định được người thừa kế tiếp theo, thì đám người dưới đưa một tin tức động trời đến —— Bạc Dã Cảnh Hành đã trốn thoát.

Tin tức này như thể mọc cánh nhanh chóng truyền đến tai tám đại môn phái, bề ngoài giang hồ thì vẫn yên bình phẳng lặng, nhưng bên trong thì đang cuộn cuộn những cơn sóng ngầm.

Chính vào lúc ấy, Bạc Dã Cảnh Hành lại đang ăn thùng uống vại trong phòng của Giang Thanh Lưu. Một thứ mùi chua thối bốc lên khiến Giang Thanh Lưu cau mày. Cuối cùng hắn không chịu nổi nữa hỏi: “Mấy năm rồi ngươi chưa được ăn cơm hả? Không thể tắm rửa trước được à?”.

Trong tay Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn cầm một cái đùi gà: “Mấy năm rồi ta chưa được ăn cơm, thì nên hỏi ngươi mới đúng!”.

Giang Thanh Lưu nghĩ ngợi, cũng phải nhĩ. Hiện giờ trong toàn bộ đình viện của hắn chỉ có một mình thằng nhóc kiếm đồng Thôi Tuyết. Thằng bé này rất dễ bị xua đi, hắn thấp giọng nói: “Mau thay quần áo ra rồi trốn cho kỹ! Nếu để người khác phát hiện ra, thì hậu quả tự mình đi mà gánh.”

Bạc Dã Cảnh Hành gặm chân gà xong phi rất nhanh, lúc này nhất định là không thể bảo người đun nước nóng rồi. Thời tiết tháng Ba hơi giá lạnh buốt, nàng cũng chẳng để tâm, tắm rửa luôn bên hồ nước bên ngoài đình viện của Giang Thanh Lưu.

Sắc đêm dần dần đậm hơn, Giang Thanh Lưu dựa người vào cửa, chỉ thấy một cái bóng mờ mờ ảo ảo. Không bao lâu, Bạc Dã Cảnh Hành đi từ ngoài vào, trên người nàng mặc bộ trung y của Giang Thanh Lưu, mái tóc dài ướt đầm vuốt ngược ra sau đầu, làn da vì nhiều năm rồi không được thấy ánh sáng, nên trắng nõn đến trong suốt.

Giang Thanh Lưu quả thực không dám tin vào mắt mình: “Người ……” bị giam cầm suốt ba mươi năm, thì người này hiện giờ ít nhất cũng phải tầm sáu mươi tuổi rồi mới đúng. Nhưng tại sao lại trẻ như vậy?

Bạc Dã Cảnh Hành hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của hắn, đi vào phòng xong liền chui lên giường nói: “Sao bên ngoài còn lạnh hơn cả bên trong thế?”.

Đầu mày Giang Thanh Lưu nhíu chặt, cuối cùng cơ thể không chịu được khí lạnh, lại bắt đầu ho khan. Hắn đành phải nhắc phải nhờ Bạc Dã Cảnh Hành: “Người thật sự có thể chữa khỏi thương thể cho ta chứ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành co mình trong chăn, dường như nàng rất sợ lạnh. Nhưng vừa rồi vẫn còn tắm rửa kỳ cọ ghét bẩn tích tụ trên người trong hồ nước lạnh như băng mà, xem ra là do bản đến chính bản thân mình cũng không chịu nổi: “Lão phu là ai chứ? Lẽ nào lại lừa một đứa trẻ non nớt như ngươi.”

Giang Thanh Lưu hừ lạnh: “Vậy thì tốt nhất ngươi nên nhanh chóng cho ta thấy thành ý của ngươi đi.”

Bạc Dã Cảnh Hành bò từ trong chăn ra đến bên người hắn, giống như một con cáo lớn lông bù xù: “Tạm thời ngươi chuyển nội lực sang cho ta, giữ lại trong huyết Khí Hải của ta. Sau đó tìm người điều dưỡng kinh mạch, đợi đến khi nội thương được chữa khỏi, lại lấy lại nội lực từ trong cơ thể ta.”

Phương pháp này, quả thực Giang Thanh Lưu chưa nghe thấy bao giờ, đương nhiên hắn nửa tin nửa ngờ. Mái tóc của Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn ướt đầm sán lại gần bên tai hắn: “Tin ta đi, đợi đến khi nội lực gây tổn hại nặng nề đến kinh mạch, dương hỏa công tâm, tính tình của ngươi nhất định sẽ thay đổi rất lớn. Đến lúc đó lão phu cũng đành lực bất tòng tâm mà thôi.”

Giang Thanh Lưu né xa mái tóc ướt của nàng ra: “Lau khô tóc đi rồi hãy lên giường!”.

Bạc Dã Cảnh Hành đành phải đứng dậy lau tóc, mái tóc của nàng đen huyền bóng mượt, dài đến thắt lưng. Ngũ quan trong cương có nhu, đúng là rất khó phân biệt là nam hay nữ.

Nàng đang lau tóc, thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Sắc mặt Giang Thanh Lưu tái đi, Bạc Dã Cảnh Hành liền lăn một vòng từ dưới đất lên trên giường, loáng cái đã chui vào trong chăn. Cả người dính lên người hắn, Giang Thanh Lưu cố ý hơi co đôi chân dài, khiến chăn bị đẩy lên, làm cho đáng vẻ của hai người bọn họ nhìn qua không quá lộ.

Người vừa bước vào là tộc trưởng Giang Ân Thiên, đi theo sau lưng ông ta còn có mười mấy vị trưởng lão, cùng Thương Tâm, cốc chủ của Thiên Hương cốc.

Thương Tâm bước tới trước vài bước, lại bắt mạch cho Giang Thanh Lưu. Thê tử của Giang Thanh Lưu tên là Đan Văn Thiên, giờ đang đứng bên cạnh thút thút khóc. Thái nãi nãi Chu thị liền thấp giọng nạt mấy câu.

(Thái nãi nãi là bà của bố.)

Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy chỗ người ấy dính sát vào nóng rực, hắn không dám nhúc nhích: “Thương cốc chủ, thương thể của ta thế nào?”.

Thương Tâm vẫn nói năng rất thẳng thắn: “Thiên Hương cốc đã nhiều lần chịu ơn của Giang minh chủ, nếu thật sự có thể nghĩ ra được cách nào đó, thì tiểu nữ từ dù liều cái mạng này cũng chẳng có gì đáng tiếc. Nhưng nội lực của minh chủ một ngày tăng tiến đến vạn dặm, hiện giờ e rằng đã đột phá Tàn

Tượng Thần Công tăng thứ chín rồi. Nội lực thâm hậu như vậy, cũng khiến ta không thể nào tưởng tượng được. Theo ngu kiến của tiểu nữ tử, chỉ có thể điều dưỡng mà thôi.”

Nàng ta vừa dứt lời, Giang Ân Thiên đã mở miệng nói tiếp: “Chuyện đã đến nước này, xin Thương cốc chủ nói rõ. Cứ tiếp tục như vậy, thì ngày sau Thanh Lưu sẽ thế nào?”

Thương Tâm thở dài: “Gân mạch thương tổn, võ công mất hết, sẽ như một phế nhân. Thương mỗ bất tài, chỉ có thể bảo toàn được mạng sống cho mình chủ thôi.”

Nàng ta nói xong, Giang Ân Thiên liền nhìn về phía Giang Thanh Lưu, Giang Thanh Lưu quá hiểu những lời đó có nghĩa là gì. Địa vị của gia tộc Giang gia trong giang hồ không thể lay chuyển, võ lâm minh chủ không thể là một phế nhân hoàn toàn mất hết võ công được. Hắn lướt nhìn những người có mặt trong phòng, khẽ nói: “Công việc hiện giờ tạm thời con không thể xử lý được, mọi chuyện trong Giang gia phải làm phiền tộc trưởng và các vị trưởng lão rồi.”

Giang Ân Thiên thở phào nhẹ nhõm, bèn gật đầu nói: “Con cứ yên tâm tĩnh dưỡng đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Mọi người sắp sửa ra ngoài, thì Giang Thanh Lưu lại gọi Thương Tâm lại: “Xin hỏi Thương cốc chủ, nếu như chuyện nội lực của tại hạ sang cơ thể một người có võ công trác tuyệt, thì liệu có giúp ích gì cho việc điều dưỡng kinh mạch của tại hạ không?”

Thương Tâm thoáng trầm ngâm đáp: “Việc này theo lý mà nói tuy rằng có thể, nhưng mức độ dung nạp nội lực của kinh mạch của mỗi người đều rất có hạn. Võ công minh chủ trác tuyệt, nhìn khắp giang hồ này, người ngoài trừ nội lực của bản thân ra vẫn còn có thể chứa thêm được nội lực của Tàn Tượng Thần Công tăng thứ chín, e là không nhiều đâu. Mà nội lực cũng có sự khác biệt giữa thuộc tính âm dương ngũ hành, nếu xung khắc với công lực của đối phương, thì sợ rằng cả hai đều mất mạng. Hơn thế nội lực không cùng một tông phái, đường tới vị trí các huyệt cũng khác biệt rất lớn. Nội lực đi vào từ huyệt vị nào, phải tích tụ lại ở gân mạch đó thì mới không khiến cơ thể của bản thân chết vì nổ tung. Mỗi ngày đi tới những huyệt vị này, lúc kinh mạch vận công hành khí, cuối cùng lại dẫn ra ở chính huyệt vị đó, những thứ này chỉ cần sai một ly thì, cả hai đều sẽ gặp muôn phần nguy hiểm.”

Giang Thanh Lưu gật gù, cũng không nói nhiều, chỉ tỏ ý rằng mình đã mệt rồi. Mọi người đi ra ngoài cả hết, Đan Văn Thiên mới đi tới gần bên giường, hốc mắt đỏ hoe. Giang Thanh Lưu liền thấy mềm lòng, nhẹ nhàng cầm tay nàng ta nói: “Nàng cũng mệt rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Đợi đến khi trong phòng không còn một ai nữa, Giang Thanh Lưu mới dùng lực đá cho cái người đang dính sát lên eo lưng hắn một cái: “Bạc Dã Cảnh Hành!”

Bên trong ổ chăn, Bạc Dã Cảnh Hành sống chết ôm chặt lấy chân hắn. Giang Thanh Lưu đá mạnh lên người nàng, thế những nàng lại bật khóc rất to: “Giang Ân Thiên muốn hại con! Sư phụ cứu con với! Sư muội cứu ta! Thiết Phong muốn hại ta!”

Nước mắt nước mũi của nàng chui cả lên ống quần Giang Thanh Lưu, khiến hắn nhất thời không biết nên cười hay mếu: “Bạc Dã Cảnh Hành nguoi lên con hả, buông tay ra mau!”

Bạc Dã Cảnh Hành nhất quyết ôm lấy chân hắn không thả, khóc lóc hơn nửa ngày trời, đột nhiên nàng thu nước mắt lại, thò đầu ra khỏi chăn, nhìn trái nhìn phải một hồi, thấy không có ai khác, mới chui ra. Lúc này mái tóc ướt đầm của nàng rơi bù, tay phải vẫn đang cầm một cái khăn, lúc nhanh lúc chậm lau tóc: “Nghĩ kỹ chưa?”

Khuôn mặt Giang Thanh Lưu đầy vẻ nghi ngờ nhìn nàng —— Lão tặc này bị nhốt nhiều năm quá, đừng nói là bị điên thật luôn rồi đấy nhé?!

Nói thật lòng, hắn cũng hơi do dự. Tin những lời gã điên này nói, cho dù có là một tên điên rất trâu bò đi chăng nữa, thì cũng quá nguy hiểm. Bạc Dã Cảnh Hành lại sợ ánh nến chói mắt —— Nàng đã ở trong địa lao quá lâu rồi, nên thực sự không thích ứng được với luồng ánh sáng này. Hắn nhặt một hạt đậu thom, cong ngón tay búng khẽ, đập tắt ba cây nến. Sau đó hạt đậu đập vào tường, nảy ngược trở lại chuẩn xác vào tay hắn.

Giang Thanh Lưu rùng mình, hắn quyết định mạo hiểm tin kẻ điên này một lần: “Làm đi, dù sao đi nữa, ta cũng không thể nằm im một chỗ như một phế nhân được.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu tán thưởng: “Lão phu ngủ một giấc, ngày mai bắt đầu.”

Nói xong, nàng liền chui vào trong chăn, Giang Thanh Lưu dùng sức đá cho nàng một cái: “Tóc vẫn còn ướt, đừng có chạm vào người ta!”

Nàng hét sạch kiên nhẫn chếp miệng, đành phải gạt tóc ra bên ngoài giường. Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy chân mình nặng nề, nhìn lại, thì con nhỏ đó đã nằm sấp ngủ luôn trên chân mình rồi.

Tư thế khi ngủ của nàng, cũng là hai tay dính sát vào nhau đặt trên đỉnh đầu, giống với khi còn bị trói.

Giang Thanh Lưu có chút mất ngủ, cũng không biết Văn Thiên đang làm gì. Hắn muốn lật người, nhưng hai chân bị Bạc Dã Cảnh Hành đè lên nên chẳng biết làm thế nào. Hắn khẽ đẩy đẩy nàng ta ra, nhưng không ngờ Bạc Dã Cảnh hành vốn dĩ đang ngủ rất say sưa lập tức giật nảy người lên như một con thỏ. Phản ứng quá mãnh liệt, khiến Giang Thanh Lưu bị dọa cho sợ thót tim.

Sau khi nàng ta giật nảy người lên sau, cảnh giác nhìn khắp lượt trái phải, dường như không phát hiện ra mối nguy hiểm nào, mới tiếp tục nằm sấp lên trên hắn, lại chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Chương 3: Thần hồn nát thần tính.

“Còn lắm lời nữa thì ta thật sự sẽ cho người ném thử đấy.....”

Buổi sáng ngày thứ hai, Giang Thanh Lưu bị tiếng gõ cửa làm cho tỉnh giấc, có hạ nhân mang nước nóng tới cho hắn. Hắn vội vàng dùng sức lắc lắc Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đang ngủ say sưa trên đùi mình dậy. Bạc Dã Cảnh Hành vừa thức giấc nên vẫn còn hơi ngái ngủ, ngũ quan của nàng tỉnh tể, cặp mắt thanh lệ, giờ đang liếc qua liếc lại toát lên thoáng mơ mơ màng màng, ngược lại càng lộ ra vẻ đoan trang mỹ lệ khôn kham. Phát hiện ra tình cảnh hiện tại, nên động tác của nàng rất nhanh, vội vàng trốn sau tấm màn trướng.

Đội nàng trốn kỹ rồi, Giang Thanh Lưu mới ho khẽ một tiếng: “Vào đi.”

Người bước vào là một nha đầu, mặc áo trắng thân váy tím, tuổi chỉ tầm mười bảy mười tám. Nàng vắt khăn chuẩn bị lau mặt của Giang Thanh Lưu, thì hắn đã khoát tay nói: “Gọi Thôi Tuyết vào đây.”

Cô gái vâng lời, vội vàng lui ra. Thôi Tuyết đang lau mặt cho Giang Thanh Lưu, thì Đan Văn Thiên ở bên ngoài đã bưng một bát canh sâm đi vào. Thôi Tuyết rất tinh ý, vội vàng bê chậu nước ra, còn tiện tay khép cửa lại.

Đan Văn Thiên ngồi xuống bên giường, nàng là danh môn khuê tú, từ nhỏ Giang gia đã phái người tới để ý. Sau khi gả vào Giang gia đến nay, nàng ta bên trong hiếu đức, bên ngoài hiền lương, đoan trang hiền thực giống như tất cả mọi vị Giang phủ nhân khác. Hoàn toàn không nhìn ra được tuổi tác mới chỉ tầm hai mươi.

Lúc này nàng ta đang bưng bát canh sâm dùng thìa bạc đút đến bên miệng Giang Thanh Lưu: “Phu quân ăn một chút trước đi.”

Giang Thanh Lưu gật gật đầu, uống một ngụm canh xong mới an ủi nàng ta: “Sẽ không sao đâu, nàng đừng lo lắng.”

Hắn biết tình hiện giờ của bản thân không lạc quan, nhưng cũng chẳng muốn nói nhiều. Đan Văn Thiên gật gật đầu, nàng thành thân với Giang Thanh Lưu đã được năm năm, nhưng mãi vẫn chưa có con, Giang Ân Thiên đã nhiều lần gây áp lực với Giang Thanh Lưu, có ý muốn hắn nạp thiếp. Nhưng Giang Thanh Lưu lấy cơ bốn ba bên ngoài, xưa nay chưa từng dă động đến.

Uống xong bát canh, Đan Văn Thiên đưa nước cho Giang Thanh Lưu súc miệng. Giang Thanh Lưu có ý muốn nói vài câu riêng tư với nàng, nhưng không biết làm thế nào khi sau tấm màn trướng vẫn còn có người đang trốn ở góc tường nghe lỏm. Hắn đành vỗ nhẹ lên mu bàn tay Đan Văn Thiên nói: “Đội vết thương của ta khỏi rồi, chúng ta sẽ sinh một đứa con nhé.”

Khuôn mặt Đan Văn Thiên ửng đỏ, kể từ sau khi thành thân, Giang Thanh Lưu cứ chạy ngược chạy xuôi suốt, chung đụng với nàng ít mà xa cách thì lại nhiều. Đã nhiều lần Giang Ân Thiên trách móc nàng, nhưng việc sinh con không phải cứ mình nàng nói là xong, nàng có thể làm gì được đây.

Sự giáo dục nàng thừa hưởng từ nhỏ, chính là làm thế nào để trở thành một người vợ tốt, quán xuyến việc nhà, hiếu kính cha mẹ chồng, nên cũng khôn thể than vãn phàn nàn gì được.

Ở giữa có một người ngăn cách, nên Giang Thanh Lưu không tiện nói nhiều: “Nàng đi trước đi, thỉnh an thái nãi nãi.”

Đan Văn Thiên cũng không muốn đi lắm: “Vừa mới từ chỗ của thái nãi nãi quay về mà.” Khuôn mặt ửng đỏ, áp đầu vào lòng bàn tay Giang Thanh Lưu. Khuôn mặt nhỏ cỡ bàn tay cọ xát vào lòng bàn tay, khiến Giang Thanh Lưu hơi có chút rung động. Đúng vào lúc đó, cánh cửa bên ngoài bị đẩy ra vang lên tiếng cọt kẹt, Giang lão phu nhân bước vào.

Nhìn thấy hai người thân cận, bà hiển nhiên rất không vui: “Ban ngày ban mặt, trượng phu còn đang bị thương, phải chú ý đến tác phong của bản thân nhiều vào chứ. Đức hạnh của phụ nữ học thành công cốc hết sao?”

Khuôn mặt Đan Văn Thiên đỏ bừng vì xấu hổ, vội vã đứng dậy tránh sang một bên giường: “Thái nãi nãi.”

Giang lão phu nhân cũng không phải quá hài lòng với đứa cháu dâu này, tính tình tuy tốt thật đấy, nhưng mấy năm rồi chưa có con. Những lời sau đó của bà chứa đầy ản ý: “Nếu như cháu sử dụng một chút thủ đoạn, mà có thể khiến Giang gia có người nối dõi, thì ta cũng sẽ không nói câu nào hết. Cháu vào Giang gia ta đã được năm năm rồi, tuổi ta đã cao, cũng không biết có thể chờ được đến ngày có người kế tục không nữa!”

Đan Văn Thiên gục đầu xuống, Giang Thanh Lưu đành phải chống người dậy: “Nãi nãi! Nàng ấy là thê tử cháu cưới hỏi đàng hoàng về, thân mật với cháu như vậy thì mới là may mắn của Giang gia!”

Những lời này của hắn, khiến sắc mặt Giang lão thái thái có đôi phần dễ nhìn hơn: “Cháu thế nào rồi? Đang yên đang lành sao vận công lại đau hai bên sườn.”

Giang Thanh Lưu ngồi dậy, nói chuyện với bà một hồi. Thái lão phu nhân cũng là người ghê gớm đầy bản lĩnh, trước giờ phải nữ trong Giang gia không có quyền lên tiếng, cũng chỉ có lời của bà là còn có đôi phần trọng lượng. Kể cả Giang Ân Thiên cũng không dám không nhún nhường ba phần.

Giang Thanh Lưu tuy là cháu đích tôn của gia đình Giang Thiếu Tang, nhưng đến tuổi trung niên thì con trai của Giang Ân Thiên và Lý thị qua đời, trước giờ Giang lão phu nhân vẫn luôn yêu mến Giang Thanh Lưu biết cách đối nhân xử thế, nên đối xử chẳng khác gì cháu ruột, bình thường cũng rất thân thiết. Nói chuyện với nhau gần nửa canh giờ, phía sau tấm màn trướng hơi động dậy, giống như có một con gió thổi qua. Khuôn mặt Giang Thanh Lưu đành phải giả vờ lộ ra vẻ mệt mỏi.

Giang lão thái thái thấy vậy, cũng không muốn trò chuyện tiếp nữa, đứng lên rồi đi. Đương nhiên Đan Văn Thiên cũng đi theo, đợi đến khi bọn họ đóng cửa lại rồi, Bạc Dã Cảnh Hành mới chui ra từ sau tấm màn trướng. Nàng đi ra rồi cũng không nói gì, loáng cái đã nằm sấp lên giường, rồi tiếp tục ngủ.

Giang Thanh Lưu lay đánh thức nàng dậy: “Còn ngủ nữa, ngươi là heo à!”.

Hắn cũng không quá khách khí với cơ thể Bạc Dã Cảnh Hành.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không chút để ý, bò đến bên cạnh người hắn, gần như cướp một nửa giường và chăn của hắn. Giang Thanh Lưu cũng không còn gì để nói: “Ngươi không đói à?”.

Nàng lác lác đầu, lúc ấy Giang Thanh Lưu mới nhớ ra, trước đây nàng ở trong địa lao, một ngày chỉ có hai viên Trường sinh hoàn. Trường sinh hoàn dễ làm cho tinh thần con người ta thả lỏng, không có sức lực để tập trung chú ý, hơn thế rất nhanh bị nghiện. Cho dù có là từ sĩ, chỉ cần ăn vài lần Trường sinh hoàn, thần kinh cũng rất dễ bị suy nhược. Từ xưa tới nay đây là loại hàng cao cấp nhân sĩ võ lâm dùng để bức cung.

Mà ba mươi năm nay, nàng đã sống dựa vào những thứ ấy. Nếu không phải nội lực thâm hậu, thì sớm đã đói chết rồi.

Nghĩ đến đây, hắn lại đá đá lên người Bạc Dã Cảnh Hành: “Trên bàn có bánh ngọt đấy, nếu lâu không động tới bọn họ sẽ tới đói, ngươi ăn một chút trước đi.”

Bạc Dã Cảnh Hành lác lác đầu, lại trùm chăn lên ngủ như chết.

Mãi cho đến trưa, Thôi Tuyết mang cơm trưa đến, nàng mới tỉnh.

Giang Thanh Lưu xua Thôi Tuyết ra ngoài, Bạc Dã Cảnh Hành bùng cơm lên, tự mình lo cho dạ dày của bản thân. Giang Thanh Lưu trong người đang có bệnh, nên cơm canh cũng vô cùng thanh đạm. Chẳng qua cũng chỉ có một nồi cháo, một đĩa đậu phụ kèm dưa chua mà thôi. Nhưng nàng lại ăn rất ngon lành, trong nháy mắt đã quét sạch bách nồi cháo.

Giang Thanh Lưu vẫn quan tâm đến chính sự hơn: “Bao giờ thì ngươi chữa trị thương thế cho ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành nhanh chóng liếm hết đĩa: “Ngươi có thể đảm bảo nội trong một canh giờ không có ai bước vào đây không?”.

Giang Thanh Lưu đợi nàng ăn xong mới dặn dò Thôi Tuyết ra canh chừng cửa nẻo, cả một buổi chiều không thấy bóng dáng bất kỳ một ai.

Đợi đến khi mọi việc ổn thỏa rồi, cuối cùng Bạc Dã Cảnh Hành mới hài lòng nói: “Không nhất thiết phải lo lắng về việc di chuyển các huyệt vị, lão phu cũng biết sơ qua về Tàn Tượng Thần Công rồi, không đến mức nguy hiểm đến tính mạng đâu. Ngươi cứ tỉnh tâm là được.

Giang Thanh Lưu vẫn sợ nàng lên cơn: “Ngươi chắc chắn là có thể duy trì được sự tỉnh táo trong một canh giờ chứ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: “Đừng có lằng nhằng nữa, thời gian không đủ đâu.”

Giang Thanh Lưu còn chưa kịp phản ứng lại, thì nàng đã bò tới, nhanh nhẹn cởi áo trên người hắn ra.

“Này.....” Đầu mày hắn nhú chặt, Bạc Dã Cảnh Hành cũng không nói gì, nàng lấy một chiếc bút lông ngỗng đánh dấu đường đi của huyệt vị luyện công: “Truyền nội lực ra như vậy, sẽ tránh được việc gây tổn hại đến kinh mạch.”

Giang Thanh Lưu biết có nghĩ ngợi cũng vô dụng, liền ghi nhớ thật kỹ vị trí huyệt đạo. Bạc Dã Cảnh Hành không nói hai lời, tay trái của nàng đặt lên hai huyệt Nhân Nghênh và Khuyết Bồn.

Thật ra Giang Thanh Lưu cũng không yên tâm lắm, nhưng chuyện đã đến nước này, cũng chỉ đành phó thác cho số mệnh mà thôi. Nếu như thật sự mất hết võ công, thì chỉ bằng liều mạng thử một lần. Hắn ho khẽ một tiếng, nhắm mắt lại vận công luyện khí.

Nhưng nội lực vừa mới di chuyển, thì sắc mặt Bạc Dã Cảnh Hành liền tái đi. Nàng lập tức dừng truyền nội lực, Giang Thanh Lưu phát hiện ra được sự khác thường: “Sao vậy?”.

Ánh mắt Bạc Dã Cảnh Hành trầm ngâm hồi lâu, nhàn nhạt nói: “Không sao, nhưng phải đổi huyệt vị vận công.”

Nói xong, nàng cầm một chiếc khăn ẩm lau sạch hết đường di chuyển của huyệt vị vận công vẽ trên người Giang Thanh Lưu lúc trước đi, lại vẽ một bản mới. Giang Thanh Lưu chủ vốn dĩ đã không yên tâm, giờ lại càng bất an hơn: “Ngươi chắc chắn lần này sẽ không nhầm lẫn chứ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành áp lòng bàn tay mình vào với hân, hai mắt mở lớn: “Lẽ nào lão phu lại đi lừa thằng nhóc không biết gì như ngươi chắc?”.

Mà nói ra cũng thật kỳ lạ, kinh mạch Giang Thanh Lưu vốn dĩ bị thương tổn, nhưng lúc nội lực đi qua một vài huyết vị, thì cơn đau không dữ dội như lúc trước nữa. Hân cẩn thận đưa nội lực ra khỏi cơ thể. Còn kinh mạch của Bạc Dã Cảnh Hành lại giống như đại dương mênh mông, dễ dàng thoải mái hấp thụ hết tất cả số nội lực đó.

Ước chừng qua một canh giờ, hân mở mắt ra, nhìn thấy sắc mặt Bạc Dã Cảnh Hành trắng bệch, đôi môi khô đến bong cả ra. Trong lòng hân cả kinh, nghĩ rằng có biến, cánh môi Bạc Dã Cảnh Hành run rẩy, tay phải sổng chết tóm chặt lấy bả vai hân, nhưng rất lâu cũng không nói năng gì.

Giang Thanh Lưu không biết tại sao lại thế, nhưng nhìn thấy cánh môi nàng khô rất nhanh, giống như một bông hoa mất nước.

Hân đột nhiên hiểu ra, vội vàng đứng dậy xuống giường, giãy thoát khỏi bàn tay của Bạc Dã Cảnh Hành, bôi tung cả hộp thuốc. Một lúc lâu sau, cuối cùng hân cũng moi được ra hai viên Trường sinh hoàn, vội vàng bỏ vào trong tách trà trên bàn đồ nước rồi hòa ra. Cả người Bạc Dã Cảnh Hành run rẩy, sau khi ngậm Trường sinh hoàn, so với anh túc thì còn nặng hơn, thời gian phát tác cũng vì thế mà càng đau đớn hơn.

Như một đóa hoa bị rút cạn hết nước, người bị chất độc phát tác sẽ mất nước vô cùng, nhưng bất luận là dùng thứ nước gì cũng không thể giải tỏa được cảm giác khô khát trong cơ thể.

Giang Thanh Lưu đỡ Bạc Dã Cảnh Hành đang ở trên giường dậy, đang định đổ bát nước Trường sinh hoàn vào miệng nàng, thì đột nhiên hai tay bị nàng tóm chặt, sau đó toàn bộ phần đầu của hân bị ấn xuống chiếc chăn trên giường.

“Bạc Dã Cảnh Hành!” Giọng nói của Giang Thanh Lưu nghèn nghẹt trong tấm chăn, Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh nói: “Thằng nhãi ngu xuẩn! Năm đó Giang Thiệu Tang chết vì Phẫn Tâm Chương, hôm nay lão phu cũng tặng cho cháu trai của hân ta một chương này, để hai ông cháu các ngươi được đi chung một đường!”.

Dứt lời, nàng giáng xuống một chương, Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy ngũ tạng nóng như bị lửa đốt, lập tức phun ra một búng máu tươi. Đến lúc ấy Bạc Dã Cảnh Hành mới thả hân ra, sau đó nhét toàn bộ những thứ có trong chiếc hộp ngọc hân vừa mở ra lúc này vào trong người. Ánh mắt của Giang Thanh Lưu bắt đầu trở nên mơ hồ, nhưng hân cũng biết, lão tặc này nhất định đã ngậm Trường sinh hoàn. Lúc nàng bỏ chạy cũng phải mang theo một ít để đề phòng bất cứ lúc nào!

Bản thân nhất thời mất cảnh giác, quả nhiên là đã quá ngây thơ rồi! Tuy rằng thuốc trong cơ thể đã không chế được nội lực của nàng ta, nhưng nội lực của bản thân lại vừa truyền sang, ai ngờ nàng ta lại dùng cách nào đó không chế được hiệu lực của thuốc! Đối phó với loại người như lão già này, đúng thật là không thể tin được dù chỉ là một chữ.

Bạc Dã Cảnh Hành cướp hết toàn bộ số thuốc độc, thuốc giải trong chiếc hộp, sau đó mặc bộ y phục bằng lụa đơn sắc của Giang Thanh Lưu, lẻn ra khỏi Trầm Bích sơn trang. Nội lực của Giang Thanh Lưu tuy rằng kém nàng rất xa, nhưng với thân thủ của nàng hiện giờ, việc thoát khỏi Trầm Bích sơn trang cũng không phải chuyện dễ dàng.

Khi nàng đang khom người như mèo đi trên mái ngói, thì trong phòng vang lên tiếng hét của thằng bé kiểm đồng Thôi Tuyết: “Minh chủ? Minh chủ? Thương cốc chủ, người đâu mau tới đây.....”

Chương 4: Quay trở về.

“Ta là bằng hữu tốt của..... minh chủ võ lâm Giang Thanh Lưu.”

Giang gia xảy ra hai chuyện lớn. Chuyện thứ nhất là, minh chủ võ lâm Giang Thanh Lưu bị tẩu hỏa nhập ma, võ công hoàn toàn mất hết. Chuyện thứ hai là, đại ma đầu ba mươi năm trước Bạc Dã Cảnh Hành đã trốn thoát khỏi nhà lao, không rõ tung tích. Hai chuyện này, Giang Ân Thiên thực sự không muốn rêu rao ra chút nào.

Hiện giờ Giang gia do ông ta quản lý, đương nhiên chuyện ông ta quan tâm nhất liên quan đến vấn đề người thừa kế, dạo gần đây vẫn luôn bận rộn tìm kiếm người xuất sắc nhất trong số những đệ tử trẻ tuổi. Và kể từ khi Thương Tâm chẩn đoán bệnh tình xong, bên phía môn đình của Giang Thanh Lưu vắng vẻ lạnh lẽo hẳn đi. Giang gia là một gia tộc lớn, mối quan hệ giữa các tông hệ rất rắc rối và phức tạp.

Trước đây hân ta là người thừa kế, tương lai sẽ kế thừa vị trí tộc trưởng, mọi người đương nhiên sẽ xem trọng. Nay hân giống như một phế nhân, ai còn đặc biệt chạy tới đây quan tâm tới hân nữa.

Và chính trong một thoáng sơ suất ấy, đã khiến vị minh chủ bị người ta ám toán, thiếu chút nữa là mất đi tính mạng.

Lúc Thôi Tuyết tìm được Thương Tâm, nàng chạy tới rất nhanh. Thương Tâm là thầy thuốc, không liên quan gì đến xung đột lợi ích giữa hai dòng đích thứ của Giang gia. Mà Giang Thanh Lưu lại có ơn với Thiên Hương cốc, nàng đến đây hoàn toàn là vì nể mặt Giang Thanh Lưu.

Khi chạy tới phòng của Giang Thanh Lưu, nàng vội vàng lôi hộp kim ra, lệnh cho được đồng chuẩn bị thuốc bảo vệ tâm mạch cho hân trước. Còn về phần Giang gia ngoài trừ Đan Văn Thiên và thái nãi nãi Chu thị ra, thì lại không có một ai đến.

Tám đại môn phái cũng không thể bình tĩnh được, chủ sự các nơi đều bí mật chạy tới Trầm Bích sơn trang. Trong Tự Hiền sảnh, ba bốn mươi người đang ngồi uống trà. Giang Ân Thiên bận xoay như chong chóng, vẫn chưa xuất hiện tiếp khách.

Sảnh to như vậy, mà lại vô cùng yên tĩnh. Qua một lúc lâu, đệ tử trẻ tuổi của Khoái Dao môn hỏi sư trưởng Lục Không Sơn của mình: “Sư phụ, rốt cuộc

Bạc Dã Cảnh Hành này là thần thánh phương nào, sao lại kinh động đến nhiều tiền bối giang hồ vậy ạ?”.

(Sư trưởng là cách gọi kính trọng của sư phụ.)

“Bạc Dã Cảnh Hành.....” Lục Không Sơn thở dài, tuy khoảng cách thời đại của người này đã trôi qua ba mươi năm, nhưng cái tên đó vẫn mang đến bóng ma chưa bao giờ tiêu tan cho giới giang hồ.

Bạc Dã Cảnh Hành, sáu mươi năm trước đã từng tung hoành khắp chốn giang hồ, giết người vô số, tay dính đầy máu tanh. Sau khi giết chết tám vị tiền bối giang hồ đã lui về ở ẩn, hấn trở thành thiên hạ vô địch. Ngay cả Âm Dương đạo tà phái nổi danh lớn mạnh bậc nhất cũng không dám chọc giận hấn.

Một đại ma đầu như vậy, cho dù là danh môn chính phái cũng không muốn tùy tiện đắc tội. Minh chủ võ lâm lúc đó là ông nội của Giang Thanh Lưu, Giang Thiếu Tang, ông ta đã nhiều lần tổ chức những cuộc bao vây tiêu diệt Bạc Dã Cảnh Hành. Nhưng tất cả những môn phái tham gia đều hiểu rằng đó chỉ dùng để ăn nói với đám đông quần chúng không biết rõ chân tướng sự việc mà thôi.

Tác dụng duy nhất chính là để cho mọi người biết rằng —— thật ra danh môn chính phái không từ bỏ điều trị đầu.

Khi ấy trước mỗi lần bao vây tiêu diệt tất cả những thám tử của các môn phái đều liệu mạng tìm hiểu chỗ ở của Bạc Dã Cảnh Hành, mục đích là để những vị đại hiệp, thiếu hiệp lần nào cũng có thể tránh được một cách chuẩn xác.

Chính đạo vốn dĩ hô hào khẩu hiệu rằng, Bạc Dã Cảnh Hành làm việc khiêm tốn một chút thôi thì sẽ bình an vô sự. Ấy thế nhưng tên Bạc Dã Cảnh Hành này đúng là một kẻ điên đúng chất! Binh khí bản thân hấn dùng đã là thiên hạ vô địch rồi, vậy mà hấn còn bắt đầu suy tính đến vũ khí của người khác.

Đầu tiên hấn học đao, đánh bại Ma đạo Thân Đồ Dao xong, sau đó chặt đứt tay dùng đao của đối phương. Tiếp đó học kiếm, khiêu chiến trường môn phái Hoa Kiếm Hà Ứng Cửu, sau đó cũng chặt đứt tay dùng kiếm của Hà Ứng Cửu. Rồi hấn lại bắt đầu học côn pháp.....

Mẹ nó, Thiếu Lâm thấy lo rồi đấy!

(Trong võ thuật Trung Hoa, côn được sử dụng rất phổ thông. Thiếu Lâm tự nổi danh về côn pháp với nguyên tắc “kẻ xuất gia từ bi bác ái, thà dụng côn bất dụng thương”. Bởi tuy côn có khả năng gây thương tích cho đối thủ nhưng ít khi gây chết người như đao hay thương, do đó phù hợp hơn với tăng ni phật tử.)

Sau đó Thiếu Lâm tìm đến minh chủ Giang Thiếu Tang, yêu cầu liên hợp tám đại môn phái lại đi diệt trừ tên ma đầu kia. Tám đại môn phái nhận được thiệp của minh chủ, liền đồng loạt hưởng ứng, nhưng lại không may có động tĩnh gì. Về sau, giang hồ đồn đại một tin, rằng sau côn pháp Bạc Dã Cảnh Hành chuẩn bị luyện tập chưởng pháp, Võ Đang lập tức cuồng lên, liền phái một loạt những tinh anh tới. Sau đó không biết ai lại đồn rằng, sau khi hấn luyện chưởng pháp rồi, có thể sẽ chuyển sang luyện thương pháp.....

Chưa đầy một tháng, minh chủ võ lâm Giang Thiếu Tang liên hợp các chính đạo trên giang hồ, liều chết đối đầu với Bạc Dã Cảnh Hành. Trong trận quyết chiến đó, đồng đạo giang hồ tử thương quá nửa, Bạc Dã Cảnh Hành bị thương nặng bỏ trốn. Giang Thiếu Tang hiểu được đạo lý thả hổ về rừng, lập tức lệnh cho các môn phái phái tăng cường phái những đệ tử ưu tú, tiếp tục truy sát.

Đám đệ tử mới này nghe xong đều tròn mắt há hốc mồm, có một người ngồi giữa nói bằng giọng thô khan: “Không Sơn đại ca nói mấy lời dài dòng về chí khí của tên ma đầu đó làm gì? Cho dù hấn có thể bay lên trời chui xuống đất, thì không phải vẫn bị chúng ta bắt được, giam trong địa lao ba mươi năm đó ư? Chỉ tiếc là minh chủ Giang Thiếu Tang từ tâm quá, tiếc một thân võ nghệ của hấn, không chịu chém chết. Nên mới để lại mối họa cho ngày hôm nay.”

Người đang nói là môn chủ của Thiên Ưng giãn Hoa Thánh Đào, cha của ông ta đã chết dưới tay đao của Bạc Dã Cảnh Hành, nghe nói ngay cả toàn bộ thi thể cũng không thể tìm được hoàn chỉnh. Vì thế có thể nói ông ta căm hận Bạc Dã Cảnh Hành đến tận xương tủy.

Lục Không Sơn thở dài, ông ta hiểu rằng hiện giờ nói những lời này quả thực chẳng hợp lý chút nào, nên cũng không nói tiếp nữa. Đại sảnh lại nhất thời chìm vào yên lặng. Sau ba mươi năm, tên ma đầu ấy có thể đi được đâu chứ?

Trong khi cao thủ của tám đại môn phái tề tựu ở Bích Trầm sơn trang, thì Tùng Phong sơn trang cách đó năm mươi dặm lại lặng lẽ như chết. Trong thư phòng được bày biện rất đẹp, có một ông lão áo tím đang dựa vào bàn đọc sách. Đột nhiên bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng động, ông ta ngẩng đầu lên hỏi: “Ai?”.

Một thiếu niên mặc y phục gấm đơn sắc chậm rãi từ ngoài cửa bước vào, mái tóc đen dài của hấn được vấn lên bằng một cành tử đằng, vài sợi tóc rủ xuống bên sườn mặt tinh tế của hấn, rất khó phân biệt là nam hay nữ. Ông lão áo tím kinh hãi lùi ra sau một bước, thậm chí ông ta còn không hề nhận ra gã thiếu niên này từ đâu đến.

“Người là.....” tuy rằng ông ta đã già, nhưng vẫn tự nhận rằng mắt mình chưa mờ. Gã thiếu niên này là ai, ông ta hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

“Niếp Phục Tăng.” Lúc người mới tới này mở miệng giọng nói vô cùng trong trẻo, trong đó còn mang theo đôi phần nữ tính, “Nhiều năm không gặp, sư đệ đã không còn nhận ra cố nhân nữa rồi.”

Sắc mặt ông lão áo tím tái xanh, Niếp Phục Tăng là tên gọi của ông ta khi còn lăn lộn trong giới ma đạo, người của bạch đạo ít người biết cái tên này! Ông ta cẩn thận đánh giá người mới tới, chỉ đến khi thấy một sợi dây màu đỏ tuyệt đẹp quấn quanh cổ tay của người này, ông ta liền bước lùi ra sau, đồng từ co lại: “Người..... Bạc Dã Cảnh Hành!”.

Vị thiếu niên ngồi xuống bên cạnh bàn sách của ông ta, không còn nghi ngờ gì nữa đúng là Bạc Dã Cảnh Hành rồi. Nàng đứng đĩnh tự rót cho mình một chén trà, chiều một ngụm rồi nói: “Nói đi, chuyện năm đó, ngươi biết được bao nhiêu?”.

Niép Phục Tăng từ từ lùi lại, cuối cùng lưng dựa vào giá sách: “Không thể nào, ngươi không thể là Bạc Dã Cảnh Hành được! Rốt cuộc ngươi là ai?” Ông ta trợn trừng hai mắt, tuy đã có tuổi, nhưng ánh mắt lại rất thấu suốt, vừa nhìn là biết ngay nội lực bất phàm.

Bạc Dã Cảnh Hành tóc đen như mực, da trắng như tuyết. Nàng hơi nheo nheo mắt, đứng dậy, đôi giày lụa gần như dẫm lên tay của ông ta: “Sư phụ đang ở đâu?”.

Tay phải Niép Phục Tăng hơi dùng sức, đột nhiên nhảy lên, tung ra một chưởng. Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh một tiếng: “Không biết tự lượng sức mình!” Tay phải của nàng khẽ nhấc lên, trực tiếp nghênh đón hữu trướng của đối phương! Niép Phục Tăng vốn muốn thử trình độ của hắn, tiếp đó nội lực vừa phun ra, thì nhìn thấy tơ đao trên cổ tay nàng vuron ra giống như lưỡi của một con rắn. Thân hình hai người chuyển động, trong chưa đầy một khắc đã giao đấu đến mười mấy chiêu.

Ông ta hơi thở dốc, đã rơi xuống thế hạ phong rồi, nhưng tay phải lại vói vào trong người siết chặt, rồi thỉnh thoảng bóp vỡ một thứ gì đó, sau đấy bàn tay vốc thứ bột phấn ấy tung ra tấn công kèm với chưởng phong. Tranh thủ lúc gã thiếu niên lách người né tránh chưởng phong, ông ta liền xoay người đập tung cửa sổ định bỏ trốn. Nhưng chân phải chợt thấy lạnh, có thứ gì đó lạnh như băng đang quấn quanh chân.

Thân hình của ông ta đột nhiên khựng lại, cuối cùng chán nản quay về ngồi trong góc tường. Ông ta tuyệt vọng nhìn tơ đao đang quấn lấy chân phải mình nói: “Bạc Dã Cảnh Hành, không, không thể nào, ba mươi năm rồi, sao ngươi có thể.....”

Tay phải của Bạc Dã Cảnh Hành khẽ cong lên, thu sợi tơ đỏ như lưỡi rắn về, cuốn lại trên cổ tay phải trắng trẻo. Sau màn đánh nhau đó cơ thể nàng đầy mồ hôi, lúc này nàng hơi cau mày, thực sự không thích cái cảm giác y phục dính sát lên da thịt thể này chút nào: “Sư đệ, đừng lãng phí thời gian của mọi người nữa.”

Niép Phục Tăng gục đầu xuống, cũng không mở miệng nói năng gì. Bạc Dã dốc ra một cái bình ngọc trắng từ trong ống tay áo, đây chính là thứ cuồn được từ chỗ của Giang Thanh Lưu. Nàng cầm chén trà trên bàn lên, rót hai giọt, rồi thêm đầy trà vào: “Loại thuốc độc này có tên là Thần hồn nát thần tính, được tính của nó hiển nhiên là ngươi biết rất rõ. Là đồng môn với nhau, vẫn là không nên náo loạn khó coi quá thế.”

Sắc mặt Niép Phục Tăng lập tức tái nhợt: “Bạc Dã Cảnh Hành, đừng hời hợt nữa.”

Bạc Dã Cảnh Hành nâng chén trà lên, màn giao đấu kịch liệt lúc này đã khiến cơ thể không chịu nổi lao lực của nàng có chút buồn ngủ, lòng kiên nhẫn cũng chẳng còn: “Xem ra sư đệ muốn ném thử mùi vị của Thần hồn nát thần tính rồi.”

Niép Phục Tăng liên tục tránh né, độc tính của Thần hồn nát thần tính, ông ta là người hiểu rất rõ: “Không không, đệ sẽ nói cho huynh, đệ sẽ nói cho huynh biết!”.

Bạc Dã Cảnh Hành chậm rãi ngồi xổm xuống, xoay xoay cái chén trong tay, nước trà bên trong có màu xanh biếc: “Nói.”

“Năm đó..... ba mươi năm trước, thực ra.....” ông ta có chút ấp úng do dự, yết hầu Bạc Dã Cảnh Hành khô khát, có lẽ độc tính của Trường sinh hoàn lại sắp phát tác rồi. Nàng khẽ nhấp một ngụm trà, cái thời tiết quỷ quái này, thật khiến người ta không thể nào chịu nổi. Ánh mắt của Niép Phục Tăng nán lại trên chén trà: “Năm đó người hãm hại huynh đúng thực là một người khác, chuyện này liên quan đến một âm mưu rất đáng sợ.”

Bạc Dã Cảnh Hành lại uống một hớp trà, sắc mặt rất thiếu kiên nhẫn: “Còn phí lời nữa thì ta thật sự sẽ cho ngươi ném thử.....”

Nói chưa dứt lời, đột nhiên nàng cúi đầu nhìn chén trà trong tay mình. ....

Mẹ kiếp!

Cổ họng nàng cảm thấy vị ngọt, sau đó phun ra một búng máu đen. Niép Phục Tăng cười điên dại, tiện tay rút tẩu thuốc ở thắt lưng của mình ra, rút ra từ thân tẩu một thanh kiếm ngắn sáng loáng như tuyết. Ông ta cười nam hiểm sát lại gần: “Bạc Dã Cảnh Hành, ngươi căn bản mới là người tự tìm đường chết!”.

Sắc mặt Bạc Dã Cảnh Hành trắng bệch như giấy, hàm răng cắn chặt lấy cánh môi, tay trái điểm liên tiếp lên mấy đại huyệt trước ngực mình, tơ đao trên cổ tay phải giống như được uống no máu tươi, kết thành một tấm lưới kiên cố không gì phá vỡ được trong không khí. Ánh kiếm của Niép Phục Tăng giống như gập phải tường đồng vách sắt, không thể đâm được vào tấc nào.

Ánh mắt bị sát khí che lấp của ông ta vẫn lộ ra một thoáng kinh dị, Bạc Dã Cảnh Hành cười lạnh một tiếng: “Ngạc nhiên hả? Còn nhiều thứ ngạc nhiên hơn nữa cơ, muốn nhìn không?”.

Từng câu từng chữ của nàng đều mang theo máu, nhưng lại cuồng ngao khôn kham, chữ cuối cùng vừa dứt, tơ đao trong tay đột nhiên giống như lưỡi rắn phản kích lại, Niép Phục Tăng rên lên một tiếng, cánh tay phải nhẹ bẫng, thanh kiếm rơi xuống đất.

Cùng rơi xuống đất còn có cả bàn tay phải cầm kiếm nữa.

Ông ta cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy chỗ cổ tay bị đứt lộ ra gốc xương trắng hếu, phải mất khá lâu máu mới bắn phọt ra. Ông ta gào thét điên loạn, lại bị tơ đao tấn công trúng vào tay trái. Người trước mặt lạnh lùng tàn nhẫn giống như Tu La địa ngục, chỉ cần tay phải ông ta hơi dùng lực thôi, thì tay trái lập tức sẽ rơi xuống đất ngay.

Niếp Phục Tăng không dám động đậy gì, thở dốc hồi lâu mới nói: “Đại sư huynh! Đừng giết ta, ta sẽ nói hết cho huynh.”

Bạc Dã Cảnh Hành đang định nói, thì đột nhiên một mũi tên lông vũ bắn xẹt qua, tợ dao của nàng quay về ứng cứu, đánh bay mũi tên đi, nhưng bản thân cũng phun ra một búng máu. Độc tính của Thần hồn nát thần tính, nàng còn rõ hơn bất kỳ ai. Nếu như không nhanh chóng điều tức, thì cho dù có là nàng, cũng sẽ phải trả một cái giá rất thê thảm. Nhưng sự thật này, nàng đã đợi sự thật này hơn ba mươi năm nay rồi!

Máu chảy ra như trút bên khóe môi, nàng lao bổ tới tóm chặt lấy cổ áo Niếp Phục Tăng: “Nói! Rốt cuộc là tại sao?”

Nhưng sắc mặt của Niếp Phục Tăng ở trước mặt nàng dần dần nhợt nhạt đại hân đi, đôi mắt cũng từ từ mất đi ánh sáng. Khóe môi ông ta trào lên một dòng máu đen, hai cánh môi run rẩy hồi lâu, cuối cùng chẳng thể thốt lên được một chữ nào.

Một âm thanh rất khẽ truyền đến phá tan bầu không khí, Bạc Dã Cảnh Hành đành phải lấy dùng cái xác trong tay để che chắn. Đó là một cái kim vàng nhỏ cỡ sợi lông, phốc phập một tiếng cắm thẳng vào đầu vai Niếp Phục Tăng. Một mảng huyết Thái dương của ông ta đã bị đen từ lâu, có người giết ông ta rồi.

Cây kim vàng bắn vào từ phía ngoài cửa sổ liên tiếp hết cái này đến cái khác, Bạc Dã Cảnh Hành tránh né có chút vất vả, lồng ngực lạnh buốt, da bắt đầu sưng thũng. Đường như máu trong toàn bộ cơ thể đều trào hết cả ra ngoài. Ý thức của nàng dần dần mờ hồ, bên ngoài đột nhiên vang lên một loạt những tiếng bước chân.

Những cây kim vàng nhỏ như sợi lông ấy thỉnh linh dừng lại, tợ đao đồ tui bạc nhọc rơi xuống đất, thư phòng chỉ còn lại hai người chết không còn chút sinh khí nào.

“Sư phụ!” Bên ngoài có người xông vào, ôm lấy thi thể của Niếp Phục Tăng lên. Tùng Phong son trang tĩnh mịch như chết nhất thời trở nên hỗn loạn, lúc Bạc Dã Cảnh Hành được người ta đỡ lên chỉ nói được một câu: “Lão..... khụ khụ, ta là bằng hữu tốt..... của mình chủ võ lâm Giang Thanh Lưu.”

Dứt lời, đầu nàng nghiêng sang một bên, hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chương 5

Lúc Giang Thanh Lưu tỉnh lại đã là ba ngày sau, một đòn Phần Tâm chưởng này, theo lý mà nói đã đủ để lấy mạng hân rồi. Cao thủ khi xuất chiêu, thường không sai một li nào. Nhưng cú ra tay của Bạc Dã Cảnh Hành đã không để ý đến việc nội lực hiện nay của mình không bằng được lúc trước. Nàng chỉ dùng ba phần lực mà thôi, và cũng may Thương Tâm cốc chủ của Thiên Hương cốc vẫn đang ở Trầm Bích sơn trang.

Cứu chữa kịp thời, nên cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng không phải lo lắng gì về tính mạng. Thương Tâm vẫn tương đối lạc quan: “Cách tự phế võ công của mình chủ là rất chính xác. Tuy như vậy sẽ mất hết nội lực, nhưng đổi lại là bảo toàn được căn cốt kinh mạch, đợi sau khi điều dưỡng xong, mình chủ sẽ có thể tu luyện lại được tâm pháp.”

Giang Thanh Lưu cũng đang quan tâm đến vấn đề này: “Kinh mạch của Giang mỗ, cần bao nhiêu thời gian để điều dưỡng?”

Thương Tâm bấm một số huyết cung lưu thông máu cho hân: “Ít thì hai ba tháng, nhiều thì nửa năm.”

Giang Thanh Lưu cũng không quan tâm đến thương thế trên người, lập tức bảo Thôi Tuyết thông báo đến những hảo hữu tri giao với mình. Chuyện Giang Thanh Lưu bị thương, Giang gia có thể gọi là bế quan hoàn toàn với bên ngoài. Mười lăm tuổi hân đã xuất đạo, hành tẩu trên giang hồ suốt mười hai năm, lại nắm trong tay quyền quản lý sản nghiệp cùng danh tiếng và uy tín của toàn bộ gia tộc. Tuy hiện giờ mới chỉ hai mươi bảy tuổi, nhưng sức ảnh hưởng trên giang hồ lại vô cùng quan trọng.

Nay tin tức hân bị trọng thương truyền ra bên ngoài, lập tức sẽ có không ít người nhanh nhạy nắm được tin chạy tới đây. Giang Ân Thiên không dám để những người đó nhìn ra được mảy may ý tứ bạc đãi của ông ta giành cho Giang Thanh Lưu. Những người đó đều là những hân tử lưỡi đao liêm máu, nhất thời phần nộ sẽ không tiếc liêu cả tính mạng của bản thân.

Ông ta lại phái tay chân tới tiểu viện Giang Thanh Lưu ở, bắt người dưới suốt mười hai canh giờ không ngừng đưa thuốc, săn sóc trông nom.

Nhìn Giang Thanh Lưu trọng thương đến mức này, Giải Hồng đào Phương Nhục và Kim Thương giản Tạ Khinh Y chạy tới thấy vậy hốc mắt đều phiếm đỏ. Nhưng Giang Thanh Lưu tỏ ý đây chỉ là chuyện nhỏ không cần phải nhắc đến: “Lập tức tìm tất cả mọi người, giúp ta dò hỏi về một người!”. Hân đang định mô tả, thì bên ngoài đột nhiên có người tới báo: “Giang minh chủ, tiểu nhân là người của Tùng Phong sơn trang. Hai ngày trước trang chủ của bọn tiểu nhân, bị ám sát đã chết rồi!”

Trong lòng Giang Thanh Lưu thầm cả kinh, trang chủ của Tùng Phong trang là Đạo thánh Tô Thất Tịch, ai có thể giết chết ông ta một cách dễ dàng như thế?

Người tới lại dập đầu nói: “Tại hiện trường bọn tiểu nhân phát hiện có tở đao ở hiện trường, có người nhận ra đây là thứ vũ khí năm đó của lão tặc Bạc Dã Cảnh Hành, thiếu trang chủ đã đặc biệt sai tiểu nhân mang tới đây. Xin minh chủ đứng ra làm chủ cho Tùng Phong sơn trang!”

Giang Thanh Lưu hít một hơi thật sâu, Bạc, Dã, Cảnh, Hành!

Nhưng còn chưa kịp trả lời, thì đối phương lại nói tiếp: “Hiện giờ hảo hữu của minh chủ đang ở trong tề trang, trên người trúng kịch độc. Thiếu trang chủ đã mời thần y Thương Thiên Lương tới chữa trị rồi ạ.”

Giang Thanh Lưu ngẩng phắt đầu lên: “Hảo hữu của ta?”

Người tới không may có chút ngạc nhiên: “Đúng vậy, hảo hữu của Giang minh chủ nói rằng nhận sự ủy thác của Giang minh chủ đến Tùng Phong sơn trang cảnh báo, không ngờ kẻ địch lại đến trước một bước, nên không thể cứu được trang chủ. Còn liên lụy đến ngài ấy bị ám toán, toàn thân trúng kịch độc, thiếu trang chủ cảm kích vô cùng, đặc biệt sai tiểu nhân tới cảm ơn Giang minh chủ.”

Giang Thanh Lưu lại hít sâu một hơi nữa, nhận lấy cuộn tở đao đỏ tươi nói: “Vị, hảo, hữu của bản minh chủ có phải tầm mười sáu mười bảy tuổi, thân hình cao gầy, nói năng cuồng ngạo vô lễ đúng không?”

Người tới lại dập đầu đáp: “Bằng hữu của Giang minh chủ đương nhiên cũng là anh hùng thiếu niên rồi, thiếu trang chủ của bọn tiểu nhân cũng vô cùng khâm phục.”

Giang Thanh Lưu cảm hận vô nát đồng tở đao, cứ như thể đó là đầu chó của một người nào đó: “Phương Nhược, Kinh Y, hai người các đệ lập tức đến Tùng Phong sơn trang, dẫn vị hảo, hữu đó của ngu huynh về Trầm Bích sơn trang. Việc khẩn cấp lắm, nên trên đường không cần phải giải độc cho nàng ta, tất cả đợi đến khi quay về rồi tính.”

Phương Nhược và Tạ Kinh Y đương nhiên không nói gì thêm, nhưng người tới báo tin lại không hiểu: “Bằng hữu chí thân của minh chủ trúng độc cực nặng, sợ rằng không chịu nổi bốn ba đường xa mệt nhọc đâu.....”

Giang Thanh Lưu hừ cười lạnh một tiếng, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhưng bản minh chủ lại thực sự rất nhớ, thương nàng ta.”

Tùng Phong sơn trang.

Tuy rằng trên dưới đều đang chìm đắm trong nỗi niềm đau thương, nhưng chống lưng của Bạc Dã Cảnh Hành cũng có thể coi là không tệ. Thấy thân phận nàng là bằng hữu của Giang Thanh Lưu, hơn thế lại còn đặc biệt chạy tới đây tương cứu, nên đồ đệ của Niếp Phục Tăng là Tô Giải Ý đối xử với nàng cũng có thể coi là vô cùng chu đáo.

Nhưng là vào một hôm sáng sớm tinh mơ, Tùng Phong sơn trang đặc biệt phái người tới tận giường đánh thức nàng dậy, đặt vào trong một cỗ xe ngựa. Toàn bộ tóc tai trên người Bạc Dã Cảnh Hành dựng đứng: “Tiểu tử Niếp gia kia, người đang làm gì vậy?”

Trong ánh mắt của Tô Giải Ý mang theo vẻ đau thương: “Giang minh chủ lệnh cho bọn ta nhanh chóng đưa thiếu hiệp quay về Trầm Bích sơn trang, loại độc Thần hồn nát thần tính này vốn là từ Trầm Bích sơn trang mà ra, nên Giang minh chủ nhất định sẽ có cách giải quyết. Ân tình hôm nay của thiếu hiệp, Tùng Phong sơn trang ngày sau chắc chắn sẽ báo đáp đầy đủ.”

..... Cho đến giờ hẳn cũng không đoán ra được “vị hảo hữu chí thân của minh chủ” này là nam hay là nữ.

Bạc Dã Cảnh Hành: “Giang minh chủ? Giang Thanh Lưu vẫn còn sống sao?”

Tô Giải Ý: “Hử?”

“Không không không,” Bạc Dã Cảnh Hành đảo mắt khắp xung quanh lảng sang chủ đề khác, “Trên người ta hiện giờ đang mang kịch độc, ngũ tạng nóng như lửa đốt, không thể di chuyển được. Ta không đi.....”

Tô Giải Ý dờ khóc dờ cười: “Thân thể Giang minh chủ có bệnh, đợi vài ngày nữa lo liệu hậu sự của gia sư xong, tại hạ cũng sẽ đến Trầm Bích sơn trang thăm hỏi. Đến lúc gặp lại, mong rằng thiếu hiệp chỉ ra hung thủ thực sự, báo thù cho sư phụ.”

“Đừng mà, đại hiệp ơi.....” Bạc Dã Cảnh Hành cũng chẳng cần sĩ diện nữa, kéo lấy tay áo Tô Giải Ý, làm thế nào cũng không chịu buông tay, “Ta sẽ ở lại đây, đợi thêm ba bốn hôm nữa.....”

Ba bốn hôm sau, độc tính trong thân thể lão phu đã bị khống chế rồi, cũng sẽ tặng cho tên tiểu tử nguoi một chiêu Phần Tâm Chưởng!

“Thiếu hiệp cứ yên tâm đi, minh chủ đã đón thiếu hiệp trở về, thì nhất định sẽ có cách vẹn toàn. Huống hồ tại hạ vẫn còn phải lo liệu cho hậu sự của gia sư, e rằng thực sự không thể quan tâm chu đáo được.” Tô Giải Ý không giãy ra được, dứt khoát một đao chém rách tay áo, cưỡng ép đưa nàng đi. Vị hảo hữu của Giang minh chủ, tuy rằng nói năng không kiêng kị gì, nhưng thật sự là..... bám lấy người ta chặt quá.....

Hắn sai bước quay trở về sơn trang, bắt đầu cẩn thận điều tra chứng cứ tên hung thủ để lại.

Hai ngày sau, ở Trầm Bích sơn trang.

Bạc Dã Cảnh Hành nằm sấp trên giường, thỉnh thoảng lại liếc nhìn trộm Giang Thanh Lưu mấy cái. Đến khi Giang Thanh Lưu nhìn qua đây, nàng lập tức chuyển tầm mắt đi, giả vờ như đang nhìn đông ngó tây. Giang Thanh Lưu từ tốn uống thuốc, nội thương của hắn tương đối nghiêm trọng, cần phải điều trị dài ngày. Nhưng vì luyện tập võ nghệ quanh năm, căn cơ thân thể tốt, nên không ảnh hưởng gì đến chuyện ăn ở đi lại thường ngày.

Bạc Dã Cảnh Hành ở trên giường, cầm gác lên hai tay, nàng cũng phải cần bốn năm ngày để hóa giải chất độc Thần hồn nát thần tính: “Niếp Phục Tăng không phải do ta giết.”

Giang Thanh Lưu không nói gì, nàng cười hi hi: “Lúc lão phu hành tẩu giang hồ cha ngươi vẫn còn chưa dứt hơi sữa, sao ta phải lại lừa một tiểu bối như ngươi làm gì, đúng không?”

Giang Thanh Lưu rất kiên nhẫn uống hết nửa chén trà, vẫn không nói lời nào.

Bạc Dã Cảnh Hành cười gượng: “Ngươi đã là võ lâm minh chủ rồi, ít nhiều cũng phải có chút khoan dung độ lượng chứ? Chỉ tát ngươi một cái thôi mà? Bây giờ ngươi lại đây, tát lại ta một phát đi, không không, mười phát! Lão phu tuyệt đối không nói hai lời, thế nào?”

Giang Thanh Lưu lấy trà súc miệng.

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn duy trì tư thế không chút động đậy ấy: “Thêm nữa, Giang Thiếu Tang thực sự không phải do ta giết, lẽ nào ngươi không muốn tìm ra kẻ thù thực sự sao?”

Giang Thanh Lưu tao nhã đứng dậy, đi tới trước mặt nàng. Rốt cuộc nàng cũng thu mình vào trong giường: “Ngươi, ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Giang Thanh Lưu tiện tay cầm thanh kiếm đang treo trên cao, tay kia ấn nàng xuống dưới chân: “Lão tặc Bạc Dã kia, hay cho ta một lý do để không giết ngươi!”

Một nhát kiếm của hắn chém xuống, tuy kiếm vẫn còn chưa tuốt vỏ, giống như nan tre thỉnh thoảng đánh xuống người Bạc Dã Cảnh Hành. Nàng kêu oái lên một tiếng: “Nội lực của ngươi vẫn còn ở trong cơ thể ta, giết lão phu rồi ngươi sẽ thành phế nhân!”

Giang Thanh Lưu lấy lại chiếc túi da đựng đủ các loại thuốc độc và thuốc giải đất ở thắt lưng nàng. Bạc Dã Cảnh hành chủ yếu là không dứt được Trường sinh hoàn, nên vươn tay ra định cướp lại, Giang Thanh Lưu liền dùng thanh kiếm trong tay đánh bốp một cái, nàng đau quá, đành phải rút tay về.

Buổi tối, Giang Thanh Lưu tiếp đón khách khứa xong, lại mời Thương Tâm tới bắt mạch cho Bạc Dã Cảnh Hành. Đầu mày Thương Tâm nhíu chặt, đợi đến khi ra khỏi phòng rồi mới nói riêng với hắn: “Vị hảo hữu này của mình chủ, vấn đề nghiêm trọng nhất không phải trong cơ thể quá nhiều chất độc. Với tình trạng cơ thể này của nàng ta, nếu cứ tiếp tục cho ăn Trường sinh hoàn, e rằng cầm cự không quá một năm rưỡi nữa.”

Giang Thanh Lưu thờ phào nhẹ nhõm, Thiên Hương cốc là cốc thần y nổi tiếng, cốc chủ đời trước Thương Thiên Lương coi trọng lợi ích. Nhưng Thương Tâm lại coi trọng y đức nhất, những lời thừa thãi cũng không tiện nói nhiều. Giang Thanh Lưu gật gù đầu, những giao dịch mờ ám, hắn cũng không muốn đề cập đến trước mặt vị thầy thuốc nhân nghĩa như Thương Tâm.

Ngày hôm sau hắn lệnh cho người liên lạc với Thương Thiên Lương. Thương Thiên Lương tuy là cha của Thương Tâm nhưng hai cha con lại bất hòa, Giang Thanh Lưu tính toán cũng rất chuẩn, một ngày trước khi Thương Thiên Lương đến thì tiền Thương Tâm đi, tránh để hai cha con chạm mặt nhau.

Thương Thiên Lương tới sẽ không để tâm tới cái mối ân oán tình thù này —— Ông ta chỉ coi trọng tiền bạc mà thôi. Giang Thanh Lưu cũng thẳng thắn đối mặt với ông ta hơn, tuy là người trong bạch đạo, nhưng đối mặt với một tên như Bạc Dã Cảnh Hành, hắn không cần phải quá nhân từ.

..... Hắn đã từng nhân từ, kết quả chính là suýt chút nữa bị một chương của tên đó đánh chết.

“Ta muốn ông kiểm soát tính mạng của nàng ta trong vòng một năm.” Sau khi Thương Thiên Lương bắt mạch cho Bạc Dã Cảnh Hành xong, Giang Thanh Lưu đi thẳng vào vấn đề. Thương Thiên Lương tuổi đã ngoài năm mươi, nếu như gặp lúc tiền bạc đủ đầy, thì ông ta đối đãi với người khác vô cùng lương thiện, có thể coi là tiên phong đạo cốt: “Chất xương của người này rất kỳ lạ, độ mềm dẻo của kinh mạch khác hẳn người thường, hơn thế từ kinh mạch rất khó phân biệt là nam hay nữ, thể chất quá đổi kỳ quái. Theo lý mà nói nếu là người bình thường uống Trường sinh hoàn nhiều năm như vậy, thì làm sao mà còn sinh lý được.....”

Giang Thanh Lưu cắt ngang lời ông ta: “Ta không muốn nghe những điều ấy.”

Đột nhiên biểu cảm của Thương Thiên Lương thay đổi, mang theo đôi phần lầy lờn: “Thể chất của nàng ta rất đặc thù, bị độc chết khoi khoi như vậy thì quá đáng tiếc. Sau một năm nữa, chỉ bằng Giang minh chủ bán nàng ta cho ta đi. Giá cả có thể từ từ thương lượng.”

Giang Thanh Lưu không vui nói: “Lâu rồi không gặp, Thương thần y đã không còn thẳng thắn thành thật như xưa nữa rồi.”

Thương Thiên Lương bật cười: “Tự ta sẽ có cách khiến nàng ta ngoan ngoãn đi theo Giang minh chủ, một năm sau lại bàn đến vụ mua bán này cũng chưa muộn. Đến lúc đó cả đời Thương môn sẽ trị bệnh cứu thương miễn phí cho cả Giang gia, thế nào hả?”

Giang Thanh Lưu không mấy may dao động: “Nàng ta là người, không phải hàng hóa. Rơi vào tay của Thương thần y, chỉ e là sống không bằng chết. Con người Giang môn tuy rằng làm ra hành vi trơ trẽn này, nhưng giết người chẳng qua cũng chỉ là đầu rơi xuống đất, không cần phải hành hạ thêm như thế. Chỉ là hiện giờ ta cần giữ lại tính mạng của nàng chỉ ít là trong một năm, sau một năm ta sẽ để nàng ta được chết nhanh gọn. Con người này gian trá

độc ác thủ đoạn, vì muốn sử dụng trong vòng một năm nhưng lại không muốn gây họa cho giang hồ, ta cần Thương thần y nghĩ ra một cách, khiến nàng ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta.”

Thương Thiên Lương nói chuyện với Giang Thanh Lưu suốt một canh giờ, vốn dĩ còn rất nhiều những chi tiết cần được xác định, nhưng thân thể của Giang Thanh Lưu không khỏe, nên ông ta đành phải tự quyết định lấy. Bạc Dã Cảnh Hành đêm hôm bị người ta đưa đi, đến lúc đi thì độc tính của Trường sinh hoàn phát tác, không thể nào kháng cự lại được.

Nhưng ý thức của nàng vẫn rất tỉnh táo, còn hỏi Giang Thanh Lưu: “Các người chuẩn bị đưa lão phu đi đâu vậy?”.

Giang Thanh Lưu cũng rất thẳng thắn: “Đưa đến một nơi có thể sửa được thói quen xấu của người.”

Bạc Dã Cảnh Hành ngay cả giờ tay ra cũng không thể làm được, cứ như vậy bị Thương Thiên Lương khiêng đi.

Chương 6

Nhưng không thể không nói, Giang minh chủ cũng không quá yên tâm về Thương Thiên Lương.

Đợi đến sau một tháng, lúc Thương Thiên Lương đưa người quay trở lại, thì toàn thân Giang Thanh Lưu như muốn phát ôm!!

Nàng ta được đặt trong một cái hòm hình tròn thếp vàng rồi đưa tới. Chiếc hòm được làm bằng cây long não, khắc mây vẽ núi, tay nghề điêu khắc tinh mỹ, tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Thương Thiên Lương trịnh trọng quá mức, dáng vẻ cứ như thể muốn tất cả mọi người trong thiên hạ tới bao vây nhìn ngắm vậy. Giang Ân Thiên tưởng là thứ gì, thậm chí còn mời tộc trưởng và tất cả các trưởng lão chủ sự tổng cộng là sáu mươi một người tới đại sảnh. Nhưng toàn bộ Tụ Hiền sảnh lại yên tĩnh tới độ nghe được cả tiếng kim rơi. Mọi người nín thở, Thương Thiên Lương đứng thẳng người bên cạnh chiếc hòm khẽ vung tay lên, hai nàng thị nữ ăn mặc đẹp đẽ sang trọng, động tác nhẹ nhàng duyên dáng tiến đến cời hai dải lụa lớn màu đỏ được thắt thành hình con bướm trên chiếc hộp, rồi mở nắp hòm ra. Động tác vô cùng nhẹ nhàng, như thể sợ phá hỏng một giấc mộng đẹp.

Nắp hòm được mở, chỉ thấy trên lớp lụa màu đỏ tươi bên trong hòm, là một cô gái đang cuộn mình say ngủ. Mái tóc đen bóng của nàng ta xõa trên lớp lụa đỏ tuyệt đẹp, như dải mực đen tuôn chảy. Trên người chỉ mặc một bộ y phục trẻ trung mong manh, chiếc áo mỏng màu trắng nửa khoe nửa giấu những đường cong hoàn mỹ của cơ thể, giống như một đóa bách hợp e ấp đang muốn bung nở.

Cổ tay trắng nõn của nàng ta che trước ngực, sợi lụa đỏ tôn lên làn da, trong suốt lung linh hơn cả mỹ ngọc.

Nàng ta say ngủ trong tư thế của một đứa trẻ sơ sinh vừa ra khỏi bụng mẹ, nhưng chỉ nhìn một bên sườn mặt, lại cảm giác đây nhất định là một tuyệt sắc giai nhân. Vào khoảnh khắc chiếc hòm được mở ra, một mùi thơm nhàn nhạt của rượu liền bay lên tỏa ra, tràn ngập khắp cả Tụ Hiền sảnh.

Toàn bộ Tụ Hiền sảnh lặng ngắt như tờ, còn Giang minh chủ thì thổ huyết.

Có đôi khi người vĩnh viễn không thể nào dễ dãi tin tưởng một kẻ coi trọng lợi ích được, vì người mãi mãi không tài nào biết được hắn có thể suy diễn bề cong tâm tư thuần lương đứng đắn của mình thành ra thế nào.....

Tụ Hiền sảnh chìm trong bầu không khí tĩnh lặng như chết, máu trên người Giang minh chủ dồn hết cả lên mặt.

Nhưng Thương Thiên Lương vẫn đắc ý dào dạt nói: “Thế nào? Ta dám đảm bảo, khắp võ lâm không thể tìm được món hàng nào có chất lượng hoàn hảo như thế này đâu.”

Dưới ánh mắt chăm chú của các vị trưởng bối, tông thân, Giang Thanh Lưu liền kéo Thương Thiên Lương sang một bên. Hắn gần như sắp nghiêng đến võ hảm “Ông có thể nói cho ta hay, rốt cuộc ông đã giải thích ý của ta thành cái gì vậy hả?”.

Thương Thiên Lương vỗ vỗ vai hắn, nói bằng vẻ mặt “đều là cánh đàn ông với nhau cả ta hiểu mà”: “Không phải vì nàng ta không chịu ngoan ngoãn đi theo mình chủ đó ư. Giang minh chủ là người trong bạch đạo, cần danh tiếng, điểm ấy ta hiểu.”

Hiểu cái gì mà hiểu!!

Giang Thanh Lưu muốn ngất luôn tại chỗ.

Tụ Hiền sảnh vẫn chìm trong yên lặng, sau một hồi lâu cuối cùng tộc trưởng Giang Ân Thiên mới lên tiếng: “Thanh Lưu, đệ tử Giang gia chúng ta, không thể trầm mê trong thanh sắc. Nếu như việc này của cháu truyền ra ngoài, thì còn ra thể thống gì nữa?”.

Giang Thanh Lưu nhìn người trong chiếc hòm, thật sự tức đến nổi phôi. Nhưng hắn vẫn còn giữ được bình tĩnh: “Tộc trưởng, việc này chỉ là hiểu lầm thôi. Người này..... người này..... bên trong cơ thể người này tích trữ nội lực Tàn Tượng Thần Công tầng thứ chín của Thanh Lưu. Một năm nữa, đợi khi Thanh Lưu điều dưỡng kinh mạch ổn thỏa rồi, có lẽ sẽ có hy vọng khôi phục nội lực.”

Hắn nói như vậy, khiến Giang Ân Thiên rất coi trọng. Suy cho cùng hiện giờ đối với Giang gia mà nói, việc quan trọng nhất không phải là Bạc Dã Cảnh Hành bỏ trốn, mà là người thừa kế.

Tất cả những người đảm nhiệm vị trí thừa kế của Giang gia đều bế quan bồi dưỡng suốt mười lăm năm, sau đó là mười năm tôi rèn tích lũy. Những nền

tảng, những mối quan hệ qua lại cùng danh tiếng, không phải trong một sớm một chiều có thể gãy dựng được.

Nếu Giang Thanh Lưu có hy vọng khôi phục được võ công, đương nhiên là chuyện tốt không gì bằng. Nhưng Giang Thanh Lưu là người rất cẩn trọng, ý của Thương Tâm là nội trong nửa năm kinh mạch của hắn có thể điều dưỡng ổn thỏa, nhưng hắn lại nói là một năm. Hơn thế cũng chỉ là “có hy vọng” hồi phục mà thôi.

Giang Ân Thiên thờ phào nhẹ nhõm, mọi chuyện đều có một tia hy vọng, vậy là tốt rồi.

Lúc này Thương Thiên Lương hừ lạnh một tiếng, dường như cực kỳ khinh thường cách làm việc của người trong hiệp đạo, nhất định phải tìm những câu đao to búa lớn nghiêm trọng để giải quyết vấn đề. Giang Thanh Lưu cũng lười lý luận với ông ta: “Thương thân y, ông có thể nói cho ta biết hơn một tháng qua ông đã làm những gì không?”.

Thương Thiên Lương héch mui lên trời, cứ như thể những thành tựu này đám người thường trước mặt đây không thể hiểu được: “Vì nàng ta mà lão phu đã phải chặt xương rửa tủy.....”

Ông ta còn đang định bốc phét thêm nữa, thì Giang Thanh Lưu đã xua ông ta ra khỏi Tự Hiền sảnh: “Thương, Thiên, Lương, trong vòng một năm ta không muốn nhìn thấy ông, càng không muốn nghe thấy ông nói một chữ nào, hiểu không?”.

Thương Thiên Lương tức giận thờ phỉ phò: “Vậy mà ngài còn tự nhận mình là minh chủ võ lâm, ngài có biết hiện giờ nàng ta.....”

Giang Thanh Lưu tóm lấy bội kiếm của thị tòng đứng bên cạnh, ông ta liền im bặt. Đứng thấy hắn hiện giờ mất hết toàn bộ nội lực mà nhảm, tốt xấu gì cũng là võ lâm minh chủ. Cho dù không liễu mạng dùng nội lực, tung hết chiêu thức, thì Thương Thiên Lương chắc chắn cũng sẽ phải chịu thiệt.

Ông ta hậm hực ngậm chặt miệng lại

Giang Thanh Lưu cũng không muốn nói nhiều với ông ta: “Bao nhiêu tiền?”.

Thương Thiên Lương giơ một ngón tay lên, Giang Thanh Lưu liếc nhìn ông ta: “Một nghìn lượng?”.

Thương Thiên Lương lắc lắc đầu, Giang Thanh Lưu hít một hơi thật sâu: “Mười nghìn lượng?”.

Thương Thiên Lương vẫn cứ lắc đầu, cuối cùng Giang Thanh Lưu bùng nổ: “Ông định đòi một trăm nghìn lượng chấy?”.

Hai mắt Thương Thiên Lương sáng rực: “Vàng!”.

Giang Thanh Lưu lập tức quay đầu lại ra lệnh: “Thôi Tuyết, đuổi gã điên này ra ngoài đi, từ nay về sau không cho phép ông ta đặt chân vào Trảm Bích sơn trang, dù chỉ là một bước!”.

“Giang Thanh Lưu, còn nói cái gì mà minh chủ võ lâm, ta X tám đời tổ tông nhà ngươi.....” Thương Thiên Lương ngoác miệng ra mắng chửi ầm lên bên ngoài, Giang Thanh Lưu không chịu nổi phiền toái, rút cuộc đành phải bảo Đan Văn Thiên dúi cho ông ta một trăm nghìn lượng bạc. Thương Thiên Lương vẫn không chịu đi, cuối cùng sau khi người quản gia bày tỏ cách giải quyết những kẻ vô lại của Trảm Bích sơn trang cho ông ta nghe, cuối cùng ông ta vừa tuyên bố sẽ làm nổ tung cái sơn trang rách nát chết tiệt này, vừa cầm một trăm nghìn lượng rồi đi mất.

Chuyện này Giang Thanh Lưu không thể bắt trong tộc rút hầu bao ra được, mỗi tháng các tông tộc trong Giang gia sẽ giao nộp một khoản ngân lượng cho một bộ phận ở chỗ của tộc trưởng, để lo liệu cho những khoản chi dùng của người thừa kế. Trên giang hồ, không có vị đại hiệp nào lại sầu khổ vì chuyện tiêu tiền cả. Lý do cơ bản nhất là vì không có vị đại hiệp nào để cho người khác nhìn thấy hắn vì chuyện tiêu tiền mà sầu khổ.

Gặp được vị bằng hữu hợp cạ, chuyện tiền như rác là quá bình thường. Đặc biệt là Giang Thanh Lưu, có thể trèo lên được cái vị trí minh chủ này, bất kể là thực lực của bản thân có bao nhiêu, thì chí ít cũng không thể tách rời được sự chống lưng của tiền bạc.

Bản thân Giang Thanh Lưu chẳng có bao nhiêu tiền, dù sao hắn cũng mới hai mươi bảy tuổi, mười hai năm hành tẩu trên giang hồ ngoài việc cố gắng gây dựng lên hình tượng đại hiệp bạch đạo của bản thân, trừ ma vệ đạo ra, thì những chuyện có thể làm được thực sự là có hạn.

Đấy cứ nhìn thử mà xem, ngay cả con cái hắn còn chẳng có, nói gì đến tiền.

Vậy nên cá nhân Giang Thanh Lưu cũng không phải quá giàu có gì cho cam. Lấy ra một trăm nghìn lượng rồi, thì trên người hắn chẳng còn bao nhiêu tiền nữa. Đan Văn Thiên không nói gì, Giang Thanh Lưu bảo đưa, thì nàng ta cũng sai người đưa cho Thương Thiên Lương.

Lúc này Giang Thanh Lưu đang giải thích với tông thân trong tộc, Đan Văn Thiên lệnh cho người chuyển Bạc Dã Cảnh Hành đang ở trong chiếc hòm về tiểu viện của mình trước. Một canh giờ sau, khi Giang Thanh Lưu bước vào cửa, thì Bạc Dã Cảnh Hành lúc trước đang ở trong hòm đã ngủ say trên giường rồi.

Đan Văn Thiên ngồi ở bên cạnh, Giang Thanh Lưu đi tới gần bên, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng ta nói: “Người này vẫn còn hữu dụng với ta, tạm thời nhất định phải giữ lại. Nhưng nàng đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Đan Văn Thiên khẽ mím cánh môi đỏ: “Phu quân, trước khi Văn Thiên giả qua đây, ma ma của Giang gia vẫn luôn chỉ dạy cho Văn Thiên là thê tử của một võ lâm minh chủ thì nên làm thế nào.” Nàng ta thành thân với Giang Thanh Lưu đã được vài năm, nhưng thời gian để tâm sự chuyện tình cảm lại không nhiều. Giờ trên khuôn mặt trắng mịn của cô gái ngậm chứa vẻ xấu hổ, mang theo một vẻ phong tình khác hẳn: “Nhưng Văn Thiên nghĩ, nếu phu

quần thật sự không còn võ công nữa, quay trở lại làm một người bình thường, cũng rất tốt mà.”

Giang Thanh Lưu thở dài, hai tay khẽ nắm chặt, nắm ngón tay thon nhỏ trong lòng bàn tay hần mềm mại như không xương: “Những năm qua ta hết chạy đông lại chạy tây, nằng đã vất vả nhiều rồi. Hiện giờ vừa hay được ở bên cạnh nằng.”

Khuôn mặt Đan Văn Thiên mang theo nụ cười tủm tỉm, càng tôn lên nhan sắc yêu kiều xinh đẹp: “Phu quân. ....”

Nhìn thấy cô gái cả người như không xương ngã vào lòng Giang Thanh Lưu, người nằm trên giường liền ho khan một tiếng: “Ngậy thơ. Hần ta hành tẩu suốt mười hai năm trên giang hồ, lại là vị minh chủ cánh chim đầu đàn. Người đứng trước đầu sóng ngọn gió như vậy, một khi thất thế, thì phu thê hai người có thể sống yên ổn được chắc?”.

Giang Thanh Lưu liếc nhìn, chỉ thấy lão già đang nằm trên giường đã tỉnh. Nằng được Thương Thiên Lương cải tạo một hồi, trên người quả nhiên tỏa ra mùi rượu thơm thuần chất. Lúc này đang ngồi dậy từ trên giường, trông càng toát lên một loại phong thái liễu yếu đào tơ, thế nhưng lại toàn nói những lời hểch nhếch là phải chấy máu: “Đám phụ nữ các ngươi, chỉ quan tâm đến chuyện tư tình nữ nhi, đến nỗi cả tính mạng cũng không cần. Hừ, lão phu cũng phải thấy phục thay.”

Giang Thanh Lưu sầm mặt xuống, những lời của Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên là có lý. Chỉ là bản thân hần biết sẽ rất thiệt thòi cho Đan Văn Thiên, có thể đổ cho nằng ta vui vẻ được một giờ nửa khắc cũng đã là rất tốt rồi, sao có thể nhẫn tâm nói toạc ra như vậy?

Tên này thì hay rồi, hoàn toàn không chút kiêng kỵ gì.

Sắc mặt Đan Văn Thiên có chút âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Giang Thanh Lưu lại càng thêm lo lắng. Giang Thanh Lưu thở dài, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nằng ta: “Đừng lo.” Hần quay lại nhìn Bạc Dã Cảnh Hành, ánh mắt sắc nhọn. Bạc Dã Cảnh Hành cũng rất thức thời, hừ một tiếng, cuộn tròn trong chăn nằm xuống.

Dáng vẻ yêu kiều mong manh của nằng ta hiện giờ, khiến Giang Thanh Lưu không tiện động tay động chân. Hần bèn đưa Đan Văn Thiên về phòng trước —— Hai người tuy đã thành thân được nhiều năm, nhưng vẫn không ở cùng nhau. Thời gian động phòng mỗi tháng của bọn họ đều cần phải có sự tính toán chính xác của vài trường bối trong tộc. Mấy năm trước là vì lo Giang Thanh Lưu trầm mê nữ sắc, dính phải chuyện nữ nhi tình trường. Mấy năm nay lại vì bồi dưỡng tông tử ưu tú nhất.

Sau khi đưa Đan Văn Thiên trở về phòng xong, đến lúc quay lại Giang Thanh Lưu tức đến nổi phổi —— Lão tặc đó thế mà lại chạy trốn lần nữa.

Hần lập tức lệnh cho người lòng sục tìm kiếm khắp nơi, sau khi dặn dò quản gia xong xuôi, lúc quay trở lại đột nhiên phát hiện ở sau hòn giả sơn lộ ra một góc áo. Hần đi tới, thì thấy bên trong hốc giả sơn có một người đang co ro.

Ngoài Bạc Dã Cảnh Hành ra thì còn ai vào đây nữa?

Giang Thanh Lưu sai bước đi tới, thấy nằng ta co rúm người lại dựa vào tảng đá Thái Hồ, lộ ra dáng vẻ mệt mỏi vô cùng. Hần vốn định bụng dạy cho lão tặc này một bài học, nhưng hần cũng là người trong giang hồ. Câu nói quen anh hùng trọng anh hùng chắc chắn không phải là nói chơi.

Bạc Dã Cảnh Hành của năm đó, từng là con ác mộng của biết bao người trong giang hồ.

Hần kéo nằng ta đứng dậy, Bạc Dã Cảnh Hành xoa xoa tay, cười gượng: “Ta đâu có chạy mất, ta chỉ ra ngoài. .... ngắm cá thôi. Đúng, ngắm cá. Nhớ đến năm đó lão phu tung hoành khắp giang hồ, cha ngươi vẫn mặc quần xê đũng (1). Lão phu cần gì phải bỏ chạy, đúng không?”

Giang Thanh Lưu cũng không nói gì, từ đầu đến cuối chỉ lạnh lùng lờm nằng. Cuối cùng nằng đành ho khan vài tiếng: “Đi thôi đi thôi, quay về nào.”

Rốt cuộc Giang Thanh Lưu cũng mở lời: “Bạc Dã Cảnh Hành, nếu còn có lần sau, ta nhất định sẽ giết ngươi.”

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn rảo bước đi phía trước, cũng không biết có nghe thấy gì không.

Giang Thanh Lưu cùng Giang Ân Thiên và mọi người cùng nhau ăn cơm chiều, Giang gia vốn là một gia tộc lớn mà. Những gia tộc hưng thịnh có một cách nói đó là cứ năm đời thì sẽ tách ra, nhưng Giang gia lại là ngoại lệ. Tất cả mọi chi và nhánh chính đều cùng chung một miếu tổ. Chỉ có nhà thờ họ là chia ra không giống nhau mà thôi.

Cũng chính vì lý do đó nên suốt bao nhiêu năm qua địa vị trong giang hồ của nhánh chính Giang gia không mấy may bị lung lay, người trong Giang gia theo nghiệp thương nhân cũng vô cùng nhiều. Gần như tất cả mọi cửa hàng đều do một nhánh chính này đứng ra trông nom. Cho dù là hào hán Lục Lâm cũng không dễ gì mà gây khó dễ được.

(Hào hán Lục Lâm chỉ người anh hùng trong dân gian, hoặc bọn cướp trộm tụ tập thành bầy. Theo truyện xưa thời Vương Mãng, những kẻ nổi dậy chống lại triều đình tụ họp nhau ở núi Lục Lâm.)

Những tông thân này, đương nhiên là thường xuyên qua lại với nhau.

Ăn xong bữa cơm, thì cũng đã quá nửa giờ Dậu. Giang Thanh Lưu quay trở về tiểu viện, nhìn thấy cơm canh bày trên chiếc bàn thấp của Bạc Dã Cảnh Hành, một miếng cũng chưa hề động đến.

(Giờ Dậu là khoảng tầm từ 5h – 7h.)

Hắn thấy rất lạ bèn hỏi: “Hôm nay đúng là mặt trời mọc đằng tây rồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành cuốn chăn ngồi trên giường, mái tóc dài chảy xuống vai: “Căn phòng này lạnh quá.”

Giang Thanh Lưu nhìn sắc mặt nàng trắng nhợt, nhưng trông vẫn tương đối ngoan ngoãn. Suy cho cùng nội lực của hắn đang ở trong người Bạc Dã Cảnh Hành, theo lý mà nói việc bảo vệ cơ thể chỉ là chuyện nhỏ. Hắn bước tới bắt mạch cho Bạc Dã Cảnh Hành, nội lực vẫn còn đầy, chỉ là thân thể nàng ta có run rẩy, chạm vào thấy mát.

Hắn quay người ôm một cái chăn từ trong tủ quần áo ra ném cho nàng, là do quan tâm đến phần nội lực của mình mà thôi: “Giờ mới đang là thời tiết tháng Tư tháng Năm, người đứng là yếu không chịu nổi gió.”

Bạc Dã Cảnh Hành không nói năng gì, quấn chiếc chăn lên người. Lúc Giang Thanh Lưu đi ra vẫn còn không quên dặn dò: “Ăn cơm đi, trước khi ta lấy lại được nội lực người phải sống thật khỏe mạnh.”

Bạc Dã Cảnh Hành ừ một tiếng, dường như đã lại chìm vào giấc ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Chương 7

Ngày thứ hai, Giang Thanh Lưu bước vào trong phòng mình, thấy thức ăn vẫn bày biện nguyên xi chưa ai động đến trên chiếc bàn chân thấp. Lòng mày hắn khẽ nhíu lại, đi tới trước giường, thấy sắc mặt Bạc Dã Cảnh Hành tuy hồng hào, nhưng cánh môi lại trắng bệnh, sờ thử lên trán, nóng bỏng tay.

Chết tiệt, nàng ta ốm rồi!

Giang Thanh Lưu sai người đi mời đại phu, nhưng mời đến bốn năm vị, cứ bắt mạch xong là vút lại một câu xin hãy mời người khác cao tay hơn. Đơn thuốc cũng chẳng thêm kê.

Cuối cùng vẫn là Diệp đại phu vị danh y của trấn Thất Túc thành thật khuyên: “Giang minh chủ, mạch tượng của vị cô nương này vô cùng cổ quái, những đại phu bình thường không thể kê đơn được đâu. Diệp mạo nói thật, trong cả cái kinh thành này, mình chủ không cần mất công mời đại phu khác nữa đâu.”

Lúc ấy Giang Thanh Lưu mới ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình, hắn bèn tìm kiếm khắp lượt bên trong chiếc hòm cây long nãi mà Thương Thiên Lương dùng để đưa người tới. May mà Thương Thiên Lương cũng có thể coi là tâm tạm đáng tin. Trong chiếc hòm cây long nãi còn đặt một chiếc hộp bằng ngọc tím cỡ cái gối, trong hộp là những viên thuốc đủ màu long lanh sáng bóng như trân châu. Bên cạnh còn có cả một quyển sổ tay chăm nuôi!

Giang Thanh Lưu:.....

Bên trong chiếc hộp bằng ngọc tím cỡ cái gối ấy, là những viên thuốc đủ loại được xếp thành những ô vuông, hương thơm sộc thẳng vào mũi.

Giang Thanh Lưu lật giở cuốn sổ tay chăm nuôi ra, bút tích của Thương Thiên Lương trên đó vẫn còn thơm mùi mực. Ba trang đầu toàn là những lời vàng ý ngọc ông ta miêu tả về “tài năng thiên phú hơn người” của bản thân, tất cả tình tiết đều là mơ thấy khuôn mặt mình lên bật tỉnh dậy.

Cuối cùng trang thứ tư cũng chịu liệt kê ra tác dụng của thuốc, những viên màu hồng đào là thức ăn hàng ngày của nàng ta, một ngày ba lần, mỗi lần hai viên, hòa vào trong rượu được ủ lâu năm thành thứ thảo dược Yên Chi Lộ. Cần chú ý vệ sinh thực phẩm, đều đặn thường xuyên, lau chùi bình đựng đúng thời hạn, không được cho ăn quá nhiều. (Lưu ý: Sau khi quan hệ xong phải quan sát mức độ kích liệt để tăng thêm từ một đến hai viên cho phù hợp.)

Những viên màu hồng phấn dùng trong trường hợp thể lực bị tiêu hao quá độ sau khi vận động, cần thiết mang theo khi ra ngoài.

Viên màu trắng là để bổ sung thể lực, cho ăn lúc thân thể nàng ta không khỏe. Mỗi lần một viên, xem xét tình hình tăng liều nhiều nhất là hai viên, phương pháp ăn uống cũng giống như trên, không được ăn quá nhiều.

Viên màu xanh lam dùng vào lúc thân thể cực kỳ không khỏe, mỗi lần một viên, hòa vào trong rượu. Trong vòng một canh giờ nếu tình trạng vẫn không thuyên giảm, thì phải nhanh chóng phái người tới Thạch Hộc trai báo cho ta biết!!

Giang Thanh Lưu giận đến nghẹn họng. Hắn nhón hai viên thuốc màu trắng, bên trong chiếc hộp màu ngọc tím còn có hai chiếc bát cũng bằng ngọc tím. Hắn cầm bát lên thả thuốc vào.

Trầm Bích sơn trang có rượu Hoa Điều ủ ba mươi năm, hần bèn sai người mang một vò đến, đổ vào trong cái bát con. Viên thuốc ở trong nước, quả nhiên tan ra, toàn bộ số nước trong bát biến thành màu trắng sữa, thậm chí còn béo ngậy hơn cả sữa dê, đông lại rất nhanh.

(Rượu Hoa Điều hay còn gọi là rượu Nữ Nhi Hồng, trước đây, các gia đình người Thiệu Hưng mỗi khi sinh con đẻ cái, đều chôn một vò rượu Hoa Điều dưới lòng đất. Nếu như sinh con trai, thì việc chôn rượu Hoa Điều dưới đất có ý nghĩa hy vọng đứa bé sau này lớn lên, tinh thông thi thư, lên kinh ứng thí, sẽ có ngày vinh quy bái tổ. Khi đó, gia đình có thể đem rượu chôn ở dưới lòng đất ra thiết đãi bạn bè, vì vậy rượu này cũng được gọi là Trạng Nguyên Hồng. Trên thực tế thì rượu này thường được dùng trong dịp chiêu đãi khách khứa khi con trai của gia đình kết hôn. Nếu nhà nào sinh con gái, rượu này phải đợi đến khi con gái xuất giá về nhà chồng thì mới được đem ra uống, cũng bởi vậy mà Hoa Điều còn có tên là Nữ Nhi Hồng. Hàng trăm nghìn năm sau, vùng đất cổ Thiệu Hưng dần hình thành tập tục “Sinh nữ nhi tất nhượng nữ nhi tửu, giá nữ tất ẩm nữ nhi hồng”, tức là: Sinh con gái thì phải chôn rượu, con xuất giá thì phải uống rượu Nữ Nhi Hồng. Vì vậy, người ta coi loại rượu này là lễ vật danh giá để khoản đãi những vị khách tôn quý nhất.)

Hắn kê bát đến bên miệng Bạc Dã Cảnh Hành, nâng ngửi thấy mùi thơm, liền mở mắt dậy. Nàng vốn dĩ muốn nhận lấy cái bát, nhưng hai tay lại run rẩy, nên dứt khoát bỏ qua.

Nàng tham lam liếm thử nước ngọt như mật trong chiếc bát trên tay Giang Thanh Lưu, loáng cái chiếc bát ngọc tím đã nhìn thấy đáy. Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng đầu lên, đầu lưỡi liếm lướt qua khóe môi: “Thêm một bát nữa, thêm một bát nữa đi.”

Giang Thanh Lưu nổi cáu: “Người tưởng mình là uống ba chén không nên qua đòi đầy chắt! Biến đi ngủ tiếp đi!”

(Câu này xuất hiện trong tác phẩm Thủy Hử của Thị Nại Am, tương truyền rằng Võ Tòng trên đường về quê thăm anh trai là Võ Đại Lang, khi đi ngang qua huyện Dương Cốc, ông ghé vào một tửu quán, bên ngoài ghi là “Uống 3 chén không nên qua đòi”. Võ Tòng là một người mê rượu, thấy dòng chữ này rất khó chịu, hỏi tại sao thì chủ quán kể có chuyện con hổ thành tinh chuyên ăn thịt người trên đồi Cảnh Dương, uống quá say không nên đi qua đó. Võ Tòng nghe vậy rất phẫn nộ, uống một mạch hết rượu trong quán. Chiều hôm đó, ông đang trong cơn say, một mình cầm gậy lên đồi tìm hổ. Sớm hôm sau gặp hổ, ông cầm gậy vờn với mãnh thú tới tối. Đến lúc trời chạng vạng sáng, sau khi dùng nhiều mưu kế mà không được, ông vút gậy, một tay nhấn đầu hổ xuống đất, một tay đập, con hổ vỡ đầu chết tươi.)

Bạc Dã Cảnh Hành lưu luyến không nỡ đưa bát cho hắn, Giang Thanh Lưu cũng chẳng có thời gian đâu mà đông dài với nàng, đành rời thế chi bằng ở cạnh Đan Văn Thiền còn hơn. Thành thực mà nói lão tặc này quả thực đã lãng phí quá nhiều thời gian của hắn rồi.

Nhưng đến tối, có một con bé nha đầu không nắm rõ tình hình, mang cho Bạc Dã Cảnh Hành chút đồ ăn. Nàng ta nhất thời thèm thuồng ăn lắm, cuối cùng lên cơn sốt cả suốt cả một buổi tối, nôn ọe đến mức sắc mặt trắng nhợt. Giang Thanh Lưu thật sự không muốn để nàng ta chết, ít nhất cũng phải đợi đến sau khi hắn lấy được nội lực rồi hẵng chết!

Hắn không ngủ được, ngồi một bên nhìn nàng nôn, vẫn luôn có hạ nhân ra vào dọn dẹp quét tước sạch sẽ, nên trong phòng cũng không có mùi gì khác lạ, chỉ có hương rượu nhàn nhạt quanh quẩn mà thôi. Cuối cùng khi dạ dày của nàng đã trống không rồi, thì nhiệt độ cơ thể mới giảm xuống.

Giang Thanh Lưu thở phào nhẹ nhõm, lại lôi quyển sổ tay chăm nuôi ra, lần này đọc rất chăm chú cẩn thận. Trong một cột ghi các loại thức ăn nước uống cấm kỵ, viết rất rõ ràng là không được ăn những loại thực phẩm khác. Mỗi ngày nhiều nhất có thể hòa hai viên thuốc thuốc Yên Chi Hoa làm từ phấn hoa vào nước.

Giang Thanh Lưu lật một trang nữa, mới nhìn thấy trên đó viết về công dụng của các túi hạt giống hoa này. Tên loại hoa này là Yên Chi, có tác dụng an thần. Định chăm nuôi nàng ta thì nên là mở một tiểu viện, gieo hạt giống này xuống, sớm muộn gì cũng sẽ thu hoạch được mật hoa, thứ đó dùng để thể bổ sung thể lực. Còn hương hoa sẽ giúp nàng ta ngủ ngon hơn.

Lượng vận động sáng tối mỗi buổi một lần, mỗi lần nửa canh giờ là tốt nhất. Không được quá kịch liệt, cho phép đi lại thoải mái.

Tính cách miễn cưỡng dễ bị giật mình, nhưng một khi đang ngủ, hay ăn cơm thì không được làm phiền, bình thường nơi nghỉ ngơi cũng phải cực kỳ yên tĩnh, sạch sẽ. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến được liệu.

Đến mùa khô hanh da rất dễ bị thiếu nước, nên hòa một viên trân châu màu trắng, thêm một lượng nhỏ sương hoa, bôi bên ngoài da, trong khoảng một khắc là được. Mùa đông phải đề phòng da nứt nẻ, mỗi ngày phải dùng thuốc mỡ tinh luyện từ dầu hạt Yên Chi bôi lên khắp toàn thân đến khi da hấp thu hết.

.....

Cho dù hàm đường Giang Thanh Lưu có tốt đến đâu, cũng muốn ngoác miệng chửi mẹ nó chứ! Đây là đang chăm sóc tổ tông sao?!

Nhưng hai trang cuối cùng đã lôi kéo được sự chú ý của hắn, ở cột công hiệu, Thương Thiên Lương ghi rất rõ ràng —— Kinh mạch có thể ôn dưỡng nội lực, bên trong lại thêm công hiệu của thuốc. Có công hiệu giải độc, ích khí, bồi bổ.

(Ôn dưỡng là một thuật ngữ trong chữa trị, với phương pháp là dùng những loại thuốc có tính ôn để bổ sung nuôi dưỡng chính khí.)

Giang Thanh Lưu đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, người luyện võ chân chính, không phải chỉ cần học võ công luyện chiêu thức, mà quan trọng hơn nữa là mỗi môn mỗi phái đều sẽ có tâm pháp riêng. Loại tâm pháp này, nói một cách thông dụng là nội lực. Thứ gọi là nội lực ấy, chính là rèn luyện các cơ quan bộ phận bên trong cơ thể người, ví dụ như kinh mạch, gân cốt, thậm chí là lực phủ ngũ tạng và nhiều nhiều thứ nữa.

Mà cảnh giới nhập môn của nội công, chính là trong cơ thể hình thành một luồng nguyên khí, thúc đẩy luồng nguyên khí đó vận hành theo những đường

kinh lạc bên trong cơ thể dựa vào tâm pháp. Theo thời gian, sẽ đạt đến cảnh giới thân thể cảm nhận được. Tức là thân thể chủ động vận hành luồng nguyên khí ấy, từ đó kinh mạch và xương cốt rắn chắc, cải thiện thể chất, cơ thể khỏe mạnh từ trong ra ngoài.

Cũng chính vì luồng khí không lúc nào là không vận hành này, mà một khi lệch khỏi quỹ đạo, thì sẽ gây tẩu hỏa nhập ma, khiến cho thân thể bị tổn hại không thể cứu chữa.

Tâm pháp võ lâm có đến năm bảy loại, nhưng không có bất kỳ loại nguyên khí nào có thể đi lung tung trong cơ thể con người cả. Hơn thế nguyên khí càng thâm hậu, thì càng dễ mất khống chế, một khi không khống chế được, thì sẽ càng gây lên những tổn thương lớn hơn cho thân thể. Vì thế người càng có công lực trác tuyệt, càng dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Mà sau khi tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch sẽ bị nguyên khí làm tổn hại, nhẹ thì mất hết võ công, nặng thì thân tàn mệnh tận.

Mà nội lực ôn dưỡng Thương Thiên Lương nói đến, chính là chỉ nguyên khí ôn dưỡng. Cũng chính là nói khi nguyên khí đi qua thân thể nàng ta, sẽ dần dần trở nên ôn hòa và ổn định hơn.

Nguyên khí sau khi được ôn dưỡng, có thể thích nghi được với các đường kinh mạch trong cơ thể con người. Cho dù có bị đau xót hai bên hông đi nữa, thì sau phản ứng đương nhiên đó vẫn có thể hồi phục được hoàn toàn, không gây ra tổn hại nào cho cơ thể người.

Hắn đột nhiên hiểu ra tại sao Thương Thiên Lương lại ra giá một trăm nghìn lượng vàng. Cái giá đó đối với những cao thủ võ lâm khao khát nội lực mà nói, chỉ ít chứ không hề nhiều.

Giang Thanh Lưu đương nhiên hy vọng có thể nhanh chóng hồi phục võ công, nhưng nghĩ đến đối tượng là Bạc Dã Cảnh Hành, thì hắn lại do dự. Đối mặt với lão tặc này, thật sự bảo hắn phải làm gì, hắn cũng phải xuống tay sao.....

Nhưng sang đến ngày hôm sau, đã xảy ra một vụ thảm án diệt môn ở Kinh Phong ổ.

Hiện giờ Giang Thanh Lưu vẫn là minh chủ võ lâm, những vụ án thế này hắn tuyệt đối không thể khoan tay đứng nhìn. Kinh Phong ổ là nơi truyền tải tin tức. Bình thường rất nhiều thông tin qua lại của mọi người đều đến đây giao dịch.

Nay Giang Thanh Lưu đã mất hết võ công, buộc phải tìm hai vị hảo hữu của mình tới giúp đỡ. Người thứ nhất là thiếu chủ của Bất Lão thành Mai Ứng Tuyết, chơi thân với Giang Thanh Lưu từ nhỏ, mỗi khi rảnh rỗi thường hay lui tới. Người thứ hai Cung Tự Tại, trong giới bạch đạo nổi tiếng là người ghét cái ác như kẻ thù, tuy lớn hơn Giang Thanh Lưu một hàng, nhưng cả hai lại nói chuyện với nhau như bạn bè bằng tuổi.

Bạc Dã Cảnh Hành đã nhiều năm rồi không hành tẩu, vốn dĩ hưng phấn bùng bùng muốn đi cùng. Nhưng vừa nghe đến tên hai người đó, nàng lại quyết định không đi nữa.

Giang Thanh Lưu rất hiếu kỳ, nàng áp a áp úng hồi lâu, cuối cùng bèn nói thật: “Lão phu cùng với người nhà của hai tên đó..... khụ khụ, có chút hiềm khích.”

Hàng mày kiếm của Giang Thanh Lưu nhướng lên: “Hiềm khích gì?”

Bạc Dã Cảnh Hành lại ho khan thêm vài tiếng nữa: “Cũng chẳng có gì to tát cả, chỉ là đánh một trận với Mai Khôn của Bất Lão thành mà thôi.”

Lông mày của Giang Thanh Lưu trợn ngược lên: “Chỉ là đánh một trận mà thôi?! Lão tặc kia! Võ công của Mai Khôn tiền bối là bị người phé đúng không?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành khoát khoát tay, còn rất khiêm tốn nói: “Do không cẩn thận, không cẩn thận thôi.”

Giang Thanh Lưu tức đến lật bàn: “Còn Cung Tự Tại thì sao?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành thở phào nhẹ nhõm: “Cung Tự Tại thì đỡ hơn nhiều, năm đó sư phụ của hắn từng tổ chức truy sát lão phu!”.

Giang Thanh Lưu hừ lạnh một tiếng, ba mươi năm trước, có ai trong cả cái giới giang hồ này là không truy sát lão tặc ấy. Hắn cũng không ép nữa bèn nói: “Vậy trong khoảng thời gian ta rời khỏi sơn trang, Văn Thiên sẽ chăm sóc việc ăn ở của ngươi. Bạc Dã Cảnh Hành, nếu như ngươi lại chạy trốn, thì ta sẽ khiến ngươi dù là đi nửa bước cũng không xong.”

Bạc Dã Cảnh Hành trái lại không chút để tâm “Đi mau đi mau, đúng là đồ trẻ trâu, bản lĩnh đâu chẳng thấy, tài thùng rỗng kêu to thì thành thực hơn cả.”

Giang Thanh Lưu:.....

Nhưng mấy ngày sau, khi Giang Thanh Lưu cùng Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết hẹn gặp nhau ở Kinh Phong ổ, hắn cố ý nhắc tới Bạc Dã Cảnh Hành. Sau đó thì thô huyết. Mai Ứng Tuyết đương nhiên là hận người này đến tận xương tủy, còn Cung Tự Tại thì lại hận không thể xẻ thịt, lột da Bạc Dã Cảnh Hành!

—— Sư phụ của Cung Tự Tại là một nữ hiệp, nghe nói năm đó khi truy sát tên đại ma đầu này ở Cảnh Sơn không cẩn thận rơi vào ma chướng, bị người ta làm nhục, từ đó luôn coi đây là sự sỉ nhục to lớn.

Từ đó về sau bà ấy truy sát Bạc Dã Cảnh Hành trên khắp giang hồ!

Giang Thanh Lư:.....

Chương 8

Lúc đó, Đan Văn Thiên đang trồng hoa trong tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành, nàng ta lấy một cái cuốc nhỏ xới cho đất tơi lên, sau đó rải phân bón, rồi gieo hạt giống vào. Còn Bạc Dã Cảnh Hành thì dựa người vào cây lê bên cạnh.

Giờ đã vào tháng Năm đầu hè, nhưng nàng vẫn sợ lạnh, trên người mặc áo đông xuân của Giang Thanh Lư, hoa văn trên nền gấm trơn, y phục nam giới mặc trên người nàng hiển nhiên là có hơi rộng, nên càng lộ ra vẻ gầy mảnh.

“Giang Thanh Lư tới Kinh Phong ô, sao cô lại không đi theo?” Nàng ngắt một chiếc lá lê, rồi tự mình nghịch. Đan Văn Thiên trả lời bằng giọng dịu dàng: “Phu quân có chính sự, Văn Thiên chỉ là một người phụ nữ bình thường, có giúp được việc gì đâu. Nên đương nhiên sẽ ở lại quán xuyên việc nhà rồi.”

“Chep, ai dạy cô những điều này vậy hả?” Bạc Dã Cảnh Hành với khuôn mặt “hiền lành” dạy dỗ, “Phụ nữ quá hiểu chuyện, lâu dần sẽ khiến người ta không biết thương xót nữa.”

Sắc mặt Đan Văn Thiên hơi ửng đỏ: “Đừng có chê cười ta thế, đúng rồi, tên họ cô là gì?”

“Chep,” Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn biết xấu hổ, “Tên họ của lão phu, không nói cũng không sao, cô thành thân với Giang Thanh Lư được bao nhiêu năm rồi?”

Đan Văn Thiên tính sơ qua rồi đáp: “Bảy năm rồi, mười bốn tuổi ta đã được gả vào Giang gia.”

Bạc Dã Cảnh Hành nhàn rỗi không có việc gì làm, bắt đầu để tâm: “Vậy tại sao đến giờ vẫn chưa có con?”

Đan Văn Thiên không ngờ nàng lại nói thẳng ra như vậy, thoát cái sắc mặt đỏ bừng: “Ta..... Ta cũng không biết.”

Bạc Dã Cảnh Hành sán lại gần: “Giang Thanh Lư có vấn đề à?”

Mặt Đan Văn Thiên sắp bốc cháy đến nơi: “Số hạt giống còn lại tự cô trồng đi.”

Nàng ta vứt lại cái cuốc rồi bỏ chạy. Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: “Tiểu nương tử của thằng nhãi Giang gia này, da mặt thật là mỏng quá, chep chep.”

Đan Văn Thiên không bằng được với Bạc Dã Cảnh Hành, ngày nào cũng rảnh rỗi không có việc gì làm. Sáng sớm đầu giờ Mão nàng đã rời giường rồi, sau khi rửa mặt chải đầu mặc quần áo chỉnh tề xong sẽ đi thỉnh an thái nãi nãi trước. Lý thị mẹ chồng của nàng giờ chắc cũng đã có mặt ở đó rồi. Những người phụ nữ của nhánh chính nhánh thứ trong dòng họ cũng đều đã tới đủ cả. Đan Văn Thiên thỉnh an thường không thể đi tay không, thỉnh thoảng lại làm vài món chè ngọt hợp với khẩu vị cá nhân từng người đem đến.

Mười mấy người phụ nữ trong họ dặt theo trẻ con tới, chê nàng trẻ đại, nên rất coi thường. Có một hôm, khi Đan Văn Thiên tới thỉnh an thái nãi nãi Chu thị, trước mặt tất cả đám phụ nữ, Chu thị đột nhiên hỏi một câu: “Nàng thiếp kia của Thanh Lư đâu, sao lại không theo cháu tới đây?”

“Dạ?” Đan Văn Thiên ngẩn người, Chu thị lập tức không vui: “Thanh Lư là trưởng tử dòng chính của Giang gia ta, cháu là người vợ kết tóc với nó, việc trong nhà không biết xử lý, giờ người trong nhà cũng không biết dạy sao?”

Đan Văn Thiên gục đầu xuống, hồi lâu mới lí nhí đáp: “Nhưng Thanh Lư không nói gì với Văn Thiên cả.....”

Chu thị quăng luôn cái thìa đi, hừ lạnh một tiếng nói: “Nó dẫn người từ bên ngoài về, sờ sờ một người như vậy, mà cháu không hiểu ý sao? Cháu không hiểu, cũng không biết đường mở miệng hỏi à?”

Đám phụ nữ ánh mắt mỗi người một khác, Chu thị lại liếc nhìn Lý thị: “Cháu là người làm mẹ, sao có chút chuyện thế này mà cũng không nhắc nhở con bé?”

Lý thị thời còn trẻ cũng xuất thân là một nữ hiệp, vốn không tường tận lắm về những chuyện thế này. Sau khi gả tới đây mọi chuyện đều do Chu thị làm chủ, bà gần như chẳng mấy khi xử lý việc trong nhà, nên giờ cũng chẳng biết nói gì.

Chu thị xua hết những người phụ nữ khác về, rồi mới ra hiệu bảo Đan Văn Thiên lại gần: “Nãi nãi biết trong lòng cháu thấy rất tủi thân, nhưng đàn ông ấy mà, năm thế bảy thiếp là chuyện rất bình thường. Thanh Lư đã đón cô ta vào cửa như vậy, cũng đã là rất nghĩ cho cháu rồi.”

Đan Văn Thiên sắp khóc rồi, Chu thị liền vỗ vỗ lên mu bàn tay của nàng: “Cháu cũng là một cô gái tốt, nãi nãi cũng thật sự rất yêu quý cháu. Nhưng Văn Thiên à, làm nữ chủ nhân của một gia đình, không phải cứ biết nghe lời là tốt đâu. Cháu mong manh yếu đuối như vậy, ngày sau thái nãi nãi đi rồi, cũng không thể yên tâm được.”

“Thái nãi nãi!” Hốc mắt Đan Văn Thiên đỏ hoe, mười bốn tuổi nàng đã bước chân vào Giang gia, lúc ấy một cô bé như nàng thì có thể hiểu được điều gì chứ? Chỉ là nhìn thấy dáng vẻ Giang Thanh Lư uy nghiêm chính trực, cách hành sự lại mang cốt cách của một bậc đại hiệp, nên một lòng một dạ đặt cả vào vị trưởng phu của mình. Giờ Giang Thanh Lư tìm một cô gái không rõ lai lịch từ đâu về, nói với nàng rằng không phải là thị thiếp, nàng không mấy may có ý nghi ngờ. Nhưng thì ra trong mắt người khác, đã rõ mồn một đến như vậy rồi sao?

Chu thị thở dài: “Sớm muộn gì cháu cũng sẽ phải quen thôi, cháu dâu ngoan, ngày mai dẫn theo con bé đó đến chỗ nãi nãi. Cháu phải thể hiện dáng vẻ

của một nữ chủ nhân đích thực, đừng để người khác cười lên đầu mình nữa.”

Ngày hôm sau, Bạc Dã Cảnh Hành còn đang ngủ say, thì Đan Văn Thiên đã tới tìm nàng. Đang ngủ ngon bị làm phiền, nàng liền nổi cáu: “Con nha đầu cô thật không hiểu chuyện, trời con chưa sáng đã tới quấy rầy mộng đẹp của người khác!”

Đan Văn Thiên cúi gằm mặt xuống: “Thái nãi nãi. .... bảo cô cùng ta đến thỉnh an lão nhân gia người.”

“.....”

Ước chừng qua một khắc, cuối cùng Bạc Dã Cảnh Hành phát hiện ra bản thân mình chả hiểu gì: “Cho nên? Dù lão phu có tới làm khách của Giang gia, thì cũng chẳng có lý do gì mà sáng sớm tinh mơ đã bắt khách đến thỉnh an cả? Đây là đạo tiếp đãi khách khứa của Trầm Bích sơn trang hả?”

Đan Văn Thiên rất khó xử: “Thái nãi nãi là bậc trưởng bối, cô đi cùng với ta một chuyến đi được không?”

Nếu là Giang Thanh Lưu, Bạc Dã Cảnh Hành đã nổi cơn lật tung bàn từ lâu rồi, nhưng đáng về dâu mới e thẹn của nàng ta, khiến Bạc Dã Cảnh Hành sán lại gần hỏi: “Cô khóc hả?” Đan Văn Thiên vội vàng giơ tay sờ lên khuôn mặt mình, Bạc Dã Cảnh Hành khoát khoát tay: “Đi thì đi, cô khóc lóc cái gì. Hừ, nhưng khí thế của bà thái nãi nãi của các cô cũng lớn lắm, bắt cả lão phu đi thỉnh an bà ta cơ đấy.....”

Nhưng nàng lại không biết, lần thỉnh an này, đã khiến nàng thật sự ngồi lên vị trí thị thiếp của Giang Thanh Lưu.

Nàng đi theo Đan Văn Thiên, thấy Đan Văn Thiên và thị nữ của mình bung tổng cộng đến mười mấy thố chè. Không nghĩ ngợi nhiều duỗi tay bung một thố lên uống cạn một hơi, nhưng rồi đột nhiên nhớ ra hiện giờ mình không thể tùy tiện ăn uống lung tung, nên lại nôn ra.

Đan Văn Thiên lo lắng: “Món này..... món này không phải cho cô uống đâu!”

Nàng ta vén tà áo lên, đã đến giờ rồi không còn cách nào khác: “Linh Âm, ngươi đến nhà bếp lấy thêm một thố nữa đi.”

Linh Âm là nha đầu của hồi môn của Đan Văn Thiên, cũng là người rất lanh lợi, nhưng giờ cũng thấy khó xử: “Tiểu thư, nhà bếp hết chè củ từ (1) rồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành lại phản đối: “Rắc rối thế làm gì? Dù sao bọn họ cũng chẳng ăn hết được đâu.” Đan Văn Thiên dậm dậm chân: “Vậy thì lấy tạm chè táo tàu (2), sắp muộn rồi.”

Linh Âm vâng lệnh, chủ tớ hai người vội vàng cả nửa ngày trời, hôm nay còn phải dẫn Bạc Dã Cảnh Hành cùng đi gặp thái nãi nãi Chu thị nữa.

Cánh phụ nữ hôm nay đến rất đông đủ, nhánh chính nhánh phụ trong cả dòng họ tổng cộng có bốn mươi sáu người, luận về vai vế thì đều là con dâu của Chu thị. Lúc Đan Văn Thiên tới, còn chưa bước qua cửa, đã thấy tiếng nói chuyện ồn ào nhốn nháo bên trong: “Ồ, đám tiểu bối bây giờ cũng dậy trễ quá, đã đến giờ này rồi vẫn còn chưa tới. Định đợi đám lão phu nhân chúng ta đi mời nữa chắc.”

Đan Văn Thiên vội vàng sai gấp đôi bước chân đi vào trong, đầu tiên là hỏi thăm lão thái thái, sau đó lần lượt bung bát chè ngọt cho các vị trưởng bối. Tuy đám đàn bà không dám không phục Chu thị, nhưng lại rất coi thường Đan Văn Thiên.

Lúc đó người nào người ấy ngồi vững như núi Thái Sơn, nhưng không một ai lên tiếng bảo Đan Văn Thiên ngồi xuống cả. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn một lượt khắp trái phải, mười mấy người còn đang phải chen chúc trong một phòng mà còn yêu cầu nó còn chỗ ngồi thì cũng làm khó căn phòng quá. Nàng khí thế hùng dũng đi tới chiếc ghế bên cạnh thái phu nhân rồi ngồi xuống.

Trong thoáng chốc toàn bộ đám phụ nữ quay ra nhìn nhau, người nào người nấy đều mang theo vẻ ngạc nhiên và khinh thường. Chu thị cũng cứng cả người —— Cô nương nhà ai đấy, thật chẳng hiểu quy tắc gì cả!

Vị trí bên cạnh bàn của Chu thị, là chỗ của Giang Ân Thiên, bình thường không ai dám ngồi ở đó cả! Bà khề ho một tiếng, rõ ràng là không vui: “Bà lão này đã cho cô ngồi xuống chưa?”

Bạc Dã Cảnh Hành khoát tay: “Ghế đặt ở đây, không để ngồi thì đặt nó ở đây làm gì? Văn Thiên, đừng làm nữa, mọi người trong căn phòng này đều không tay không chân cả sao? Cần cô phải hầu hạ đến thế cơ à?”

Loáng cái mọi người đều như được châm lửa: “Phản rồi phản rồi, con nha đầu này tưởng thân phận mình là ai, không hiểu chút quy tắc nào!”

Bạc Dã Cảnh Hành đập bàn, toàn bộ đám phụ nữ trong phòng đột nhiên câm như hến. Nàng đứng dậy, khóe mắt vừa quét qua, mọi người ngồi trong phòng đều có cảm giác nàng đang nhìn về phía mình, nên theo bản năng đều né tránh ánh mắt của nàng. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn khắp một lượt, nghiêm giọng nói: “Lão phu không hiểu quy tắc, vậy các ngươi thì hiểu sao! Các ngươi lại còn tự xưng là danh môn vọng tộc nữa chứ! Giang Thanh Lưu thân là trang chủ, lại là người thừa kế của Giang gia, lấy vợ về nhà, là để ngày ngày bung trà rót nước cho các ngươi đây hả?”

Có một người phụ nữ ý vào vai vế bản thân, lúc ấy bèn chen ngang một câu: “Con bé hiểu kính trưởng bối, thì có gì là không phải nào? Cô lấy tư cách gì mà mở miệng nói chuyện ở đây hả? Cô chẳng qua chỉ là một thị thiếp của Giang Thanh Lưu mà thôi.”

Bạc Dã Cảnh Hành liếc mắt nhìn: “Lão phu là người, có mồm có miệng, tại sao không thể mở miệng nói chuyện ở đây?” Nàng rõ ràng không nghe hiểu hai từ “thị thiếp”, nói tiếp: “Đan Văn Thiên là thiếu nãi nãi của Giang gia, sau này Giang Thanh Lưu sẽ kế nhiệm vị trí trưởng tộc, nàng ta sẽ là phu nhân trưởng tộc! Cả đám phụ nữ các ngươi coi nàng ta như đứa nha hoàn, bắt nàng ta hầu hạ dâng trà rót nước, là muốn rấp tâm làm gì?”

Đan Văn Thiên sợ đến xanh mặt, thì bỗng Bạc Dã Cảnh Hành duỗi tay về phía nàng: “Nha đầu kia lại đây.” Nàng nắm chặt lấy tay Đan Văn Thiên kéo đến bên cạnh người mình, mặt đánh lại. Đan Văn Thiên kéo kéo góc áo nàng: “Bọn họ đều là trưởng bối.....”

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Trưởng bối đều là những người tôn quý đức hạnh, không đức chẳng hạnh, can có gì lại tự coi mình là trưởng? Cô cứ ngồi xuống đây cho ta!” Nàng đứng dậy, ấn Đan Văn Thiên xuống chiếc ghế mình vừa ngồi, “Từ cổ chí kim đàn ông xông pha bên ngoài, phụ nữ quán xuyến bên trong, hiện giờ vẫn còn có thái nãi nãi của các cô làm chủ lo liệu việc nhà. Nếu giờ không học quy tắc đi, một ngày nào đó thái nãi nãi không còn nữa, không phải bọn họ sẽ càng càn rỡ quá đáng hơn sao?”

Trong khi Đan Văn Thiên thì như đang ngồi trên bàn chông, thì thái nãi nãi Chu thị lại bình thản ăn một thìa chè ngọt, không bận tâm đến những người khác, hồ hững nói một câu: “Lời tuy thô, nhưng về lý lại rất chuẩn.”

Bạc Dã Cảnh Hành là người không kiên nhẫn đứng lâu được, Chu thị còn chưa kịp ăn tới miếng chè thứ hai, thì nàng đã trừng mắt lên với hạ nhân đang đứng bên cạnh: “Mù hả? Không thấy lão phu vẫn còn đang đứng sao?”

Hạ nhân trong phòng của thái nãi nãi, người nào người nấy đều rất được coi trọng. Bình thường đám phụ nữ trong nhà ai dám sai bảo bọn họ làm chút chuyện này? Nên giờ nghe vậy bị dọa cho giật nảy mình, vội vàng đi bê ghế lại. Bê xong xuôi rồi các nàng lại hối hận —— Chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thiếp của trang chủ mà thôi, có gì phải sợ nàng ta chứ.....

Đội tất cả ổn định chỗ ngồi rồi, những người vốn dĩ muốn lập quy tắc ra với nàng lại không thốt nổi lên lời. Mọi người trong phòng lại chỉ nói những lời nhạt nhẽo vô thưởng vô phạt, sau đó Chu thị lấy lý do mệt mỏi, đuổi mọi người về.

Lúc đi ra, Đan Văn Thiên chủ động nắm tay Bạc Dã Cảnh Hành, vẫn chưa kịp hoàn hồn nói: “Cô thật là to gan, đám phụ nữ bọn họ không phải những người dễ đắc tội đâu.”

Bạc Dã Cảnh Hành rút tay ra: “Mấy mụ đàn bà thích buôn chuyện đó, nếu thực sự chọc giận lão phu, thì ta sẽ cắt lưỡi của bọn họ. Nha đầu cô, đừng sợ, sau này ai dám bắt nạt cô, thì cứ nói với lão phu.”

Đan Văn Thiên nở nụ cười, lại nắm chặt tay nàng: “Con người cô thật sự rất thú vị, nhưng cô đừng suốt ngày lão phu lão phu nữa, phụ nữ cứ nói mãi những câu như thế không hay đâu.”

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không để tâm lắm tới lời của nàng: “Ta đói rồi. Phải nhìn cái đám đàn bà thích buôn chuyện ấy, thì thà lão phu đi đánh một trận với Tam kiếm Côn Luân còn hơn.”

Nụ cười của Đan Văn Thiên như mặt hồ xuân tan băng: “Tam kiếm khách Côn Luân là những cao thủ của ba mươi mấy năm về trước, hiện giờ á, là ba người Thanh Lưu, Mai Ứng Tuyết, và Cung Tự Tại rồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành cũng thờ dãi: “Đúng vậy, giang hồ thật sự không cứu được nữa rồi.”

Đan Văn Thiên cười đến gập cả người: “Để phu quân nghe thấy những lời này của cô thì sẽ tức chết mất. Đi thôi, mang theo y phục chúng ta ra sau núi.”

“Không phải chứ.....” Bạc Dã Cảnh Hành hỏi với vẻ đầy nghi ngờ: “Thiếu nãi nãi như cô mà còn phải phụ trách việc giặt đồ nữa sao?”

Đan Văn Thiên dắt tay nàng, cầm theo hai bộ y phục của mình, giống như những chú bướm đi ra phía sau núi. Sau núi có một ôn tuyền gọi là hồ Trầm Bích, đây là nơi giành riêng cho phụ nữ của Trầm Bích sơn trang dùng. Đan Văn Thiên bảo thị nữ đứng canh, còn mình kéo Bạc Dã Cảnh Hành đi vào trong: “Phu quân nói cơ thể của cô rất yếu, phải thường xuyên ngâm nước nóng, sẽ tốt cho thân thể.”

Nói xong, nàng bắt đầu cởi y phục. Hai mắt Bạc Dã Cảnh Hành chiếu thẳng đến trước ngực nàng ta.....

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Chương 9

Giang Thanh Lưu vội vã trở về, chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm kiếm Bạc Dã Cảnh Hành. Đương nhiên lại chẳng thấy Bạc Dã Cảnh Hành đâu, sau đó hần bèn đi tìm Đan Văn Thiên, hần nghe thấy Cung Tự Tại nhắc tới chuyện cũ của sư phụ mình năm đó, mới biết lão tặc này không phải dạng vừa đâu!

Sau đó hần lập tức nhớ ra —— hiện giờ lão tặc này vẫn đang ở trong nhà hần, hơn thế hần còn dặn thê tử của mình “chăm sóc” hần nữa. Vãi ạ, với cái kiểu đạo đức của lão tặc này, đừng có nói là sẽ “chăm sóc” ngược lại kiểu thê của hần đấy!

Hần tức tốc quay về ngay trong đêm, sau đó nghe một nha đầu trong nhà nói: “Phu nhân dẫn tiểu phu nhân ra sau núi tắm rồi ạ.”

“.....” Sau núi cây cỏ um tùm, Giang Minh chủ đường như lò mờ nhìn thấy trên đỉnh đầu mình có một chiếc mũ cùng màu với núi xanh.

Giang Thanh Lưu vừa định lao tới sau núi, thì đột nhiên quân gia gọi ngăn hấn lại: “Trang chủ, thái phu nhân mời người lập tức đến gặp bà ấy.”

Giang Minh chủ hiện giờ còn tâm trí đâu mà quan tâm tới chuyện đó nữa: “Tránh ra!”

Hắn xông ra đến giữa sân, thì bỗng nhiên sau lưng vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Vừa mới về đến nhà, thở còn không ra hơi, mà đã đi tìm đàn bà rồi. Ngay cả thái nãi nãi cũng không cần nữa.”

Giang Thanh Lưu đành phải dừng bước, quả nhiên đang đứng trên dãy hành lang son son là Chu thị với mái tóc bạc trắng như cước. Hắn như sự tỉnh khỏi cơn mê, nhưng cũng chỉ khựng lại: “Thái nãi nãi.”

Chu thị gõ gõ gây chống: “Qua đây, bà già này có lời muốn nói với cháu.”

“Nhưng.....” Giang Thanh Lưu nhìn về hướng phía sau núi, “Không phải..... thái nãi nãi cháu thực sự có việc gấp.....”

Chu thị nghiêm mặt: “Có chuyện gì gấp?”

“Cháu.....” Giang Thanh Lưu đỡ trán, “Thái nãi nãi cháu.....”

Sắc mặt Chu thị càng lúc càng khó coi, Giang Thanh Lưu thở dài: “Thôi được ạ, tôn nhi sẽ đi với người.”

Lão tặc Bạc Dã kia.....

Giang Thanh Lưu thật sự không chú tâm lắng nghe xem Chu thị đang nói gì. Cứ nghĩ tới trong suối nước nóng phía sau núi, lão tặc kia lại dám cùng tắm rửa với Đan Văn Thiên..... cho dù định lực của hắn có tốt đến mấy, cũng thực sự như đang ngồi trên đồng lửa.

Mãi cho đến khi Chu thị nói một câu: “Chuyện sủng thiếp diệt thê, tuyệt đối không được phép xảy ra trong Giang gia chúng ta.”

Giang Thanh Lưu gật gật đầu, đáp phải, nhưng rồi bất thành linh ngẩng phắt đầu lên: “Sủng thiếp diệt thê?!”

Chu thị lại gõ gây chống: “Thanh Lưu! Hiện giờ cháu thật sự đã mất hết hồn vía rồi! Mới đi xa có mấy ngày, vội vội vàng vàng trở về thì cũng thôi, nhưng cháu thử nhìn lại bộ dạng hoảng hốt lo lắng của mình đi! Giang gia bồi dưỡng cháu suốt mười mấy năm qua, nhưng cháu lại để một cô gái bắt mất hồn vía!”

Giang Thanh Lưu chả hiểu đầu đuôi thế nào, vừa mới đi xa có mấy ngày, sao cứ có cảm giác lạc điệu với son trang thế: “Thái nãi nãi, sủng thiếp diệt thê là sao ạ? Tôn nhi chỉ lo lắng cho Văn Thiên thôi, tôn nhi nhất định phải ra sau núi một chuyến.”

Chu thị quát lên đầy tức giận: “Cháu lại còn nói dối nữa, cháu thật sự lo cho Văn Thiên, hay lo lắng kim ốc kiều thiếp của mình bị thiệt thòi hả?”

Giang Thanh Lưu thật sự sắp ngất đây: “Nãi nãi, cháu đâu có kim ốc.....”

Hắn đột nhiên nhớ tới —— Bạc Dã Cảnh Hành tắm cùng với Đan Văn Thiên, kim ốc kiều thiếp. Cháu ư!!!

Giang Thanh Lưu không quan tâm gì nữa, xông ra khỏi phòng Chu thị cứ như thể lửa đã xém tới lông mày tới nơi. Đến khi chạy tới sau núi, bên trong hồ nước không một bóng người. Hắn lại chạy về nơi ở của Đan Văn Thiên, lúc ấy mới nhìn thấy nàng đang ngồi trước cửa sổ, khâu một bộ quần áo mùa hè. Là một bộ váy mùa hè của phụ nữ!

Gần trán Giang Thanh Lưu gò hấn lên, hắn phải dùng tay ấn ấn xuống: “Văn Thiên. Nàng đang làm gì vậy?”

Thấy hắn bất thành linh trở về, Đan Văn Thiên có chút ngạc nhiên vui mừng: “Phu quân! Chàng về rồi sao?”

Hai tay Giang Thanh Lưu đỡ lấy bả vai nàng ta, xem xét trên dưới suốt một lượt rồi mới hỏi: “Nàng và lão..... cùng cái người ở phòng phía Tây kia.....”

Đan Văn Thiên ngẩn người, Giang Thanh Lưu cũng không biết nên nói thế nào —— Dù sao đi nữa bất kể giờ có nói gì cũng đã quá muộn rồi! Hắn không nói không rằng, chạy thẳng đến tiểu viện phía Tây, Bạc Dã Cảnh Hành mặc một bộ váy mùa xuân, nằm trên ghế dưới một tán cây mai. Trên bàn còn đặt một bình rượu, nửa cuộn tranh đơn thanh, một cây bút vẽ.

(Tranh đơn thanh là tranh thường dùng hai màu đỏ chu sa và màu xanh để vẽ.)

Giang Thanh Lưu kéo nàng dậy, không nói năng gì định dẫn đi. Thì sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lẽo: “Giang Thanh Lưu! Hôm nay cháu có còn để thái nãi nãi vào trong mắt nữa không hả!”

Giang Thanh Lưu khựng lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy lồng ngực Chu thị phập phồng kịch liệt, rõ ràng là có một sự tức giận không hề nhẹ. Hắn đành nói: “Thái nãi nãi, người này không phải là thiếp của tôn nhi! Tôn nhi sẽ dẫn nàng ta rời khỏi chỗ này!”

“Cộp!” Chu thị nện mạnh gây chống xuống đất, “Cháu lập tức thả con bé ra cho ta, đã lấy về rồi, thì phải sống trong cái nhà này! Nếu giữ bên người dẫn

theo ra ngoài hành tẩu, để người ta nhìn thấy thì liệu còn phân biệt được ai là thê ai là thiếp không hả?”.

Giang Thanh Lưu cũng không thể nói ra sự thật, nhìn thấy hai cụ cháu tranh chấp mãi không ngừng, Bạc Dã Cảnh Hành vớ luôn chiếc quạt tròn úp lên mặt, tiếp tục ngủ —— cái quạt này cũng là của Đan Văn Thiên.

Cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng không thể dẫn Bạc Dã Cảnh Hành đi được, hần chỉ đành dặn dò Đan Văn Thiên, rằng con người này lòng dạ khó lường, đừng quá thân thiết. Chuyện ở Kinh Phong ồ còn chưa xong, nên hần vẫn phải đi tiếp.

Thái nãi nãi Chu thị nhìn hần thúc ngựa phóng đi với vẻ mặt đắc thắng. Nhưng sau đó khi quay đầu lại trông thấy Bạc Dã Cảnh Hành, khuôn mặt bà đành lại: “Trầm Bích sơn trang không như những chỗ khác, cô phải hiểu rõ thân phận của mình, nhớ kỹ tôn ti trật tự. Hiện giờ nhiệm vụ duy nhất của cô là sinh con đàn cháu đông cho Trầm Bích sơn trang ta, nếu như dám có chút xú tư tưởng không an phận nào, thì bà già này sẽ không giữ cô lại đâu!”.

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn nằm ngủ trên ghế, trên mặt úp chiếc quạt tròn, giờ dứt khoát kéo luôn tờ giấy Tuyên đây nốt lên mặt —— Bị nhốt suốt ba mươi năm, sao lại có cảm giác nghe không hiểu tiếng người thế.

Nhưng nàng không thể giả chết được lâu, chỉ một loáng sau tiểu viện của Đan Văn Thiên truyền đến một loạt những tiếng thét chói tai. Thị nữ Linh Âm chạy xông ra như bay, muốn tới trung đình gọi người. Bạc Dã Cảnh Hành lấy tờ giấy Tuyên và chiếc quạt ra khỏi mặt, rồi mới chậm rãi bước vào.

Đan Văn Thiên đứng ở trước cửa, kinh hãi đến nỗi khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch. Vừa nhìn thấy nàng, lập tức sán lại gần: “Trong phòng có..... có chuột!”.

“Chep!” Bạc Dã Cảnh Hành đi vào, lúc ấy gia đình vẫn chưa kịp chạy tới. Quả nhiên có một con chuột béo tranh thủ trong phòng không có ai đang ăn vụng bánh ngọt trên bàn, thực sự là dạn dĩ cứ như thê ở chỗ không người. Bạc Dã Cảnh Hành túm lấy con chuột lông xám nhấc lên. Con chuột đứng là rất to, ước chừng phải nửa cân. Đan Văn Thiên liên tiếp lùi ra sau: “Vứt đi, mau vứt nó đi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành xách con chuột lên với vẻ rất thích thú, tay còn vung vẩy hết bên này đến bên kia: “Vứt đi làm gì, trước đây lúc lão phu bị giam, chỉ mong có chuột chạy vào.”

Đan Văn Thiên khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, nhưng thân người vẫn ngửa ra sau: “Cô định làm gì?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đã tìm thấy một con dao nhỏ bằng bạc dùng để gọt hoa quả, chuẩn bị xẻ thịt con chuột bên hồ nước. Đan Văn Thiên bị dọa cho mặt cắt không còn giọt máu: “Đừng..... cô muốn ăn món gì, ta sẽ xuống bếp làm!”.

Kết quả, đợi đến khi bọn gia đình chạy tới, thì con chuột đã trở thành món thịt chuột nướng hoàng kim béo ngậy, thơm phưng phức..... sau đó Bạc Dã Cảnh Hành bị thương phát hiện ra mình không thể ăn được, còn hai tên gia đình mặt mày tươi cười hơn hờ cầm món thịt chuột thơm ngào ngạt kia đi.

Nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ buồn bực của Bạc Dã Cảnh Hành, Đan Văn Thiên không nhịn được cười, đành phải hòa một viên Yên Chi cho nàng.

Buổi tối, có người tới tìm Giang Thanh Lưu, báo rằng gần đây xuất hiện một tên hái hoa tặc võ công cao cường. Chuyện này tự khắc có quan phủ lo liệu, nhưng đám bồ khoái chắc gì đã có thể trốn nã được kịp thời. Hơn thế mấy tên tặc tử này lang bạt khắp nơi, nếu như không bắt được ở đây, thì sẽ trốn đến chỗ khác, chẳng biết sẽ còn gây ra tai họa cho bao nhiêu cô nương nữa.

Trầm Bích sơn trang là gia thế trong võ lâm, hảo thủ đương nhiên cũng không ít. Giang Ân Thiên phái đường đệ Giang Thanh Nhiên của Giang Thanh Lưu đi. Không có gì phải nghi ngờ nữa, đây chính là nhân tuyển mà Giang Ân Thiên dự định thay thế Giang Thanh Lưu.

(Đường đệ là con trai của em trai hoặc anh trai của bố.)

Ai ngờ tên hái hoa tặc lần này thật sự có võ công rất cao cường, Giang Thanh Nhiên lại là một con một võ, chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ. Cô nương mà bọn hần bảo vệ suốt cả một đêm cuối cùng vẫn bị tên hái hoa tặc bắt đi mất! Các cô nương trong những thôn trang gần đó lập tức người nào người nấy đều cảm thấy thấp thỏm bất an.

Đối với Trầm Bích sơn trang mà nói đây là chuyện lớn bôi tro trát trấu vào mặt, Giang Ân Thiên quở trách Giang Ân Nhiên một trận đã đời, sau đó phái người đi thông báo cho Giang Thanh Lưu.

Nhưng đợi đến tối, giờ Tý, Bạc Dã Cảnh Hành nghe thấy một loạt những tiếng động rất khẽ ở chỗ mái ngói trên nóc. Nàng khoác thêm áo ngồi dậy, âm thanh đó từ xa truyền đến gần, cuối cùng dừng lại trên nóc nhà. Nàng đẩy cửa sổ ra, Đan Văn Thiên ở tiểu viện sát vách vẫn chưa ngủ, trên bóng cửa sổ vẫn thấy bóng người thấp thoáng. Bạc Dã Cảnh Hành vừa ngáp một cái, thì nàng ta đã mở cửa bước ra: “Cô đói bụng rồi à?”.

Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu, nói không chút khách khí: “Một bát Yên Chi Lộ, một vò Hoa Điều.”

Giống hệt như đang gọi tiểu nhị trong quán rượu, quả nhiên hoàn toàn không mấy may có chút giác ngộ tôn ti trật tự nào.

Đan Văn Thiên cũng không chấp nhặt với nàng, hòa cho nàng một bát Yên Chi Lộ, sợ nàng mê rượu, chỉ hâm một vò rượu nhỏ. Nàng định quay về phòng, thì Bạc Dã Cảnh Hành đặt chiếc muống con bằng bạc sang một bên, ngửa đầu uống hết nửa bát, sau đó chùi miệng nói: “Cách đây ba tiểu viện về phía Tây, là chỗ nào vậy?”.

Đan Văn Thiên nghĩ một lúc đáp: “Là nhà của Lộ Hoa thâm thâm.” Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu, Đan Văn Thiên thấy khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”.

(Thầm thẳm dùng để gọi vợ của chú, hoặc những người phụ nữ ít tuổi hơn mẹ mình.)

Bạc Dã Cảnh Hành không chút để tâm tiếp tục uống rượu: “Không có gì, tên hái hoa tặc đến chỗ của bà ta rồi.”

“Sao cơ?” Đan Văn Thiên bị dọa cho giật nảy cả người, Bạc Dã Cảnh Hành rung đùi đắc ý: “Lộ Hoa thẳm thẳm của cô có đẹp không? Có hẳn cả người ngửi thấy hương mà mò đến cơ đấy. Hôm nào dẫn lão phu đi gặp mặt một lần đi?”

Đan Văn Thiên cuống đến độ dậm chân thành thạch, vội vàng sai người đi thông báo cho tộc trưởng Giang Ân Thiên biết. Giang Ân Thiên vẫn có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng khi phái người tới xem xét, thì quả nhiên trong phòng đã không còn một ai.

Trầm Bích sơn trang quả thực đã nổi giận rồi, Giang Ân Thiên lập tức dẫn theo nhân thủ, thế phải bắt được tên tiểu tặc này phanh thây thành trăm mảnh. Đan Văn Thiên có chút lo lắng, thấy vậy Bạc Dã Cảnh Hành liền rót cho nàng một chén rượu: “Lão phu còn ở đây, thì cô sợ gì chứ. Nào nào, uống một chén đi.”

Tuy Đan Văn Thiên biết chuyện người trong giang hồ chém chém giết giết là chuyện rất đời bình thường, nhưng canh ba nửa đêm đột nhiên có người tìm đến Trầm Bích sơn trang thì vẫn là lần đầu tiên. Nàng miễn cưỡng uống hết một chén, khuôn mặt đã có sắc hồng: “Không biết thái gia gia có thể đuổi kịp tên tặc nhân đã bắt thẳm thẳm đi không.”

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: “Đương nhiên là không thể đuổi kịp,” Thấy Đan Văn Thiên ngẩng đầu lên nhìn mình, liền mỉm cười lười biếng, “Tên hái hoa tặc này ấy mà, trong lúc tối lửa tắt đèn, làm sao hẳn nhìn rõ được người trong phòng là ai, tướng mạo thế nào. Vì thế nên mới đến tiểu viện của thẳm thẳm gì đó của cô. Đàn bà con gái ở đây nhiều như vậy, nên tất nhiên hẳn phải trốn vào một chỗ nào đó, chỉ chờ Giang Ân Thiên dẫn người đi tìm. Sau đó toàn bộ sơn trang này sẽ bị giật mình đánh thức, cánh phụ nữ nhất định không dám đi ngủ. Hẳn sẽ nương nhờ vào ánh đèn, mục tiêu tự khắc sẽ rõ ràng hơn nhiều.”

Đan Văn Thiên bắt gác dựa sát vào bên người nàng: “Cô nói tên hái hoa tặc ấy vẫn đang ở trong sơn trang ư?”

Bạc Dã Cảnh Hành cười khê: “Hơn thế còn đang lùng tìm mỹ nhân ở từng tiểu viện từng tiểu viện một nữa cơ.”

Đan Văn Thiên đứng bật dậy: “Ta đi tìm thái gia gia.”

Bạc Dã Cảnh Hành có chút giật mình: “Cô tin hả?”

Đan Văn Thiên không chút nghi ngờ đáp: “Ta đương nhiên là tin rồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành phá lên cười: “Con bé khờ khạo này. Ngồi xuống đi, toàn bộ Trầm Bích sơn trang này, còn ai có thể khiến cho bụng dạ người ta ngứa ngáy hơn phu nhân của mình chủ võ lâm nữa chứ.”

Đan Văn Thiên lập tức hiểu ra: “Hẳn sẽ tới tìm ta sao? Nhưng làm thế nào hẳn nhận ra ta chứ?”

Bạc Dã Cảnh Hành ngược lại rót một chén rượu, chạm chén với nàng, ngửa đầu uống cạn: “Hẳn chưa gặp, chẳng lẽ không biết tìm người để hỏi chắc?”

Nàng nói cứ như thật, khiến Đan Văn Thiên thật sự hoảng sợ: “Ta đi tìm thái gia gia!”

Bạc Dã Cảnh Hành tóm lấy cổ tay trắng trẻo của nàng lại: “Không cần đâu, lão phu cũng vừa hay có chuyện muốn hỏi tên này.”

Một lát sau, mùi hương hoa lan nương theo gió bay vào phòng. Đan Văn Thiên chỉ cảm thấy đầu óc trở nên nặng nề, rồi từ từ gục xuống bàn, chìm vào giấc ngủ. Bạc Dã Cảnh Hành vừa uống xong ly rượu cuối cùng, thì cánh cửa bị đẩy ra, một người đàn ông toàn thân vận đồ trắng bước vào. Thất lưng hẳn đất một cây sáo ngọc, tóc búi bằng dải lụa, dáng vẻ trông vô cùng phong lưu.

Nhìn thấy mỹ nhân trong phòng đang ngồi rất nghiêm chỉnh, kẻ mới tới cũng có chút ngạc nhiên: “Cô không sợ ta sao?”

“Ừ.....” Bạc Dã Cảnh Hành nghĩ ngợi rất nghiêm túc, “Bình thường toàn là bọn họ sợ ta.”

Người tới phá lên cười, giọng nói trong trẻo do cổ tình sửa đi: “Rất thú vị. Tại hạ Xuyên Hoa Điệp, cô nương chắc là phu nhân của Giang minh chủ Đan Văn Thiên? Sớm nghe danh phu nhân xinh đẹp đã lâu, nay vừa gặp mặt, đã thực sự khiến tại hạ phải kinh hi.”

Bạc Dã Cảnh Hành xua xua tay: “Bớt nói mấy lời vớ vẩn đó đi, mau dẫn lão phu rời khỏi chỗ này.”

Người tới dờ cả người, sau đó lập tức hơn hớn: “Không ngờ phu nhân lại nóng lòng như thế, mời mời.”

Bạc Dã Cảnh Hành thu dọn vài bộ quần áo, sau đó ngấm ngầm một lúc, rồi lại đến phòng của Đan Văn Thiên bọc một lớp vải gấm bên ngoài chiếc hộp ngọc tím to cỡ chiếc gối, đưa cho Xuyên Hoa Điệp thổ lộ, sau đó nhanh chóng rời khỏi Trầm Bích sơn trang.

Chương 10

Nửa canh giờ sau, Trầm Bích sơn trang trở nên hỗn loạn —— Có kẻ gian xông vào sơn trang, bắt cóc tiểu thiếp của mình chủ.

Đợi cho đến khi mọi chuyện truyền đến tai Giang Thanh Lưu, thì toàn bộ giang hồ đều đã biết hẳn có ái thiếp tuyệt sắc khuyh thành không ai bì kịp

—— Hon thể còn bị một tên hái hoa tặc bắt đi.

Ôi cái số Xuyên Hoa Điệp thật thê thảm!

Trong lòng hân tràn đầy vui sướng dẫn “phu nhân minh chủ” đi, vốn dĩ đã chuẩn bị một chỗ đẹp để để phong hoa tuyết nguyệt một phen rồi. Ai ngờ vừa ra khỏi Trầm Bích sơn trang, vị phu nhân đó đã trở mặt! Thật đúng là một cú ra đòn quá hiểm. Và hân kinh ngạc phát hiện ra nội lực của vị phu nhân này không những thâm hậu, mà thân thủ còn xuất quỷ nhập thần.

Trong một ngôi miếu đồ nát, Xuyên Hoa Điệp quỳ dưới đất, đau đớn nước mắt tuôn như mưa, dọa cho toàn bộ đám ăn xin tá túc nhờ trong miếu chạy sạch: “Phu nhân, xin tha mạng, phu nhân!”.

Bạc Dã Cảnh Hành gio chân đạp cho hân một phát: “Mất chó của người đứng là mù rồi!”.

Xuyên Hoa Điệp bị đạp ngã ra đất, Bạc Dã Cảnh Hành lại lôi hân dậy, tiện tay điểm lên những đại huyệt trên khắp cơ thể hân: “Sau này cứ cách sáu canh giờ, người cần phải để lão phu điểm huyệt vị lưu thông kinh mạch cho người một lần. Nếu không máu tươi tắc nghẽn, kinh mạch của người sẽ nhanh chóng bị nổ tung ra mà chết.”

Nói xong những lời này, nàng liền sửa soạn để đánh một giấc —— Vội vã đi đường lúc đêm hôm, tuy rằng toàn là Xuyên Hoa Điệp sử dụng khinh công mang nàng đi, nhưng nàng lại thấy mệt đến không muốn nhích tay chân. Ấy vậy mà khi nhìn thấy đồng rom khô trong căn miếu hoang, nàng lại cau mày. Nghĩ ngợi một lúc, nàng quả quyết lột luôn áo khoác ngoài của Xuyên Hoa Điệp ra, trải lên trên lớp rom, sau đó ngã người ra ngủ.

Lần đầu tiên Xuyên Hoa Điệp bị phụ nữ lột áo ngoài, mà không ngờ lại dùng vào mục đích này. Hân tự nhận mình là người phong lưu, nhưng giờ cũng không thể chịu nổi, khuôn mặt đỏ ửng vì bi thương. Đợi đến khi cô nằm trước mặt ngủ say rồi, cuối cùng hân lén lút lén ra ngoài. Hừ, sáu canh giờ cơ thể nổ tung mà chết cái quái gì chứ, tưởng hân là đứa trẻ lên ba sao?

Bạc Dã Cảnh Hành không nghe không hỏi, vẫn ngủ cùng cái áo. Sáu canh giờ sau, nàng còn chưa dậy, thì Xuyên Hoa Điệp đã ủ rũ tang thương trở về. Đợi đến khi Bạc Dã Cảnh Hành tỉnh giấc, thì hân đã ngoan ngoãn quỳ ở bên cạnh đồng rom khô, đầu gục xuống như một con chim cút.

Bạc Dã Cảnh Hành vừa điểm huyệt lưu thông máu cho hân, vừa cằn nhằn đầy bất mãn: “Đi kiếm chút rượu, hòa hai viên Yên Chi cất ở thắt lưng cho lão phu. Ngốc như vậy mà cũng đòi làm hái hoa tặc!”.

Cũng may trên người Xuyên Hoa Điệp vẫn còn chút bạc, mua một vỏ rượu ngon, hòa hai viên Yên Chi vào trong chiếc bát ngọc tím. Sau đó bỏ vào bên trong một lượng tiêu hồn tán vừa đủ! Bạc Dã Cảnh Hành không hề chớp mắt uống cạn sạch bách, sau đó lục tìm lấy luôn cái túi đựng thuốc độc mê hương trong người hân!

Nàng vừa ngủ vừa lầm bầm: “Đúng là cái đồ hạ tiện kém tẩm”

Xuyên Hoa Điệp thật sự rất muốn khóc: “Phu nhân, tại hạ đúng thực là hạ tiện kém tẩm, người đừng có cất ở trong người đấy nhé.....”

Bạc Dã Cảnh Hành làm ra vẻ như thực sự có chuyện gì đó xảy ra: “Tóm lại chẳng được cái mẽ gì hết. Thu dọn đi, chúng ta xuất phát!”.

Xuyên Hoa Điệp bối rối gì: “Xuất phát? Đi đâu cơ?”.

Một khắc sau, Xuyên Hoa Điệp bị bắt phải đi ăn trộm ghế nằm của một hộ gia đình giàu có, hân chẳng hiểu gì hỏi: “Phu nhân, có thể nói cho tiểu nhân biết, tại sao chúng ta phải đi ăn trộm ghế không?” Hái hoa tặc cũng là người có phong độ đầy biết không!

Nhưng đến khi Bạc Dã Cảnh Hành buộc chặt chiếc ghế vào lưng hân, sau đó ngồi xuống, thì hân mới hiểu ra.

..... Nàng ta thực sự muốn hân cống đi.

“Phu nhân.....” hân là Xuyên Hoa Điệp phong độ ngồi ngời, khinh công trác tuyệt hân hỏi nhé! Không phải con lừa ngu xuẩn trên núi đâu! Có ai nhìn thấy dòng lệ đang rung rung trong đôi mắt hân không! Đầu tiên Bạc Dã Cảnh Hành thử độ chắc chắn của chiếc ghế, sau đó ngồi xuống với vẻ rất vừa lòng: “Đi thôi!”.

Xuyên Hoa Điệp đại danh hái hoa tặc lừng lẫy khắp chốn giang hồ cứ thế thò một vị đại gia trên lưng, bắt đầu hành trình gian khổ dài đằng đẳng của mình.

Sau khi nghe xong mục đích của vị đại gia này, cả người hân hoàn toàn sụp đổ: “Đại gia à..... không không, phu nhân à! Người muốn tìm Phong Ảnh Kiếm Ma Tân Nguyệt Ca sao? Đừng mà đại gia ơi!”.

Phong Ảnh Kiếm Ma Tân Nguyệt Ca! Tuy rằng ba mươi hai năm trước đã từng bại dưới tay Bạc Dã Cảnh Hành, nhưng hân vẫn thật sự là một tên đại ma đầu giết người không ghê tay đấy! Quan trọng hơn là, nghe nói Phong Ảnh Kiếm Ma Tân Nguyệt Ca sống ở núi Kinh Vân! Núi Kinh Vân cách chỗ này mười vạn tám nghìn dặm đó!

“Đại gia à, người thật sự không cảm thấy lộ trình của chuyến đi này có chút..... quá xa sao?” Hân đắn đo cân nhắc từng câu từng chữ hỏi. Bạc Dã Cảnh Hành khép hai mắt lại: “Đúng vậy, đúng là hơi xa. Vì thế không có chỗ ngồi biết khinh công tốt một chút, thì đúng là lão phu không thể đi được.”

Khuôn mặt Xuyên Hoa Điệp đỏ ửng vì tang tóc —— Ông trời ơi, Xuyên Hoa Điệp ta ngọc thụ lâm phong, khí độ tuần tú, tướng mạo tựa Phan An (giản

lược một vụn từ ca ngời), rồi cuộc đã gây ra tạo nghiệt gì, lẽ nào đêm qua lúc tối lửa tắt đèn, phương pháp đi đường của tại hạ không đúng?!

Bạc Dã Cảnh Hành cười lên lưng Xuyên Hoa Diệp, chạy không ngừng nghỉ. Giang Thanh Lưu phải nhờ vả những bằng hữu thân thiết, lũng tìm trên diện rộng. .... nàng, ái, thiếp của mình. Đối với tên trộm ngu xuẩn dám cả gan cấm sừng lên đầu mình chủ khiến đồng đạo trong võ lâm thấy vô cùng xấu hổ kia, thì tất cả các đại hiệp đều nhất trí cùng nhau cực kỳ tức giận.

Lệnh minh chủ của Giang Thanh Lưu vừa ban ra, thì lập tức toàn bộ võ lâm đều thông báo truy bắt tên Xuyên Hoa Diệp gan to bằng trời kia!

Xuyên Hoa Diệp nhìn thấy vô số lệnh truy sát của những danh môn chính phái truyền đi, tranh chân dung của mình thì bị dán khắp làng trên phố dưới, trong lòng thật sự khốc ra máu. Nhưng lão tặc này cực kỳ xảo quyết, hơn thế lại tinh thông thuật dịch dung. Nàng ta hóa trang cho bản thân thành một thư sinh yếu ớt, còn Xuyên Hoa Diệp thì biến thành một thư đồng. Cả đoạn đường đi để Xuyên Hoa Diệp công, tránh được vô số tai mắt của các danh môn chính phái.

Hồi đầu Xuyên Hoa Diệp còn cần đến thuật dịch dung, nhưng hai ba ngày sau thì khỏi cần —— Giờ đến mẹ đẻ cũng chả nhận ra ấy chứ.

Xuyên Hoa Diệp không phải không phản kháng, hẳn đã bỏ hết một lượt đủ các loại thuốc độc nào thạch tín, nào hạc đỉnh hồng, nào ngàn nhật hoan vân vân và mây mây vào thức ăn và nước uống của vị đại gia này. Nhưng lần nào cũng bị nàng ta tẩm cho một trận nên thân, đánh cho hẳn phải kêu cha gọi mẹ mới thôi. Và ngày hôm sau vẫn phải tiếp tục cống nàng ta lên đường.

Nàng ta tìm một cành cây mây, suốt dọc đường xua đánh Xuyên Hoa Diệp, quả thực sai phái như thể không phải là người. Thậm chí ngay cả gia súc cũng không bằng.

Xuyên Hoa Diệp phong độ ngời ngời, tuy rằng là một tên hái hoa tặc, nhưng cũng là một tên hái hoa tặc ngọc thụ lâm phong! Ở trong tay nàng ta chưa được ba ngày, mà đã thương tích đầy mình, da lông thưa thớt, hai mắt thất thần, hai chân run rẩy.

Phía bên kia, Bạc Dã Cảnh Hành không chỉ một lần mắng hẳn chỉ được cái mĩ ngoài, mà sau hai ngày thì gọi thẳng hẳn là bao cò. Vị đại gia này rất khó hầu hạ, đi đường quá chậm, thương ngay cho một trận đòn tay đấm chân đá. Rượu pha Yên Chi hoàn không ngon, ăn đủ một trận chân đá tay đấm. Y phục giặt không sạch sẽ, là động chân động tay ngay không thương tiếc. Người qua đường ắt ơ nào đó tưởng mạo xấu xí quá, cũng lại động tay động chân khỏi cần nghĩ.

Xuyên Hoa Diệp đau khổ không muốn sống nữa, nhưng lại bị khuất phục trước cường bạo, nên không dám phản kháng. Mỗi ngày đều dùng hết sinh mệnh công nàng đi đường.

Tối hôm đó, trời mưa lay phây.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn dĩ sợ lạnh, tuy giờ đã là trung tuần tháng Năm, nhưng mưa mang theo sương lạnh gió buốt khiến nàng không sao chịu nổi. Nàng lấy roi mây gõ gõ vào đầu Xuyên Hoa Diệp: “Chỗ trọ.”

Xuyên Hoa Diệp không dám cãi lời, đành mang theo nàng đi tìm khách điểm. Vị đại gia này thân kiêu thị quý, chỗ trọ cũng nhất định phải trọ ở chỗ tốt nhất, lại còn tiêu tiền của hẳn nữa chứ! Hai chân Xuyên Hoa Diệp mềm nhũn như sợi bún lại tiếp tục thò nàng đi thêm hai ba dặm nữa, đến một trấn nọ, tìm một khách điểm để nghỉ chân.

Bầu không khí ban đêm ở nơi này dường như tiêu điều xơ xác một cách khác thường, trời còn chưa tối mà nhà nhà người người đã cửa đóng then cài. Xuyên Hoa Diệp mệt như xác chó, chẳng còn tâm trí đâu mà để tâm nhiều. Đến khi bước vào trong khách điểm, Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên vẫn cần có một vò rượu ngon, sau đó hòa vào hai viên thuốc.

Xuyên Hoa Diệp nhìn những món thịt dê, gà quay bày trên bàn ăn bên cạnh mà nuốt nước bọt ừng ực, Bạc Dã Cảnh Hành gọi cho hẳn một bát mì chay —— Tiền thì đương nhiên vẫn dùng của Xuyên Hoa Diệp!

Xuyên Hoa Diệp hùng hục ăn hết bát mì chay, khóe miệng vẫn còn vết bầm lưu lại do bị tẩm. Nước mì nóng hôi hổi vào đến dạ dày, khiến hẳn cảm động đến gần như bật khóc.

Bạc Dã Cảnh Hành ăn Yên Chi Lộ xong, lại uống thêm nửa vò rượu nữa, rồi mới bảo tiểu nhị của khách điểm bố trí cho một gian phòng, sau đó về phòng, thay y phục cũ để Xuyên Hoa Diệp đi giặt. Xuyên Hoa Diệp cầm lấy y phục của nàng đi ra, tìm đến một cái giếng bên trong khách điểm, mức nước giặt đồ.

Bạc Dã Cảnh Hành có rất nhiều tật xấu, y phục giặt sạch rồi còn phải xông hương, chỉ cần có một tí tẹo tèo tèo không vừa ý, thì nhất định sẽ no đòn. Hẳn ở bên miệng giếng giặt y phục, nghe thấy chương quây nói chuyện với người dưới về thâm án diệt môn của Kinh Phong ổ, cũng hiểu ra tại sao dân chúng ở đây trời còn chưa tối đã không dám ra khỏi cửa.

Nhưng chuyện này thì liên quan quái gì tới hẳn chứ, hẳn còn chẳng thể nhếch nổi mép đây!

Đã vậy hẳn vừa giặt quần áo, phơi phóng xong xuôi đâu ra đấy, thì nhìn thấy mấy người —— Là Giang Thanh Lưu!

Xuyên Hoa Diệp không phải là tên hái hoa tặc bình thường, có tên trộm bình thường nào lại lên mò vào Trầm Bích sơn trang bao giờ không? Hẳn cũng là một nhân vật vang danh lừng lẫy trong giang hồ đấy nhé! Nói thì lâu chứ hành động thì rõ nhanh! Hẳn lao bổ tới, ôm chặt lấy chân Giang Thanh Lưu. Như thể nắng hạn gặp mưa rào, tha hương gặp được bạn cũ, Xuyên Hoa Diệp bật khóc: “Giang minh chủ, cứu mạng với!”

Giang Thanh Lưu vừa cúi đầu xuống nhìn thì hàng lông mày đã nhúu cả lại, người này, đầu óc bù xù nhếch nhác tóm lấy chân hắn. Hắn muốn tránh đi, nhưng kẻ đó lại khóc lóc nước mắt nước mũi ròng ròng nói: “Giang minh chủ, mất chỗ của tại hạ đúng là bị mù rồi, tại hạ sẽ không dám nữa đâu! Minh chủ nhất định phải cứu cái mạng này của tại hạ!”.

Giang Thanh Lưu cẩn thận quan sát người này hồi lâu, chỉ thấy trên mặt hắn ta có nhiều vết bầm tím, quần áo rách rưới, hai tay vì ngâm nước nên trắng nhợt nhạt, hai chân thì vẫn đang run lẩy bẩy. Giang Thanh Lưu liếc nhìn Mai Ứng Tuyết và Cung Tự Tại, hai người đều tỏ ý không quen biết gã này.

Trong vụ thảm án diệt môn ở Kinh Phong ổ phát hiện ra vô số những cây kim vàng nhỏ, có rất nhiều điểm giống với hung khí đã giết chết Tô Thất Tịch. Trang chủ của Tùng Phong sơn trang là Tô Giải Ý cũng vội vàng tới đây. Giờ đúng vừa lúc bốn người xử lý xong thi thể ở Kinh Phong ổ về tới khách điểm.

Người này nhìn thấy biểu cảm của bốn người, cuối cùng bật khóc thất thanh, nói bằng giọng hối hận muộn màng: “Giang minh chủ, ta là Xuyên Hoa Điệp đây..... xin ngài hãy dẫn phu nhân của ngài về đi, hu hu hu hu.....”

Giang Mai, Cung: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chương 11: Canh heo đợi thỏ

Đúng lúc đó, Bạc Dã Cảnh Hành đang sai tiểu nhị mang nước nóng vào phòng, chuẩn bị cọ rửa thùng tắm. Kinh nghiệm giang hồ của nàng rất phong phú, sớm đã nhìn ra bầu không khí khác thường trong tiểu trấn, lúc này liền lên tiếng hỏi: “Gần đây có xảy ra vụ thảm án nào à?”.

Tiểu nhị đổ nước nóng vào thùng gỗ: “Khách quan từ nơi khác đến đúng không? Chỗ chúng tôi có một nơi gọi là Kinh Phong ổ, mấy ngày trước bị người ta giết sạch cả nhà. Hơn hai trăm mạng người, chắc chắn, thê thảm vô cùng.” Bạc Dã Cảnh Hành còn chưa kịp nói gì, hắn đã lại tiếp lời, “Nhưng ở lại trong quán trọ của chúng tôi thì khách quan cứ thừa yên tâm đi.”

Hắn nói với vẻ tràn đầy tự tin, khiến Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Hử?”.

Thấy nàng không tin, vẻ mặt tiểu nhị hiện lên vẻ an ủi đầy hảo ý: “Minh chủ võ lâm Giang Thanh Lưu cùng với ba vị đại hiệp bằng hữu của ngài ấy đều đang ở trọ trong quán của chúng tôi! Hơn nữa, phòng của khách quan còn ở ngay sát cạnh phòng của ngài ấy, khắp chốn giang hồ này tìm được chỗ nào an toàn hơn ở đây nữa, khách quan nói xem có đúng không?”.

.....

Bạc Dã Cảnh Hành có mà yên tâm cái rắm ý!

Nhưng nàng cũng không bỏ chạy, giờ Xuyên Hoa Điệp vẫn chưa quay về, thằng ngốc đó nhất định là đã đầu hàng địch rồi! Thể lực của nàng lúc này rất kém, thân thể quả thực là yếu không thể ra gió. Một thân một mình đến núi Kinh Vân, nếu trên đường đi không có người quan tâm thì chắc chắn là không xong.

Hơn nữa chọc giận Giang Thanh Lưu rồi, hắn sẽ thật sự công khai thân phận của mình, Mai Ứng Tuyết, Cung Tự Tại chắc chắn sẽ xé thịt nàng ra nhồi thành bánh bao mất. Nàng dứt khoát tắm rửa một trận thật thoải mái, thay một bộ y phục sạch sẽ, rồi nằm xuống giường cuộn mình trong chăn, đánh một giấc.

Giang Thanh Lưu cùng với ba người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết, Tô Giải Ý dựa vào vị trí cửa sổ của đại sảnh quán trọ, gọi chút đồ ăn ngon, hâm một bình rượu mạnh. Xuyên Hoa Điệp bị trói lại như một cái bánh tro, nhưng vẻ mặt lại không hề sợ sệt chút nào. Ngược lại biểu cảm lại như vừa thoát khỏi bê bối.

Sắc mặt Giang Thanh Lưu xanh mét, Cung Tự Tại chỉ nghĩ là hắn không tiện mở lời, vì thế bèn ép hỏi Xuyên Hoa Điệp tung tích “ái thiếp” của Giang Thanh Lưu. Xuyên Hoa Điệp không chút giấu giếm, khai tuốt tuốt như thể dốc ống.

Thế nhưng ba người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết, Tô Giải Ý lại nửa tin nửa ngờ. Tên Xuyên Hoa Điệp này trước giờ nổi tiếng gian trá xảo quyệt, lại cộng thêm khinh công trác tuyệt, đồng đạo trong võ lâm đã nhiều lần truy bắt nhưng đều để hắn bỏ trốn mất dạng. Giờ lại tự đồng đầu thú như vậy, lẽ nào là có âm mưu?

Giang Thanh Lưu uống rượu xong, dẫn mạnh chén rượu xuống bàn, đứng dậy đi lên lầu.

Thế nhưng cửa phòng của Bạc Dã Cảnh Hành lại không hề khóa! Hắn đẩy cửa vào, thấy lão tặc đó đang nằm trên giường, thậm chí còn ngủ rất say! Giang Thanh Lưu mặt mày không chút cảm xúc đi tới trước giường của nàng, nàng nở nụ cười hồn hậu: “Giang minh chủ, thật là có duyên quá.”

Giang Thanh Lưu nhìn nàng chăm chăm bằng ánh mắt âm u lãnh lẽo, nàng trở mình xoa xoa tay, một lúc sau khuôn mặt quay trở lại vẻ nghiêm túc nói: “Thật ra lão phu thực sự rất nhớ Giang minh chủ, nên mới không quản ngại vất vả, đi suốt ngày đêm chạy tới đây!”.

Ý nghĩ nổi điên lên dần cho nàng một trận thật sự trào lên trong người Giang Thanh Lưu! Nhưng nhìn dáng vẻ ngây thơ trong veo như nước của nàng lúc này, nếu đánh thì quả thực có chút tổn hại mặt mũi quá —— Trong cuốn sổ tay chăm nuôi của Thương Thiên Lương, sao lại không nói gì đến chuyện không nghe lời thì phải làm sao nhỉ!

Tuy hắn đã hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, nhưng luận về độ độc địa thì chắc chắn là không thể bằng được lão tặc này —— Cứ nhìn thử xem nàng ta đã tra tấn Xuyên Hoa Điệp tiêu sái phong lưu thành ra cái dạng gì kia!

Giang Thanh Lưu lục soát tịch thu hết toàn bộ số Yên Chi Hoàn trong chiếc hộp ngọc tím, sau đó rời khỏi phòng, hiện giờ Bạc Dã Cảnh Hành không thể ăn bất cứ loại thức ăn nào khác, không có Yên Chi Hoàn, thì nàng ta không thể chạy nhảy lung tung được. Giang Thanh Lưu quay trở lại bàn rồi ngồi xuống, đám người Cung Tự Tại quan sát sắc mặt hắn, chỉ nhìn thấy sự phẫn nộ. Tô Giải Ý đành an ủi khuyên giải một câu: “Hay là Giang đại ca cứ dõ dành tẩu tẩu đôi lời đi, dù sao xảy ra những chuyện kiểu thế này, cũng không phải là điều con gái nhà người muốn. Nói thêm vài câu, an ủi cho tẩu ấy đỡ sợ là được mà.”

Giang Thanh Lưu nhướng mắt lên nhìn hắn, bên này Xuyên Hoa Điệp với khuôn mặt đau khổ đã vội hét toáng lên: “Các ngài nên an ủi cho ta bớt sợ thì có!”.

Tô Giải Ý nhất thời nổi giận, đập cho hắn một phát.

Cung Tự Tại và Mai Ứng Tuyết đều đưa mắt nhìn hắn, Giang Thanh Lưu thoáng trầm ngâm, hỏi Cung Tự Tại: “Nếu có một người thường xuyên không nghe lời, nhưng để lại không thể trực tiếp động tay động chân với nàng ta. Thì nên giáo huấn nàng ta như thế nào?”.

Cung Tự Tại còn chưa kịp trả lời, thì bên này Xuyên Hoa Điệp đã chồm miệng vào: “Ta biết ta biết, Giang minh chủ, ngài nên điềm liên tiếp lên mấy huyệt đạo trên người nàng ta, cứ sáu canh giờ mà không giải huyệt lưu thông kinh mạch cho nàng ta một lần, thì nàng ta sẽ đau đớn đến không tài nào chịu nổi, cuối cùng cơ thể nó tung mà chết.”

Giang Thanh Lưu trừng mắt lên nhìn hắn, khuôn mặt Xuyên Hoa Điệp chứa đầy vẻ cay đắng: “Giang minh chủ, tôn phu nhân đã làm vậy với ta đấy!”.

Hàng lông mày của Mai Ứng Tuyết khẽ nhướng lên, bắt mạch sơ qua cho hắn, sau đó quay trở lại bàn của ba người nói: “Mạch tượng của hắn, đúng là có chút kỳ lạ.”

Giang Thanh Lưu không mấy may để tâm: “Đáng đời!”.

Biết Xuyên Hoa Điệp gặp phải bi kịch thâm trầm, ba người Mai, Cung, Tô đều thở phào nhẹ nhõm, bắt luận là thế nào đi chăng nữa, thì cũng coi như cái mũ xanh này Giang Thanh Lưu không phải đội nữa. Nhưng hắn lại không hề thấy nhẹ nhõm chút nào —— Chiếc mũ này không phải đội, vậy còn Đan Văn Thiên đội. .... trời ạ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạc Dã Cảnh Hành ngủ một giấc đã đời, lúc rời giường thì đám người Giang Thanh Lưu đã ăn xong bữa sáng, đang ở trung đình luyện kiếm. Khách Ý cư là một quán trọ nổi tiếng khắp chốn gần xa, nguyên nhân là vì giá cả đắt đỏ, khách ở lại trọ không nhiều, khung cảnh cũng yên tĩnh.

Lúc mới bắt đầu Bạc Dã Cảnh Hành còn có chút hứng thú ghé mắt nhìn tí chút, về sau nàng liên tục lắc đầu: “Trò trẻ con, trò trẻ con.”

Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết và Tô Giải Ý đưa mắt nhìn nhau, biết nàng ta là “ái thiếp” của Giang Thanh Lưu, nên cũng không tính toán với nàng. Giang Thanh Lưu trừng mắt lên nhìn, nàng trừng trả lại: “Cửu Phần Kiếm Pháp của Giang gia, tuy rằng dựa vào sự phân chia biến hóa vô cùng của kiếm thức, nhưng hiện giờ nội lực của hắn hoàn toàn không còn, dựa vào bản lĩnh của hai người các ngươi, tiếp hắn sáu mươi tám đến bảy mươi hai kiếm thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhưng nếu đầu pháp của các ngươi vẫn cứ như thế kia, thì chỉ ba mươi sáu, ba mươi bảy kiếm thôi là cực hạn rồi.”

Cung Tự Tại cảm thấy có chút hứng thú: “Nghe những lời đệ muội nói, thì hình như rất am hiểu về kiếm đạo.”

(Đệ muội là đề chỉ vợ của em trai, hoặc vợ của người kém tuổi hơn mình.)

Về mặt của Bạc Dã Cảnh Hành rất khiêm tốn: “Không dám không dám, đạo kiếm môn rộng lớn, những gì lão phu biết chỉ là muối bỏ bể mà thôi.” Trong lúc mọi người đang cảm thấy nàng rất khiêm nhường, thì đột nhiên nàng lại nghiêm sắc mặt lại nói, “Nhưng nếu sở hữu kiếm pháp giống như của các ngươi mà được coi là kiếm khách, thì lão phu có thể gọi là rất am hiểu.”

Giang Thanh Lưu bị nàng chọc tức đến thiếu chút nữa là lăn đùng ra ngất, ba người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết và Tô Giải Ý quay ra nhìn nhau, bật cười “ha ha”.

Đội nàng đi tới rồi, Giang Thanh Lưu liền cố tình si nhục: “Gọi nàng ta là tiểu Cảnh là được rồi!”

Bạc Dã Cảnh Hành chấp tay sau lưng, cười to đầy sáng khoái: “Lão phu Giang Thiếu Cảnh.”

Cung Tự Tại: .....

Mai Ứng Tuyết: .....

Tô Giải Ý: .....

Giang Thanh Lưu nổi giận lôi đình: “Lặc tặc kia, ngươi nói gì vậy hả?”.

Lần này mọi người đã hơi tin rằng nàng thật sự là Giang Thiểu Cảnh rồi. Lẽ nào gia gia của Giang Thanh Lưu còn có chị em ruột thịt sao? Nhưng về ngoài cũng quá..... xinh đẹp thì phải!

Bạc Dã Cảnh Hành hoàn toàn không quan tâm: “Sinh sau vẫn bối, mà chẳng biết kính lão gì cả. Ngươi được lời lắm đấy biết không hả! Mất riu sắt, được riu vàng, vậy mà lại không biết quý trọng!”.

Cuối cùng Giang Thanh Lưu cất luôn bữa sáng của nàng.

Nghe nói không có bữa sáng, Bạc Dã Cảnh Hành đập bàn chuẩn bị nổi bão: “Tên tiểu tử họ Giang kia.....” Lời còn chưa nói hết, nàng nước mắt lên nhìn bốn người bên cạnh. Gia gia của Mai Ứng Tuyết, bị nàng phế hết võ công, kẻ thù truyền kiếp! Cung Tự Tại, khụ khụ, kẻ thù truyền kiếp! Tô Giải Ý, sư phụ của hắn ít nhất chỉ bị nàng chặt tay, khiến hắn mất máu mà chết, huyết hải thâm thù!

Nàng bắt giác sờ sờ mũi: “Người trẻ tuổi bây giờ, chẹp.”

Đám người Cung Tự Tại bị mối quan hệ giữa nàng và Giang Thanh Lưu làm cho rối tinh rối mù, Giang Thanh Lưu chỉ có thể đau khổ nói: “Đừng hỏi gì hết.”

Bạc Dã Cảnh Hành đòi đi cùng, nhưng thể lực lại tiêu hao cực kỳ nhanh, đi theo đám người Giang Thanh Lưu là chuyện không thể. Thêm vào đó địa thế của Kinh Phong ồ phức tạp, rất nhiều nơi chỉ có thể đi bộ. Giang Thanh Lưu suy nghĩ một lúc, không thể không đưa ánh mắt nhìn về phía Xuyên Hoa Điệp.

Xuyên Hoa Điệp đã từng lấy cái chết ra để đấu tranh, nhưng đến khi Bạc Dã Cảnh Hành tuyên bố nhất định sẽ tổ chức đại tang hoành tráng cho hắn thì hắn lại không dám chết nữa. Bạc Dã Cảnh Hành hứa rằng sau khi hắn chết chắc chắn sẽ lột trần hắn ra treo ở tường thành, để cho mỹ nhân thiên hạ vây xung quanh chiêm ngưỡng, tuyệt không lãng phí nhan sắc mỹ mạo của hắn.

Xuyên Hoa Điệp bắt lực, đánh phải công Bạc Dã Cảnh Hành lên đường tới Kinh Phong ồ cùng đám người của Giang Thanh Lưu. Khinh công của hắn quả thực rất giỏi, cho dù bọn Giang Thanh Lưu cười ngửa, hắn cũng không hề bị rút lại phía sau.

Nhìn thấy gã trai hăm hại biết bao nhiêu nữ tử khuê các giờ công Bạc Dã Cảnh Hành như gia súc, đám người Cung Tự Tại muốn phản thần thức. Cũng may vì có sự quân chế của Giang Thanh Lưu, nên Bạc Dã Cảnh Hành không tùy tiện tấn hắn. Mỗi khi những ngày tháng của hắn miễn cưỡng trôi qua.

Chương 12

Lần này tới Kinh Phong ồ tổng cộng có hơn hai mươi người, sau khi an táng những thi thể xong xuôi, tất cả mọi nguyên nhân cái chết cũng được mang ra phân tích rõ ràng. Giang Thanh Lưu ghé lại gần quan sát hình vẽ một cái xác trên nền đất, Bạc Dã Cảnh Hành đứng ở bên cạnh. Nàng đang mặc y phục của Giang Thanh Lưu, gió thổi qua một cái là giống như sẽ cười gió đi luôn. Mấy vị đại hiệp cũng hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc, lo nàng sợ hãi, nên tìm người tới ở cùng.

Biểu muội của Mai Ứng Tuyết là Hạ Tuyết Dao vốn được biết đến với danh xưng Hóa Phượng Hoàng, nhì nhèo muốn cùng hành tẩu giang hồ với biểu ca. Mai Ứng Tuyết không còn cách nào khác đành phải dẫn theo. Giờ có Bạc Dã Cảnh Hành làm bạn, hắn cũng coi như được giải thoát.

Hạ Tuyết Dao là một mỹ nhân, đáng tiếc từ nhỏ đã được nuông chiều thành quen, tính khí quả thực không dám khen tặng. Nàng ta vốn dĩ ái mộ Giang Thanh Lưu, nhưng Giang Thanh Lưu đã có vợ, nên dạo gần đây quay ra nhiệt tình với Cung Tự Tại. Cung Tự Tại là người thích tiêu dao, sợ còn chẳng kịp, hề gặp là lẩn như trạch. Mai Ứng Tuyết lại còn cố gắng thuyết phục, muốn đẩy mạnh tiêu thụ biểu muội nhà mình —— Nếu không bản thân hắn chỉ còn nước rước lấy muội ấy mà thôi.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng quan sát những hình vẽ thi thể, hơn hai trăm các xác, nên nơi này đâu đâu cũng thấy những hình vẽ âm u đáng sợ. Tựa hồ như nhìn những đường mô tả hình dạng những con người kia, còn có thể thấy được thâm kịch xảy lúc đó.

“Này! Rót cho ta chén trà! Ta khát!” Hạ Tuyết Dao chỉ vào bình trà bên cạnh, Bạc Dã Cảnh Hành đang cúi người, cẩn thận quan sát chương án ở chính giữa cây cột trụ tròn. Hạ Tuyết Dao đi tới đá vào người nàng một phát: “Nghe thấy không hả?”.

Xuyên Hoa Điệp đứng gần đó vẫn rất vui vẻ lấy lòng những mỹ nhân đẳng cấp kiểu như thế này, hắn mang theo vẻ tươi cười nói: “Đề tại hạ rót nước cho tiểu thư.”

Hạ Tuyết Dao trừng đôi mắt đẹp lên: “Ngươi là cái thá gì, ai thèm nói chuyện với ngươi? Này! Cô điếc hả?”.

Nàng ta lại đá Bạc Dã Cảnh Hành một cái nữa.

Đến sẩm tối, lúc Mai Ứng Tuyết quay về, thì thấy biểu muội của mình bị trói lên chính giữa cây cột trong phòng, trên mặt viết một chữ xấu cực to bằng bút lông, miệng còn ngậm một cục xà phòng!

.....

Khuôn mặt Hạ Tuyết Dao khóc lóc nhoe nhoẹt cả son phấn, Mai Ứng Tuyết chân tay lỏng ngóng thả nằng ta xuống. Nàng ta khóc đến khản cả giọng, Mai Ứng Tuyết vừa tức vừa buồn cười, luôn mồm kêu khổ. Giang Thanh Lưu nhéo Bạc Dã Cảnh Hành một cái: “Người điên hử! Tốt xấu gì cũng đã trăm mấy tuổi rồi, không thể nhường trẻ con một chút được sao?!”

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành cũng không còn chút kiên nhẫn nào nữa: “Lão phu mà không nhường nàng ta, thì đã một đao băm nàng ta ra rồi. Ô, đây là gì vậy?”

Đám người Giang Thanh Lưu ra ngoài tìm kiếm xuất xứ của những cây kim châm vàng, trên đường gặp người ta bán thỏ, bộ lông trắng như tuyết. Mai Ứng Tuyết nghĩ là các cô gái có thể sẽ thích, nên mua hai con, định cho Bạc Dã Cảnh Hành và Hạ Tuyết Dao mỗi người một con.

Buổi tối, mọi người cũng không quay về quán trọ nữa, mà nghỉ chân luôn ở Kinh Phong ổ.

Trong khi chờ cơm tối, rốt cuộc Mai Ứng Tuyết cũng dỗ yên được Hạ Tuyết Dao. Lúc đi ra ngoài thấy Bạc Dã Cảnh Hành đang rửa đao, liền hỏi một câu: “Thỏ của cô đâu?”

Bạc Dã Cảnh Hành chỉ chỉ vào trong phòng, không thèm ngẩng đầu lên: “Đang nướng!”

.....

Đến đêm, đám người Giang Thanh Lưu và Mai Ứng Tuyết ăn thịt thỏ nướng, còn đang thảo luận vụ kim châm vàng, thì Bạc Dã Cảnh Hành đã gà gât muốn đi ngủ: “Các người không cảm thấy đang bị hung thủ đánh lừa sao?”

Mọi người quay ra nhìn, hiện giờ đám người Cung Tự Tại không hiểu rõ lắm về thân phận của nàng, nên không dám mạo muội mở miệng. Bên ngoài đồn đại rằng nàng là ái thiếp của Giang Thanh Lưu, nhưng giờ nhìn vào, thì rõ ràng là không phải. Rốt cuộc vẫn là Giang Thanh Lưu hỏi: “Người có cao kiến gì không?”

Lúc ấy Bạc Dã Cảnh Hành mới chỉ chỉ vào cột trụ tròn bên kia nói: “Người chết gần cây cột trụ đó là chủ nhân của Kinh Phong ổ đúng không?”

Giang Thanh Lưu liếc nhìn số đánh, trong lòng không khỏi chấn động. Cung Tự Tại, Tô Giải Ý và Mai Ứng Tuyết đưa mắt nhìn nhau một lúc, hết to lên tiếp lời: “Đúng vậy, không biết.....” hẳn thực sự không biết nên xưng hô với Bạc Dã Cảnh Hành thế nào. Nếu nàng ta thật sự là bằng vai phải lứa với Giang Thiếu Tang, thì đúng chuẩn là tiền bối rồi. Nhưng nhìn qua thì nàng ta quả thực quá trẻ.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không để tâm đến điều này: “Thực lực của người này thế nào?”

Cung Tự Tại liếc nhìn Giang Thanh Lưu một cái, hi vọng hắn ta mở miệng trao đổi với Bạc Dã Cảnh Hành. Đến lúc ấy Giang Thanh Lưu mới lên tiếng: “Binh khí của người này là một cây chùy lưu tinh (1), bá đạo cương mãnh. Nội lực có lẽ được đến bảy tám phần của ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật gù đầu: “Lúc hung thủ giết ông ta là phí nhiều sức lực nhất, lão phu quan sát chương lực, thấy rằng người này chắc chắn không phải dạng vô danh tiểu tốt trong chốn giang hồ.” Giang Thanh Lưu cũng liếc mắt nhìn đến chương lực trên cây cột trụ tròn, lông mày thoáng cau lại: “Chỉ dựa vào một chương này thôi sao? Chương án bị đao rìu cán phá lại không ít nhì.”

Bạc Dã Cảnh Hành khoát tay: “Hung thủ tổn rất nhiều công sức che giấu chiêu số võ công của bản thân, chứng tỏ hắn ta nhất định không muốn bị người khác nhận ra. Đồng nghĩ với việc hắn ta chắc chắn rất dễ bị nhận ra. Một người sợ bị người khác biết được mình làm chuyện xấu, không nằm ngoài ba nguyên nhân, một là sợ người ta báo thù, hai là sợ tổn hại đến danh tiếng và uy tín, thứ ba có thể là chân tướng phía sau không thể truy cứu đến tận cùng được.”

Bốn người rất nghiêm túc lắng nghe những lời nàng nói, Bạc Dã Cảnh Hành có chút mệt mỏi: “Bỏ qua những manh mối rõ ràng bên ngoài đi, cứ điều tra những đại hiệp bạch đạo, danh môn chính phái thử xem, nói không chừng sẽ có thu hoạch.”

Giang Thanh Lưu cẩn thận quan sát dấu vết trên cây cột thêm một lần nữa: “Không nói đến danh môn chính phái, mà ngay cả trên giang hồ chỉ riêng những hiệp khách nổi tiếng cũng đã nhiều không đếm xuể rồi, muốn điều tra e là nói dễ hơn làm.”

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: “Chỉ bằng. Các người lên tung tin đi, nói rằng đã có manh mối. Tuy rằng hung thủ tâm tư kín đáo, nhưng không tránh khỏi có suy nghĩ cẩn thận mấy cũng có sai lầm. Hắn đã sợ bị lật tẩy thân phận như vậy, thì giờ chúng ta tung tin ra, hắn ta nhất định sẽ tìm tới.”

Mấy người bọn Giang Thanh Lưu đều gật đầu, cảm thấy làm vậy rất hợp lý: “Chỉ là nên tung tin ra như thế nào. Vấn đề này, nếu muốn để người đó sinh nghi, cũng không thể tùy tiện nói bừa là có thể để khiến hắn ta tin tưởng được.”

Bạc Dã Cảnh Hành sán lại gần Giang Thanh Lưu hỏi: “Nói ra rồi có thể có thêm bữa khuya không?”

.....

Giang Thanh Lưu hòa cho nàng một bát Yên Chi Lộ, mọi người ở cùng nhau, rượu uống đương nhiên cũng là rượu ngon. Bạc Dã Cảnh Hành vừa lòng thỏa ý liếm cặn sạch số Yên Chi Lộ, sau đó chỉ vào Xuyên Hoa Điệp nói: “Để hắn ta tung tin đi!”

Xuyên Hoa Điệp bị nàng chỉ liền rùng mình một cái, ánh mắt bốn người còn lại sáng hẳn lên, kể này được. Sau khi hung thủ gây án, nhất định sẽ đặc biệt

lưu ý động tĩnh trong đây, nếu như để Xuyên Hoa Diệp loan tin, thì mức độ tin cậy sẽ rất cao.

Tối đó, vì võ công của Giang Thanh Lưu đã mất hết, nên không tiện ngủ riêng một phòng. Huống hồ hiện giờ Xuyên Hoa Diệp cũng đang ở đây, nếu như lại để lão tặc kia chạy mất, thì hẳn sẽ không tránh khỏi việc lãng phí thời gian và công sức thêm lần nữa. Vậy nên buổi tối hẳn chung ở một phòng với Bạc Dã Cảnh Hành.

Trong phòng chỉ có một cái giường, hiện giờ Giang Thanh Lưu không còn nội lực, cũng không muốn ngủ đất. Cũng may lão tặc Bạc Dã này không ngại ngủng nam nữ trước mặt hẳn, nên hẳn không mấy may do dự nằm lên giường. Đổi chỗ mới, nên Bạc Dã Cảnh Hành ngủ không ngon, bắt đầu nói chuyện lung tung: “Hơn ba mươi năm trước, Giang Thiếu Tang và ta quyết đấu trên núi Nhạn Đãng, từng lập lời thề rằng chưa chết thì chưa dừng. Ba mươi năm sau, hậu nhân của hẳn lại ngủ cùng giường với ta để giữ chân, thật đúng là vật đổi sao dời, người và vật chẳng còn như xưa.”

Nghe nhắc đến tên gia gia mình, ánh mắt Giang Thanh Lưu liền lóe lên ánh lửa, rồi nhanh chóng tan biến như chưa từng có. Trong giọng nói của hẳn dường như thoáng mang theo ý cười: “Ba mươi năm trước, người tung hoành giang hồ, quét tháo khắp cả thiên hạ, uy phong đến mức nào? Vậy mà trong ba mươi năm người bị giam cầm trong mật thất, bạn cũ thừa thốt dần, vợ con không rõ tung tích, thế sự vô thường lẽ nào có thể gói gọn trong bảy chữ người và vật chẳng còn như xưa thôi sao?”

Bạc Dã Cảnh Hành bật cười: “Cái miệng của thằng nhãi này được đấy, hay hơn cái màn Cửu Phân kiếm kia nhiều.”

Giang Thanh Lưu nói bằng giọng chắc nịch: “Quá khen.” Hai người vốn dĩ mỗi người ngủ một đầu, thì đột nhiên hẳn cảm thấy chân mình hơi lạnh, đợi đến khi hẳn ý thức được chuyện gì xảy ra, thì cả người Giang Thanh Lưu nổi hết cả da gà.

Lão tặc kia đang túm lấy chân hẳn!!

Hẳn lật người ngồi phát dậy: “Bạc Dã Cảnh Hành!”

Đầu kia Bạc Dã Cảnh Hành nhẹ nhàng vuốt ve chân hẳn, sau đó tiện thể xoa nắn mát cả chân, và đùi. Giọng nói của nàng vô cùng thân thiện, nhưng lời thốt ra lại khiến Giang Thanh Lưu nghẹn họng nhìn trân trối: “Nhắc mới nhớ, lão phu bị giam trong địa lao suốt ba mươi năm, quả thật đã cô độc quá lâu.”

Giang Thanh Lưu rút mạnh chân phải của mình ra, da gà cả đời này của hẳn cũng phải bỏ nhà ra đi mất thôi! Hẳn phải cố gắng hết sức mới không lăn xuống dưới giường. Giang Thanh Lưu duy trì phong độ của một minh chủ bình tĩnh đứng dậy, cẩn thận mặc lại y phục, sau đó đi tới ngồi xuống cái ghế cạnh bàn, bắt đầu yên tĩnh xếp bằng tĩnh tọa.

Đến nửa đêm, hẳn đột nhiên bừng tỉnh, sau đó có cảm giác như mình bị trúng độc.

Trong lòng cả kinh, liền ngồi hẳn dậy. Thấy Bạc Dã Cảnh Hành đang ngủ rất ngon. Mái tóc đen mượt phủ trên gối, hô hấp của nàng rất bình tĩnh, Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy mặt mình hơi nóng, tim đập rất nhanh, cả người có cảm giác xây xẩm lơ mơ. Có triệu chứng giống như đang say rượu.

Mùi thơm của rượu trong không khí thực sự rất nồng, đầu cũng không choáng váng, mà ngược lại cảm thấy thoải mái lâng lâng như tiên bay. Hẳn vén rèm lên, để hương rượu bay bớt ra ngoài. Sau đó lại nằm xuống, chỉ cảm thấy huyết mạch xáo trộn bất ổn.

Hẳn bò dậy, mở toàn bộ cửa sổ ra, để gió đêm thổi vào trong phòng. Những cơn gió mùa hạ vuốt ve khuôn mặt, khiến cảm giác xáo trộn chỉ tăng chứ không giảm. Hẳn nhắm mắt dưỡng thần trước bàn cho đến tận sáng.

Sau khi Bạc Dã Cảnh Hành thức giấc, thì thấy hẳn ngồi nghiêm chỉnh trên ghế cạnh bàn, dáng vẻ ngay ngắn chuẩn mực. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn ngái ngủ: “Thằng nhóc kia, dậy sớm vậy?”

Giang Thanh Lưu căn bản lười không thèm để tâm đến nàng, tiện tay pha cho nàng hai viên Yên Chi làm bữa sáng, rồi đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

Đám người Cung Tự Tại cũng nhanh chóng thức giấc, mọi người náu tạm vài món khô, Mai Ứng Tuyết rót rượu cho tất cả mọi người. Hiện giờ Giang Thanh Lưu cứ ngửi mùi rượu là thấy ám ảnh, một giọt cũng không dám động vào.

Mấy người đang bàn bạc cho hành trình ngày hôm nay, thì Bạc Dã Cảnh Hành từ trong phòng đi ra. Xuyên Hoa Diệp đã ra ngoài tung tin, nên nàng chỉ tay sai Hạ Tuyết Dao: “Xách nước đổ vào chậu cho lão phu!”

“Cô!” Hạ Tuyết Dao tức đến nổi mặt mũi đỏ bừng, nhưng lại không dám chọc giận nàng, chỉ biết dậm chân: “Biểu ca! Hu hu. ....”

Mai Ứng Tuyết lại phải dở dầm hôi lâu, cuối cùng Giang Thanh Lưu trầm giọng nạt: “Người không có tay sao? Tự mình đi lấy đi!”

Bạc Dã Cảnh Hành sờ sờ mũi, rốt cuộc cũng tự mình đi tới chiếc giếng ở hậu viện lấy nước sạch về rửa mặt.

1. Chùy lưu tinh là một loại vũ khí mềm trong võ thuật, Khởi nguồn có nó bắt đầu từ thời viễn cổ. Phi Chùy được hợp thành bởi: sợi dây, tiểu chùy hình vòng cung và một số vòng sắt nhỏ, trọng lượng khoảng 1kg.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chương 13

Ngày hôm đó, Mai Ứng Tuyết không dám nhờ Bạc Dã Cảnh Hành “chăm sóc” biểu muội giúp nữa. Cho đến giữa trưa thì mọi người đã chắc chắn không còn manh mối gì khác, đang bàn bạc xem có nên thu dọn trở về phủ không. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn chăm chăm vào con thỏ trong lòng Hạ Tuyết Dao, đột nhiên lên tiếng: “Đám tiểu bối hậu sinh này, suy cho cùng toàn là những đứa tâm tính nóng nảy bốc đồng, thiếu kiên nhẫn.”

Giang Thanh Lưu liếc nhìn nàng, cuối cùng nàng nghiêm sắc mặt lại nói: “Xuyên Hoa Diệp có lẽ đã tung tin ra ngoài rồi, nếu như hung thủ nghe được, tất nhiên sẽ tìm đến. Các người điều tra lâu như vậy, lẽ nào thật sự không hiểu kỹ xem người này là ai sao?”

Giang Thanh Lưu và Cung Tự Tại cùng bàn lại kế hoạch, dự định sẽ đợi thêm một ngày nữa.

Đến tối, đột nhiên có người hầu tới báo: “Minh chủ, chương môn Bách Lý Từ Sở của phái Thất Túc kiếm đã đến sơn môn Kinh Phong ở rồi ạ.”

Giang Thanh Lưu đang cùng bọn Cung Tự Tại xem xét bản ghi chép của quan nghiệm xác nghe vậy đều ngẩng cả người, sau đó đưa mắt nhìn nhau. Phái Thất Túc kiếm quả thực là danh môn chính phái đương thời. Vị cha già của Bách Lý Từ Sở, Bách Lý Thiên Hùng là một nhân vật có vai vế ngang hàng với phương trượng thiếu lâm, và chương môn Võ Đang. Một trong những bậc đức cao vọng trọng của võ lâm. Ba mươi năm trước, trong một trận chiến giữa ông ta cùng những đồng đạo võ lâm và Bạc Dã Cảnh Hành, đã bị tơ dao của Bạc Dã Cảnh Hành xoắn đứt mất ba ngón tay, từ đó về sau càng được người người kính trọng hơn nữa.

Bạc Dã Cảnh Hành uống rượu, ăn đào —— Hiện giờ nàng có thể ăn được một chút hoa quả, nên mỗi ngày đều ngâm một tí: “Đuôi cáo lộ ra thế kia, thì thử xem có ai dám túm không?”

Giang Thanh Lưu và đám người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết, Tô Giải Ý đưa mắt nhìn nhau, giống như hạ quyết tâm nói: “Giang mỗ thân là minh chủ, quyết không bao giờ dung túng cho tên hung thủ gian ác. Hơn hai trăm mạng người ở Kinh Phong ở, nhất định phải có lời giải thích rõ ràng. Ứng Tuyết, mối quan hệ giữa Bát Lão thành và phái Thất Túc kiếm xưa nay vốn rất tốt, đệ tạm thời tránh đi. Cung huynh, lệnh sư và chương môn Bách Lý đều có quen biết từ xưa, huynh cũng.....”

Hắn còn chưa dứt lời, Mai Ứng Tuyết đã phản đối trước tiên: “Giang đại ca, lẽ nào trong mắt huynh tiểu đệ là người thấy lợi thì lao vào thấy họa thì dạt ra sao? Tiểu đệ không đi! Nếu chuyện này thật sự có liên quan đến Bách Lý Từ Sở, thì Bát Lão thành tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn.”

Cung Tự Tại cũng gật đầu: “Hiện giờ công phu của đệ vẫn chưa khôi phục lại được, sao ngu huynh có thể để một mình đệ ở lại đây được. Xưa nay thiện ác và tình nghĩa luôn phân minh. Nếu Bách Lý Từ Sở thật sự có dính líu đến chuyện này, Cung mỗ cũng sẽ tuân theo đạo trời. Gia sư nhất định sẽ thấu hiểu.”

Tô Giải Ý nắm chặt cái chén hai mắt đỏ ngầu: “Giải Ý nghe theo lời các ca ca. Loại kim châm vàng này rất giống với thứ ám khí đã giết chết ân sư, nên cũng có thể dò hỏi được nguyên nhân gây ra cái chết của sư phụ.”

Nói đến vậy rồi, thì Giang Thanh Lưu cũng chẳng còn gì để khuyên nhủ nữa. Bốn người cùng ra ngoài cửa nghênh đón. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đang nhìn chăm chăm vào con thỏ trong lòng Hạ Tuyết Dao, dọa khiến cho con thỏ sợ đến mức run lấy bảy. Hạ Tuyết Dao bị nàng nhìn đầm đìa như vậy cũng sắp phát run đến nơi, vội vàng ôm chặt con thỏ đuổi theo Mai Ứng Tuyết.

Chỉ một lát sau, đã thấy Bách Lý Từ Sở bước vào cùng đám người Giang Thanh Lưu. Hắn ta cũng chỉ tầm khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo hào hoa phong nhã, khí thế hiên ngang: “Nghe nói đến vụ thảm án ở Kinh Phong ở, tại hạ vô cùng kính sợ. Vừa hay đi ngang qua, vội tới xem xem có chỗ nào có thể được giúp một tay không. Mấy ngày nay minh chủ ở đây, có phát hiện ra điều gì không?” Bề ngoài hắn ta gọi Giang Thanh Lưu là minh chủ, nhưng trên thực tế chẳng có mấy vẻ kính sợ trong đó.

Hồi đầu trong đại hội võ lâm, hắn là người có hy vọng kế nhiệm chức minh chủ võ lâm hơn Giang Thanh Lưu. Nhưng cuối cùng lúc thì võ nghệ lại bại dưới tay Giang Thanh Lưu. Hai người tuy không hề có gì quá đáng, nhưng cũng không tránh khỏi có chút khúc mắc. Giang Thanh Lưu suy cho cùng vẫn là minh chủ võ lâm, trong lòng mặc dù nghi ngờ, nhưng ngoài mặt vẫn không mấy may để lộ: “Hung thủ vô cùng cẩn thận, không để lại manh mối gì cả.”

Ánh mắt Bách Lý Từ Sở lóe lên, cũng không nói nhiều, đi cùng mọi người vào Kinh Phong ở.

Trong bầu không khí vẫn còn vương vất mùi máu tanh nhân nhật, Bạc Dã Cảnh Hành tự mình uống rượu của mình, Bách Lý Từ Sở nhìn thấy nàng, thân hình thoáng khựng lại. Sau đó hỏi như thể không có việc gì xảy ra: “Vị cô nương này là.....”

Giang Thanh Lưu mặt không đổi sắc: “Cứ gọi nàng ta là tiểu Cảnh là được.”

Lúc ấy Bách Lý Từ Sở mới hơi hơi gật đầu, sau đó cũng không để ý đến mấy người nữa, ngồi luôn xuống ghế đầu. Mọi người ngồi bàn chuyện linh tinh, đám người Giang Thanh Lưu không muốn nói ra sự thật, Bách Lý Từ Sở thì giả là đối phó xã giao cho qua, nên sự việc đương nhiên là không có gì tiến triển.

Tối đó, kỳ quặc là Giang Thanh Lưu lại ở chung một phòng với Cung Tự Tại, đợi đến khi mọi người ngủ say, Bạc Dã Cảnh Hành liền đẩy cửa đi ra. Lúc

ấy Bách Lí Từ Sở đứng ở trong sân, ánh trăng sáng vàng vặc treo trên cao.

“Chường môn Bách Lí.” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ sau lưng, Bách Lí Từ Sở quay người lại, thấy có một cô gái đứng phía sau. Ánh sáng lấp lánh từ vàng nhạt nguyệt rọi lên người, khiến váy áo nàng như đang phát sáng. Bách Lí Từ Sở sững sờ: “Cảnh tiểu thư, cô vẫn chưa ngủ sao.”

Người tới đương nhiên là Bạc Dã Cảnh Hành, nàng tiến đến hai bước: “Nơi này cách đây không lâu đã có hơn hai trăm mạng người gặp phải họa sát thân, nên ta không ngủ được.”

Bách Lí Từ Sở hơi hơi gật đầu: “Chỉ không biết là mình chủ và mọi người điều tra nhiều ngày như vậy rồi, rốt cuộc đã phát hiện ra được điều gì chưa?”.

Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng đầu nhìn trăng, khuôn mặt nghiêm túc: “Trong đồng thi thể đó..... vẫn có người sống sót.”

Bách Lí Từ Sở ngây người: “Ài?”.

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành ngây thơ vô hại: “Là một đứa trẻ, trốn ở phía sau tấm bảng hiệu, nên đã thoát được kiếp nạn này. Thằng bé nói nó biết hung thủ.”

Khuôn mặt Bách Lí Từ Sở khẽ cười: “Người đang ở đâu, sao lúc tối không nghe thấy Thanh Lưu nhắc đến?”.

Bạc Dã Cảnh Hành nhún vai xòe tay: “Thằng bé hoảng sợ quá, nên Giang minh chủ và Cung thiếu hiệp quyết định trước tiên liên hệ với Bát Lão thành chờ các thế lực và mọi người tề tựu đông đủ rồi sẽ để đứa trẻ đó ra đối chứng trước đám đông.”

Bách Lí Từ Sở giống như đang đắm chiều suy nghĩ điều gì đó, còn Bạc Dã Cảnh Hành thì quay về phòng ngủ.

Đến ngày thứ hai, Bách Lí Từ Sở dậy từ rất sớm, đi dạo một vòng toàn bộ Kinh Phong ồ. Còn Xuyên Hoa Điệp cũng lên lút quay về —— Thật ra hắn vẫn luôn ở đây, thủ pháp điểm huyết của Bạc Dã Cảnh Hành rất kỳ dị, hắn đã tìm rất nhiều những hảo thủ trên đường nhưng đều không giải được. Chỉ đành cứ sáu canh giờ lại quay về điểm danh một lần.

Và lần này, hắn mang theo về một bé trai tầm sáu bảy tuổi rất nghe lời, đứa bé gầy nhỏ, hoàn toàn có thể ẩn mình đằng sau tấm bảng hiệu của Kinh Phong ồ.

Giang Thanh Lưu vừa nhìn một cái, sắc mặt liền rét lạnh: “Lão tặc kia, ngươi mang đứa bé này về làm gì? Bách Lí Từ Sở rất có thể sẽ giết người diệt khẩu!”.

Bạc Dã Cảnh Hành vung tay: “Rất có thể cái gì, phải là chắc chắn.”

Đám người Cung Tự Tại cũng biết dụng ý của nàng: “Giờ chờ hắn tới cửa diệt khẩu sao? Nhưng chỉ có mấy người chúng ta, nhân chứng cũng không đủ.”

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành khinh khinh: “Vô lâm minh chủ ở đây, vậy mà vẫn chưa đủ nhân chứng sao?”.

Giang Thanh Lưu không muốn đôi co với nàng nữa, lập tức viết một phong thư, định mời mấy người có danh tiếng tới để làm chứng. Hắn là người tâm tư cẩn mật, vai vế của cha Bách Lí Từ Sở rất cao, địa vị lại được tôn sùng, giờ mình muốn xử lý con trai ông ta, đương nhiên nhân chứng càng đầy đủ càng tốt.

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi bên cạnh nhìn hắn viết thư mời, không kìm được tặc tặc lưỡi: “Chỉ một phong thư của ngươi mà có thể mời được mấy lão già này tới sao?”.

Giang Thanh Lưu liếc nhìn nàng đầy vẻ khinh thường: “Ngươi không coi ta ra gì, không có nghĩa là người khác cũng không coi ta ra gì, hiểu chưa?”.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng khinh thường lại: “Chẳng qua cũng chỉ là mấy lão già thôi mà, nhớ năm đó, lão phu cũng.....” Lời còn chưa nói xong, thì thấy về mặt hiếu kỳ của ba người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết, Tô Giải Ý nhìn về phía mình. Nàng khẽ ho một tiếng, nghiêm mặt lại nói tiếp: “Lão phu cũng có tí ngưỡng mộ mấy lão ấy.”

Giang Thanh Lưu: “.....”

Bách Lí Từ Sở tìm kiếm suốt một ngày, nói bóng nói gió, cuối cùng đã dò ra được tung tích của đứa bé. Nghe nói Giang Thanh Lưu giấu thằng bé trong một tòa tháp trắng ở phía Tây núi cách Kinh Phong ồ cực kỳ xa.

Buổi tối, đám người Giang Thanh Lưu đương nhiên là đi câu cá, còn Bạc Dã Cảnh Hành thì ở trong phòng ngủ.

Đợi đến quá nửa đêm, Cung Tự Tại và Giang Thanh Lưu thật sự đã bắt sống được Bách Lí Từ Sở. Tại hiện trường ngoại trừ mình chủ là Giang Thanh Lưu ra, còn có sáu vị tiền bối đức cao vọng trọng trên giang hồ nữa, Bách Lí Từ Sở coi như xong đời.

Mặc dù Bách Lí Từ Sở có một người cha vô cùng giỏi giang bản lĩnh, nhưng giang hồ là nơi coi trọng công bằng và chính nghĩa nhất. Hắn lạm sát hơn trăm mạng người ở Kinh Phong ồ, nếu cha hắn Bách Lí Thiên Hùng muốn bảo vệ danh dự cho bản thân và môn phái, thì dù có nói gì cũng không thể cứu được.

Tâm trạng của Giang Thanh Lưu và đám người Cung Tự Tại đều rất vui vẻ, thủ phạm đã bắt được, cũng không nhất thiết phải ở lại Kinh Phong ồ nữa,

nên đương nhiên lên đường trở về Trầm Bích sơn trang.

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đang ngủ, Giang Thanh Lưu cũng không muốn cãi nhau với nàng, nên chỉ ra lệnh cho Xuyên Hoa Điệp cổng nàng rời lên đường.

Đoàn người quay về đến Trầm Bích sơn trang, thì đã là chuyện của ba ngày sau. Mà Giang Thanh Lưu và đám người Cung Tự Tại đều phát hiện ra một vấn đề —— Mùi rượu trên người Bạc Dã Cảnh Hành, đã đạt đến mức người khác chỉ ngửi thôi cũng say.

Xuyên Hoa Điệp cổng nàng đi suốt một canh giờ cảm thấy có gì đó không ổn, ngành nghề của hắn là hái hoa, nên cảm giác vô cùng nhạy cảm: “Phu..... Đại gia, trên cơ thể người có mùi gì vậy? Sao tiểu nhân cứ có cảm giác như đang say rượu thế.....”

Đáp lại lời hắn là một cú đấm: “Nói nhiều!”.

Sau đó Xuyên Hoa Điệp quả thực không thể trụ nổi —— Hắn công Bạc Dã Cảnh Hành đi thêm nửa canh giờ nữa, thì say luôn. Cuối cùng Giang Thanh Lưu thực sự hết cách, đành phải thuê xe ngựa. Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành lại không thích xe ngựa, cái thể loại xóc nảy này khiến nàng không sao ngủ được.

Giang Thanh Lưu cũng chẳng thêm quan tâm, mang nàng thẳng tiến về sơn trang.

Chương 14

Chuyện của Bách Lý Từ Sở thì vô cùng khẩn cấp, còn chuyện của Bạc Dã Cảnh Hành thì cũng vô cùng khó giải quyết. Giang Thanh Lưu đành phải phải người đi mời Thương Thiên Lương, tuy Thương Thiên Lương ngoài mặt bưng bưng tức giận, nhưng vẫn lập tức lên đường tới đây không mấy may từ chối.

Giang gia đã hợp tác với ông ta rất nhiều lần, mà ông ta lại từ xa tới, nên đám người Giang Ân Thiên còn đích thân ra mặt đón tiếp. Trên bàn rượu, Thương Thiên Lương bắt đầu khoe khoang khoác lác về tình hình thể chất của hiện giờ của Bạc Dã Cảnh Hành: “Thể chất của nàng ta lúc này, là bỏ đường nhất đấy. Nếu như bỏ vào xừng hấp chín, cả người sẽ không thấy một tí máu thịt nào, ngon chẳng khác gì sơn dược.”

(Sơn dược thuộc họ củ mài, có vị ngọt, tính bình, tác dụng bổ tỳ phế thận, ích khí dưỡng âm, thận kém, tiêu chảy do thấp hàn, trĩ lở, ung nhọt, thổ huyết, ...)

Giang Thanh Lưu không còn gì để nói: “Ông ném thử rồi à?”.

Thương Thiên Lương trừng mắt: “Nếu ta chưa từng ném thử, thì có thể nói lung tung được chắc? Ngài thân là mình chủ võ lâm, thiết nghĩ những chuyện trên giang hồ cũng đã nhìn thấy không ít. Nhưng về phương diện này, thì ngài thật sự lạc hậu lắm. Chế tạo Yên Chi nữ, nếu không ném thử thử máu thịt đó, thì sao có thể bảo đảm được công hiệu của dược liệu?”.

Giang Thanh Lưu nghe xong chỉ cảm thấy ghê người, nhưng Thương Thiên Lương lại lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Chỉ là thời hạn sử dụng của số máu thịt này rất ngắn, phải bảo đảm luôn tươi ngon. Vì thế trong quá trình chế tạo, sau khi nấu chín và xé thịt xong phải lập tức dùng ngay. Cả quá trình thì đúng là có chút tàn nhẫn, cũng khiến cho tính cách của Yên Chi nữ trở nên yếu đuối, dễ bị giật mình sợ hãi.”

Giang Thanh Lưu hít sâu một hơi: “Ông có chắc là tính cách của nàng ta trở nên yếu đuối..... dễ bị giật mình sợ hãi không?!”.

Thương Thiên Lương vỗ ngực cam đoan: “Do một tay lão phu bào chế, sao lại có thể không nắm rõ dược tính được? Nói mới nhớ ngài chỉ trả có một vạn lượng bạc, còn lão phu đòi mười vạn lượng vàng cơ mà, khi nào thì tính trả nốt chỗ còn lại đây?”.

Giang Thanh Lưu mỉm cười nhún nhún: “Nói hay lắm, người đâu, mời Cảnh cô nương tới đây nói chuyện với Thương thần y.”

Bạc Dã Cảnh Hành vừa nhìn thấy Thương Thiên Lương, lập tức đi tới. Hương rượu nồng nặc, Thương Thiên Lương ngửi thấy quả nhiên sung sướng đến hoa tay múa chân: “Cực phẩm, cực phẩm nhân gian.”

“Thương, Thiên, Lương!” Bạc Dã Cảnh Hành sải bước đến trước mặt Thương Thiên Lương, nhắc vò rượu đặt trên bàn, nện thẳng xuống đầu của ông vang lên một tiếng xoảng, máu và rượu theo nhau chảy ào ra! Thương Thiên Lương còn chưa kịp hiểu đầu đuôi ra sao, thì đã ăn thêm một trận mưa đầm đìa nặng. Quả thực là bị đánh đến nổi bong da tróc thịt, răng rơi đầy đất!

Giang minh chủ cũng không hề nhàn rỗi, khoanh tay đứng ở bên cạnh xem —— Lão già này cũng không phải hạng người tốt đẹp gì, có bị đánh chết cũng không oan.

Đợi đến khi đánh được hòm hòm rồi, hắn mới lệnh cho người kéo Bạc Dã Cảnh Hành ra. Mặt mũi Thương Thiên Lương giờ đã biến đổi hoàn toàn, ông ta bị đánh thê thảm đến nỗi mẹ đẻ chắc cũng chẳng thể nhận ra được. Ông ta lồm cồm bò dậy hồi lâu vẫn chưa xác định được phương hướng: “Đây là, đây là.....”

Bạc Dã Cảnh Hành bị đám người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết giữ chặt, nhưng vẫn ngoác mồm quát lớn: “Thương Thiên Lương nguoi qua đây! Lão phu bảo đảm không đánh chết nguoi thì.....”

Thương Thiên Lương rụt cổ lại, vẻ mặt như không dám tin. Lúc ấy Giang Thanh Lưu mới lờm ông ta một cái nói: “Tính tình trở nên yếu đuối, dễ bị giật mình sợ hãi?”.

Thương Thiên Lương lau máu chảy trên đầu trên mặt nói: “Sao có thể chứ. ....” Ông ta giống như một quả bóng xì hơi, “Ta đã thất bại rồi sao?”.

Đến tối, khi đám người Cung Tự Tại không chế được Bạc Dã Cảnh Hành rồi, Thương Thiên Lương mới run rẩy lấy bảy bát mạch cho nàng: “Yên Chi nữ mỗi tháng đều có mười ngày được tính đạt đến đỉnh điểm, mấy ngày này là thời cơ tốt nhất của được tính. ....” Nói đến đây, ông ta đột nhiên quay đầu nhìn Giang Thanh Lưu, khuôn mặt mang theo vẻ nghi ngờ, “Kính mạch của ngài sao vẫn chưa được điều dưỡng ổn thỏa?”.

Trong bụng Giang Thanh Lưu tràn đầy lửa giận: “Thương Thiên Lương, trong mắt ông, có một vài người có thể coi là được thảo, nhưng không phải ai cũng đều có thể như vậy. Giang mỗ đã có thể tử, sao có thể vì chữa thương mà cùng với người khác. .... huống hồ lại là lão tặc này?!”.

Thương Thiên Lương không biết thân phận của Bạc Dã Cảnh Hành, mà ông ta cũng chẳng quan tâm, chỉ ngạc nhiên hỏi lại: “Chuyện này thì liên quan gì đến chuyện ngài đã có thể tử rồi? Ngài chỉ cần giành ra mỗi ngày một canh giờ, áp hai tay mình vào hai tay của nàng ta, nội lực sẽ từ huyệt Thái Dương ra vào trong một chu thiên. Muộn nhất là một tháng, kính mạch nhất định sẽ có cải thiện lớn.”

“Từ huyệt, Thái, Dương. ....” Sắc mặt Giang Thanh Lưu thoát trắng thoát đỏ, đột nhiên Thương Thiên Lương như hiểu ra điều gì đó, trừng mắt lên giận dữ nói với hắn: “Nếu không ngài tưởng là sao hả?! Nội lực của ngài có thể ra vào qua “cái mẩu” đó chắc?!”.

Trước mắt Giang minh chủ có hai việc cần phải giải quyết, một là việc chương kiếm phái Thất Túc Bách Lí Từ Sở giết hại hơn hai trăm mạng người của Kinh Phong ổ. Bách Lí Thiên Hùng của kiếm phái Thất Túc nghe tin vội vàng lao đến Trầm Bích sơn trang. Giang Thanh Lưu đề phòng sự việc có biến, nên cũng mời rất nhiều chương môn của các đại phái tới làm chứng. Nhất thời các vị đại hiệp tụ tập tại Trầm Bích sơn trang nhiều như mây trời, vô cùng náo nhiệt.

Chuyện thứ hai đương nhiên là về vấn đề khôi phục lại nội lực, hiện giờ nội lực của hắn đã mất hết, hành tẩu giữa chốn rừng đao mưa kiếm này, quả thực quá đối nguy hiểm.

Sau khi biết được chính xác huyệt vị luyện công, Giang minh chủ bắt chắp cả xấu hổ, đêm hôm đó cùng “song tu” với lão ma đầu đó. Bạc Dã Cảnh Hành ngồi ở trên giường, vì phải luyện công vận khí, nên bữa tối Giang Thanh Lưu đặc biệt cho nàng thêm chút cơm nữa.

Hiện giờ nàng đã ăn uống no say, nên khá thoải mái.

Hai người khoanh chân ngồi đối diện trên giường, hai lòng bàn tay áp vào nhau. Bạc Dã Cảnh Hành từ từ truyền nội lực từ huyệt Thái Dương đến lòng bàn tay vào trong cơ thể hắn. Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt nóng đi qua thất kinh bát mạch, quả nhiên không hề cương liệt như lúc trước.

Bạc Dã Cảnh Hành đang rất thoải mái, không có chuyện cùng tìm chủ đề để buồn với hắn, hiển nhiên là hoàn toàn không vô tư: “Đạo quý Phương Chi Kính năm đó giờ đang ở đâu?”.

“Khụ khụ,” Giang minh chủ sợ chọc nàng kích động, cố gắng khiến giọng điệu trở nên ôn hòa, “..... Hơn ba mươi năm trước Phương Chi Kính đã bị chính đạo tiêu diệt rồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành hơi nhướng mày: “Vậy còn Kiếm sĩ Mộ Cừ Linh?”.

Về mặt Giang minh chủ vận vẹo: “Hơn hai mươi năm trước bị chính đạo trong võ lâm giết ở núi Nhạn Đăng.”

Tay phải Bạc Dã Cảnh Hành xoa xoa sống mũi, dường như có hơi phiền não: “Thất quái của Thái Hành? Lục chi Huyền Kiêu của núi Định Quân? Phiêu Vân thủ Cừu Định Phong?”.

Giang minh chủ khóc dở mếu dở: “Tại sao lại phải nói người, ta cho rằng mấy năm nay chính đạo võ lâm bọn ta đã làm được rất nhiều việc có ích.”

Bạc Dã Cảnh Hành trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi đến một cái tên khác: “Phạm Tổ Tổ của Hàn Âm cốc.” Trong giọng nói của nàng mang theo một thoáng sát khí, “Cũng chết trong tay các người.”

Cuối cùng Giang minh chủ cũng cảm thấy hơi có chút hổ thẹn: “Việc này thì không phải. Tuy Phạm Tổ Tổ cũng là người trong ma đạo, nhưng đã im hơi lặng tiếng suốt mấy năm liền. Năm đó sau khi Hàn Âm cốc gặp phải họa diệt môn, võ lâm chính đạo vẫn chưa phát hiện ra tung tích của nàng ta.”

Hồi lâu mà vẫn không thấy có phản ứng gì, Giang Thanh Lưu mới ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy lão ma đầu đó đang ngây người thất thần.

Sau một canh giờ, Giang Thanh Lưu tự cảm thấy tinh thần rất sáng khoái, hắn bận bịu nhiều việc, không rảnh rang ở đây lâu, nên lập tức đi ra ngoài luôn. Không bao lâu Đan Văn Thiên bước vào, ý cười trên mặt nàng ta dào dạt: “Tiểu Cảnh, ta làm cho cô mấy bộ y phục này, cô nhìn xem có hợp không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành có hơi mệt, miễn cưỡng dậy thử đồ. Đan Văn Thiên rất khéo tay, y phục chắc chắn là hợp, chỉ là toàn đồ cho nữ. Bạc Dã Cảnh Hành nhũn nhũn đầu mày: “Đừng bắt lão phu mặc mấy thứ này, làm mấy bộ y phục của nam là được rồi.”

Đan Văn Thiên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy sắc mặt của nàng không tốt, nên đành gật đầu: “Được, ta sẽ đem về sửa.”

Bạc Dã Cảnh Hành lại ngã ra giường, Đan Văn Thiên đi ra gần tới cửa, thì đột nhiên nàng lên tiếng hỏi: “Giang Thanh Lưu lại bận rộn tiếp khách à?”.

Đan Văn Thiên gật gật đầu: “Chuyện của trường môn Bách Lí liên quan đến quá nhiều người, rất nhiều những nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ đều đến đây cả. Giang Thanh Lưu rất bận. Ta là phận gái, nên không cần phải bận rộn tiếp khách.”

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu thở dài: “Lần này bận rộn, sẽ còn lần sau nữa. Chốn giang hồ này đã có khi nào được sống trong yên ổn? Nếu như cả đời hần cứ mãi như vậy, thì cô cũng chịu sao?”

Nụ cười của Đan Văn Thiên thoáng chút ảm đạm: “Ta đã gả cho hần, thì nghĩa là thê tử của hần. Phận làm vợ coi trọng phu như trời cao, nên chẳng có gì để oán giận cả.”

Bạc Dã Cảnh Hành xì một tiếng: “Vớ vẩn! Cô tới nhân gian chuyến này, lẽ nào là để chịu khổ chác?”

Đan Văn Thiên bối rối: “Nhưng.....”

Bạc Dã Cảnh Hành khoát khoát tay: “Tính cách của cô như vậy, chẳng trách bị bắt nạt.”

Đan Văn Thiên gục đầu, mở cửa đi ra ngoài.

Sáng sớm ngày thứ hai, Xuyên Hoa Diệp đích thân gánh nước mang vào. Bạc Dã Cảnh Hành chậm chạp rửa mặt, đột nhiên hỏi hần: “Ngươi có biết trên giang hồ có một vị đại phu tên là Khổ Liên Từ không?”

Xuyên Hoa Diệp vốn sợ nàng sẽ không giải huyết lưu thông kinh mạch cho mình, nên ra sức nịnh bợ: “Khổ Liên Từ..... mấy năm trước trong lúc giúp Âm Dương đạo xử lý một số việc, thì bị chính đạo truy bắt làm bị thương một con mắt, cuối cùng bị ông ta hạ độc trốn thoát. Năm sáu năm nay không có tin tức gì rồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: “Tìm ông ta đi.”

Sắc mặt Xuyên Hoa Diệp trắng bệch như tờ giấy: “Cảnh gia của ta ơi! Sở trường của ông ta là dùng độc, ông ta chỉ cần nhích ngón tay thôi, thì trong nháy mắt người trúng độc sẽ chết như ngã đá.....”

Bạc Dã Cảnh Hành không cuống không vội: “Ông ta và lão phu có quen biết từ xưa, ngươi chỉ cần đi tìm thôi.”

Xuyên Hoa Diệp khổ sở không muốn sống nữa: “Nhưng..... nhưng.....” Hần nghĩ ra một lý do từ chối rất nhanh, “Nhưng tại hạ không thể rời Cảnh gia quá sáu canh giờ được, Cảnh gia người hãy mời cao minh khác đi.....”

Bạc Dã Cảnh Hành lại nhắc tay lên điểm vào mấy đại huyệt trên người hần: “Nội trong vòng ba mươi sáu canh giờ ngươi sẽ không phải lo lắng gì về mạng sống nữa. Ba ngày sau quay về đây gặp ta.”

Xuyên Hoa Diệp thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghe nàng nói tiếp: “Nếu tìm thấy, đương nhiên lão phu sẽ giải huyết lưu thông kinh mạch cho ngươi. Nếu không có tin tức gì, thì ngươi cũng phải quay về. Cho dù là biểu diễn cho lão phu xem một màn kinh mạch nổ tung cũng được. Cuộc sống ở đây sắp chán đến phát ốm lên rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Chương 15

Mấy ngày nay Giang Thanh Lưu rất bận, chuyện Bách Lí Từ Sở bị bắt giam, quả thực vô cùng có ích cho một người coi trọng danh vọng như hần. Thái độ của Giang Ân Thiên vẫn rất tích cực, ngày nào cũng thúc giục hần giành thời gian luyện công, để sớm ngày khôi phục nội lực. Đương nhiên Giang Thanh Lưu cũng biết đây là chuyện quan trọng nhất, nên mỗi ngày đều luyện công một canh giờ với Bạc Dã Cảnh Hành.

Hần bận rộn đến mức một ngày chỉ ngủ có một hai canh giờ, còn Bạc Dã Cảnh Hành ngược lại vô cùng thảnh thơi nhàn rỗi. Ngày nào cũng lượn qua lượn lại khắp Trầm Bích sơn trang, hề rảnh là Đan Văn Thiên lại tới nói chuyện với nàng, thỉnh thoảng lại thấy trước khung cửa sổ, cảnh Đan Văn Thiên thêu hoa, Bạc Dã Cảnh ngồi Hành uống rượu.

(Đây mới là hình ảnh phu thê điển hình nè ^^)

Lúc tâm tình tốt nàng sẽ vẽ tranh chân dung cho Đan Văn Thiên, lão tặc này vẽ tranh đàn thanh cực giỏi, Đan Văn Thiên đóng khung treo bức tranh nàng vẽ trong phòng, nhìn trông giống y như thật.

(Tranh đàn thanh là tranh thường dùng hai màu đỏ chu sa và màu xanh để vẽ.)

Lúc Bách Lí Thiên Hùng đến Trầm Bích sơn trang, thì đã có vô số các bậc tiền bối giang hồ đức cao vọng trọng tề tựu về đây cả rồi. Nghe nói Bách Lí Thiên Hùng tuổi đã ngoài một trăm, xế chiều mới có được mụn con trai, nên trước giờ ông ta gửi gắm rất nhiều kỳ vọng vào Bách Lí Từ Sở. Tâm lòng

yêu thương con cái đương nhiên không nhất thiết phải dùng lời để biểu đạt.

Lúc những đồng đạo trong võ lâm lên tiếng chào hỏi, thần sắc của ông ta vẫn vô cùng trầm ổn. Đối mặt với đám người Giang Thanh Lưu, vẫn giữ được phong phạm của bậc trưởng bối, không vì chuyện của Bách Lý Từ Sở mà trách móc làm khó mọi người. Giang Thanh Lưu cũng chỉ có thể theo phép lịch sự đón ông ta vào trong sơn trang.

Tất cả có mặt ở Tụ Hiền sảnh, còn Đan Văn Thiên thì đang tưới cây trong tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành. Hình dáng của hoa Yên Chi giống với hoa chuối, cao lớn và có bộ rễ mập mạp, thiết nghĩ lúc nở hoa cũng sẽ vô cùng rực rỡ.

Bạc Dã Cảnh Hành tự mình đánh cờ với mình dưới tán cây mai, thỉnh thoảng Đan Văn Thiên lại quay ra nhìn nàng. Hôm nay nàng mặc bộ y phục mùa xuân do đích thân Đan Văn Thiên khâu, nàng muốn mặc đồ nam, nhưng Đan Văn Thiên quả sự không thể khâu y phục nam cho nàng được. Nên đã cố gắng hết sức chọn những kiểu dáng đơn giản nhất. Cả người nàng vận đồ trắng, ngồi một mình dưới tán cây mai, toát lên vẻ tuấn lãng sắc bén khó gọi tên.

“Tiểu tức phụ.” Bạc Dã Cảnh Hành không nhìn, nhưng hoàn toàn có thể cảm giác được ánh mắt của nàng ta. Đan Văn Thiên tiếp tục xới đất bón phân cho hoa Yên Chi: “Sao?”

“Lão phu có một người bạn lâu năm, tinh thông Kỳ Hoàng chi thuật, để hôm nào rảnh bảo nàng ta tới khám cho cô. Nói không chừng sang năm là đã có thể bông bé một thằng bé mũm mĩm rồi.” Nàng vẫn chăm chú quan sát bàn cờ, còn Đan Văn Thiên thì đỏ bừng cả mặt mũi, nhưng lại không kìm được hỏi: “Thật sự có người này sao?”

(Kỳ Hoàng chi thuật hay còn gọi là Hoàng Đế Nội Kinh, đây là cuốn sách ghi lại những thảo luận về y học của Hoàng Đế cùng các vị thần tử như Kỳ Bá và Lôi Công.)

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Lão phu là ai chứ, lẽ nào lại đi lừa gạt dạng tiểu bối cô chấy?”

Đan Văn Thiên không nhịn được cười: “Được được được, theo cô hết.”

Nàng cũng thực sự rất muốn có một đứa con.

Đến tối, Giang Thanh Lưu vẫn chưa tới, chắc là bị mọi người quây không thoát ra được. Nên Đan Văn Thiên hòa Yên Chi Lộ cho Bạc Dã Cảnh Hành xong xuôi, liền ở lại trong phòng của nàng lật xem sổ sách. Hai ngày trước Giang Thanh Lưu đã dặn dò, mười vạn lượng vàng nợ Thương Thiên Lương có lẽ phải trả cho ông ta thật. Nhưng hiện giờ trong nhà bọn họ, không có nhiều tiền đến vậy.

Khoản tiền lớn như thế, lại không tiện để gia tộc chi trả toàn bộ —— Số tiền quả thực quá nhiều. Nàng chỉ còn cách cất chỗ này giấu chỗ kia, xem thử xem trước mắt có thể cốp nhặt được bao nhiêu. Bạc Dã Cảnh Hành đang uống Yên Chi Lộ, thì bên ngoài đột nhiên có một người loạng chạng chạy tới, hóa ra là Xuyên Hoa Điệp.

Nhìn khuôn mặt xanh đen, khoe miệng chảy máu, chân tay sưng vù, không còn ra hình người của hấn. Đan Văn Thiên bị dọa cho giật, Bạc Dã Cảnh Hành liền bước tới vài bước, nhắc chân dẫm lên người hấn: “Làm sao đây?”

Đến cả đầu lưỡi của Xuyên Hoa Điệp cũng sưng: “Khổ..... Khổ Liên Tử..... hạ độc.....”

Bạc Dã Cảnh Hành nổi giận: “Ngươi không nói tên của lão phu ra hả?”

Xuyên Hoa Điệp thực sự khóc không ra nước mắt: “Nhưng người đâu có nói cho tiểu nhân biết tên.....”

“Hử?” Bạc Dã Cảnh Hành nghiêm túc suy nghĩ, “Lão phu quên mất rồi.”

.....

Cũng may là có Thương Thiên Lương ở đây, Bạc Dã Cảnh Hành xách cổ Xuyên Hoa Điệp tới đó. Thương Thiên Lương đầu vẫn còn quần vải thuốc, đương nhiên là không chịu chữa. Bạc Dã Cảnh Hành lại còn không có tiền nữa chứ. Chỉ đến khi Bạc Dã Cảnh Hành tấn cho ông ta một trận thừa sống thiếu chết, kẻ con dao bạc dùng để xẻ thịt lên cổ ông ta thì ông ta mới chịu,

Y thuật của Thương Thiên Lương không phải dạng vừa, thêm vào đó Khổ Liên Tử cũng chẳng dùng loại độc kỳ lạ hiếm có gì. Nên mấy vết xanh đen trên mặt Xuyên Hoa Điệp biến mất rất nhanh. Bạc Dã Cảnh Hành lại lòi hấn đi, còn Thương Thiên Lương thì xoa xoa cổ, vẫn chưa nghĩ thông, lăm bả lăm bả: “Được liệu của Yên Chi nữ vẫn còn mà, sao lại thất bại đến nước này cơ chứ.....”

Ngày thứ hai, lúc Xuyên Hoa Điệp lại một lần được thả ra để đi tìm Khổ Liên Tử, hấn ôm chân Bạc Dã Cảnh Hành, khóc lóc đến mất hết cả hình tượng: “Cánh gia, người là ông nội của tiểu nhân, người tha cho tiểu nhân đi!”

Bạc Dã Cảnh Hành nhắc chân đạp hấn một phát: “Biến nhanh!”

Nhưng lần này Xuyên Hoa Điệp nhất quyết không chịu: “Có chết tiểu nhân cũng không đi!”

Bạc Dã Cảnh Hành xách cổ hấn lên, dịu giọng nói: “Được rồi, không đi thì không đi, khóc cái gì chứ. Vậy ngươi đi tìm Kinh Vân Đào Ma lão lão đi vậy.”

Xuyên Hoa Diệp khóc đến nghẹn không thở nổi, hồi lâu sau mới chùi nước mũi đứng dậy, nói bằng giọng nức nở: “Thôi tiểu nhân đi tìm Khổ Liên Từ vậy.”

Bạc Dã Cảnh Hành xoa xoa đầu hần: “Ngoan.”

Kinh Vân Đảo Ma lão lão, nghe đồn đã được trăm tuổi nhưng không hề già, sở trường là thái dương bổ âm, bình sinh thích nhất là những tên hái hoa tặc.

Sau khi Bách Lí Thiên Hùng tới, Giang Thanh Lưu ngược lại thấy có chút khó xử. Buổi tối lúc hần tới chỗ Bạc Dã Cảnh Hành luyện công tinh thần cũng bồn chồn không yên. Bạc Dã Cảnh Hành là ai chứ, sao có thể không nhận ra hần đang phiền não điều gì: “Không có nhân chứng buộc tội Bách Lí Từ Sở hả?”.

Giang Thanh Lưu để nội lực âm áp dạt dào đi qua kinh mạch trong cơ thể mình, hồi lâu sau mới ừ một tiếng. Ừ xong, hần đột nhiên hỏi một câu: “Có đề nghị gì hay không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành thờ ơ không chút để tâm: “Không phải lão phu đã bắt về cho ngươi một thằng bé rồi sao?”.

Giang Thanh Lưu cau mày: “Nhưng đó chỉ là mỗi nhữ để hần mắc bẫy thôi.....” Nói chưa dứt lời, hần giống như tỉnh mộng, “Ý ngươi là..... vu cáo hãm hại hần?”.

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Cũng chỉ có đám người chính đạo các ngươi mới thích coi quần đánh rắm, lằng nhằng. Các ngươi có chỗ nào không vui, nhìn ai không thuận mắt, cứ một đao mà chơi, tại sao cái khi gì cho mệt ra!”.

Giang Thanh Lưu: .....

Hôm đó, một thằng bé sáu tuổi ra mặt làm chứng, nó kể vào ngày Kinh Phong ỏ bị diệt môn, nó đã lén vào bếp định lấy trộm vài thứ, vừa hay chứng kiến rất nhiều người bị giết. Do quá hoảng loạn, nên nó đã trốn sau tấm bảng hiệu, thành ra may mắn thoát chết. Sau đó chỉ ra Bách Lí Từ Sở chính là hung thủ trong vụ án diệt môn Kinh Phong ỏ.

Sắc mặt Bách Lí Thiên Hùng tái mét, nhưng từ đầu đến cuối đều không nói một lời. Giết người đền mạng, phái Thất Túc kiếm là danh môn chính phái, có muốn tránh cũng không thể tránh được. Bách Lí Thiên Hùng đã xác minh đến ba lần lai lịch của đứa bé, nhưng hồi đầu lúc Bạc Dã Cảnh Hành chọn người, rõ ràng đã suy tính rất kỹ.

Đứa bé này là ăn mày gần Kinh Phong ỏ, thường xuyên đi trộm cắp vặt, mọi người đều biết cả. Thằng bé khẳng khẳng nói bản thân đã nhìn thấy, thì thật sự không ai có thể phủ nhận được.

Cuối cùng, trong lúc đám người Giang Thanh Lưu đang truy hỏi lý do diệt môn, thì đột nhiên Bách Lí Từ Sở tự đứt kinh mạch mà chết. Xuất phát từ tình nghĩa đồng đạo, Trầm Bích sơn trang xuất ra một cỗ quan tài để nhập niệm cho hần, Bách Lí Thiên Hùng sau việc này dường như già thêm hai chục tuổi.

Tối hôm đó, vì thương tâm quá mức, Bách Lí Thiên Hùng vẫn chưa rời khỏi Trầm Bích sơn trang vội. Quan tài của Bách Lí Từ Sở đặt ở trong tiểu viện ông ta ở. Người trong giang hồ, cũng không có quá nhiều kiêng kỵ. Thỉnh thoảng lại có những nhân vật tiếng tăm trong võ lâm tới thăm.

Bách Lí Thiên Hùng tuy khó nén được bi thương, nhưng vẫn rất chính nghĩa lẫm liệt nói: “Nghịch tử làm ra loại chuyện táng tận lương tâm này, quả thực có chết cũng chưa hết tội. Danh dự của phái Thất Túc kiếm ta, không thể bị hủy trong tay một người như nó được. Lão dạy con không nghiêm, hại chết hơn hai trăm mạng người của Kinh Phong ỏ, thực sự thấy đau đớn không nguôi.”

Mọi người nghe vậy, không thể không ca ngợi phẩm chất cao thượng chính nghĩa của ông ta.

Đan Văn Thiên cũng thật sự đồng cảm với Bách Lí Thiên Hùng: “Bách Lí lão chương môn tuổi đã cao, giờ lại người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, đáng thương quá.”

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Lăn lộn trên giang hồ, vốn dĩ lưỡi đao phải liếm máu, thì sống đao mới sống được. Nổi tiếng trong võ lâm cũng được, hiêm họa trong ma đạo cũng xong, chẳng có ai trong chốn giang hồ này chết mà đáng thương cả.”

Những lời này quá vô tình, Đan Văn Thiên nhìn Bách Lí Thiên Hùng lặng lẽ vuốt ve cỗ quan tài: “Chốn giang hồ, tại sao nhất định cứ phải chém chém giết giết mới được? Ta thật sự không hiểu nổi.”

Bạc Dã Cảnh Hành giục nài rời khỏi đây: “Đàn bà con gái như cô, vốn dĩ vĩnh viễn không cần phải hiểu.”

Buổi tối, Bách Lí Thiên Hùng đứng trong tiểu viện, Thất Túc kiếm phái vốn đã bày hương án —— nhưng sau khi bị ông ta đập đổ, thì không ai dám bài tế nữa. Ánh trăng trắng muốt như sữa trông lại càng lạnh lẽo muốn phẫn, ông ta lặng lẽ nhìn đắm đắm vào cỗ quan tài màu đen, con người dường như cũng đã bị nhuộm thành màu đen.

Một luồng gió cực mạnh tấp tới phía sau lưng, ông ta nghiêng người, giơ tay lên đỡ chương lực. Chương phong lướt qua, nhưng lại chỉ chạm rụng một chiếc lá. Tình quang trong mắt ông ta trào lên nổi tung, nhưng ngẩng đầu nhìn lên mái nhà, lại là khoảng không trống rỗng.

Là ai, lại dám thử võ công thâm sâu của ông ta? Thằng nhãi Giang Thanh Lưu sao?

Ánh mắt ông ta lạnh lẽo như băng.

Lúc Giang Thanh Lưu quay lại, Bạc Dã Cảnh Hành đã đi ngủ. Dường như nàng vô cùng mệt mỏi, Giang Thanh Lưu cương quyết lôi nàng dậy, thấy trên người nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng, tôn lên dáng người thon thả mềm mại. Hắn đành phải tìm một chiếc áo khoác phủ lên người nàng.

Tinh thần của Bạc Dã Cảnh Hành vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, Giang Thanh Lưu thấy vậy cũng hết cách, lại cho nàng uống thêm nửa bát Yên Chi Lộ nữa, mới thấy nàng đỡ hơn.

Sau khi ôn dưỡng kinh mạch xong, thấy tinh thần nàng vẫn ổn, Giang Thanh Lưu không kìm được hỏi về những chuyện năm xưa.

“Rốt cuộc ngươi muốn điều tra chuyện gì xảy ra vào năm đó vậy?” Xử lý xong chuyện Bách Lí Từ Sở, có vẻ như Giang Thanh Lưu lại nhàn rồi. Bạc Dã Cảnh Hành nheo nheo mắt, cẩn thận suy nghĩ: “Lão phu xuất thân từ Hàn Âm cốc, sư phụ là Hàn Âm công tử cốc chủ. Có một năm, đột nhiên toàn bộ sư môn bị giết. Mà sáu người sư huynh đệ của lão phu.....”

Giang Thanh Lưu vô cùng kinh ngạc: “Trước giờ chưa từng nghe nói ngươi còn có sáu sư huynh đệ!”.

Bạc Dã Cảnh Hành trợn mắt nhìn: “Ngươi đương nhiên là chưa từng nghe thấy rồi, chệch, lão phu kể chuyện này với ngươi cũng chẳng để làm cái quái gì, ngươi cút đi tìm tiểu tức phụ của ngươi đi!”.

Nàng đuổi Giang Thanh Lưu xuống giường như đang xua ruồi, Giang Thanh Lưu cũng chán chả thèm để ý tới nàng nữa —— Quả thực đã mấy ngày nay hắn không được ở bên Đan Văn Thiên rồi.

Sau khi hắn đi khỏi, một mình Bạc Dã Cảnh Hành ngồi ngáy người trên giường, chuyện của Hàn Âm cốc năm đó vẫn như rõ ràng ngay trước mắt, vậy mà loáng cái đã hơn ba mươi năm rồi. Nàng đang miên man chìm đắm trong quá khứ, thì đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân nặng nề. Xuyên Hoa Diệp tay ôm ngực, khuôn mặt xanh thẫm lao vào phòng, phun máu bắn lên khắp đầu cổ Bạc Dã Cảnh Hành.

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy vẻ nghi ngờ: “Sao ngươi lại thành ra thế này?”.

Xuyên Hoa Diệp khóc lóc thê thảm đến mức ai nghe thấy người ấy thương tâm, ai nhìn thấy người ấy rơi lệ: “Rốt cuộc tên của người là gì hả hả hả hả hả.....”

Bạc Dã Cảnh Hành vỗ đầu: “Chệch, lão phu lại quên nói với ngươi rồi!”.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Chương 16

Ngày hôm sau, Bách Lí Thiên Hùng dẫn theo người trong Thất Túc kiểm phái từ biệt mọi người, khiêng quan tài trở về. Giang Thanh Lưu và mọi người đi tiễn một đoạn rất xa. Tuy Bách Lí Từ Sở đã làm ra loại chuyện tâng tặn lương tâm đó, nhưng vì hành động đại nghĩa diệt thân của Bách Lí Thiên Hùng, nên rốt cuộc cũng không liên lụy gì đến Thất Túc kiểm phái.

Nhìn theo bóng lưng của Bách Lí Thiên Hùng, mọi người đều cảm thấy thổn thức, đồng thời cũng mang theo ý tán thưởng đám người Giang Thanh Lưu và Cung Tự Tỵ. Tuy đối với họ cả ba người bọn hắn đều là đám tiểu bối sinh sau đẻ muộn, nhưng không thể không thừa nhận tre già măng mọc không phải là nói chơi.

Sau khi Bách Lí Thiên Hùng đi rồi, Thái nãi nãi Chu thị của Giang Thanh Lưu liền trở nên bận rộn. Mỗi lần phạm là Giang gia liên quan đến những việc chết chóc, bà đều lên miếu dâng hương, bỗ thí, phóng sinh, để hóa giải oan nghiệt. Giang Thanh Lưu vốn không tin vào những việc này, nhưng những quy tắc ấy đều do tổ tiên truyền lại, nên cũng đành đi theo bà.

Ngày thứ hai, Chu thị dẫn Đan Văn Thiên đến chùa Phật nằm, vốn dĩ Chu thị cũng tính dẫn cả Bạc Dã Cảnh Hành đi cùng, suy cho cùng những việc như thế này, vợ cả và vợ bé đều có thể làm được cả. Nhưng sau khi nghe nói hai người muốn đi chùa lễ Phật, Giang Thanh Lưu liền lập tức đưa ra ý kiến rằng thân thể của Bạc Dã Cảnh Hành không được khỏe, phải ở lại trong sơn trang tĩnh dưỡng, không thể đi cùng mọi người.

Chu thị Thái nãi nãi vừa nghe xong, lại tranh luận với Giang Thanh Lưu một hồi. Cuối cùng hắn chẳng biết nên làm thế nào, đành phải theo ý bà.

Ấy vậy mà Bạc Dã Cảnh Hành cũng không hề có ý kiến, leo lên kiệu nhỏ, đi theo Chu thị và Đan Văn Thiên lên chùa Phật nằm.

Chùa Phật nằm cách Trầm Bích sơn trang hơn nửa ngày đường, xuất phát vào buổi sáng, lúc đến nơi cũng đã giữa giờ Thân. Tinh thần của Bạc Dã Cảnh Hành không tốt, suốt cả đoạn đường cỗ kiệu nhỏ đi sau kiệu lớn của Chu thị và Đan Văn Thiên, rèm xe không hề được vén lên một lần nào.

Đến khi tới được ngôi chùa, thì đã có tăng nhân sắp xếp thiện phòng xong xuôi. Chu thị và Đan Văn Thiên niệm kinh lễ phật, tặng hương nhang đầu tiên. Còn Bạc Dã Cảnh Hành thì mệt mỏi quá, nên đi nghỉ ngơi trước.

Lúc Chu thị hỏi đến, Đan Văn Thiên cũng chỉ nói nàng ấy không phải là vợ cả, không cần thiết phải tham gia mấy chuyện lễ lạt này. Chu thị trái lại còn lấy làm vui mừng: “Con bé này, thật là ngây thơ quá. Con phải biết rằng thân phận địa vị không phải sinh ra là đã có, con không phòng bị, củng cố, sẽ bị người khác đoạt mất. Con nha đầu đó không dễ sống chung đâu, Thanh Lưu lại quan tâm đến nó nhiều như vậy. Con thực sự phải để tâm nhiều vào.”

Cái đầu nhỏ nhắn của Đan Văn Thiên gục xuống khe khẽ đáp vâng, Chu thị lại nắm lấy tay nàng ta, dẫn đi lễ Tổng Từ Quan Âm. Thì ra con bé đồng ý với lý do đó để đuổi Bạc Dã Cảnh Hành đi, cũng là có dụng ý của nó.

Trong thiện phòng, Bạc Dã Cảnh Hành mệt mỏi rã rời. Hiện giờ gân cốt của nàng không thể chịu đựng thêm được nữa, ngồi trên kiệu quả thực chẳng tài nào mà ngủ nổi. Vừa mới thiu thiu, thì bên ngoài đột nhiên có người gõ vào cửa sổ. Bạc Dã Cảnh Hành còn chẳng thêm mở mắt nói: “Vào đi.”

Người ở bên ngoài mở cửa nhảy vào, cả người mặc bộ y phục màu chàm, sắc mặt y hệt như quả mướp đắng nhìn trông rất già, không may may mang theo ý cười. Mắt bên trái của ông ta đã bị mù, được bịt bằng một tấm che mắt màu đen, điều đó ngược lại càng khiến mắt bên phải trông có thần hơn. Ông ta nghiêm túc đứng nhìn về phía chiếc sập, hồi lâu sau mới nghi ngờ hỏi: “Bạc Dã Cảnh Hành?”.

Bạc Dã Cảnh Hành ôm lấy tấm chăn mỏng, hoàng hôn buông xuống, dù đã là đầu tháng Sáu, nhưng nhiệt độ trong núi đối với nàng mà nói vẫn còn lạnh lắm: “Một lần từ biệt mà đến hơn mười năm, giờ ngay cả lão phu người cũng không nhận ra sao?”.

Lúc ấy Khô Liên Từ mới bước đến gần, luồng từ khí giống như lớp sương mù nặng nề trong con mắt phải của ông ta cuối cùng cũng tiêu tan đi nhiều: “Thật sự đúng là người ư? Ba mươi mấy năm không gặp, sao diện mạo của người lại thành ra một đại cô nương thế này?”.

Bạc Dã Cảnh Hành chỉ biết cười chua chát: “Một lời khó nói hết được.”

Khô Liên Từ nhìn ngắm nàng, đột nhiên lùi lại hai bước, quỳ xuống nói: “Cốc chủ.”

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: “Hàn Âm cốc đã không còn tồn tại, thì còn cốc chủ gì nữa.”

Khuôn mặt của Khô Liên Từ lại khôi phục cái vẻ âm u mịt mù của từ khí nặng nề: “Mười mấy năm rồi, người cảm thấy ngại khi bắt người khác gọi mình là thiếu chủ sao?”.

Hai con người đã từng gây sóng tạo gió khuấy đảo chốn giang hồ, giờ khắc này trên khuôn mặt lại nhuốm vẻ tang thương. Hồi lâu sau, Bạc Dã Cảnh Hành mới cúi cổ tay trắng trẻo tròn mịn của mình ra: “Bắt mạch cho ta.”

Khô Liên Từ bước lên một bước, cầm góc áo lau sạch tay phải của mình, sau đó cẩn thận dè dặt phủ một chiếc khăn lụa lên cổ tay phải của Bạc Dã Cảnh Hành, bắt mạch cho nàng. Sắc mặt của ông ta càng lúc càng nghiêm trọng. Bạc Dã Cảnh Hành giả vờ như không thấy: “Xuyên Hoa Điệp đâu?”.

Khuôn mặt Khô Liên Từ không chút cảm xúc: “Tên hái hoa tặc đó? Đang ở ngoài, đồ đệ của thuộc hạ đang trông chừng hắn.” Bạc Dã Cảnh Hành gật gù, trong giọng nói của Khô Liên Từ mang theo vài phần sát khí, “Kẻ nào đã biến đổi thân thể cốc chủ thành ra thế này?”.

Bạc Dã Cảnh Hành nói bằng giọng bình tĩnh: “Ta bị Giang gia giam cầm ba mươi năm, giữ được cái mạng này đã là khó lắm rồi, nhưng chuyện khác không cần phải tìm hiểu kỹ quá làm gì.”

Khô Liên Từ gật đầu, giang hồ máu tanh tàn khốc, không gặp hoạn nạn thì không hiểu chân tình của nhau. Bao nhiêu lần quay đầu là trở thành li biệt, bao nhiêu con người đã từng là những trang thiếu niên, hôm nay uống no máu của kẻ này, ngày mai lại gục ngã dưới kiếm kẻ khác, vinh hay nhục đều là những chuyện quá đổi bình thường.

Sau một lúc lâu, lông mày Khô Liên Từ nhăn tít cả lại: “Thân thể của cốc chủ. ....”

Bạc Dã Cảnh Hành khoát tay: “Tình hình thì ta biết cả rồi, nói phương pháp chữa trị đi.”

Khô Liên Từ tập trung suy nghĩ: “Cốc chủ có biết vì sao suốt ba mươi năm nay dung nhan của người không hề già đi không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành biết ông ta không bao giờ hỏi một câu vô duyên vô cớ như thế, nên cũng trả lời rất thành thực: “Có lẽ là do tu luyện Ngũ Diệu Tâm Kinh?”.

Khô Liên Từ trầm ngâm: “Ngũ Diệu Tâm Kinh là bí kíp tuyệt thế mà giang hồ vẫn luôn đồn đại, thuộc hạ cũng không biết công hiệu cụ thể của nó. Nhưng trong cơ thể của cốc chủ có một món bảo vật vô cùng đặc biệt, món bảo vật ấy đã giúp cốc chủ giữ được sự hào hoa phong độ của năm xưa.” Ông ta biết Bạc Dã Cảnh Hành không thích những người nói chuyện lấp lửng thần thần bí bí, nên dứt khoát nói thẳng ra: “Món bảo vật này chính là Ngũ Diệu Thần Châu trong truyền thuyết.”

Thế nhưng Bạc Dã Cảnh Hành lại lần đầu tiên nghe thấy cái tên này: “Ngũ Diệu Thần Châu? Thứ đó thì có liên quan gì đến Ngũ Diệu Tâm Kinh?”.

Khô Liên Từ lắc đầu: “Chỉ vừa nghe đến tên thôi, là đã biết chắc có sự liên quan vô cùng lớn rồi. Nhưng mấy năm qua thuộc hạ đã hỏi thăm khắp nơi, cũng không thấy có kiến giải chính xác nào. Hiện giờ thể chất cốc chủ suy nhược, chỉ có mượn được lực từ Ngũ Diệu Thần Châu, mới có thể hồi phục được.”

Bạc Dã Cảnh Hành không nói gì, rõ ràng là đang đợi ông ta nói tiếp. Khổ Liên Từ hít sâu một hơi đáp: “Nếu là cốt nhục thân sinh của cốc chủ, thì sẽ có thể chất của người, thêm vào đó là được lực của Ngũ Diệu Thần Châu. Cốc chủ ăn thịt đứa trẻ này, không những khôi phục được thân thể, mà công lực nhất định cũng tăng tiến không ngừng!”.

Những câu rùng rợn dọa người như vậy, mà ông ta nói ra rất bình thản. Hồi lâu sau ánh mắt đen lay láy của Bạc Dã Cảnh Hành đột nhiên nhìn về phía Khổ Liên Từ. Khổ Liên Từ sững người, vội vàng lùi về sau mấy bước: “Cốc chủ. ....”

Bạc Dã Cảnh Hành lật tám chắn mỏng ra: “Người lại đây.”

Một Khổ Liên Từ xưa nay dùng độc như thần, không sợ ma không sợ quỷ vậy mà lại không dám nhúc nhích dù là nửa bước, ông ta trầm tư một lúc, mặt không đổi sắc bán đứng luôn đồ đệ của mình: “Đã ba mươi năm trôi qua, tuy cốc chủ vẫn tươi tắn trẻ trung, nhưng thuộc hạ thì đã già rồi. Thể lực không đủ, sợ rằng sẽ phụ lại sự ủy thác của cốc chủ. Nhưng thuộc hạ có một đồ đệ, tên là Thủy Quý Tiêu. Tuy y thuật không được gọi là cao minh lắm, nhưng con người lại vô cùng chính trực. Vừa hay dâng lên cho cốc chủ!”.

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: “Bảo hắn vào đây.”

Một lúc sau, trong thiện phòng có thêm hai vị thiếu niên, một người mặc y phục trắng tiêu sái, nhưng đáng vẻ lại vô cùng thâm trầm. Người còn lại một thân y phục xanh, vẻ mặt ôn hòa đôn hậu. Người mặc áo trắng đương nhiên là Xuyên Hoa Diệp, hắn vốn dĩ cũng là một nhân vật ngọc thụ lâm phong, đáng tiếc gần đây quả thực có hơi mặt xám mày tro. Người mặc áo xanh chính là Thủy Quý Tiêu, hắn đi theo Khổ Liên Từ đã lâu, nên trên người cũng mang theo mùi thuốc đắng của thảo dược.

Khổ Liên Từ không may biết thế nào là liêm sỉ nói lại chuyện vừa nãy cho hắn nghe, Thủy Quý Tiêu quả nhiên không hổ là đúc ra từ một khuôn với sư phụ. Hắn xài chiêu gấp lừa bỏ tay người mà mặt không chút cảm xúc —— dù sao thì ta cũng không vào địa ngục đâu, ai thích thì người đẩy đi mà vào: “Bẩm cốc chủ, tiểu nhân đi theo Khổ Liên Từ sư phụ, sư phụ của tiểu nhân lại là thuộc hạ của người, vậy nghĩa là tiểu nhân là cháu của người. Người có thể ăn thịt cốt nhục của bản thân, ăn thịt tôn nhi của chính mình sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành không chút để tâm: “Lúc lão phu ăn không nghĩ đến những chuyện này.”

Vậy mà Thủy Quý Tiêu vẫn không hề đổi sắc mặt: “Cốc chủ, tài nghệ dùng độc của tôn nhi vẫn còn sơ thiên, quả thực không hiểu gì về chuyện đó. Vị đứng bên cạnh tôn nhi đây, thật sự là ôn nhã như lan, khí chất như ngọc, lại là hảo thủ trong chốn hoa cỏ lùm cây, thiết nghĩ chắc chắn sở hữu tài nghệ không tầm thường. Tôn nhi cho rằng không có nhân tuyển nào thích hợp hơn vị ấy.”

Xuyên Hoa Diệp nghe thấy mà đứng ngồi không yên từ lâu, lúc này đột nhiên cái khó ló cái khôn, hắn cũng bán luôn sư phụ mình: “Cốc. .... cốc chủ, không không, Bạc Dã đại gia! Tiểu nhân đề cử một người thích hợp nhất! Chính là sư phụ của tiểu nhân Lan San Khách! Nếu sư phụ tiểu nhân biết lão nhân gia người chính là Bạc Dã tiên bối danh chấn giang hồ, khiến cho bạch đạo nghe thấy tên là sợ mất mặt, thì ông ấy nhất định sẽ mừng đến phát điên! Huống hồ tài nghệ của ông ấy cao hơn tiểu nhân rất nhiều, đảm bảo có thể một phát ăn ngay! Hoàn thành tâm nguyện của cốc chủ!”.

Bạc Dã Cảnh Hành cẩn thận suy nghĩ một lát rồi đáp: “Cũng được, chuyện này, cần phải tìm một người có năng lực tới làm mới được.”

Xuyên Hoa Diệp lĩnh ra ngoài, sử dụng tốc độ chạy đến sét đánh không kịp che tai.

Buổi tối, Đan Văn Thiên đi vào pha chế Yên Chi Lộ cho Bạc Dã Cảnh Hành. Vừa mới mở cửa phòng, nàng ta đã ngăn người ra: “Hai vị này là?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đón lấy bát Yên Chi Lộ trong tay nàng ta, Thủy Quý Tiêu lập tức cung kính cúi đầu cho nàng. Cảnh môi nàng đỏ hồng tươi tắn, khiến Thủy Quý Tiêu không dám nhìn thẳng. Còn Khổ Liên Từ thì ngồi ngay ngắn không nhúc nhích, Bạc Dã Cảnh Hành ra hiệu bảo Đan Văn Thiên ngồi xuống bên cạnh Khổ Liên Từ nói: “Bọn họ là thuộc hạ cũ của lão phu, tiểu tử phụ không cần phải sợ. Ông ta là danh y mà mấy ngày trước lão phu đã nhắc đến, cô hãy để ông ta xem bệnh cho.”

Đến lúc ấy Đan Văn Thiên mới đi tới trước mặt Khổ Liên Từ, hơi nhún mình nói: “Làm phiền đại phu rồi.”

Nếu thật sự dựa vào cách nghĩ của Khổ Liên Từ, thì ông ta tuyệt đối không màng tới sự sống chết của người khác. Nhưng hiện giờ Bạc Dã Cảnh Hành đã mở lời, tuy khuôn mặt của ông ta không thể hiện ra chút cảm xúc nào, nhưng vẫn bắt mạch cho Đan Văn Thiên. Nhắm mắt cẩn thận chẩn đoán hồi lâu, cuối cùng ông ta cũng mở mắt ra nói: “Chỉ là khí huyết hư nhược thôi, cần phải ích khí bổ máu, cả hai người cùng bồi bổ mới được.” Đáng vẻ của ông ta vốn dĩ rất ngông nghênh, lập tức dạn dò, “Thủy Quý Tiêu, mấy ngày tới người đảm nhiệm việc chăm sóc cho phu nhân!”.

Thủy Quý Tiêu đã cúi đầu xong Yên Chi Lộ cho Bạc Dã Cảnh Hành, liền vâng lệnh, lập tức kê đơn đi hái thảo dược. Đan Văn Thiên cảm thấy áy náy, nói cảm ơn đến mấy lần. Vốn định sai nha hoàn đi sắc thuốc, nhưng Thủy Quý Tiêu là kiểu người tự lực cánh sinh, nên đã cầm đơn thuốc đi ra ngoài rồi.

Đợi đến khi hai người đã đi ra, Khổ Liên Từ mới cẩn thận ngửi ngửi mùi trong chiếc bát ngọc tím của Bạc Dã Cảnh Hành —— Trong đó vẫn còn sót lại nước Yên Chi Lộ. Ông ta lấy kim bạc khều một ít cở ngón tay vào một chiếc hộp ngọc: “Có thể dễ dàng thay đổi thể chất của cốc chủ thế này, lẽ nào người đó là Thương Thiên Lương?”.

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu, đang định nói, thì đột nhiên thờ hồn hển. Khổ Liên Từ sững người, tuy rằng ông ta không am hiểu võ công, nhưng danh tiếng độc y cũng khiến người ta nghe đến tên là tái mặt. Tay phải ông ta vờ một viên thuốc khô màu đen trong tay, lưu ý cảnh giác nhìn Bạc Dã Cảnh Hành. Nhưng nàng lại chỉ lắc lắc đầu: “Người của Bách Lí Thiên Hùng.”

Sắc mặt Khổ Liên Từ hơi tái: “Thất Túc kiếm phái? Là vì chuyện mấy ngày trước của Bách Lí Từ Sở sao?”.

Việc đó đã gây chấn động đến giang hồ, nên ông ta có biết cũng không có gì lạ. Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Bách Lí Thiên Hùng chỉ có một người con trai, lẽ nào lại cam tâm cho qua.”

Sắc mặt Khổ Liên Từ trầm tĩnh như nước —— Việc này chẳng liên quan gì đến ông ta, chỉ cần đừng có động vào cái phòng này là được, còn đồng thì thế là liệt bên ngoài kia lúc ông ta đi ra nhiều nhất là cẩn thận để không đâm phải mấy cái xác đó là được.

Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành lại đột nhiên đẩy cửa đi ra —— Bên ngoài sớm đã vang lên tiếng chém giết từ lâu, Khổ Liên Từ vội vàng ngăn nài lại: “Người định làm gì?”.

Bạc Dã Cảnh Hành cau mày: “Tiểu tức phụ của Giang Thanh Lưu.”

Khổ Liên Từ thở hổn hển: “Chuyện này thì liên quan gì đến người?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành chẳng thèm quay đầu lại, nài sai bước đi tới một dãy thiện phòng, may mà nơi ở của nữ quyến cách không xa đây lắm. Lần này Chu thị dẫn theo hơn sáu mươi bà vú già, phu khiếu, hộ vệ cũng có tới sáu bảy mươi người. Lúc này mọi người đã phát hiện ra điều kỳ lạ, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Khổ Liên Từ giữ chặt lấy Bạc Dã Cảnh Hành: “Bách Lí Thiên Hùng cũng là một nhân vật không thể khinh thường, nếu ông ta phái người tới, thì chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ. Hiện giờ vẫn chưa chém giết tới hậu viện, chứng tỏ Giang Thanh Lưu sớm đã có đề phòng rồi. Người hà tất phải xông vào nguy hiểm làm gì?”.

Bước chân của Bạc Dã Cảnh Hành vẫn không dừng lại: “Đã là đám tiêu tặc tép riu, thì có gì nguy hiểm? Tránh ra.”

Phòng của Đan Văn Thiên không một bóng người, Bạc Dã Cảnh Hành sai bước vội vã, rất nhanh đã tới được đài giảng kinh ở sau chùa. Quả nhiên Giang Thanh Lưu đã có chuẩn bị từ trước, lúc này mười mấy tầng nhân đầu cạo bóng lưng ánh mắt lóe lên tia hung ác, đối mặt với gần một trăm người của Trầm Bích sơn trang, rõ ràng là đang ở trong tình cảnh bất lợi.

Nhưng trong tay bọn chúng cũng có lợi thế —— Là Đan Văn Thiên và Chu thị. Những người phụ nữ bị bắt tóm về cùng một chỗ như trâu bò, mười mấy tên áo đen tay cầm mã tấu sáng loáng nói: “Giang Thanh Lưu, người bước qua đây một bước, thì đầu của đám phụ nữ này sẽ rơi xuống đất ngay lập tức!”.

Lưỡi dao sắc bén kề lên cần cổ yếu ớt, Giang Thanh Lưu đứng ở phía trước, bên cạnh là đám người Cung Tự Tai, Mai Ứng Tuyết. Hiện nhiên là chưa có mệnh lệnh của hắn, sẽ không một ai dám manh động.

Bách Lí Thiên Hùng đương nhiên không cam tâm chuyện con trai yêu quý của mình chết đột ngột như vậy, nếu ngay cả chuyện phòng bị này Giang Thanh Lưu cũng chưa từng nghĩ đến, thì chức vô lâm minh chủ hắn cũng khó cần làm nữa. Nhưng lần này, trong lúc hắn còn đang âm thầm to chức mai phục, thì người của Bách Lí Thiên Hùng đã lên vào trong chùa, đóng giả thành tăng nhân từ lâu rồi.

Cuộc đàm phán lần này không một ai muốn là người mở miệng trước, tuy thân thể của Chu thị đang ở dưới lưỡi dao, nhưng thần sắc vẫn nghiêm nghị không hề sợ sệt: “Thanh Lưu, trước giờ Giang gia ta không có những người ham sống sợ chết. Đừng do dự gì hết.”

Nếu như có thể bắt được Bách Lí Thiên Hùng, thì vị thế của Giang gia trên giang hồ nhất định sẽ tăng thêm một bậc, từ nay về sau không gì có thể làm lung lay được!

Cánh môi Đan Văn Thiên trắng bệch, nhưng cũng coi như vẫn giữ được bình tĩnh. Nàng nhìn chăm chăm vào Giang Thanh Lưu, dáng người hắn cao lớn khí khái, vẫn tuấn lãng như hồi tân hôn. Một lúc sau, không biết Giang Ân Thiên đã nói gì mà Giang Thanh Lưu khẽ phun ra một chữ: “Giết!”.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Chương 17

Mấy gã sư giả hiện nhiên không ngờ bọn họ lại quyết tuyệt như vậy, lưỡi đao bén nhọn lóe lên tia sáng lạnh lẽo, lướt qua gò má, cửa đứt một ngọn tóc. Đan Văn Thiên nhắm mắt, trong lòng là một khoảng lạnh tê tái. Từ đầu cho đến cuối, hắn không hề liếc nhìn nàng. Trong khoảng khắc trái tim tràn ngập bi thương ấy, thứ nàng sợ hãi không phải là lưỡi đao kia. Nàng là con dâu của Giang gia, là thê tử của vô lâm minh chủ mà, tương kính như tân gì chứ? Cừ án તે می گی chứ?

(Tương kính như tân: ý chỉ vợ chồng kính trọng nhau như đối đãi với khách quý.)

(Cừ án તે mi: liên quan đến câu chuyện thời Đông Hán, Mạnh Quang khi dọn cơm cho chồng dâng lên tận ngang mày để tỏ lòng kính trọng.)

Đó chỉ là vì không có tình yêu mà thôi.

Trước đó một khắc, nàng vẫn còn mơ giấc mộng đẹp mang thai sinh một đứa con thừa tự cho người đàn ông nàng yêu thương, nhưng một khắc sau, đã mất mạng dưới lưỡi đao lạnh lẽo như băng kia. Thì ra nửa đời si mê đắm đuối, chẳng qua chỉ là mơ tưởng từ một phía. Người nàng yêu thương là một tấm bia đá lạnh lùng cứng rắn, bị đè dưới sức nặng của gia tộc, của Giang gia, dưới niềm vinh quang buổi giá.

Đan Văn Thiên nhắm mắt, nhưng lại không hề cảm nhận được lưỡi đao đâm xuyên qua da thịt. Nàng chỉ nghe thấy một âm thanh rất khẽ vang lên, lúc mở mắt ra, chỉ nhìn thấy một sợi dây màu đỏ tươi, nhỏ như sợi tóc nhưng lại có thể giữ chặt được lưỡi đao lại. Nàng còn chưa kịp quay đầu nhìn, thì đã nhìn thấy sợi dây cuốn lấy lưỡi đao, sau đó chuôi đao nằm gọn trong một bàn tay tuy thon dài sạch sẽ, nhưng lại trắng nhợt nhạt.

Gã sư già ngẩn người, hần chỉ cảm giác tay phải tê dại, thanh mã tấu trong tay giống như gặp phải lực cản nào đó, gần như trong nháy mắt, thanh đao đã đổi chủ. Nhưng phản ứng của gã cũng rất nhanh, tiện tay rút một thanh chủy thủ ngắn ở bên hông ra, rồi lập tức tung ra chiêu độc xà hổ tín.

Còn thanh mã tấu kia giống như một miếng băng mỏng, chỉ chớp mắt đã trượt qua cổ gã. Từ trước đến nay gã chưa bao giờ thấy ai sử dụng đao như vậy, giống như thể đó không phải là một thanh đao, mà là một lưỡi kiếm, một sợi roi mềm.

Gã muốn nói vài câu, nhưng cổ họng chỉ ăng ặc được vài tiếng, một tiếng phụt vang lên rồi ngã lăn ra đất, một cái đầu người lăn lông lốc xa đến hơn một trượng, máu phun ra như giềng.

Đây là lần đầu tiên Đan Văn Thiên nhìn thấy người chết ở cự li gần đến vậy, thật ra người chết không có gì đáng sợ, cái đáng sợ chính là quá trình từ lúc còn sống đến khi chết đi. Nhưng quá trình này lại quá nhanh, thân thể nàng rụt lại, dựa sát vào lồng ngực có hơi lạnh giá của người đứng đằng sau. Nàng quay đầu nhìn, thì thấy đó là Bạc Dã Cảnh Hành.

Tay phải của nàng cầm thanh đao, lúc thanh mã tấu nặng nề ấy bất động hoàn toàn không hợp với nàng chút nào. Nhưng một khi đã xuất chiêu, thì lại giống như hợp thành cùng một thể, mỗi một chiêu thức có thể là chặt bổ, bá đạo ngạo nghễ như đao; cũng có thể đâm, xiên, linh hoạt uyển chuyển như kiếm.

Mấy gã sư già lao bỏ tới, thanh mã tấu bình thường kia liền bắn ra những tầng sáng lạnh lẽo đầy mê hoặc trước mắt nàng.

Nàng không biết đã có bao nhiêu chiêu thức được tung ra, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, trước mặt nàng đã có bốn cái xác ngã xuống. Nàng co người lại lui về sau, phát hiện Bạc Dã Cảnh Hành đang dựa vào người nàng, dường như sức nặng toàn thân đều đè lên đầu vai của nàng. Thể lực của nàng ta tiêu hao rất nhanh, Đan Văn Thiên biết chứ. Thanh đao trước mặt tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, xác người chết ở ngay gần như vậy, nhưng đột nhiên nàng không còn thấy sợ nữa.

Thanh đao mang theo luồng gió tanh đánh trượt qua má, có một loại đau nhói rất khẽ. Nàng cố gắng đứng thật vững, chống đỡ cho Bạc Dã Cảnh Hành. Tốc độ tiêu hao thể lực của Bạc Dã Cảnh Hành cực nhanh, nàng dựa vào bờ vai Đan Văn Thiên cũng là hành động chẳng đáng đứng.

Liên tiếp mấy gã sư già lao tới định cướp lại người, nhưng không chút ngạc nhiên khi chúng bị chém chết dưới lưỡi đao ấy. Những gã còn lại cũng không xông đến nữa, mà lao tới đánh nhau với người của Giang Thanh Lưu, cảnh tượng rất hỗn loạn.

Đan Văn Thiên có thể cảm giác được sự mỏi mệt của Bạc Dã Cảnh Hành, nhưng nàng chẳng làm nổi việc gì. Thình thoảng bên cạnh người lại có kẻ lao đến, mùi máu tanh cũ vừa bị gió cuốn tan đi, thì mùi máu tanh mới đã lại chảy tràn ra đất.

Đây chính là giang hồ, những cô gái chôn khuê các khó có thể tượng tưởng được sự tầm thường và thô bạo của nó.

“Cô..... vẫn ổn chứ?” Nàng đề giọng hỏi, đã không còn run rẩy nữa. Bạc Dã Cảnh Hành lười biếng đáp, đáng lẽ giờ này nàng phải ngủ một giấc mới đúng: “Mấy con thô nhai nhép này hơi quá, được chết trong tay lão phu, đúng là được tổ tiên tích đức cho.”

Đan Văn Thiên không nhịn được, phì cười. Dù đôi giày thêu đã ướt đầm máu tươi, nhưng nàng cũng không dám nhúc nhích, cứ thẳng lưng đứng nguyên ở đó. Bạc Dã Cảnh Hành cao hơn nàng khá nhiều, nên lúc này vừa hay biến nàng trở thành nàng gậy chống.

Tiếng la hét chém giết yếu ớt dần đi, Giang Ân Thiên dẫn theo người truy kích đám ác đồ bỏ trốn. Giang Thanh Lưu thì bận rộn đếm số võ sư và tăng nhân tử thương, nên Chu thị đành dẫn đám phụ nữ quay trở lại thiện phòng ở hậu viện.

Những bà vú già đều chết cả, nên Đan Văn Thiên đi theo bà kiểm tra tình trạng thương vong của đám cánh phụ nữ. Không một ai an ủi nàng cả, một mình nàng đi giữa đám phụ nữ đang khóc lóc run rẩy. Có người bị thương rất nặng, đang trong lúc hấp hối. Có người thì đã chết, ngay cả cơ thể cũng đã lạnh ngắt.

Trên cửa sổ, trên giường trên sập thình thoảng lại nhìn thấy vết máu đã đông lại. Không người vỗ về, cho dù người bị thương có là chính bản thân nàng, chết nghĩa là chết vậy thôi. Trời đêm muộn tháng Sáu, mà sao nàng thấy trái tim mình lạnh lẽo quá.

Bạc Dã Cảnh Hành trở về phòng, Khổ Liên Từ vẫn luôn đi theo nàng. Giờ thấy nàng chuẩn bị đi ngủ, Khổ Liên Từ mới cùng Thủy Quý Tiêu đi ra. Đan Văn Thiên vẫn còn nhớ tới nàng, nên đi sang hòa cho nàng hai viên Yên Chi. Nàng uống hết rất nhanh, lần này thì ngủ thật.

Đan Văn Thiên đứng ở bên giường nàng một lúc lâu, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết nên mở lời thế nào.

Đợi đến khi đại phu đến, băng bó cho những người bị thương xong, Đan Văn Thiên liền dẫn theo những nha hoàn và người hầu không bị thương đi sắc thuốc, cả tối ấy, nàng và Chu thị đều không thể chợp mắt.

Ngày hôm sau, một con sóng người quay trở về Trầm Bích sơn trang. Đám người Giang Thanh Lưu, Giang Ân Thiên vẫn còn đang mài mê điều tra truy đuổi manh mối của mấy gã sư giả, nên cũng chẳng còn tâm trí đâu mà thăm hỏi. Quay trở về trong trang, liền đề cập đến chuyện tiền trợ cấp. Chu thị lại dẫn theo Đan Văn Thiên bắt đầu bận rộn thương lượng chuyện tiền bạc mà chạy cho gia quyến những người đã chết và bị thương.

Bạc Dã Cảnh Hành nằm trên ghế dài, Khổ Liên Từ đứng ở bên cạnh nàng. Đại phu trong sơn trang bận luôn tay không đến được, Đan Văn Thiên liền đành tới nhờ Khổ Liên Từ, nhưng Khổ Liên Từ vẫn dửng dưng như không, vênh mặt lên trời nói: “Muốn đầu độc chết bao nhiêu người mà cần đến ta xuất mã? Nếu chỉ là một tiểu trấn tiểu thôn, thì cứ để Thủy Quỷ Tiêu đi là được rồi.”

Đan Văn Thiên tức đến giậm chân thỉnh thịch: “Gì chứ? Người trong sơn trang bị thương. ....”

Khổ Liên Từ mất kiên nhẫn nói: “Chỉ là người trong sơn trang thôi chứ gì!” Ông ta móc một chiếc bình sứ nhỏ từ bên trong thắt lưng, đổ ra một viên thuốc to cỡ viên trân châu: “Cô vứt viên thuốc này xuống giếng, bảo đảm ngày mai toàn bộ người trong trang không còn một ai.”

Đan Văn Thiên quả thực bị chọc tức đến suýt ngất, cuối cùng vẫn phải để Bạc Dã Cảnh Hành mở miệng: “Dẫn Thủy Quỷ Tiêu đi cùng đi.”

Buổi chiều, cuối cùng Xuyên Hoa Diệp cũng quay về, lần này thật sự dẫn theo cả sư phụ của hắn —— Lan San Khách.

Lan San Khách tầm bốn mươi bốn năm tuổi, tuy phong phạm vẫn như xưa, nhưng ông ta lại bồi dưỡng Xuyên Hoa Diệp kế thừa “tư tưởng bản lĩnh” của mình. Lần này Xuyên Hoa Diệp trở về, thêm mắm dặm muối kể về chuyện có một tuyệt thế mỹ nữ ở Trầm Bích sơn trang cho ông ta nghe. Cả đời Lan San Khách không thể cưỡng lại được mê hoặc của mỹ sắc, nghe thấy có mỹ nhân, cuối cùng không nhịn được đi theo Xuyên Hoa Diệp.

Lúc ấy Bạc Dã Cảnh Hành đang nằm trên ghế đánh một giấc trong tiểu viện, những tia nắng mặt trời xuyên qua những cành mai đang đung đưa, rải những vụn vàng long lanh lấp lánh. Nàng mặc bộ y phục màu trắng, tướng mạo như vàng, khí chất như ngọc, hoàn mỹ tựa như một bức tượng điêu khắc bằng ngọc thạch. Lan San Khách trang trọng lập lời thề ngay tại chỗ, sự nghiệp hái hoa của ông ta đến đây là kết thúc!

Sau đó ông ta cảm thấy đầu gối của mình tê đi, chỉ trong nháy mắt đã ngã từ trên mái nhà xuống. Lộn cổ mổ đất, sống xoài đúng ngay trước mặt giai nhân, lại còn rơi từ trên mái nhà xuống mới thăm chứ, Xuyên Hoa Diệp nhắm mắt thờ dài!

Lan San Khách bò dậy từ dưới sàn nhà, Bạc Dã Cảnh Hành ở trước mặt đã mở mắt ra nhìn. Nàng đánh giá Lan San Khách một lượt từ trên xuống dưới, tay chân ông ta đang bận phủ bụi trên quần áo, Bạc Dã Cảnh Hành thoáng cau mày hỏi: “Người là Lan San Khách?”

Lan San Khách ngẩn người: “Cô nương biết tại hạ?”

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi dậy, sai bước ra khỏi phòng. Lan San Khách lập tức nổi gót theo sau, cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Bạc Dã Cảnh Hành bắt đầu cởi váy áo: “Tôi đây.”

Khuôn mặt Lan San Khách đầy nghi ngờ —— Làm gì có nương nào sau khi biết bản thân gặp phải hái hoa tặc mà lại chủ động thế?! Trên nóc nhà, Xuyên Hoa Diệp trang trọng vái liền mấy cái về phía chuyện lạ xảy ra phía dưới —— Sư phụ, người cứ an tâm mà đi đi.

Vốn dĩ tất cả đều đang diễn ra rất thuận lợi, tuy Lan San Khách cứ có cảm giác chuyện này quý dị sao ấy, nhưng giai nhân tuyệt sắc ngay trước mặt, ông ta đương nhiên không thể chối từ. Hồng là hồng ở chỗ ông ta không nên nhiều chuyện! Trước sự việc đang xảy ra ông ta đột nhiên hỏi một câu: “Dám hỏi tên họ của cô nương là gì?”

Bạc Dã Cảnh Hành bình tĩnh trả lời: “Lão phu Bạc Dã Cảnh Hành.”

Nam thần! Làn nam thần trong truyền thuyết đấy!! Lan San Khách giống như bị điểm huyệt, suốt một lúc lâu cũng không động dậy. Sau khi xác định chắc chắn người đứng trước mặt mình là Bạc Dã Cảnh Hành, ông ta thực sự sung sướng đến phát điên. Nhưng sau khi biết được nguyên do của việc mang thai và sinh con giữa hai người, thì ngay cả Lan San Khách cũng thấy chán chường.

Cuối cùng ông ta phân tích cho Bạc Dã Cảnh Hành nghe: “Nam thần à, tiểu nhân rất vui khi được cống hiến sức lực cho người, nhưng đứa trẻ này được sinh ra, trải qua suốt mười tháng mang thai. Trên giang hồ người. .... dù sao cũng có rất nhiều kẻ thù. ....”

Bạc Dã Cảnh Hành thoáng ngây người, lập tức cau mày. Đúng vậy, mang thai suốt mười tháng, nàng có chỗ nào để dung thân đâu? Tuy rằng Giang Thanh Lưu không hẳn là nhân tâm độc ác, nhưng hắn liệu hắn có chịu bảo vệ nàng sống sót trong mười tháng đó không?

Giang Thanh Lưu đã bắt được toàn bộ số sư giả, nhưng tất cả bọn chúng đều tới từ một tổ chức sát thủ có tên là Li Hận Thiên. Bình thường những kẻ này không biết người thuê mình là ai, xem ra lần này, không tìm được chứng cứ chứng minh Bách Lí Thiên Hùng có liên quan đến việc tập kích Trầm Bích sơn trang rồi.

Giang Thanh Lưu liều mạng chém giết suốt hai ngày hai đêm, nên giờ mệt mỏi vô cùng. Nhưng hắn vẫn đi tìm Đan Văn Thiên trước, chuyện đêm đó ở chùa Phật nằm. .... hi vọng nàng không để trong lòng. Lúc ấy Đan Văn Thiên đang ngồi trên một chiếc túi. Trước đây nàng thường khâu những bộ quần áo, những đôi giày cho trẻ con, nhưng mãi vẫn không thấy mang thai, nên hai năm nay thôi khâu khâu nữa.

Lúc Giang Thanh Lưu đẩy cửa bước vào rõ ràng là nàng có hơi sưng sờ, sau đó mới đứng dậy chào đón hắn: “Phu quân.”

Giang Thanh Lưu nắm chặt lấy tay nàng, cùng ngồi xuống bàn: “Xin lỗi, đã dọa khiến nàng sợ rồi.”

Đan Văn Thiên không nói gì, Giang Thanh Lưu vỗ vỗ lên tay nàng: “Là người trong giang hồ, những chuyện chém chém giết giết này là quá đời bình thường, đừng để ở trong lòng.” Đan Văn Thiên gật gật đầu: “Gần đây phu quân bận lắm à?”

Giang Thanh Lưu gật đầu: “Vẫn còn vài tên sống sót, Thái gia gia đang thẩm vấn, hi vọng có thể biết được đôi chút tung tích của kẻ chủ mưu.”

Đan Văn Thiên không để hắn nói tiếp: “Vậy phu quân đi làm việc đi.”

Giang Thanh Lưu gật gật đầu, lại an ủi nàng: “Tôi nay nếu sợ, thì tìm Lãnh Âm tới ở cùng.” Đan Văn Thiên cúi đầu tiếp tục thêu túi: “Vâng.”

Giang Thanh Lưu ra khỏi cửa, căn phòng lại chỉ còn mỗi mình nàng. Nhân lực không đủ, người hầu bên cạnh đều bận rộn chăm sóc những bà vú già bị thương. Đan Văn Thiên đột nhiên thấy tâm trạng rất bất an, trước đây nhìn thấy Giang Thanh Lưu, niềm vui sướng trong đáy mắt nàng không thể che giấu.

Nhưng hiện giờ, cảm giác đó bỗng nhiên không còn nữa. Một câu xin lỗi, từ ngày gả vào Giang gia cho đến giờ, hắn đã nói không biết bao nhiêu lần. Nhưng nếu tới qua nàng có chết dưới lưỡi dao ấy, có lẽ hắn cũng chỉ có thể nói mỗi một câu đó mà thôi.

Ánh nến chập chờn, căn phòng lạnh lẽo. Thành thân được bảy năm, nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy cô đơn đến thế. Từ trước tới giờ phu quân của nàng chưa từng có ý định hiểu nàng, thậm chí chuyện cùng phòng của hai người cũng cần phải trải qua sự tính toán chính xác của người trong gia tộc. Nàng khâu từng mũi từng mũi một, bỗng nhiên cảm thấy bị thương.

Bên ngoài có người gõ cửa, Đan Văn Thiên chỉ nghĩ là thị nữ Lãnh Âm đã về, nên đầu cũng chẳng muốn ngẩng nói: “Mệt rồi thì về ngủ đi, chỗ ta không cần người hầu hạ đâu.”

Cửa bị đẩy ra, một bát canh hạt sen táo đỏ nóng hổi đặt xuống bàn. Đan Văn Thiên ngẩng lên, nhìn thấy Thủy Quý Tiêu mặc một thân áo xanh đứng trước mặt. Nàng lập tức đứng lên: “Sao ngươi lại đến đây?”

Quy tắc của Giang gia vô cùng nghiêm ngặt, sao đàn ông lạ mặt có thể tự ý ra vào phòng riêng của đàn bà con gái được?

Thủy Quý Tiêu là người trong giang hồ, hơn nữa đi theo Khổ Liên Từ, nên hắn đâu có quan tâm đến mấy cái lễ nghi đó. Hắn bưng bát canh hạt sen đến trước mặt Đan Văn Thiên rồi nói: “Ăn một chút đi.”

Đan Văn Thiên đỏ mặt: “Thức ăn của ta, tự khắc sẽ có thị nữ lo liệu.” Thủy Quý Tiêu cũng không nghĩ ngợi gì nhiều bèn nói: “Sư phụ lệnh cho ta chăm sóc cô, ta chẳng qua cũng là vâng lệnh mà làm thôi. Huống hồ nếu như để bụng rỗng uống thuốc, e là cơ thể cô không chịu nổi.”

Lúc ấy Đan Văn Thiên mới chịu cầm bát canh hạt sen hắn đưa, đúng là nàng chưa ăn gì thật. Từ sau khi từ chùa Phật nằm về nàng gần như chẳng được ăn bữa nào ngon miệng cả. Nhưng những chuyện này, Giang Thanh Lưu sao để ý tới chứ?

Hiện giờ trong toàn bộ Trầm Bích sơn trang này, lại chỉ có một thiếu niên xa lạ là để tâm tới.

Buổi tối, Giang Thanh Lưu đặc biệt nói chuyện một vị ma ma trong gia tộc, hi vọng có thể ở cùng với Đan Văn Thiên. Vị ma ma này cũng biết Đan Văn Thiên đã phải chịu một màn kinh sợ không hề nhẹ, nên đồng ý. Chỉ là luôn miệng dặn dò không được ngủ cùng nhau, tránh ảnh hưởng tới vận mệnh của tông tử sau này.

Thế nhưng lúc trời tối, Giang Thanh Lưu không thể tới tìm Đan Văn Thiên được. Chuyện xảy ra ở chùa Phật nằm lớn như vậy, quan phủ đương nhiên là phải tới tra hỏi. Giang Thanh Lưu và vị Bồ khôi tới hiện trường, kiểm kê lại xác của đám thù ác, cả đêm không thấy về.

Giang Thanh Lưu hợp tác với quan phủ xong, sau đó giao toàn bộ đám hung thủ cho nha môn xử lý. Đến lúc quay trở về Trầm Bích sơn trang, thì hắn lại đi tìm Bạc Dã Cảnh Hành trước tiên. Vừa mới bước qua cửa, hắn đã nổi cáu —— Trong phòng của Bạc Dã Cảnh Hành đang giấu một ổ người nào đó!

Xuyên Hoa Diệp thì khỏi cần nói, còn gã Lan San Khách kia thì hiện giờ đang bị quan phủ truy nã khắp nơi! Thủy Quý Tiêu là hậu bối, trên giang hồ người thân đều cảm phẫn, huống hồ sư phụ của hắn Khổ Liên Từ là một lão độc quái.

Vừa nhìn thấy Giang Thanh Lưu bước vào, Khổ Liên Từ và Lan San Khách rất thích thời, lập tức dẫn theo đệ tử của mình lĩnh ra ngoài. Giang Thanh Lưu vẫn chưa hết tức: “Nề tình số nội lực của mình, nên ta mới nuôi một con chuột như ngươi, vậy mà ngươi còn muốn xây cả một ổ chuột sao?!”

Bạc Dã Cảnh Hành nghe vậy không hề tức giận mà còn cười tủm tỉm: “Giang minh chủ, nghe nói ngươi rất muốn có một đứa con?”

Giang Thanh Lưu trèo lên giường, đang định dùng nội lực của nàng nuôi dưỡng kinh mạch: “Liên quan gì đến ngươi?”

Bạc Dã Cảnh Hành ním cười dịu dàng: “Lão phu sinh cho ngươi một đứa thì thế nào?”

Một câu vừa thốt ra, khiến Giang Thanh Lưu buồn nôn, suốt một ngày trời không ăn được gì.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11

Chương 18

Hiện giờ chuyện này đến đây coi như kết thúc, không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Bách Lí Thiên Hùng nhúng tay can dự vào. Giang Thanh Lưu cũng chỉ đành tạm thời gác lại, suy cho cùng Trầm Bích sơn trang có thể coi là có vô số kẻ thù, thành thực mà nói, chuyện bị tấn công thế này là quá bình thường.

Buổi tối, Đan Văn Thiên chuẩn bị đi ngủ, thì Giang Thanh Lưu gõ cửa bước vào. Hắn cởi áo khoác, Đan Văn Thiên liền hầu hẩn thay y phục, Giang Thanh Lưu nắm chặt lấy tay nàng: “Gần đây vất vả cho nàng rồi.”

Trước đây khi nghe hắn nói những lời này, Đan Văn Thiên nhất định sẽ cảm động vô cùng. Nhưng hôm nay nàng lại chẳng cảm nhận được chút nào: “Văn Thiên không thấy vất vả gì cả.”

Giang Thanh Lưu là người thế nào chứ, khả năng nhìn sắc mặt nghe giọng điệu của hắn là lợi hại nhất, hắn đương nhiên nhận ra sự lãnh đạm của Đan Văn Thiên, bất giác liền thở dài. Cả hai nằm xuống chiếc giường thêu.

Bình thường thời gian hai người thân mật vốn dĩ không nhiều, giờ ngủ cùng với nhau, Giang Thanh Lưu khó tránh khỏi có chút mong nhớ. Ánh nến vừa tắt, hắn liền ôm lấy nàng. Những lúc thế này Đan Văn Thiên của trước đây tuy ngượng ngùng nhưng lại nồng nhiệt. Ấy vậy mà hôm nay khi hắn hôn nàng, Đan Văn Thiên lại ngửa ra sau, lảng tránh hắn.

“Phu quân.....” Nàng hơi do dự, cuối cùng vẫn giẫy ra khỏi vòng tay hắn, “Thiếp hơi mệt, đi ngủ thôi.”

Sau đó nàng quay người lại, nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, Giang Thanh Lưu dậy sớm theo thói quen, việc đầu tiên là đến hậu viện luyện kiếm. Tuy rằng nội lực vẫn chưa khôi phục lại được, nhưng hắn vẫn không bỏ thói quen luyện võ. Trong trang còn có việc nên Tô Giải Ý phải đi giải quyết, Cung Tự Tại và Mai Ứng Tuyết cũng phải trở về sư môn, báo cáo tình hình với các bậc trưởng bối, ăn xong bữa sáng là lên đường đi ngay.

Giang Thanh Lưu tiễn bạn tốt đi rồi, quay trở về phòng ngủ. Đan Văn Thiên cũng vừa mới dậy, đang mặc quần áo. Nhìn thấy Giang Thanh Lưu bước vào, nàng liền đi tới đứng sau tấm bình phong, rất nhanh đã quần áo chỉnh tề bước ra. Giang Thanh Lưu coi như chưa từng xảy ra chuyện gì nói: “Lâu rồi không ra ngoài, hôm nay thời tiết rất đẹp, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Hiển nhiên là Đan Văn Thiên rất vui đáp: “Được, thiếp cũng đang muốn bảo Lãnh Âm đi lĩnh một ít tơ lụa.”

Giang Thanh Lưu cảm thấy nhẹ nhõm đi đôi chút, nhưng Đan Văn Thiên lại giống như một chú bướm chạy đến tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn đang ngủ, Đan Văn Thiên cũng mặc kệ, lay nàng dậy: “Đừng ngủ nữa, chúng ta ra ngoài dạo phố đi.”

“Chep!” Bạc Dã Cảnh Hành loáng cái đã lại ngã xuống giường, rõ ràng là không hứng thú. Đan Văn Thiên lại dùng sức kéo nàng ngồi dậy: “Đi đi mà!”

Bạc Dã Cảnh Hành bị nàng ta ồn ào không thể ngủ tiếp được nữa, đành phải dậy. Lúc Giang Thanh Lưu bước vào nàng đang thay y phục, cũng chẳng thấy kiêng dè gì, Đan Văn Thiên hòa Yên Chi Lộ cho nàng uống xong xuôi, lại sai nha hoàn mang nước vào hầu nàng rửa mặt súc miệng.

Giang Thanh Lưu đứng ở một bên, hoàn toàn có cảm giác mình là một bức tranh trên tường có công dụng làm nền.

Bạc Dã Cảnh Hành ăn uống xong xuôi, toan đi ra cửa. Những việc cần phải chú ý khi dẫn nàng ta ra ngoài vô cùng nhiều, đầu tiên là phải mang đủ nước, tiếp nữa là không được quên mang theo những viên thuốc màu hồng nhạt bổ sung thể lực, bát ăn cơm, bát uống nước đương nhiên cũng phải mang đầy đủ. Giờ đang là tháng Sáu, ánh mặt trời đã gay gắt lắm rồi, nàng ta không chịu được nóng, nên trong xe ngựa còn phải đặt đá lạnh.

Giang Thanh Lưu có cảm giác đầu mình sưng to gấp đôi: “Văn Thiên, đừng dẫn lão tặc này theo, hai chúng ta đi là được rồi.”

Nhưng Đan Văn Thiên lại chẳng thấy phiền phức chút nào: “Tại sao phu quân lại gọi nàng ấy là lão tặc? Xong ngay bây giờ thôi mà.”

Sau một canh giờ, ở thị trấn Thất Túc.

Mặt trời rải xuống những tia nắng tháng Sáu nóng bức, những tiểu thương bên đường phe phẩy quạt, thỉnh thoảng những có những người bán hàng rong gồng gánh đi men theo vệ đường cất tiếng rao hàng. Mùi của thực vật, hoa quả, son phấn trong không khí hòa cùng tiếng ve sầu lượn lờ vẩn vút giữa ánh nắng chói chang ngày hè.

Giang Thanh Lưu nắm tay Đan Văn Thiên, cố gắng muốn cải thiện quan hệ phu thê: “Rất lâu rồi chúng ta không đi dạo phố thế này rồi nhỉ?”

Tâm tình Đan Văn Thiên cũng rất tốt: “Ừ, lần cuối ra ngoài cùng phu quân, là tết Nguyên tiêu năm ngoái.”

Hai người đang cùng cảm khái, thì thỉnh linh từ phía sau mọc ra một cái đầu, khuôn mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy vẻ coi thường nói: “Lần cuối lão phu dạo phố như thế này, là từ hơn ba mươi năm trước cơ!”

.....

Có lão già kia ở đây, quả thật không thích hợp để nói chuyện yêu đương chút nào. Trên đường phố rất náo nhiệt, Giang Thanh Lưu dẫn Đan Văn Thiên bước vào một cửa hàng vàng. Tuy không nói ra miệng, nhưng vẫn sợ lão tặc Bạc Dã Cảnh Hành này bị phơi nắng chết. Suy cho cùng nội lực của hắn vẫn còn ở trên người nàng ta.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không phải người không biết tự giác, lập tức đi theo vào trong. Bên trong cửa hàng có hòn giả sơn được đắp từ những khối thạch anh, bên trên có đài phun nước, xua bớt đi phần nào sự oi bức của mùa hè. Bạc Dã Cảnh Hành chấp tay sau lưng, đi dạo xung quanh với vẻ hiếu kỳ, chương quây vừa liếc nhìn một cái, liền lập tức trưng ra bộ mặt nghiêm túc đi theo nàng, dè dặt cẩn thận giới thiệu rất nhiều những món trân phẩm, thậm chí so với Đan Văn Thiên còn nhiệt tình hơn!

Còn Giang Thanh Lưu thì quả thực là đang..... phát điên. Nhưng suy cho cùng hắn cũng là mình chủ, nên vẫn còn tương đối khách khí: “Là vị cô nương này mua đồ.”

Chương quây nghe xong, nhìn lại dáng vẻ của Bạc Dã Cảnh Hành —— Ngại thế, cứ tưởng cô gái này là người trả tiền chứ!

Đan Văn Thiên ưng ý với khá nhiều món đồ trong cửa hàng, cũng không hẳn là vì nàng quá thích những thứ trang sức vàng bạc đỏ, đang mãi chọn lựa, thì đột nhiên Bạc Dã Cảnh Hành đi tới, trong tay cầm một ống điếu, thân điếu làm bằng ngọc nạm vàng, miệng điếu chế tác từ ngọc phi thủy: “Lão phu muốn cái này!”.

Chương quây hồn hờ đi tới định chém đẹp, thì nghe thấy Giang Thanh Lưu đang tức đến thiếu điều ngất luôn tại chỗ quát: “Cút!”.

Kết quả ngày hôm sau, Giang Thanh Lưu đi tới tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành, thấy trên tay nàng đang cầm một ống điếu ngọc nạm vàng, hút say sưa. Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách đứng ở hai bên trái phải, phụ trách việc nhồi sợi thuốc lá.

Giang Thanh Lưu chấp tay sau lưng, hít thở sâu mấy lần mới không bùng nổ: “Lão tặc kia, làm những loại chuyện như bắt gà trộm chó, người không sợ mất mặt nh?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành neho neho mắt, khuôn mặt đầy vẻ hưởng thụ: “Đương nhiên là sợ, nên lão phu mới bảo Xuyên Hoa Diệp đi ăn trộm về. Phận tiểu bối như hắn, chuyên làm mấy loại chuyện dơ bẩn con gái nhà lành, đi sẽ không thấy mất mặt đâu.”

Giang Thanh Lưu tức đến á khẩu nửa ngày, giằng lấy ống điếu, thiếu chút nữa là bị bóng: “Có phải Giang gia giam cầm người ba mươi năm, bao nhiêu tiết tháo người ăn sạch hết rồi phải không! Nếu người muốn, sao không tự mình mua đi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành liếc nhìn đánh giá hắn một lượt từ đầu đến chân: “Lão phu đã bảo người mua ngay từ đầu rồi còn gì nữa!”.

..... Thôi bỏ đi, không thể nào tìm được tiếng nói chung. Giang Thanh Lưu sai người lên mang trả lại ống điếu, nhưng sang đến ngày hôm sau ông chủ cửa hàng vàng ngay lập tức chạy sấp chạy ngựa tới tặng, khóc lóc cầu xin Giang gia hãy nhận lại cái ống điếu ấy. Còn tuyên bố nếu Giang Thanh Lưu không nhận, ông ta sẽ treo cổ chết ngay tại cửa Trầm Bích sơn trang cho xem.

Giang Thanh Lưu nghe vậy đành phải nhận, suy cho cùng hắn cũng là mình chủ võ lâm, nên dựa theo giá tiền thanh toán sòng phẳng cho ông chủ cửa hàng vàng. Bạc Dã Cảnh Hành vỗ vỗ đầu hắn với khuôn mặt vô cùng hiền từ: “Ôi, tinh thần hiệp nghĩa giả dối quá cơ, có một sự hại người không hề nhẹ đâu.”

Giang Thanh Lưu thiếu chút nữa là nện ngay cái ống điếu lên đầu nàng: “Rốt cuộc người đã làm gì ông ta hả?”.

Bạc Dã Cảnh Hành say sưa rít thuốc: “Không biết, lần này là Khổ Liên Từ đi lấy, con người ông ta người cũng biết rồi đấy, rắn mặt có tiếng, có lẽ quá trình cũng không được thần thiện lắm. Khụ khụ, lần sau lão phu sẽ bảo ông ta chú ý.”

Đại khái Giang Thanh Lưu cũng biết chương quây cửa hàng vàng bị người ta làm gì. Hắn chỉ vào Khổ Liên Từ và Bạc Dã Cảnh Hành, những nhân vật từng là Đại boss trong trí tưởng tượng thời thơ ấu của mình, nhưng lại làm ra những loại chuyện mất hết tự trọng này. Giang Thanh Lưu chủ quả thực đã tức đến nổi đình đầu bốc khói: “Ta nói các người, cả hai người các người, đều là tiền bối trong ma đạo, lẽ nào không muốn giữ chút thể diện nào sao?! Chỉ vì cái ống điếu hơn ba trăm lượng, mà không ngại sử dụng đủ những chiêu trò bẩn thỉu! Thế thì có khác gì đám trộm cắp đầu đường xó chợ hả?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành và Khổ Liên Từ đưa mắt nhìn nhau, Khổ Liên Từ không hiểu gì đáp: “Điều khác biệt chính là, bọn ta hơn đám trộm cắp đầu đường xó chợ ấy ở bản lĩnh.” Sau đó ông ta nhìn Bạc Dã Cảnh Hành, “Cái chức võ lâm mình chủ của hắn là do bốc thăm mà có à? Sao ngay cả cái này cũng không hiểu?”.

Giang Thanh Lưu đi thẳng tới tiểu viện của Đan Văn Thiên, lúc bước vào phòng của nàng, gân xanh trên trán vẫn còn gồ lên nhảy loạn xạ.

Vừa hay Đan Văn Thiên đang thêu túi thơm, ướm ướm thử thử trước gương đồng. Giang Thanh Lưu ngồi trước bàn một lúc lâu, ngấm nộ cười tươi tắn như hoa nở của thê tử, cuối cùng mới tỉnh táo lại hỏi: “Đang làm gì vậy?”.

Đan Văn Thiên háo hức đáp: “Phu quân, chàng nói xem liệu tiểu Cảnh có thích màu của chiếc túi thêu này không?”.

Giang Thanh Lưu nhấc tay ra sức bóp trán: “Nàng thêu túi, thơm, cho nàng ta?”.

Đầu mày khỏe mắt của Đan Văn Thiên đều mang ý cười: “Phải, nàng ấy dùng đồ đặc kén chọn lắm, thiếp thèm tận bốn cái, mà chẳng cái nào nàng ấy ưng cả.” Giang Thanh Lưu quả thực tức đến nổ phổi, sau đó Đan Văn Thiên chỉ vào bốn chiếc túi được thêu cực kỳ tinh tế khéo léo kia bảo, “Bốn cái túi kia nàng ấy không thích, phu quân chọn một cái mà đeo.”

.....

Gân xanh trên trán ối, xem ra bọn mày cứ tiếp tục nhảy loạn xa nữa đi!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chương 19:

Gần đây Giang Thanh Lưu đang cực kỳ cố gắng cải thiện mối quan hệ vợ chồng của bản thân, còn Bạc Dã Cảnh Hành thì lại cực kỳ cố gắng tiến cử bản thân trở thành mẹ của con trai hần. Chỉ đến khi Giang Thanh Lưu nổi điên cắt luôn khẩu phần ăn trong hai ngày của nàng, thì cuối cùng nàng mới chịu thôi.

Tự mình tiến cử không thành công, Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên sẽ phải nghĩ cách khác. Cách của nàng xưa nay vốn đơn giản và đầy thô bạo: “Buổi tối hần sẽ phải đến tìm lão phu để luyện công, đến lúc ấy hai người các ngươi, một người giữ đầu, một người giữ chân, Thủy Quý Tiêu chịu trách nhiệm lột quần áo của hần. Nếu không được nữa, thì Xuyên Hoa Điệp sẽ phụ trách bôi dầu thần Ấn Độ.....”

Mấy gã đàn ông toát mồ hôi hột, cuối cùng Lan San Khách chấm chấm mồ hôi trên trán nói: “Nam thần ối, tuy rằng bọn ta không phải là chính đạo, nhưng tốt xấu gì cũng là những nhân vật có chút tiếng tăm. Làm như vậy..... sẽ bị những tên ma đầu khác coi thường mất!”

Cách của Khổ Liên Tử chuyên nghiệp hơn nhiều: “Thuộc hạ có thể phối một liều Vạn ật hồi xuân tán, hiện giờ tên họ Giang kia đã mất hết nội lực, muốn đối phó với hần chẳng phải chỉ là chuyện đùa cợt vớ vẩn thôi sao?!”

Những người còn lại nhất loạt đồng tình.

Sau đó Khổ Liên Tử pha chế ra một liều thuốc, nhưng Giang Thanh Lưu sống chết không chịu uống —— Thế này chẳng phải vô lý lắm sao, hần có bị bệnh đầu mà đi uống thuốc do Khổ Liên Tử điều chế. Từ đầu đến cuối Trầm Bích sơn trang là địa bàn của hần, mấy gã này sẽ không dám làm trò xằng bậy đâu. Cuối cùng Khổ Liên Tử đã nghĩ ra một “điệu kẻ”, bỏ thuốc vào trong giếng nước.

.....

Giang Thanh Lưu phát điên đây, hần vừa cùng Đan Văn Thiên đến thăm mẹ vợ một chuyến, lúc quay về nhìn thấy tình cảnh xung quanh vô cùng hỗn loạn. Hần xông vào tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành, phía sau là một đám gia đình, vù giả tiêu điều xơ xác như cây trước bão. Ngay cả người trước giờ vẫn luôn bình tĩnh trầm ổn như Giang Ân Thiên và Chu thị gần đây cũng phải đóng cửa không dám bước ra ngoài một bước, thiết nghĩ chắc là sợ tổn hại đến thanh danh, nên ở trong phòng ngồi luận đạo cũng nên!

Mọi người đều tưởng rằng có tên thất đức nào đó hạ độc báo thù, chỉ có mình Giang Thanh Lưu biết đã có chuyện gì xảy ra! Vị minh chủ vô lâm kinh qua biết bao sóng gió, thành danh lúc còn niên thiếu giờ tức giận đến nổi chân tay run rẩy: “Các ngươi..... dám bại nào các ngươi! Chẳng trách toàn bộ chính đạo không tiêu diệt được các ngươi thì ăn không ngon ngủ không yên! Đầu óc toàn bả đậu mà cứ tưởng bản thân độc tôn một cõi đây chắc! Năm đó Hàn Âm cốc bị diệt môn, sao không mang đám các ngươi diệt luôn đi!!”

Bên ngoài truyền đến giọng nói lạc hồn của vị quân gia: “Minh..... minh chủ, bên ngoài..... ư ư..... bên ngoài có khách tới xin..... a a..... gặp mặt.”

Người tới là Cung Tự Tại, lúc này sắc mặt của quân gia đỏ bừng, nhìn mọi vật không rõ, ngay cả người cũng không nhận ra ai với ai.

Cung Tự Tại có sự phụ truyền dạy, nhưng không có môn phái, công việc cũng không nhiều, nên bình thường toàn coi bốn bề là nhà, xách kiếm ngao du khắp chốn giang hồ. Lần này về kê lại đầu đuôi sự việc của Bách Li Từ Sở cho sự phụ xong, nghĩ tới công lực của Giang Thanh Lưu vẫn chưa được khôi phục, nên lại vội vàng chạy tới đây.

Nhìn thấy bầu không khí “sôi nổi” trong Trầm Bích sơn trang, hần cũng bị dọa cho không hề nhẹ: “Thanh Lưu, thế này.....”

Giang Thanh Lưu ra sức bóp trán: “Một lời khó nói hết.”

Từ sau vụ Trầm Bích sơn trang bị tập kích, nơi này vẫn luôn duy trì chế độ đề phòng nghiêm ngặt. Và không ngoa khi nói sự xuất hiện của Cung Tự Tại, đã khiến cho tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm. Buổi tối, Giang Thanh Lưu cùng Cung Tự Tại ăn tối trong tiếng rên rĩ “ư ư a a” của đám gia đình. Cung Tự Tại cũng phải ngại lời: “Hay là tìm Thương Tâm cô nương nhờ xem bệnh giúp cho?”

Giang Thanh Lưu đầu khỏ xoa tay nói: “Đã nhờ xem rồi, cô nương ấy nói, được tính sẽ kéo dài đến tận một tháng.”

Cung Tự Tại thiếu chút nữa là ngã bổ chửng, hấn chấp tay: “Hiền đệ, vậy một tháng nữa ngu huynh sẽ tới giúp, giờ thì cáo từ!”.

Nói xong hấn lẩn nhanh như chớp.

.....

Buổi tối, cả Trầm Bích sơn trang lâm vào tình cảnh gà bay chó sủa, đắm mình trong bầu không khí đầy tăng động của “mùa vạn vật sinh sôi nảy nở”. Giang Thanh Lưu và Đan Văn Thiên cũng hoàn toàn bó tay, ăn cơm tối xong, hai người đang chuẩn bị đi ngủ, thì đột nhiên một trận gió kỳ quái thổi tắt hết những cây nến trong phòng.

Giang Thanh Lưu vốn dĩ là người vô cùng tỉnh ngủ, lập tức vươn tay cầm kiếm, nghe tiếng gió đoán vị trí, chỉ trong nháy mắt đã đánh chặn được mấy ám khí của kẻ địch. Trong bóng đêm chỉ có tiếng động cực khẽ vang lên, Đan Văn Thiên cố gắng hết sức thu mình vào trong góc giường, không gây ảnh hưởng gì tới hấn.

Giang Thanh Lưu đương nhiên biết không ổn, hung thủ hiển nhiên là vô cùng狡 hoạt, thích khách lần trước đã thất bại, khiến cho toàn bộ Trầm Bích sơn trang cứ cách ba bốn bước là lại có người đứng gác. Võ sư bảo vệ cho những tiểu viện tăng lên gấp đôi. Những hảo hữu của Giang Thanh Lưu cũng tới giúp đỡ rất đông, quãng thời gian sống yên bình lặng trước đó, cộng việc với sau khi đám người Mai Ứng Tuyết rời đi xong, trong sơn trang vẫn bình yên vô sự. Hôm nay Cung Tự Tại lại đến lần nữa, thoát nhìn có vẻ rất an toàn, nên tất cả mọi người đều thả lỏng nhiều. Ai ngờ hung thủ lại chọn chính lúc này để ra tay!

Trong lòng Giang Thanh Lưu phân tích rất nhanh đám người này, có sự nhấn nại, ra tay dứt khoát, e là sát thủ thứ thiệt rồi. Bên ngoài không hề có tiếng động, có vẻ như chưa kinh động tới đám vú già. Giang Thanh Lưu vừa mừng lại vừa lo. Mừng là vì, nếu đám hung thủ này không muốn kinh động đến đám đàn bà con gái, thì tất nhiên sẽ không giết hại họ trước. Tuy rằng các võ sư đã lo là mất cảnh giác, nhưng số lượng lại rất nhiều, nếu đã động thủ, không có lý nào lại yên tĩnh thế này. Lo là vì, hiện giờ công lực của hấn đã mất hết, sao có thể bảo toàn tính mạng cho cả hai vợ chồng được?

Thanh kiếm trong tay hấn múa lên không chút kẽ hở, chặn được đợt công kích đầu tiên, nhưng không biết bên ngoài có bao nhiêu người mà ám khí cứ liên tiếp gào thét sượt qua hai má. Trong bóng tối hấn có thể ngửi được trong luồng gió tanh mang theo mùi chất kịch độc.

Đan Văn Thiên hai tay ôm đầu, không dám động đậy. Giang Thanh Lưu cũng chẳng có cách nào để quan tâm đến nàng, toàn bộ tâm trí hấn tập trung vào việc ngăn chặn số ám khí đang xé gió lao đến kia. Nhưng như vậy cũng không phải cách, đám người bên ngoài sớm muộn gì cũng sẽ xông vào.

Hấn nghiêng răng, phá vỡ cửa sổ lao vọt ra! Bên ngoài tiếng binh khí va vào nhau lập tức vang lên, tất nhiên sẽ kinh động đến những võ sư canh gác.

Trong khi bên ngoài đang là một trận hỗn chiến, thì Đan Văn Thiên vội vã chạy ra khỏi phòng, tránh những chỗ có người, đi tìm Bạc Dã Cảnh Hành. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn đang ngủ, nàng ta đẩy cửa chạy vào, ra sức lay nàng dậy: “Tiểu Cảnh!”.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn dĩ rất ghét bị tiếng động ồn ào bên ngoài làm cho tỉnh giấc, nên đã nhét bấc đèn vào tai. Lúc này nhìn thấy hốc mắt Đan Văn Thiên đỏ hoe, nàng liền lấy bấc đèn ra nói: “Chẹp, khóc cái gì mà khóc, trời không sập đâu mà lo.”

Đan Văn Thiên đẩy đẩy nàng: “Còn không mau ra đó giúp một tay đi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành đứng ở bên ngoài quan sát, vẫn có chút chần chừ: “Tướng công nhà cô vẫn thừa sức đối phó với đám người đó, cần gì lão phu ra tay giúp?”.

Đan Văn Thiên cuống lên: “Cái gì chứ, nhanh ra cứu người đi!”.

Võ sư thì đang bị mấy tên sát thủ khác cầm chân, còn nội lực của Giang Thanh Lưu vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, chỉ dựa vào những chiêu kiếm nhanh và kinh nghiệm lọc lõi để chống lại bốn năm tên sát thủ. Đó là quãng thời gian đỡ trái hờ phải vô cùng chật vật của hấn. Bạc Dã Cảnh Hành đứng ở trước cửa tiểu viện, chấp tay sau lưng quan sát.

Lan San Khách, Khổ Liên Từ cũng dẫn đồ đệ đứng ở ngoài xem, thỉnh thoảng còn bình luận chỉ trỏ: “Tuy Giang Thanh Lưu là một minh chủ, nhưng cũng không phải là một bao cò vô dụng.”

Xuyên Hoa Diệp vừa dâng hạt hướng dương, hoa quả sấy lên cho sư phụ, vừa cứu vớt tôn nghiêm của ông ta: “Chẹp..... sư phụ à, thực ra chức minh chủ và bao cò, không hề có tính đương đồng.”

“Vậy sao?” Lan San Khách hết sức bất ngờ, “Vậy tại sao vì sư luôn cảm thấy chả khác gì nhau nhỉ?”.

Khổ Liên Từ nói đúng trọng tâm hơn một tí: “Cốt cách của hấn thanh tân kì diệu, là cơ sở rất tốt cho việc luyện võ. Nếu như nội lực vẫn còn, thì bốn năm người cũng không làm gì được hấn. Ấy ấy..... không xong rồi!”.

Lời còn chưa dứt, thì kiếm của một tên thích khách đã đâm vào thắt lưng Giang Thanh Lưu, lập tức cả một mảng eo của hấn bị nhuộm đỏ.

Tuy Đan Văn Thiên có chút bằng mặt nhưng không bằng lòng với Giang Thanh Lưu, nhưng cũng không muốn thấy hấn bị người ta giết chết. Nàng kéo kéo tay áo Bạc Dã Cảnh Hành, Bạc Dã Cảnh Hành nhón một miếng hoa quả sấy từ cái đĩa Xuyên Hoa Diệp dâng lên bỏ tọt vào miệng nói: “Không vội

không vội, hần ta chưa chết được đâu.”

Quả nhiên, tuy Giang Thanh Lưu cố tình để lộ sơ hở, nhưng chỉ với một đòn nhanh mạnh chuẩn, đã kết liễu được một tên áo đen. Sau đó vừa thu chiêu thức lại xong, đã lại quay ra chống trả đòn tấn công hợp lại của bốn người còn lại. Bốn gã thích khách dường như cũng có chút không dám tin vào mắt mình, chiêu thức đang từ dốc toàn lực lúc đầu để tấn công giết chết đối phương dần dần bắt đầu chuyển sang phòng thủ. Bên ngoài vang lên một loạt những tiếng gừ gừ a a —— Võ sư bảo vệ tiểu viện ép tới càng lúc càng gần rồi. Xem ra lực lượng lần này của đám thích khách vẫn không thể phá vỡ được sức phòng ngự của Trầm Bích sơn trang.

Chiêu thức của Giang Thanh Lưu đa phần là phòng thủ, cũng là vì có ý kéo dài thời gian. Trong lúc đánh nhau nghe thấy giọng nói của Đan Văn Thiên, hần liền liếc nhìn về phía tiểu viện, nhìn xong suy nghĩ thì tức chết. Chỉ thấy Bạc Dã Cảnh Hành sai Xuyên Hoa Điệp kê cái ghế nằm ở trong tiểu viện ra trước cửa. Giờ đang uống rượu, ăn hoa quả sấy, rít thuốc sít sít bằng cái ống điều phi thủy, Xuyên Hoa Điệp bên trái nhồi sợi thuốc, Thủy Quý Tiêu bên phải phe phẩy quạt cho —— Đáng vẽ của một lão địa chủ giàu có đích thực.

Chep, Giang Thanh Lưu thực sự muốn mặc niệm cho trí thông minh của phu nhân nhà mình —— Cầu cứu mà lại tìm nạng ta, thì thà tìm một con chó còn hơn.

Hần còn đang mãi mặc niệm, thì đột nhiên trước mắt vụt qua một bóng người, lại có thêm một gã mặc áo đen nữa gia nhập cuộc chiến. Sắc mặt Khô Liên Từ và Lan San Khách lập tức nghiêm túc hẳn lên. Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy áp lực tăng lên gấp đôi, chỉ trong vòng hai chiêu đã bắt đầu cảm thấy khó cầm cự tiếp rồi! Bạc Dã Cảnh Hành hơi ra hiệu, Khô Liên Từ không chút chần chừ tham gia vào cuộc chiến, tay phải vung lên, ném ra một nắm cát độc.

Nhưng đối phương đã dự liệu được nên nghiêng người tránh đi, đáng tiếc Giang minh chủ lại không tránh nổi! Nắm cát độc này trúng thẳng vào đầu cổ mặt mũi hẳn. Giang Thanh Lưu quả thực lúc này đang nổi sát tâm muốn bóp chết ông ta. Khô Liên Từ cũng có chút xấu hổ: “Khụ khụ, nhất thời ném không chuẩn.”

Lan San Khách nhìn khuôn mặt Giang minh chủ đã bị cát độc làm cho tím lịm —— Số cát này đúng là không lãng phí dù chỉ là một hạt, tất cả đều đang giờ tay vẫy gọi, liền vỗ vỗ vào vai ông ta: “Không hề, không hề, thực sự là bách phát bách trúng đấy chứ.”

Một Giang Thanh Lưu trước giờ có hàm dưỡng cực tốt cũng thật sự không muốn đánh đáng gì tới những người này —— Mẹ nó chứ còn đám người nào ngu hơn, không đáng tin hơn đám người này nữa không?!

Sau khi cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, Giang minh chủ quả thực là đau đớn đến không muốn sống nữa —— Đám người ngu xuẩn này chính là những kẻ mà võ lâm chính đạo truy đuổi suốt mười mấy năm cũng không tài nào bắt nổi đây ư! Chiêu thức của hắn dần dần không còn linh hoạt nữa, công lực của người trước mặt, cho dù hắn có ở vào thời kỳ nội lực sung mãn nhất, cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Hắn thậm chí kinh, chỉ cảm thấy cần cổ đau nhói, cơ thể càng lúc càng tê dại, cử động rất khó khăn: “Bách Lí.....” Đầu lưỡi cũng không thể nhúc nhích được, hắn nhìn chăm chăm vào kẻ bịt mặt với thân hình cao lớn đứng trước mặt.

Kẻ bịt mặt kẹp hắn dưới nách, cơ thể nhẹ nhàng nhún một cái, đã bật người lên trên nóc nhà. Bạc Dã Cảnh Hành đứng bật dậy, đang định đuổi theo, nghĩ thế nào lại tự nói với mình: “Không được, phải tìm thứ để ngồi.”

Nàng quét ánh mắt về phía Xuyên Hoa Điệp, hai mắt Xuyên Hoa Điệp rung rung lệ, ra sức lắc đầu, Lan San Khách nghĩa khí đứng ra: “Nam thân, đi thôi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành khoát tay, dặn dò Xuyên Hoa Điệp: “Vậy chuyện tiếp theo ngươi xử lý cho cẩn thận vào!” Sau đó cười lên người Lan San Khách, nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chương 20:

Kinh công của Lan San Khách, so với Xuyên Hoa Điệp thì giỏi hơn nhiều. Suy cho cùng Xuyên Hoa Điệp cũng là đồ đệ do một tay ông ta dạy dỗ mà ra. Bạc Dã Cảnh Hành cười lên người ông ta không khác gì cười mây đạp gió, kinh công của người mặc áo đen kẹp Giang Thanh Lưu dưới nách ở đằng trước, cũng không hề tầm thường chút nào. Nhưng ai cũng có sở trường riêng, nên thân pháp so với Lan San Khách mà nói, vẫn nằm trong phạm vi có thể truy đuổi được.

Bạc Dã Cảnh Hành gật gù: “Người phía trước là Bách Lí Thiên Hùng?”.

Bóng đen khựng lại, quay phắt đầu ra sau, trong ánh mắt tràn đầy sát khí hung hiểm. So ra, Bạc Dã Cảnh Hành rõ ràng là hiền lành lương thiện hơn nhiều: “Chep, lão phu chỉ hỏi vậy thôi mà, ngươi nổi cáu gì chứ?”.

“Bách Lí Thiên Hùng” liên tiếp tung ra những chiêu thức bổ đầu cắt mặt, vô cùng nguy hiểm, những chiếc lá bị cuốn theo cuồng phong rơi rụng rách là tả. Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên cũng không hề yếu thế, tung chưởng nghênh đón.

Người áo đen cũng không lên tiếng, song chưởng va chạm vào nhau, khiến ngay cả Giang Thanh Lưu cũng có thể cảm nhận được hai luồng nội lực mãnh liệt đang tuôn trào. Trong lòng hấn cả kinh, “Bách Lí Thiên Hùng” suy cho cùng cũng đã tám chín mươi tuổi rồi, nội lực thâm hậu cũng là điều có thể lý giải được. Nhưng còn lão tặc Bạc Dã Cảnh Hành kia.....

Đúng vậy, nòng cứ khăng khăng đòi tìm Khổ Liên Tử, nhất định là vì muốn thoát khỏi sự hạn chế của các loại thuốc trong cơ thể. Hiện giờ nội lực của nàng đã được giải phóng, ngay cả một nhân vật cỡ như “Bách Lí Thiên Hùng” cũng phải thối lui mấy bước. Lòng ngực ông ta pháp phồng dữ dội, còn chưa kịp đề khí, thì chưởng tiếp theo như phá núi lấp biển của Bạc Dã Cảnh Hành đã lao tới. Âm một tiếng, trời đất rung chuyển!

“Bách Lí Thiên Hùng” loạng choạng lùi về sau mấy bước, phụt một tiếng phun ra một búng máu tươi, tiếp đó ông ta nổi giận đùng đùng, vút bịch Giang Thanh Lưu lần lốc xuống dưới đất, câu tiết quát: “Lão tặc Bạc Dã kia, ngươi có ý gì?!”.

Giang Thanh Lưu ngây người —— Giọng nói này, chắc chắn không phải là của Bách Lí Thiên Hùng. Người này là ai?! Nội lực này, khẳng định không phải là hạng vô danh tiểu tốt!

Bạc Dã Cảnh Hành lại tung tiếp ra chưởng thứ ba, chưởng khí dao động, lá rụng người đi. Gã áo đen bật mặt dẫm một chân lên người Giang Thanh Lưu: “Lão tặc kia, ngươi đánh thật đấy hả?!” Gã lột cái áo đen ra, để lộ thân hình cường tráng, “Lẽ nào lão tử lại sợ ngươi chắc?!”.

Giang Thanh Lưu mãi vẫn chưa nhận ra gã, cho đến khi gã rút thanh kiếm của mình ra —— Phong Ảnh Kiếm Ma Tân Nguyệt Ca!

Kiểm khí và chưởng phong giao tranh ác liệt, lá rụng chán hết cả tầm mắt. Giang minh chủ cũng đang hoang mang hoảng loạn trong cơn mưa lá rách rơi tả ả, ai có thể giải thích hộ hần, tại sao một lão ma đầu đã thoái ẩn giang hồ hơn mười mấy năm rồi giờ lại xuất hiện ở đây không, lại còn âm mưu bắt cóc hần nữa chứ?!

Vốn dĩ không chưởng của Bạc Dã Cảnh Hành đã chịu thiệt rồi, chỉ sơ sẩy thoáng chốc thôi mà thiếu chút nữa bị Tân Nguyệt Ca chém đứt một cánh tay. Nàng cũng nổi cáu, tư đao từ cổ tay phải liến bắn ra, giống như một con rắn độc quấn lấy kiếm của Tân Nguyệt Ca! Tân Nguyệt Ca không phục nói: “Khinh công của ngươi vốn dĩ không bằng lão tử, đều là vì được cười trên người gã kia mà thôi. Có ngon thì ngươi xuống đây, chúng ta cùng so tài!”.

Bạc Dã Cảnh Hành nào đã bị ai khích tướng thế bao giờ, liền lập tức định nhảy từ trên người Lan San Khách xuống. Đang định nhấc chân lên, thì Tân Nguyệt Ca đã đá một cú khiến nàng ngã ngửa ra đất, sau đó lao bổ đến, dùng hai tay bóp cổ nàng.

Bạc Dã Cảnh Hành nổi điên, liền lăn tròn trên đất, chỉ mới lăn có một vòng chân đã đập thẳng lên mặt ông ta.

Giang đại minh chủ đứng là được dịp mở rộng tầm mắt! Còn Lan San Khách thì dứt khoát che kín mắt lại. Cách đánh này, không phải là không dùng chiêu thức, mà là ngay cả sĩ diện cũng chẳng cần dùng thì có!

Giang Thanh Lưu cũng không phải tên ngốc, hấn nhanh chóng hiểu ra được vấn đề: “Bạc Dã Cảnh Hành!”.

Bạc Dã Cảnh Hành đang mải quần nhau toi bời với Tân Nguyệt Ca đột nhiên quay đầu lại, chỉ trong nháy mắt đã bị Tân Nguyệt Ca đè xuống dưới đất, đến lúc ấy nàng mới nhớ ra: “Chết cha!!”.

Giang Thanh Lưu hít vào thật sâu, rồi thở ra, sau đó lại hít vào: “Ngươi tìm người bắt cóc ta?” Hấn đã thực sự học được dáng vẻ ngày thường của Bạc Dã Cảnh Hành, hỏi bằng vẻ mặt rất ôn hòa. Bạc Dã Cảnh Hành vội vàng lắc đầu: “Không hề không hề, làm gì có chuyện đó, tên ma đầu này không mời mà đến đây chứ, lão phu đang đi cứu ngươi mà!”.

Giang Thanh Lưu thở ra liên tục —— Nếu không thở ra thì hấn sẽ nổ tung mất: “Bạc Dã Cảnh Hành!”.

Không chịu đánh được, cũng không thể đánh được. Mắng ư, mặt dày vô sỉ chẳng để lọt vào tai, mắng cũng bằng không. Giết ư, vẫn cần phải dựa vào nàng ta để điều dưỡng kinh mạch, lưu trữ nội lực, không thể giết được. Giang Thanh Lưu sai bước quay về Trầm Bích sơn trang, Lan San Khách cũng tốt bụng muốn mang thuốc giải cát độc của Khổ Liên Tử cho hấn, nhưng hấn xua tay với vẻ đau khổ: “Đừng nói gì với ta nữa, hiện giờ chân tay ta không còn chút sức lực, đầu óc nặng nề, cứ như muốn sưng lên, đau như búa bổ ấy.”

Lan San Khách vỗ vỗ vai hấn, tỏ ý đã hiểu.

Bạc Dã Cảnh Hành quần nhau với Tân Nguyệt Ca, lúc này cuối cùng mới nguôi giận bảo: “Vốn dĩ đã tính toán rất chu đáo rồi, giờ nhìn xem cái lão đồ hơi nhà ngươi đã phá tanh bành té bệ thành ra thế nào rồi kia!”.

Tân Nguyệt Ca bóp chặt mạch môn của nàng: “Vớ vẩn, ai bảo ngươi đánh thật?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng dùng sức kẹp chặt mạch môn của ông ta: “Lão phu mà đánh thật, thì ngươi còn sống mà đứng ở đây nữa không? Bỏ tay ra!”.

Tân Nguyệt Ca nghiêng răng: “Ngươi bỏ tay ra trước!”.

Bạc Dã Cảnh Hành còn lâu mới chịu: “Ngươi bỏ trước!”.

Giang Thanh Lưu đi phía trước, không thể phân biệt được rốt cuộc hướng nào mới là hướng trở về Trầm Bích sơn trang. Không còn nghi ngờ gì nữa, kể từ sau khi lão tặc kia nảy ra cái ý định kỳ quặc ấy, thì không ngừng tung ra đủ các chiêu thức quái dị, muốn sinh con cho hắn. Sau bao nhiêu lần bị cự tuyệt, cuối cùng nàng ta đã nghĩ ra kế “Anh hùng cứu mỹ nhân”. Không biết đã liên lạc với Tân Nguyệt Ca vào lúc nào, nhờ ông ta đóng giả làm Bách Lí Thiên Hùng bắt cóc hắn.

Ma đầu này mưu kế thâm sâu như biển, Giang Minh chủ quả thực bị thương ngập lòng. Hồi đầu tại sao lại thả nàng ta ra cơ chứ? Đây đúng là tội lỗi tày trời, võ công mất hết dù sao cũng còn tốt hơn chán vạn lần tinh thần thất thường thế này.....

Hắn đang đi, thì đột nhiên sau lưng có luồng gió cực mạnh, Giang Thanh Lưu quả thực là bị tức giận làm cho hồ đồ, nên tinh thần cảnh giác cũng vui đi nhiều. Đến khi hắn quay đầu lại, thì đã ăn ngay một chưởng cực mạnh! Hắn phun ra một búng máu tươi, ngẩng đầu lên nhìn xem kẻ đó là ai —— Chính là Bách Lí Thiên Hùng.

Khoảng cách gần như vậy, lại không có nội lực, hắn căn bản không thể nào chống đỡ được, chỉ trong nháy mắt đã bị đánh ngã lăn ra đất.

Giang Thanh Lưu nhủ thầm không hay rồi, lão tặc Bách Lí này hận hắn đến tận xương tủy. Rơi vào tay ông ta, liệu bản thân có còn đường sống không? Tay phải của hắn cố hết sức thực sâu vào trong túi, móc ra một ít thuốc bột rắc rắc xuống ven đường. Chỉ mong lão tặc Bạc Dã kia sẽ dẫn người đuổi theo.

Võ công của Bách Lí Thiên Hùng ra sao, tạm thời chưa rõ, nhưng khinh công của ông ta hiển nhiên là cao hơn Lan San Khách một bậc. Lan San Khách đuổi theo một phờ rầu trê thờ hồn hèn, nhưng cũng coi như có thể truy đuổi được. Phải cái toàn thân mệt mỏi rồi, Bạc Dã Cảnh Hành không cách nào kỵ chiến được. Nàng đành nhảy xuống nói: “Lão già kia, mau thả cha của con trai lão phu xuống!”

Gân xanh trên trán Giang Thanh Lưu gò lên nhảy loạn xạ, thiếu chút nữa là hét toáng lên —— Bách Lí Thiên Hùng ông nhất định đừng có thua nàng ta!!

Bạc Dã Cảnh Hành đuổi theo được gần thêm một chút, vẫn có ý muốn thương lượng với Bách Lí Thiên Hùng: “Hay là thế này đi, lão phu ngủ với hắn đêm bữa nửa tháng trước, đợi sau khi mang thai xong, giao người lại cho ngươi, muốn chém muốn giết gì thì cứ tự nhiên, ngươi thấy thế nào?”.

.....

Câu trả lời của Bách Lí Thiên Hùng, là tung ra một chưởng. Ông ta tuổi đã ngoài tám mươi, nội lực đương nhiên là vô cùng thâm hậu.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng là người bình sinh có tính cách tự phụ, nào chịu nhượng bộ, lập tức ra đòn nghênh tiếp. Một tiếng âm cực lớn vang lên, Bách Lí Thiên Hùng luồn tay vào trong ống tay áo, cổ họng khàn khàn hỏi bằng giọng âm u lạnh lẽo: “Ngươi là ai?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên không rảnh rang đâu mà giới thiệu về bản thân mình: “Thả hắn ta ra, thì ta sẽ không giết ngươi.”

Bách Lí Thiên Hùng đột nhiên rút kiếm ra, mũi kiếm chĩa vào yết hầu Giang Thanh Lưu: “Ngươi có nhanh cũng không thể nhanh bằng kiếm của ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Một kiếm giết chết hắn, liệu có thể xả hết nỗi hận trong lòng ngươi không?”.

Trong đáy mắt Bách Lí Thiên Hùng hùng hực sát khí, đương nhiên là không thể rồi, ông ta hơn năm tuổi mới có được một mụn con trai, xưa nay yêu chiều như bảo bối. Giờ gương mặt nhìn con mình chết trong tay Giang Thanh Lưu! Ông ta há có thể cam tâm được sao?! Cho dù có xé từng tấc từng tấc da thịt hắn cũng khó mà tiêu tan được nỗi đau đớn này.

Con trai cố nhiên là quan trọng, nhưng cơ nghiệp suốt hơn một trăm năm của Thất Túc kiếm phái lại càng quan trọng hơn. Ông ta nhất định phải lựa chọn giữ hay bỏ.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn không phải dạng chính nhân quân tử gì, lập tức lợi dụng lúc Bách Lí Thiên Hùng hơi mất tập trung, tơ đao trong tay nàng liền đột ngột bắn ra, quán chặt lấy tay Bách Lí Thiên Hùng! Thế lực của nàng không tốt, chỉ có thể đánh một đòn này thôi, nếu đòn này không giành được thắng lợi, thì người như Bách Lí Thiên Hùng, nhất định sẽ nhìn ra được sơ hở của nàng.

Khoảng cách quá gần, khiến Bách Lí Thiên Hùng cũng cảm thấy hoảng hốt, thứ tơ đao này.....

Bạc Dã Cảnh Hành!

Cái tên này vừa lướt qua đại não, thì lập tức phản ứng đầu tiên của ông ta là giết chết Giang Thanh Lưu! Ông ta để mặc cho tơ đao quán chặt lấy tay trái mình, tay phải cầm kiếm đâm tới! Bạc Dã Cảnh Hành nổi điên —— Nếu như Giang Thanh Lưu bị giết, thì cắt đứt một tay của Bách Lí Thiên Hùng còn có tác dụng gì nữa?!

Nàng mượn lực từ tơ đao, cả người lao về phía ông ta. Bách Lí Thiên Hùng bị húc một cú cả người lao đảo, sau đó kinh ngạc khi phát hiện ra tay của mình vẫn còn! Tốc độ trong động tác của ông ta nhanh đến cỡ nào chứ, vừa xoay người lại đã tung ra ngay một kiếm! Kiếm phong chém thẳng về phía Giang Thanh Lưu đang nằm trên đất.

Giang Thanh Lưu không còn nội lực, lại thêm việc trúng cát độc của Khổ Liên Tử, nên hắn hoàn toàn không thể chống đỡ được.

Nhưng trong một thoáng điện xẹt ấy, ông ta nghe thấy một âm thanh cực nhỏ vang lên, sau đó mùi máu tươi tanh nồng tỏa ra trong không khí! Quần áo ướt đẫm một mảng lớn, ông ta nhấc tay lên sờ thử, hồi lâu mới lên tiếng: “Bạc Dã Cảnh Hành?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành lật người ngồi dậy, trên lưng bị đâm một lỗ chảy máu. Kiểm tra trong tay Bách Lí Thiên Hùng liền tiếp đâm tới, âm thầm đối chọi với tờ đao, tia lửa bắn ra tung tóe. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, mà đã giao thủ vô số lần.

Điều Bạc Dã Cảnh Hành lo lắng nhất chính là giao đấu trên miên thế này —— Bách Lí Thiên Hùng đã phát hiện ra rồi.

Giang Thanh Lưu vốn dĩ bị trúng cát độc của Khổ Liên Tử, sau đó lại ăn một trường của Bách Lí Thiên Hùng, lúc này thần trí đã không còn tỉnh táo nữa. Nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được dòng máu tươi lạnh lạnh thấm ướt quần áo mình. Ánh trăng mờ ảo treo phía cuối chân trời, bên tai còn vang lên tiếng ong ong.

Giang Thanh Lưu đột nhiên lên tiếng: “Người đi đi.”

Cả người Bạc Dã Cảnh Hành nằm sấp lên trên người hần, một tay còn xoa xoa cằm hần: “Áy, nhóc con đừng nản chí, lão phu tự có cách bảo vệ người chu toàn.”

Giang Thanh Lưu lắc đầu: “Đi đi!”

Bạc Dã Cảnh Hành thở hổn hển, nhưng cơ thể đúng là rất mỹ miều, hơi thở của nàng tựa đóa hoa lan: “Lão phu cả đời anh minh, lẽ nào lại bại dưới kiếm của tên thất phu Bách Lí kia, hừ!”

Giang Thanh Lưu còn muốn nói gì đó, nhưng bên tai bỗng vang lên tiếng gió cực mạnh, rồi hần liền mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Chương 21:

Âm thanh của cuộc đánh nhau đột nhiên dừng lại, “Bách Lí Thiên Hùng” ở phía trước từ từ tiến lại gần, cầm kiếm chọc chọc vào người Giang Thanh Lưu, thấy hần không có phản ứng gì, mới nói: “Cộc chủ, liệu có được không?”

Lúc ấy Bạc Dã Cảnh Hành mới bò dậy từ trên người Giang Thanh Lưu: “Thằng nhãi họ Giang này cũng cứng đầu gớm, lâu như vậy mới ngất. Một chết lão phu rồi!”

“Bách Lí Thiên Hùng” bắt đầu kéo trái xé phải trên mặt mình, chỉ một loáng sau, đã lột chiếc mặt nạ da người xuống! Mà khuôn mặt phía dưới chiếc mặt nạ đó, lại chính là Xuyên Hoa Diệp! Hần còn đang mãi xoa xoa mặt, thì Tân Nguyên Ca đã chạy tới, từ trên cao nhìn xuống đánh giá Giang Thanh Lưu một lúc: “Thế nào rồi?”

Dáng vẻ Xuyên Hoa Diệp thâm trầm đến không nhìn: “Cộc chủ, chúng ta bảo người phải nói những lời tình cảm, những lời tình cảm cơ mà, người xem hần hôn mê thế kia thì tình cảm kiểu gì!”

Dáng vẻ Bạc Dã Cảnh Hành như thể đương nhiên phải thế: “Lão phu nói còn chưa đủ thâm tình chắc?!” Nàng bước đến gần, vuốt vuốt cằm Xuyên Hoa Diệp, khí thế rất ngầu: “Hi, bé con đừng nản lòng thế, lão phu sẽ bảo vệ người chu toàn!”

.....

Tân Nguyệt Ca lồi Giang Thanh Lưu ở dưới đất dậy, kẹp dưới nách, cứ như thể kẹp người giấy: “Hần sẽ không nghi ngờ chứ?”

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: “Lần đầu tiên hần nhất định sẽ nghi ngờ, nhưng đến lần thứ hai thì sẽ tuyệt đối tin tưởng.”

Một đám người cười cười nói nói khiêng Giang Thanh Lưu rời đi, giống như toán thợ săn đang khiêng thi thể con mồi, bầu không khí ngập tràn niềm sung sướng bội thu. Trong bóng đêm có một người nấu mình trong rừng rậm, mãi cho đến khi tất cả mọi người đã đi xa rồi mới chậm rãi bước ra —— Vừa này lúc đối phương đóng giả làm ông ta, ông ta đã nhìn thấy rất rõ ràng từng chút một.

Tờ đao. Giang Thanh Lưu vậy mà lại ở sống cùng với tên đại ma đầu Bạc Dã Cảnh Hành? Ánh mắt Bách Lí Thiên Hùng chứa đầy vẻ hung hiểm.

Giang minh chủ vào nam ra bắc nhất định không thể ngờ được rằng, mình thông minh tinh táo từng ấy năm, rốt cuộc cũng phải uống nước rửa chân của lão tặc ấy. Lúc hần tỉnh lại đã thấy mình ở Trầm Bích sơn trang, ngồi trông bên cạnh là Đan Văn Thiên. Thấy hần mờ mắt ra, Đan Văn Thiên liền vội vàng gọi nha hoàn bưng bát thuốc nóng vào. Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn nghèn nghẹt, gắng gượng uống xong bát thuốc, cuối cùng mới hỏi một câu: “Cảnh... Tiểu Cảnh thế nào rồi?”

(Xong, thằng bé đã bị lừa một vỏ đẹp, từ lão tặc thành tiểu Cảnh.)

Đan Văn Thiên lắc đầu: “Nghe nói thương thế rất nghiêm trọng, Xuyên Hoa Diệp và Thủy Quý Tiêu cũng không được vào.”

Giang Thanh Lưu miễn cưỡng ngồi dậy, lại ho một tràng: “Đi ta đến đó.”

Trong phòng của Bạc Dã Cảnh Hành, Khổ Liên Từ đang băng bó vết thương trên lưng của nàng, Tân Nguyệt Ca đứng ở bên cạnh. Hai ông già này đang mài tranh cãi nhau: “Băng bó như người, Giang Thanh Lưu nhất định vừa liếc nhìn một phát là biết ngay đang giả vờ!”

Khổ Liên Từ cau: “Người là đại phu hay ta là đại phu?”

Tân Nguyệt Ca lẽ nào lại chịu thua dễ thế: “Người thì đại phu cái cứt chó gì chứ, có băng bó được chỗ quái nào đâu!”

Hai người cãi nhau suốt một canh giờ, sau khi tổng kết lại thì ngoài trình độ cãi nhau thẳng cấp ra chẳng có gì thay đổi, mắt thấy tình hình căng thẳng đến mức sắp đánh nhau đến nơi, cuối cùng hai người cùng nhau nhất trí —— Vết thương băng bó trông giả, là bởi vì vết thương vốn dĩ là giả nên vậy! Tân Nguyệt Ca rút kiếm ra: “Bạc Dã Cảnh Hành cố chịu một tí, để nhìn cho giống thật cũng không còn cách nào khác. Ta sẽ xuống tay có chừng mực, chọc thủng hai cái lỗ thôi là được rồi.....”

Bạc Dã Cảnh Hành thiếu chút nữa là vặn gãy cổ của hai lão này!

Lúc Giang Thanh Lưu bước vào, chỉ thấy màn trướng rủ che, Bạc Dã Cảnh Hành nằm sấp trên giường, trên lưng chỉ đắp một cái áo, rõ ràng là sợ đụng vào miệng vết thương. Cách một lớp rèm, Giang Thanh Lưu hỏi một câu: “Người thế nào rồi?”

Bạc Dã Cảnh Hành đang định hừ lạnh, thì đột nhiên nhớ đến lời Lan San Khách: “Nam thần à, đàn ông đều thích những người phụ nữ dịu dàng, người cứ nhớ rằng mình thích kiểu phụ nữ nào, thì cứ nói chuyện với hắn bằng kiểu thái độ ấy là được.”

Vì thế Bạc Dã Cảnh Hành bóp cổ họng, nói bằng giọng khề khàng: “Lão tử không chết được.....” ngẩng lại vẫn thấy cứng rắn quá, bèn thêm vào mấy từ cảm thán, “đầu mà.....”

.....

Giang Thanh Lưu không ở trong phòng Bạc Dã Cảnh Hành lâu, thấy nàng tạm thời không chết, cũng yên tâm phần nào. Hắn bắt đầu sai người giám sát chặt chẽ động tĩnh của Bách Lí Thiên Hùng của Thất Túc kiếm phái. Sau đó hắn được một hảo hữu trong Lí Hận Thiên loáng thoáng tiết lộ cho chút tin tức, rằng đã phát hiện ra một vài tổ chức sát thủ trên giang hồ đều nhận nhiệm vụ lấy đầu của hắn để nhận tiền thưởng.

Bách Lí Thiên Hùng quả nhiên là gian trá, tổ chức sát thủ bình thường ngay cả bản thân cũng không biết người thuê là ai, thực sự không thể điều tra ra thân phận của ông ta. Nhưng Giang Thanh Lưu lại bị đám sát thủ săn tiền thưởng ấy quấy nhiễu không ngừng nghỉ, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Giang Thanh Lưu đã dám động đến Bách Lí Từ Sở, thì đương nhiên cũng đã suy nghĩ đến hậu quả. Giang gia cũng có thể coi là gia tộc lớn sản nghiệp nhiều, mời vài vị võ sư, bảo tiêu cũng không thành vấn đề. Hơn thế đệ tử của Giang gia người nào người nấy đều sở hữu tuyệt học, nếu là tự bảo vệ mình thì chẳng có gì khó. Hắn cùng Giang Ân Thiên bận rộn bố trí người gác, và các võ sư trong Giang gia, mặt khác cũng thông tin liên lạc với những nhân sĩ nhanh nhạy, xem xem có thể tra ra được tin tức của kẻ chủ mưu đứng đằng sau không. Nhưng mọi người cũng không hy vọng quá nhiều vào những tin tức này, Bách Lí Thiên Hùng cũng là một lão già xảo quyệt, ông ta đã bỏ tiền thuê người giết hại, thì chắc chắn sẽ không bao giờ để lại manh mối nào.

Giang Thanh Lưu rất bận, nhưng mỗi ngày đều giành một canh giờ cùng Bạc Dã Cảnh Hành luyện công, suy cho cùng khôi phục lại nội lực của hắn cũng là việc quan trọng hàng đầu. Thời gian Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thấy hắn, còn nhiều hơn cả Đan Văn Thiên. Thời gian này cảm xúc của Bạc Dã Cảnh Hành không tốt lắm, nên hay thở ngắn than dài.

Giang Thanh Lưu không biết nàng lại định giờ trò quý gì, nhưng xuất phát từ ơn cứu mạng lần trước, hắn bèn hỏi một câu: “Rốt cuộc là tại sao người lại muốn sinh con? Lại còn là với ta nữa.”

Thần sắc của Bạc Dã Cảnh Hành âm trầm: “Tuổi của lão phu, ấm hay lạnh đều đã nhìn thấu triệt rồi, thế sự vô thường, một ngày nào đó nếu như thật sự cười hạc quy tiên.....”

Giang Thanh Lưu mất kiên nhẫn: “Nói tiếng người đi.”

“Lão phu muốn sinh một thằng con trai để dưỡng già!” Bạc Dã Cảnh Hành trả lời vừa nhanh vừa dứt khoát.

Giang Thanh Lưu đầu đầu xoa xoa huyệt Thái dương: “Người có thể an phận một chút cho ta nhờ được không? Chỉ cần người không làm mấy trò dở hơi vớ vẩn đó, thì sau này người cứ ở lại Trảm Bích sơn trang, ta sẽ chăm sóc người đến già, được chưa?!”

Ừ..... Tại sao câu này cứ thấy không đúng chỗ nào ý nhỉ.....

Đầu tháng Bảy, Giang Thanh Lưu lại muốn ra ngoài, lần này là vụ án không có đầu mối. Trại chủ của trại Phi Ưng, Hạ Phi Hổ bị phát hiện đã chết trong phòng ngủ, chúng đồ đệ đã tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm thấy đầu của ông ta. Cùng với cái đầu không tìm thấy đó còn có cả của Hạ phu nhân, Lâm Tiểu Thi.

Hạ Phi Hổ có ba đệ tử chân truyền, và hai người con trai, hiện giờ nguyên nhân cái chết không rõ ràng, năm sư huynh đệ vì tranh giành chức vị trại chủ mà náo loạn âm ỉ. Bần cùng bất đắc dĩ, mới mời Giang Thanh Lưu đứng ra phân xử.

Suy cho cùng Giang Thanh Lưu cũng là mình chủ vô lâm, chuyện này vốn dĩ cũng là bổn phận của hắn.

Hắn sắp đi rồi, còn tìm Bạc Dã Cảnh Hành dẫn đi cùng. Lần trước Thương Tâm đã bắt mạch cho hắn, nói rằng qua hai tháng nữa, kinh mạch bị tổn thương của hắn có thể sẽ khôi phục lại được. Hắn không thể bỏ lỡ quá trình chữa trị.

Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên là muốn đi ra ngoài rồi, chỉ là việc nàng bước ra khỏi cửa đương đối phức tạp. Hiện giờ thể chất của nàng không khỏe, rượu có hòa Yên Chi hoàn không đủ nồng độ, thì nàng sẽ sinh bệnh. Ăn nhiều hơn một viên Yên Chi, sinh bệnh. Phơi nắng qua lâu, sinh bệnh. Ra mồ hôi lấy nước lạnh rửa mặt, cũng sinh bệnh.

Giang Thanh Lưu muốn nhờ Khô Liên Tử đi theo cùng để tiện bề chăm sóc nàng trên đường, nhưng Khô Liên Tử lại lấy cớ luyện chế Yên Chi hoàn nên cự tuyệt, Thủy Quý Tiêu phải ở lại giúp một tay, nên đương nhiên cũng không thể đi được. Xuyên Hoa Điệp và Lan San Khách không có việc gì, nhưng với danh tiếng của bọn họ trên giang hồ, một khi bị người ta nhận ra, thì hậu quả thật khó mà tượng tưởng nổi.

Giang Thanh Lưu hết cách, chỉ đành dẫn theo Bạc Dã Cảnh Hành lên đường.

Hành trang của hắn gọn nhẹ đơn giản đã thành quen, bên người cũng chỉ mang theo một tâm phúc tên là Tề Đại, và thằng nhóc thị kiếm Thôi Tuyệt.

Tuy giờ đang là giữa hè, nhưng dựa vào thói quen trước giờ của Giang Thanh Lưu thì chắc chắn hắn sẽ cưỡi ngựa lên đường, phi suốt ngày đêm không nghỉ. Dựa vào tốc độ của hắn, đến được trại Phi Ứng, đoán chừng cũng chỉ mất bốn năm ngày mà thôi. Nhưng dẫn theo Bạc Dã Cảnh Hành, thì hiển nhiên là không thể thế được. Bạc Dã Cảnh Hành ngũ không sâu, cho dù có ở bên trong xe ngựa, nàng cũng không thể vào giấc được.

Sắc trời dần dần tối hơn, Bạc Dã Cảnh Hành đã ngáp liên tục mấy cái rồi, rõ ràng là mệt đến nỗi không thể mở được mắt ra, nhưng vẫn cứ không thể ngủ được. Giang Thanh Lưu vốn dĩ tuân theo tinh thần kính già yêu trẻ, nên bảo phu xe Tề Đại tìm một nhà trọ.

Hắn tuy là người đơn giản phóng khoáng, nhưng suy cho cùng cũng là con cháu nhà giàu, lại có địa vị trên giang hồ, khách sạn tồi tàn quá cũng không thể ở được. Tề Đại cũng là người hiểu chuyện, đương nhiên tìm một nhà trọ tốt nhất gần đây.

Nhà trọ Ngũ Hồ, trong đại sảnh đã không còn thấy bóng dáng vị khách nào nữa, Giang Thanh Lưu cố tình chọn thời điểm này để đến thuê trọ, cũng không hy vọng có quá nhiều người chú ý tới Bạc Dã Cảnh Hành. Tiểu nhị sắp xếp phòng cho họ, Giang Thanh Lưu đương nhiên vẫn ở cùng một phòng với Bạc Dã Cảnh Hành. Thôi Tuyệt và Đại Tề ở một phòng.

Thức ăn chưa thể bung lên ngay được, nên tiểu nhị mang nước nóng vào trước. Bạc Dã Cảnh Hành không chút khách khí, tự mình quan tâm đến mình cởi quần áo bước vào thùng tắm. Làn da trắng nõn sáng bóng, khiến Giang Thanh Lưu hoảng quá chóng cả mặt, tiện tay kéo tấm bình phong che lại, mắt lúc ấy mới không nhìn thấy những cảnh không trong sáng.

Bạc Dã Cảnh Hành cả người thơm toàn mùi rượu, bốc lên cùng với hơi nước nóng, toàn bộ bay ra ngoài. Giang Thanh Lưu nghe tiếng nước sau tấm bình phong, tự nhiên lại thấy hai tai nóng rực, tim đập mạnh —— Hắn chẳng thể nhớ nổi lần cuối mình ở chung một phòng với Đan Văn Thiên là khi nào nữa.

Hắn đứng dậy mở cửa sổ, để gió mát thổi vào, cũng nhân tiện bình ổn lại những suy nghĩ kỳ quái trong lòng. Bạc Dã Cảnh Hành đã tắm xong, nàng chỉ mặc độc chiếc áo choàng của Giang Thanh Lưu rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa thắt dây áo. Gân xanh trên trán Giang Thanh Lưu lại được dịp nổi dậy: “Không thể mặc quần áo tử tế rồi mới ra ngoài được sao?! Người chú ý đến hình tượng một chút không được à!”.

“Chep!” Khuôn mặt Bạc Dã Cảnh Hành rất thiếu kiên nhẫn, thỉnh thoảng đi đến trước mặt hắn, hai tay cầm lấy hai vạt áo, kéo mạnh sang hai bên trái phải, soạt một tiếng lộ ra cánh “tươi mát” dưới lớp áo. Giang Thanh Lưu nhảy lùi ra sau, thiếu chút nữa là ngã lộn cổ ra ngoài cửa sổ. Hắn chỉ kịp nhìn thấy bên dưới áo choàng là một mảng trắng sáng lóa mắt, trong nháy mắt liền quay đầu sang hướng khác, tức đến nỗi chân tay không nghe theo sự sai khiến: “Lão tặc kia, người là đồ biến thái!”.

(Thế quái nào mà mình cứ cảm thấy vị trí nó bị đảo lộn hết cả thế này.)

Bạc Dã Cảnh Hành bật cười khắc khắc đầy quái dị, lúc ấy Giang Thanh Lưu mới cảm thấy không thể để lộ sự khiếp sợ trước mặt lão tặc này được. Vì thế hắn oai phong凛凛 quay đầu lại nhìn thẳng vào nàng, sau đó phát hiện ra dưới lớp áo choàng nàng còn mặc một bộ trung y màu trắng ngọc nữa. Khuôn mặt Bạc Dã Cảnh Hành rất nghiêm túc: “Bộ trung y này lão phu mặc cũng vừa người lắm nhờ?”.

.....

Vậy nên ở chung phòng với một người điên, khổ sở nhất không phải là có nhân nhện chịu đựng được khi người điên đó lên cơn hay không, mà là người mãi mãi không bao giờ biết được bản thân mình rốt cuộc có bị điên theo không. Giang Thanh Lưu chủ hiện giờ đang rất rối trí.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Chương 22:

Lúc Giang Thanh Lưu tắm giặt vẫn duy trì tinh thần cảnh giác, chỉ sợ lão tặc kia lại lên con. Cũng may thể lực của Bạc Dã Cảnh Hành quả thực đã bị tiêu hao quá nhiều, tắm rửa xong ngã lên giường rồi không thấy có động tĩnh gì nữa.

Giang Thanh Lưu ngâm mình nước nóng, tuy rằng vội vã lên đường, nhưng chút vận động này đối với hắn mà nói chẳng nhằm nhò gì. Hắn đang nằm trên giường, đột nhiên thấy chân âm ấm, dường như có thứ gì đó nóng hổi dựa vào. Giang Thanh Lưu đá đá vài phát: “Người làm trò gì vậy?”

Không thấy người đó có động tĩnh gì, hiển nhiên Bạc Dã Cảnh Hành đã ngủ rất say, nhưng lại ôm chặt lấy chân hắn giống hệt sóc chuột ôm hạt thông. Giang Thanh Lưu khóc dở mếu dở, đành để mặc cho nàng ôm. Thân thể của nàng ấm áp mà mềm mại, Giang Thanh Lưu thở dài, nhắm mắt đi ngủ, không nghĩ ngợi lung tung nữa.

Trên nóc nhà, có hai người lén lút lật lật một miếng ngói rồi nhìn qua khe hở.

“Cẩn thận đấy.....” Tuy rằng Giang Thanh Lưu đã mất hết nội lực, nhưng độ cảnh giác vẫn rất cao. “Đừng để hắn phát hiện ra!” Có một người dè dặt nhỏ giọng nói. Người khác lòi ra một cái ống dùng để thổi mê hương: “Màn che dày quá, không nhìn rõ được, bọn họ ở phòng này hả?”

“Suyt..... nhỏ tiếng thôi. Bên cạnh Giang Thanh Lưu có dẫn theo một cao thủ đấy!”

“Ai? Tên đồng tử ôm kiếm đấy hả?”

“Ngưu thế, là phu xe. Xương đốt ngón tay của tên phu xe đó thô to, hạ bàn ổn định hữu lực, ánh mắt sáng rõ trầm tĩnh, rõ ràng là một cao thủ.”

“Nhưng..... tôi quá, thật sự là nhìn không rõ đâu sư phụ à!”

“Có chút chuyện vặt cũng làm không xong, nhìn vì sư đích thân xuất mã đấy!”

Hồi lâu sau, trên nóc nhà trọ Ngũ Hồ.

“Sư phụ, người sao vậy?!”

“Vi sư phải nhìn kỹ thêm chút nữa đã.”

“Dạ?”

“Quả nhiên không thể nhìn rõ được.”

“Sặc! Vậy phải làm sao?”

“Đã vậy thì thả thôi nhằm còn hơn bỏ sót!”

Hai người thành thực khéo léo thổi hơi mê suốt một lượt khắp tất cả các gian phòng trọ, sau đó cẩn thận nắp lại miếng ngói. Bận rộn hồi lâu, cuối cùng hai người rón ra rón rén nhảy từ trên nóc nhà xuống, khinh công đạt đến mức xuất quỷ nhập thần thế này —— Dĩ nhiên chỉ có thể là Xuyên Hoa Điệp và Lan San Khách.

Quay đầu nhìn nóc nhà trọ, khuôn mặt Lan San Khách có một loại trang nghiêm kiểu việc xong rồi áo ra đi, quy ẩn giang hồ, xá gì tiếng tăm —— Nam thân, ta chỉ có thể giúp người đến đây thôi!

Cùng lúc đó, ở Trầm Bích sơn trang. Đan Văn Thiên đang nổi cơn bốc hỏa: “Thủy Quý Tiêu! Ta đã nói rồi ta không uống thuốc, không uống!”

Thủy Quý Tiêu đứng thẳng tắp trước cửa phòng Đan Văn Thiên: “Thuốc của sư phụ ta, không ai dám không uống.”

Lần đầu tiên Đan Văn Thiên bị người ta chọc tức ra thành như vậy: “Có phải ngươi bị điếc không, rốt cuộc có nghe thấy ta nói gì không vậy! Nếu ngươi còn không đi, đợi khi tiểu Cảnh về, ta sẽ bảo nàng ấy xử lý ngươi! Ngay cả sư phụ của ngươi cũng đánh không tha!”

Thủy Quý Tiêu vẫn đứng thẳng tắp: “Giang phu nhân, hy vọng cô có thể hiểu cho, cô đang lãng phí thời gian vô cùng có hạn của ta đấy. Sư phụ ta vẫn còn thiếu rất nhiều dược liệu, ta phải ra ngoài ngay.”

Đan Văn Thiên không muốn dây dưa với hắn, nàng là phụ nữ đã kết hôn, cứ nhùng nhằng với người lạ như vậy, để người khác nhìn thấy còn không bàn ra tán vào chắc. Nhưng Thủy Quý Tiêu đúng là đồ lừa cứng đầu, Đan Văn Thiên không uống thuốc thì hắn không chịu đi, đã đứng ở ngoài cửa sổ suốt mấy canh giờ rồi.

Đan Văn Thiên đi tìm luôn võ sư để đuổi người, Thủy Quý Tiêu tuy rằng là chân truyền của Khổ Liên Từ, nhưng cái Khổ Liên Từ truyền cho hắn là nội hàm mà thôi. Đám võ sư tay đâm chân đá, đánh đến nổi mặt mũi hắn bầm dập sưng vù.

Cách một lớp cửa sổ, Đan Văn Thiên lắng nghe âm thanh bên ngoài, mệt mỏi vô cùng. Nàng dứt khoát lên giường, lấy tấm chăn mỏng che đầu, uể oải không muốn để ý đến.

Không biết ngủ được bao lâu, thì nàng tỉnh giấc. Chui ra khỏi chăn nhìn thử, giọt đồng hồ điểm canh tóc tóc, đã là canh hai rồi. Bên ngoài cửa sổ ánh trăng mềm mại như nước, in bóng hoa lay động khẽ khàng. Sắc đêm se lạnh, nàng ôm gối, trong lòng bỗng nhiên trào lên nỗi niềm cô đơn khó gọi tên.

Bây năm nay, nàng một lòng một dạ trao hết tất cả cho Giang Thanh Lưu, hẳn ra ngoài, nàng trông ngóng; hẳn ở nhà, nàng giống như đóa hoa nở rộ. Khi ấy trong trái tim nàng, trong đáy mắt nàng toàn là hình bóng hắn, nàng chưa từng có cảm giác cô đơn thế này. Nhưng giờ, nàng biết bản thân đã không còn như trước nữa.

Đối với chuyện có con, từ lâu nàng đã mất đi cảm giác háo hức mong chờ như lúc đầu rồi. Sinh ra ở Giang gia, đứa trẻ của nàng cũng sẽ giống như Giang Thanh Lưu, vừa sinh ra đã bị bế đi xa khỏi vòng tay nàng, sau khi kiểm tra gân cốt, sẽ bắt đầu màn huấn luyện người thừa kế tàn khốc.

Trước khi thăng bé được mười lăm tuổi, nàng căn bản không thể gặp mặt.

Nàng bỗng cảm thấy đáng sợ quá, đây chính là cuộc sống mà bản thân nàng một lòng chờ mong ư. Giờ giật mình bừng tỉnh, phát hiện ra đây chính là địa ngục Tu La. Nàng đột nhiên thở dài chán nản, ánh trăng lạnh lẽo chiếu qua ô cửa sổ lụa mỏng, ánh sáng mờ ảo lung linh.

“Nếu cô đã tỉnh rồi, có thể ra ngoài uống thuốc không?” Một giọng nói lạnh lạnh truyền vào, Đan Văn Thiên giật thót tim. Nàng vội ngồi dậy rời giường, nhìn thấy cái bóng bên ngoài cửa sổ, Thủy Quý Tiêu bưng bát thuốc, đứng đứng thẳng tắp.

Đan Văn Thiên vội vàng thấp đèn, dưới ánh sáng lay động, nàng mới nhìn thấy những vết bầm tím trên mặt Thủy Quý Tiêu. Vì là mệnh lệnh của phu nhân ông chủ, nên mấy tên võ sư xuống tay không hề nhẹ chút nào. Sau màn bị đánh ấy rõ ràng Thủy Quý Tiêu te tua đi hẳn.

Đan Văn Thiên không phải người vô duyên vô cớ thích gây sự, nên giờ trong lòng có đôi chút áy náy. Nàng nhận lấy bát thuốc: “Con người người cũng thật là cứng đầu cố chấp, ta đã nói là không uống rồi, cũng chẳng phải là bệnh gì ghê gớm. Người thật sự định để bọn họ đánh chết à”.

Thủy Quý Tiêu hừ lạnh: “Đừng phí lời nữa!”.

Đan Văn Thiên hết cách, đành bưng bát thuốc lên, nhìn thử giữa đầu ra sau uống cạn sạch bát thuốc. Thứ thuốc này đúng là rất đắng. Khổ Liên Từ chỉ quan tâm đến hiệu quả của thuốc, chứ không thèm để tâm đến mùi vị của nó thế nào. Cả khuôn mặt của nàng nhăn cả năng: “Uống rồi thì có tác dụng gì chứ.”

Thủy Quý Tiêu thấy nàng uống xong rồi, bèn nghiêm mặt nhận lại bát thuốc: “Thuốc của sư phụ ta, nhất định là uống phát hết bệnh ngay.”

.....

Đan Văn Thiên chán chả buồn để tâm đến hắn nữa: “Vết thương trên mặt ngươi có cần lấy thuốc bôi không?”.

Thủy Quý Tiêu quay người bước ra khỏi cửa: “Sư phụ thiếu vài vị thảo dược nữa, ta phải ra ngoài hái thuốc.”

Đan Văn Thiên khó hiểu hỏi: “Muộn như vậy, ngươi vẫn có thể nhìn thấy sao?”.

Thủy Quý Tiêu đi thẳng, Đan Văn Thiên bất giác cũng đi theo hắn, lúc ấy hắn mới nói: “Từ nhỏ ta đã theo sư phụ học cách phân biệt các loại thảo dược rồi, ngửi mùi không bao giờ nhầm được. Huống hồ núi Thất Túc cách nơi này rất xa, đợi đến lúc ta quay về, cũng đã là sáng sớm hôm sau rồi.”

Đan Văn Thiên đột nhiên cũng có chút hứng thú: “Ta đi với ngươi có được không?!”.

Thủy Quý Tiêu ngước mắt lên nhìn nàng, cuối cùng trả lời bằng hai chữ: “Ha ha.”

Đan Văn Thiên cũng biết những lời này không ổn lắm, nàng là một người phụ nữ đoan chính, làm gì có lý nào đêm hôm khuya khoắt lại cùng một người đàn ông lạ đi hái thuốc bao giờ. Vì vậy lời vừa ra khỏi miệng nàng đã dờ ờ, giờ nhìn thấy dáng vẻ coi thường mình của Thủy Quý Tiêu, khiến con giận nhen lại trong lòng, nàng dứt khoát quay người đi về phòng.

Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, Thủy Quý Tiêu lại quay lại. Tuy đã trải qua một đêm không ngủ, nhưng trông thần thái hắn vẫn sáng láng. Đan Văn Thiên lại nhắc lại lần nữa: “Nói với Khổ Liên Từ, ta..... ông ta không cần phải kê đơn thuốc nữa.”

Thủy Quý Tiêu căn bản không thèm để tâm: “Sư phụ ta là cao sĩ lời nói đáng giá ngàn vàng, đã đồng ý với cốc chủ chăm sóc điều trị cho thân thể của cô, thì nhất định không bao giờ bỏ dờ giữa chừng.”

Đan Văn Thiên nổi câu tiện tay gạt phăng bát thuốc đi: “Vây được chưa?!”.

Chỉ một lát sau, Thủy Quý Tiêu đã bưng một bát thuốc khác đến. Đan Văn Thiên vốn dĩ còn muốn hất đi nữa, nhưng thấy tơ máu hẳn lên trong mắt hắn, lại không thể nào nổi nóng được nữa. Nàng đành đi tìm Khổ Liên Từ, đáng tiếc Khổ Liên Từ đang bận rộn mô phỏng điều chế lại Yên chi hoàn. Đan Văn Thiên đứng bên cạnh nói cả nửa ngày trời, ông ta đờ ra không thèm nghe vào tai một chữ.

Thuốc vẫn từng bát từng bát một đưa đến, không biết cái miệng rách nào đã truyền ra ngoài. Trong lòng mọi người đều thầm biết rằng nàng đang sốt ruột muốn có con, nhưng nhìn cái bụng vẫn phẳng lì của nàng, không dung lại trở thành chủ đề cho người ta chê cười. Đan Văn Thiên sao lại không biết chứ, chỉ là không muốn so đo tính toán mà thôi.

Giang Ân Thiên và Chu thị cũng thường xuyên gây áp lực với nàng, trước đây nàng chưa từng phân bua cãi lại. Nhưng lúc tới khi tới thỉnh an Chu thị,

Giang Ân Thiên lại không nóng không lạnh nhắc tới chuyện này. Bao nhiêu lo lắng ưu tư của Đan Văn Thiên cuối cùng cũng bộc phát: “Một năm mười hai tháng, thì chẳng liệu có ở nhà được đến một tháng không? Cho dù con muốn có con, nhưng con sẽ phải sinh với ai đây?!”.

Lần đầu tiên Giang Ân Thiên bị đứu cháu dâu bắt lại như thế, ông ta vốn dĩ là trường tộc, liền lập tức sầm mặt lại. Nhưng Đan Văn Thiên cũng không nhiều lời với ông ta, xoay người bước ra khỏi cửa. Sau lưng liền truyền đến tiếng quát tháo của Giang Ân Thiên, nàng cũng chẳng thèm dừng bước, đi thẳng một mạch về tiểu viện của mình.

Đến tối, lúc Thủy Quý Tiêu mang thuốc tới, thấy hốc mắt nàng sưng đỏ như một quả đào. Thấy hắn bước vào, Đan Văn Thiên vội vàng lau mắt, nhưng khuôn mặt Thủy Quý Tiêu lại không chút cảm xúc: “Hoàng cái gì, khóc thì cứ khóc đi, có phải ta chưa từng nhìn thấy đâu.”

Đan Văn Thiên cũng chán phải gấu gấu điểm điểm rồi, liền nhận lấy bát thuốc định uống một hơi cạn sạch, để cái gã đáng ghét kia biến đi càng nhanh càng tốt. Khô nổi canh thuốc nóng quá, nàng phải dùng thìa bạc khuấy cho cái thứ nước đen ngòm ấy nguội bớt rồi mới uống được.

Hồi lâu sau, Thủy Quý Tiêu móc từ trong người ra một thứ giống như hái cái lá cây đưa cho nàng: “Đắp lên mắt đi, giảm sưng đấy.”

Đan Văn Thiên vốn dĩ không cần, nhưng không cần chi cằng cứ cần cho xong. Nàng nhận lấy rồi đặt lên bàn, mũi vẫn còn hơi sứt sà sứt sặt: “Người thường xuyên nhìn thấy phụ nữ khóc sao?”

Thủy Quý Tiêu cũng ngồi xuống ghế bên cạnh nàng: “Trước đây tâm huyết sư phụ dâng trào, quyết định hành y cứu người. Trong được quán gần như ngày nào cũng có phụ nữ khóc, có người thì là vì người thân được chữa khỏi bệnh, vui quá mà khóc, có người là vì người thân vô phương cứu chữa, tuyệt vọng bị thương quá độ, mà càng nhiều hơn nữa là những người có người thân trúng độc của sư phụ mà chết, phần hận tuyệt vọng.”

Đan Văn Thiên kinh hãi trợn mắt há hốc mồm: “Các người đã từng trải qua.. tình cảnh rất nguy hiểm rồi à?”

Thủy Quý Tiêu dừng dừng đáp: “Cũng tạm, gần như là mỗi tháng đổi chỗ ở một lần. Có một lần gặp phải người của Bát Lão Thành, thiếu chút nữa là chọc mù một mắt của sư phụ ta.”

Hắn nói nhẹ bằng, nhưng Đan Văn Thiên thì không thể nào cười nổi. Giang hồ là như vậy, một người chạy một người đuổi. Bọn họ là nhóm chạy trốn, Giang Thanh Lưu là nhóm truy đuổi, mọi người đều nguy hiểm cả. Nàng dùng thìa bạc múc một canh thuốc, thổi cho bớt nóng rồi mới uống. Canh thuốc vẫn nóng, mà sao lòng lại lạnh lẽo thế.

Cho dù có uống nhiều thuốc hơn nữa, có điều dưỡng cơ thể khỏe hơn nữa, thì ai sẽ cùng sinh con với nàng đây?

Mà nàng của hiện giờ, lại hy vọng sẽ sinh con cho ai?! Người trên giang hồ chém giết cầu sinh cố nhiên đáng buồn đáng thương, nàng nào có sống tốt hơn bao nhiêu đâu?!

Rất nhanh đã uống xong bát thuốc, ngay cả vị đắng nghét nàng cũng chẳng ném ra được. Lúc Thủy Quý Tiêu đi rồi, tiện tay nhặt mấy chiếc lá xanh trên bàn, nhanh nhẹn thành thạo dán lên hai mắt nàng.

Đan Văn Thiên phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, đầu ngón tay của hắn lướt nhẹ qua mí mắt nàng, mang theo mùi hương thảo dược thoang thoảng.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Chương 23

Đan Văn Thiên ở nhà không thoải mái, thì Giang Thanh Lưu ở ngoài lại càng lo lắng hơn.

Thời gian ở nhà trọ Ngũ Hồ quanh đi quẩn lại cũng hết một ngày. Lúc Giang Thanh Lưu tỉnh lại, chân vẫn đang bị Bạc Dã Cảnh Hành ôm lấy. Cơ thể nàng vừa mềm lại vừa ấm, giống hết một cái bánh gạo nếp vẫn còn rất dẻo. Giang Thanh Lưu đá đá vào người nàng, cho dù không còn nội lực, hắn cũng cảm nhận được có gì đó không ổn: “Lão tặc kia, người có người thấy mùi gì không?”

Bạc Dã Cảnh Hành buồn ngủ đến nỗi không mở được mắt ra: “Mùi gì.....” Nàng đột nhiên phát hiện ra mình đang ôm chân Giang Thanh Lưu, lập tức tóc tai dựng đứng: “Mùi chân của người?”

Giang Thanh Lưu chả muốn để ý tới nàng, lập tức ngồi dậy, cẩn thận ngửi thử, nhưng mùi rượu trên người Bạc Dã Cảnh Hành quá nồng, át gần hết mùi vị xung quanh. Hắn nhất thời cũng không có cách nào phát giác ra được. Hắn nghĩ ngợi một lúc, bèn rời giường móc từ trong túi thuốc ra hai viên thuốc giải độc. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thấy hắn cầm đồ đạc, lập tức cuốn cái chăn mỏng sấn lại gần, trông y hệt một con cáo lông xù: “Người đang ăn cái gì vậy?”

Giang Thanh Lưu quay người lại bóp miệng nàng, cũng cho nàng ăn một viên. Bạc Dã Cảnh Hành loáng cái đã nuốt xong, vẫn còn rất bất mãn: “Sao

chẳng có tí mùi vị gì thế?”.

Giang Thanh Lưu lên con bốc hỏa: “Trong miệng tích toàn là khí độc! Ngươi tưởng là kẹo đường đấy chắc!”.

Bạc Dã Cảnh Hành chép chép miệng, cầm lấy thứ trong tay hắn lên xem thử, rồi đưa trả lại: “Có gì ghê gớm đâu.”

Giang Thanh Lưu nhét viên thuốc vào miệng, đề ở dưới lưỡi, yên lặng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Nếu có kẻ trộm, thì giờ này nhất định sẽ đập cửa xông vào rồi. Lẽ nào mình đã nghỉ quá nhiều? Hắn lại nằm trở lại giường, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn cuộn tròn trong chăn nằm lên gối hắn, hơi thở thơm mát như hoa lan. Tóc gáy Giang Thanh Lưu dựng ngược: “Cút về đầu kia của người ngủ đi.”

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh một tiếng —— Đây là cái thứ mê hương gả vợ vớ vẩn gì của Lan San Khách vậy, đối phó với một người mất hết nội lực mà cũng không có tác dụng. Lúc quan trọng, vẫn phải đề lão phu xuất mã.

Rất nhanh ý thức của Giang Thanh Lưu cảm thấy không ổn —— Toàn thân hắn rơi vào trạng thái vô cùng thả lỏng, thần thức cũng có chút mơ màng, không cách nào tập trung sức chú ý được. Hắn thậm chí kinh, muốn ngồi dậy, nhưng chỉ muốn mà không thể làm được. Cả người đều rã rời, khả năng tự khống chế có mệnh đến đâu, cũng không thể ra lệnh được cho tứ chi làm được hành động nào đó.

Mê hương đã phát huy tác dụng trong cơ thể rồi, hắn lờ mờ biết được điều gì đó: “Trường sinh hoàn!”.

Bạc Dã Cảnh Hành thò đầu ra nhìn thử vào mắt hắn, quả đúng là trúng độc rồi, đến lúc này nàng mới lộ ra bộ mặt hồ ly lỏng lẻo: “Thằng oắt Giang gia kia, lão phu không bằng ngươi, lão phu già cả rồi, không thể chịu được tổn hại thêm nữa. Ngươi ngoan ngoan phục tùng lão phu, dù sao thì cũng sẽ qua nhanh thôi.”

Giang Thanh Lưu lúc ấy mới tỉnh ngộ: “Thuốc giải độc vừa nãy..... ngươi đã đổi thuốc?”.

Bạc Dã Cảnh Hành cười hi hi, bắt đầu cời quần áo hắn. Giang Thanh Lưu đương nhiên là lửa giận bùng bùng. Nhưng Trường sinh hoàn đã khiến cả người hắn bại hoại, không cách nào không chế được bản thân, chỉ có thể dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Ngươi đừng như vậy.”

Bạc Dã Cảnh Hành đã sắp sửa lột sạch hắn ra rồi, những vẫn còn lên tiếng an ủi: “Sẽ nhanh thôi, chỉ tầm một phần ba nén hương là xong.”

Lần đầu tiên Giang Thanh Lưu cảm nhận được nỗi khổ sở này, trong trạng thái vẫn còn vô cùng tỉnh táo, muốn dùng cạn sức lực để giãy dụa, nhưng lại hoàn toàn bất lực. Thậm chí ngay cả giọng điệu cũng không thể nặng nề, chỉ biết cự tuyệt một cách cực kỳ bình tĩnh. Cho dù biết rõ rằng có cự tuyệt cũng chẳng mấy may có tác dụng.

Sắp tuyệt vọng đến gần như bất lực, giọng nói của Giang Thanh Lưu vẫn rất bình tĩnh: “Bạc Dã Cảnh Hành, ngươi không sợ ta giết ngươi sao.”

Hai tay Bạc Dã Cảnh Hành chống lên phía trên hắn, nhìn thẳng vào mắt Giang Thanh Lưu nói: “Mùi vị của Trường sinh hoàn, đáng sợ không?”.

Giang Thanh Lưu căn bản không còn tâm trí đâu để suy nghĩ nữa, trong đầu hắn là một mảng hỗn loạn. Hắn phải ngầm thừa nhận rằng, Trường sinh hoàn quả thực rất đáng sợ, đó là một loại cảm giác sợ hãi khi lột trần bản thân ngay trước mặt người khác, lột trần từ cơ thể cho đến trái tim. Ngươi không thể trốn tránh được bất cứ câu hỏi nào, cũng không thể phản kháng lại được bất cứ tổn hại hay vũ nhục đang dần sự gia tăng của đối phương.

Bạc Dã Cảnh Hành tiến sát lại gần hắn, trong đáy mắt không hề có vẻ khinh thường, cũng không hề có vẻ bồn chồn. Giang Thanh Lưu căn bản không biết trong lòng mình rốt cuộc cảm thấy thế nào, hắn cũng chẳng tài nào suy nghĩ nổi. Bạc Dã Cảnh Hành lờ ra một cái khăn bịt mắt hắn lại: “Coi như giúp đỡ nữ nhi trên giang hồ đi, nhỏ mọn như thế làm gì. Dù sao bình thường ngươi cứ tích không mãi thế cũng lãng phí.....”

.....

Tầm mắt bị che mất, cả người dường như chìm vào trong đêm tối, ngược lại khiến cho cảm giác trở nên rõ ràng khác thường. Giang Thanh Lưu không thể nào không chế được sự biến hóa của cơ thể, có thứ gì đó mềm mại hôn lên trán hắn. Cách một chiếc khăn mỏng, hắn đương nhiên vẫn có thể cảm nhận được sự ấm nóng ản lên trán mình.

Để bồi dưỡng hắn thành một vị đại hiệp chân chính, Giang gia đã tiêu tốn hết mười năm. Để hắn thích ứng với sự hung hiểm xảo trá trên giang hồ, Giang gia đã bỏ ra suốt mười năm. Hai mươi bảy năm, gia tộc nâng đỡ hắn, hắn cũng cang đáng cả gia tộc, thẳng tiến về phía trước. Hắn thuận theo kỳ vọng của các bậc trưởng bối, học võ, đi đây đi đó, gây dựng danh tiếng, sau đó thành thân, cuối cùng tuổi còn trẻ đã chấp chương vị trí đứng đầu trên giang hồ.

Cuộc đời của hắn vì có người trải đường cho nên bằng phẳng đến đáng sợ. Cũng chính vì bằng phẳng, nên đời hắn trước giờ chẳng có niềm kinh hi nào, cũng chẳng có chương ngại chông chênh nào. Hắn lấy Đan Văn Thiên, bình thường phu thế ân ái, cho dù có ở trên giường cũng vẫn nhẹ nhàng từ tế.

Mấy năm nay bên cạnh hắn cũng không phải không có cảm dỗ, nhưng trong lòng hắn chưa từng có nửa phần suy nghĩ sai lệch. Hắn đứng trên đỉnh giang hồ, nhưng trái tim trước giờ chẳng từng có nhiệt huyết.

Tư duy tan rã, có một loại cảm giác lạnh lẽo từ trong tim dần dần lan ra, có tên là cô độc. Hắn biết tác dụng của Trường sinh hoàn, loại thuốc này chỉ cần một viên, đã có thể đánh cho sự lạnh lùng khắc chế của hắn tan tành không còn mảnh giáp. Hắn chỉ có thể duy trì vẻ tỉnh táo yếu ớt, cảm nhận cảm giác tuyệt vọng.

Bạc Dã Cảnh Hành ở bên cạnh là tất cả những gì hắn có thể tiếp xúc được, là nguồn nhiệt duy nhất. Hắn ôm lấy nàng đầy tỉnh táo, cảm giác được đầu

ngón tay của nàng trượt qua gò má, cách một lớp khăn, mang theo sự lưu luyến bí ẩn. Trong lòng biết rõ tính nết lão tặc này vô thường, nhưng hắn vẫn lên tiếng giãi bày: “Bạc Dã Cảnh Hành, tốt xấu gì ngươi cũng là nhân vật từng tung hoành trên giang hồ, ngươi không cần mặt mũi nữa sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành quả nhiên sờ sờ mặt mình: “Chep, người trong ma đạo, cần mặt mũi làm gì!”.

Giang Thanh Lưu không nói lời nào, con ngươi hắn tựa như sắc xanh của hàng liễu sau mưa, trong vắt sáng rõ. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn hắn hồi lâu, từ từ siết chặt tay.

“Hãy.” Nàng than khẽ, dù Giang Thanh Lưu chẳng thể làm ăn được gì, nhưng hiệu quả của thuốc không thể làm dao động cảm xúc của hắn: “Ngươi thờ dài gì chứ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi xuống bên cạnh hắn, giọng nói ấy vậy mà lại mang theo đôi phần sầu muộn: “Chỉ là nhớ tới những năm tháng ở trong địa lao, nghĩ đến vô số lần bị những kẻ như vậy tra tấn xấu xí, nên có chút cảm thán thôi.”

Giang Thanh Lưu cố gắng khống chế được tính, nhưng lẽ nào Trường sinh hoàn lại dễ bị không chế đến thế? Hắn hy vọng nói nhiều, giao lưu nhiều có thể thoát khỏi cảm giác hư không rồi núi lấp biển này: “Năm đó nếu không phải ngươi tàn sát cả giang hồ, hai tay nhuộm đầy máu tươi, thì sao lại có kết cục bị giam cầm tra tấn suốt ba mươi năm trong địa lao chứ.”

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi bên cạnh hắn, nhưng bóng dáng lại tấp thoảng đôi phần cô độc: “Làm sao ngươi biết chuyện xưa năm đó thế nào. Hai tay lão phu nhuộm đầy máu tươi, nhưng những kẻ đó có ai là thật sự là vì chính nghĩa? Thấy người khác có nên nảy lòng ghen ghét đố kỵ, đó mới đích thực là tội ác không thể tha thứ.”

Giọng nói của Giang Thanh Lưu vẫn rất bình tĩnh: “Đã ba mươi năm trôi qua, người chết không thể đối chứng, ngươi đương nhiên nói gì mà chẳng được.”

Giang Thanh Lưu lắc đầu: “Nếu muốn có chứng cứ thì rất dễ, nếu Giang Ân Thiên thực sự là vì chính nghĩa, vì muốn báo thù cho Giang Thiếu Tang, thì hà tất phải giam cầm tra tấn lão phu? Hắn ta có vô số cơ hội có thể xuống tay giết chết lão phu.”

Tâm trạng của Giang Thanh Lưu vốn dĩ đã không yên rồi, nên những lời này rất dễ dàng khơi lên lòng nghi ngờ của hắn. Thật ra hắn vẫn luôn hoài nghi tất cả những điều đó, lão tặc này bị giam cầm trong Giang gia hơn ba mươi năm, nếu không phải vì Ngũ Diệu Tâm Kinh, thì hà cớ gì lại giam nàng ta suốt ba mươi năm?

Giọng nói của Bạc Dã Cảnh Hành cũng dần dần bình tĩnh lại: “Bức màn đen của Giang gia, ngươi phải biết rằng lão phu cũng có thể nói cho ngươi biết. Lúc quyết chiến trên núi Nhạn Đãng, môn nhân đệ tử của Giang gia chết trong tay lão phu không nhiều lắm, nhưng tại sau sau trận chiến ấy lại có hơn ba trăm người thương vong?” Giang Thanh Lưu đột nhiên không muốn nghe tiếp nữa, nhưng nàng vẫn cứ tiếp tục nói, “Vì Giang Thiếu Tang muốn tối đa hóa cái giá Giang gia phải trả trong mắt người trong võ lâm, nên đã lệnh cho đám đệ tử tự mình tàn sát lẫn nhau, lấy việc bắt được lão phu làm công đầu cho trận chiến.”

Giang Thanh Lưu muốn phản bác, muốn nàng phải ngậm miệng lại, nhưng hắn chỉ có thể thản nhiên nói: “Ngươi nói dối.”

Bạc Dã Cảnh Hành xoay đầu lại nhìn hắn, trong ánh mắt là luồng ánh sáng quỷ mị: “Ta không hề nói dối, ngươi biết rõ điều đó! Dù võ công của lão phu có cao cường đến thế nào đi chăng nữa, suy cho cùng cũng chỉ là một người có hai tay, đệ tử của tám đại môn phái có bao nhiêu người mà lão phu có thể giết chết được toàn bộ chứ? Giang Thiếu Tang vì muốn xuyên tạc bóp méo việc này, đã lệnh cho đệ tử tấn công sát hại đệ tử của tám đại môn phái, nên mới gây ra trận chiến có một không hai như thế!”.

Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên hỗn loạn, về mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy bi thương: “Lão phu bị giam cầm dưới địa lao suốt ba mươi năm, vốn dĩ không nên tham sống sợ chết. Nhưng Hàn Âm cốc sư môn của ta bị diệt vong, hơn ba trăm người bị giết! Ta và gia gia ngươi không giống nhau, ông ta có vô số người trong gia tộc, vì thế có thể hy sinh một phần trong số đó. Nhưng ta thì không có ai cả.” Nàng chậm chậm dựa gần vào người Giang Thanh Lưu, “Nổi thống khổ mà hiện giờ ngươi phải chịu, ba mươi năm trước không có giờ phút nào ta không phải chịu. Không sai, ta luôn muốn điều tra tìm ra hung thủ thực sự để báo thù rửa hận, để sư phụ, sư đệ, sư thúc, sư bá của ta có thể nhắm mắt yên nghỉ. Nhưng Giang Thanh Lưu, hiện giờ với cái thân thể đã đến mức này của ta, mới chỉ đi có vài bước mà đã thở hổn hển, thì ta nào dám nói đến chuyện ân oán thù hận?”.

Cảm xúc của Giang Thanh Lưu chỉ còn lại một mảng hỗn loạn, hắn giờ đã mất đi nội lực, lại không cách nào kiềm chế được bản thân. Nên hắn có thể cảm nhận được sự bất lực và bi ai của Bạc Dã Cảnh Hành.

Bạc Dã Cảnh Hành dựa vào bên người hắn: “Vì thế ta muốn có một đứa con, để đến lúc ở đâu đó không thể làm được việc gì nữa, hãy để ta lưu lại một hạt giống cuối cùng cho sư môn mình. Ngươi và ta cách biệt thân phận tuổi tác, nhưng đây lại là..... thỉnh cầu của lão phu với ngươi. Dựa vào thể chất của lão phu, sau khi đứa trẻ sinh ra, chưa chắc lão phu đã có thể được tận mắt nhìn thấy nó, nhưng ta sẽ giao Ngũ Diệu Tâm Kinh cho ngươi cất giữ. Đợi sau này trưởng thành, sẽ truyền lại tâm kinh cho nó, cũng tránh cho Hàn Âm cốc của ta bị tuyệt hậu.”

Nếu đổi lại là lúc bình thường, Giang Thanh Lưu tuyệt đối sẽ không bao giờ tin lời nàng. Nhưng đêm nay, lý trí còn sót lại của hắn đã không còn bao nhiêu nữa. Giọng nói hắn khàn s哑: “Ngươi chắc chắn sẽ giao đứa trẻ này cho Giang gia bồi dưỡng chứ?”.

Thần sắc Bạc Dã Cảnh Hành âm thầm hắn đi: “Kẻ thù của ta trải rộng khắp giang hồ, với tình hình hiện giờ, có thể sinh được nó ra đã là vạn lần may mắn rồi, sao còn dám mong ước xa vời sớm tối bầu bạn bên nhau nữa?”.

Giang Thanh Lưu không nói tiếp nữa, Bạc Dã Cảnh Hành từ từ dựa gần hơn vào người hắn: “Lão phu thay mặt cho hơn ba trăm đồng môn của Hàn Âm cốc, cảm tạ ân đức của Giang minh chủ.”

Cánh môi hồng dần dần dính sát lại, Giang Thanh Lưu nhắm chặt mắt, trong lòng rối loạn nhưng vẫn cùng nàng làm loại chuyện hoang đường đó.

Trong một đêm tối, tại một nơi có tên là nhà trọ Ngũ Hồ, cuộc đời của rất nhiều người cũng từ đây mà thay đổi. Ví dụ như một thương nhân Tây Vực ở phòng hạng sang đang chuẩn bị buôn bán ngà voi sẽ cưới một quả phụ gánh phân. Hay như ông chủ quầy và bà chủ tiệm may mà ông ta đã yêu thầm nhiều năm cuối cùng đã phá bỏ lớp giấy cửa sổ ngăn cách để đến với nhau. Hay như con khi tung hứng tạp kỹ với ông ấy..... chẹp, hình như có gì kỳ quái đang xông tới. Hay như cuối cùng Tề Đại bị Thôi Tuyết đánh cho một trận sưng vù mặt mũi.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, khách trong toàn bộ quán trọ đều vội vã thay toán tiền phòng, mang theo nữ quyền bên cạnh xinh như hoa hoặc xinh không như hoa vội vàng rời đi. Giang Thanh Lưu cũng nằm trong số này, mọi người cúi đầu đi nhanh, không ai chú ý đến vị mình chủ võ lâm ấy.

Giang Thanh Lưu cũng không chú ý đến người bên cạnh, bao gồm Đại Tề mặt mũi sưng vù cùng với Thôi Tuyết thần sắc cũng không được ổn cho lắm.

Mọi người mặt mũi sầm sì chỉ quan tâm đến chuyện lên đường, thậm chí ngay cả quán trọ cũng không muốn ở, phi ngựa không ngừng nghỉ tới trại Phi Ưng.

Thời tiết nóng bức, nên thi thể của Hạ Phi Hồ được ướp lạnh, vẫn đặt trong linh đường. Huynh đệ của Hạ gia đều ra nghênh đón bọn hắn, vừa liếc nhìn sắc mặt của vị mình chủ, thật đúng là, khó coi hơn hẳn sắc mặt vị cha già vừa mới chết của bọn họ.

Giang Thanh Lưu cũng không muốn nói nhiều với bọn họ, mà đi thẳng vào phòng. Bạc Dã Cảnh Hành sờ sờ mũi, dọc đường đi, Giang Thanh Lưu không nói với nàng dù chỉ là nửa chữ. Nàng cũng đi theo sau hắn, mấy anh em Hạ gia không biết nàng là ai, nhưng thấy đi cùng với Giang Thanh Lưu, nên không có ai dám hỏi nhiều.

Giang Thanh Lưu đến linh đường trước, thấp nén hương cho Hạ Phi Hồ. Sau đó đi tới căn phòng Hạ Phi Hồ gặp nạn, căn phòng đó hiển nhiên là phòng ngủ, nhiều ngày đã trôi qua những vẫn nguyên hiện trường ban đầu.

Con trai cả của Hạ Phi Hồ, Hạ Lôi đứng ở bên cạnh nói: “Mình chủ ngài xem đi, hồi đầu di thể của gia phụ nằm ở đây này.”

Giang Thanh Lưu cẩn thận tra xét hiện trường, bao gồm cả những thứ nước trà còn sót lại trên bàn, mấy sợi tóc vương trên giường. Hiện trường không có vết tích của việc đánh nhau, chén trà sau khi kiểm tra tỉ mỉ, cũng không thấy có độc.

Hạ Lôi và Hạ Báo con nuôi của Hạ Phi Hồ dẫn hắn ra sau linh đường, nơi đặt thi thể Hạ Phi Hồ. Hạ Phi Hồ lẳng lẽ nằm trên chiếc giường băng, quần áo trên người đã được thay sang áo liệm, chỉ có cái đầu là vẫn chưa thể tìm được về. Nền hiện giờ trên phần cổ của cái xác là một cái đầu giả.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn thuộc kiểu trạng thái đứng cũng có thể ngủ được, người của Hạ gia cũng rất tinh ý, liền sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho nàng trước. Thế nhưng đúng là được hôm mặt trời mọc đáng tây nàng lại không đi ngủ ngay, mà lại thò đầu ra liếc nhìn di thể đang ở trên chiếc giường băng. Mấy ngày gần đây Giang Thanh Lưu không nói câu nào với nàng, nhưng giờ lại sợ nàng nói ra những câu kiểu như – Đầu người này không còn, nên cái cổ trông càng nổi bật chẳng hạn, nên vội vàng trừng mắt lờm nàng.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng rất thức thời, lập tức ngậm miệng lại – Những lời nàng định nói vừa nãy quả nhiên không phải những lời hay ho gì.

Việc cấp bách ngay lúc này, đương nhiên là cần phải tìm lại cái đầu. Không có đầu, mà trại Phi Ưng lại không nỡ để Hạ Phi Hồ chết không được toàn thây. Giang Thanh Lưu bàn bạc rất lâu với Hạ Lôi và Hạ Báo, để điều tra vụ án giết người, thì nguyên nhân đầu tiên đương nhiên là vì có thù oán cá nhân, thứ hai là vì tình cảm, thứ ba là lúc gần kề bỗng nảy sinh sát ý.

Bang phái của Hạ Phi Hồ ở trên giang hồ, nên kẻ thù gần như đều đến từ giang hồ. Nếu nói vì tình mà giết người, thì hồng nhan tri kỷ của ông ta cũng không ít. Tên kẻ thù của trại Phi Ưng nếu có viết ra thì cũng phải kín hết bốn trang giấy.

Những manh mối càng nhìn thấy một cách rõ ràng, thì những manh mối thực sự lại càng khó tìm.

Sau bữa cơm chiều, Giang Thanh Lưu và Đại Tề đã có trong tay bản danh sách ghi kín hết bốn trang giấy tên kẻ thù của trại Phi Ưng. Hắn thở dài ngao ngán, sắp xếp lại các manh mối: “Hiện giờ có hai manh mối quan trọng nhất, một là phu nhân của Hạ Phi Hồ là Lâm Tiểu Thi, thứ hai là cái đầu người bị mất. Hung thủ tiềm tàng, có khả năng là những người có tên trong bốn tờ giấy này, nhưng năm huynh đệ của Hạ gia cũng đều có khả năng. Tề Đại người nghĩ sao?”

Sống lưng Tề Đại thẳng tắp: “Thuộc hạ nghe theo lời dặn dò của trang chủ.”

Giang Thanh Lưu lờm hắn một cái, tiện thể liếc mắt nhìn Bạc Dã Cảnh Hành ở bên cạnh. Bạc Dã Cảnh Hành đang uống Yên Chi lộ, căn bản không hề nhìn về phía này. Tề Đại chậm chạp chẳng hiểu gì, cuối cùng vẫn là Thôi Tuyết thông minh nhanh trí, vội vàng sán đến cười hi hi hỏi: “Cánh cô nương có thấy sao?”

Bạc Dã Cảnh Hành liếm sạch sẽ cái bát, thiếu chút nữa là liếm luôn cả mấy cái móng tay trắng trắng mềm mềm của mình: “Bình thường lão phu có quan sát gì đâu.”

Thôi Tuyết phì một tiếng, thầm nghĩ lần này xem ra trang chủ đã cưới được một người không phải dạng vừa đâu. Bạc Dã Cảnh Hành ra hiệu cho hắn đi rửa bát, rồi vừa giả vờ nói với Thôi Tuyết: “Hung thủ giết người, tại sao lại cắt đầu? Thứ nhất, có thù, nên rửa hận. Thứ hai, cố ý xáo trộn, để tăng thêm khó khăn cho việc phá án. Thứ ba, đầu của Hạ Phi Hồ có chỗ khác cần đến. Tại sao Lâm Tiểu Thi lại bị bắt cóc, ba đệ tử của Hạ Phi Hồ, và hai người con trai rốt cuộc có hiềm khích nghi ngờ gì không..... Chẹp chẹp, thật ra muốn trừng trị hung thủ thật sự, lão phu có một cách trăm trận trăm thắng.”

“Cách gì?” Về mặt Thôi Tuyết đầy hiếu kỳ, Tề Đại cũng liếc mắt nhìn ra phía này, Giang Thanh Lưu vẫn không có chút phản ứng nào. Bạc Dã Cảnh Hành chỉ nhẹ nhàng gõ gõ lên tờ danh sách, cũng không nói gì.

Qua một hồi lâu, cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng quay người qua, lúc ấy nàng mới bảo: “Chúng ta có thể dùng chiến thuật diệt từng người một, đầu tiên tìm những thành phần không bị nghi ngờ, giết chết! Sau đó đánh dấu toàn bộ những người bị ngờ còn lại, diệt sạch! Hung thủ nhất định không còn nơi nào để trốn!”.

.....

Đối với chiến thuật diệt từng người một bách chiến bách thắng ấy, cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng thân thiết nói với nàng, người hấn đã chiến tranh lạnh suốt mấy ngày một câu.

“Cút!”.

Chương 24

Đối mặt với vụ án giết người manh mối phức tạp, nên cả ngày Giang Thanh Lưu bận rộn khám nghiệm tử thi, xem xét hiện trường, thỉnh thoảng còn phải đặt đủ loại câu hỏi với người của Hạ gia. Còn Bạc Dã Cảnh Hành lại nhàn rỗi đến rở cả người, rõ ràng là từ sau chuyện lần trước Giang Thanh Lưu cực kỳ đề phòng nàng. Buổi tối chưa bao giờ ở chung một phòng với nàng. Hấn ở ngay cạnh phòng của Tề Đại, bình thường có động tĩnh gì, thì Tề Đại cũng có thể tới kịp lúc. Và để tránh xa ác ma, hấn nhờ người của Hạ gia sắp xếp cho Bạc Dã Cảnh Hành ở trong tiểu viện khác – Nội lực của lão tặc này đã khôi phục hoàn toàn rồi, ai muốn giết nàng ta thì cứ việc thoải mái đi.

Mỗi ngày Bạc Dã Cảnh Hành là lướt hết bên đông lại tới bên tây, sau đó đợi tới giờ cơm. Có thể coi là người nhàn rỗi nhất trong trại Phi Ưng. Đường nhiên, biện pháp thì vẫn cứ phải nghĩ. Nếu không một khi Giang Thanh Lưu khôi phục lại nội lực, thì bất cứ lúc nào hấn cũng sẽ nổi sát ý. Đến lúc đó bản thân không còn chút giá trị nào để lợi dụng, sẽ lâm vào thế bị động.

Bạc Dã Cảnh Hành gặm một quả lê, đi qua linh đường. Lúc này năm sư huynh đệ của Hạ gia đã không còn thời gian đâu để canh giữ linh cửu nữa. Bình thường đều là do tỷ nữ trông nom, vì đây là một vụ án giết người, lại thêm việc cái xác không có đầu, nên đám tỷ nữ bình thường cũng rất ít khi lại gần. Đầu tranh thủ lúc ban ngày rủ nhau cùng đến thấp hương xong là đi ngay.

Nên lúc này trong linh đường lạnh lẽo hoang vắng, chỉ có một xác không đầu nằm trên giường băng, vô cùng thê lương. Hương đã sắp cháy hết, Bạc Dã Cảnh Hành ghé gần vào chiếc bàn dài, quan sát cái xác từ trên cao. Đột nhiên ánh mắt nàng thoáng rét lạnh, tay phải tách chỗ tiếp xúc giữa cái đầu giả với phần cổ trên thi thể ra. Lật phần thịt rách chỗ tiếp xúc lên xem thử, thì thấy giống như bị một thứ gì đó xoắn siết nên đứt cổ.

Ánh mắt nàng bất định lúc sáng lúc tối, một lúc sau có tỷ nữ đi đến, nàng liền xoay người bước ra khỏi linh đường.

Không còn thời gian nữa, nhất định phải nhanh chóng hồi phục lại cơ thể!

Cứ hể nghĩ đến chuyện của Bạc Dã Cảnh Hành, là Giang Thanh Lưu lại thấy sung hết cả đầu, đã vậy vẫn phải giữ vững tinh thần để tra án. Hấn phải mấy người đi hỏi thăm những người dân ở vùng lân cận, hỏi thăm tung tích của Lâm Tiểu Thi. Hơn thế nếu là do người ngoài gây ra, thì thế nào cũng sẽ nắm được tung tích ra vào của những kẻ đáng nghi.

Đến giờ cơm trưa tâm trạng hấn vẫn rất bất an, đoán chừng Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn đang ngủ, nên không ra ngoài. Ứng phó qua loa với đám người Hạ Lôi, Hạ Báo xong xuôi, Giang Thanh Lưu sai Thôi Tuyết hòa Yên Chi Lộ vào một bát rượu lâu năm mang đến phòng của Bạc Dã Cảnh Hành. Đợi đến khi ăn cơm trưa xong, lúc đi đến phòng của Bạc Dã Cảnh Hành, thì thấy nàng đang cười cợt chột nhả lồi lồi kéo kéo Thôi Tuyết: “Thiếu hiệp, lão phu vừa nhìn là đã biết ngươi là bậc kỳ tài hiếm có cốt cách phi phàm, thông minh trác tuyệt. Có hứng thú cùng sinh con với lão phu không?”.

.....

Gân xanh trên trán Giang Thanh Lưu dựng ngược, Thôi Tuyết nhìn thấy hấn, giống như nhìn thấy cứu tinh, vội lấy có dĩa rót trà, ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Giang Thanh Lưu vừa đập bàn tức giận, thì Bạc Dã Cảnh Hành lập tức trung ra bộ mặt tiền bối cao nhân nghiêm túc: “Giang minh chủ, vội vàng đến đây thế này, không biết có chuyện gì quan trọng không?”.

Giang Thanh Lưu chỉ thẳng tay vào mặt nàng hồi lâu, cuối cùng phát tay áo, ngồi phịch xuống bên cạnh bàn – Lão tặc này quen thói vô si rồi, hà tất phải nổi cáu với nàng ta. Hấn hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng lại đập mạnh xuống bàn một cái, cáu đến nổi bật dậy: “Thôi Tuyết mới chỉ là thằng bé có tí tuổi đầu, rốt cuộc ngươi có chút nhân tính nào không vậy?!”.

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy tang thương xoa xoa đầu hấn: “Trước mặt lão phu, có ai trong các ngươi mà không phải là thằng bé tí tuổi đầu đầu. Dù có chọn ai đi nữa thì có gì khác nhau?”.

.....

Giang Thanh Lưu lại hít thở sâu, quyết định nói chuyện nghiêm túc với nàng: “Bạc Dã Cảnh Hành, ngươi nói thật cho ta hay, rốt cuộc ngươi đang âm mưu làm những chuyện xấu xa gì?”.

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy chính trực: “Lão phu bị giam trong địa lao của Giang gia suốt ba mươi năm, đã nhìn thấu cái chốn hồng trần rách nát này, nhìn thấu nỗi khổ ghét nhau mà vẫn phải gặp nhau, nhìn thấu nỗi khổ yêu thương nhau mà phải xa lìa, nhưng đó chẳng qua chỉ là chương ngại của hồng

trần mà thôi. Lão phu đã buông bỏ tất cả rồi.”

Lúc nàng nói những lời này, quả thực đáng vẻ còn cao quý trang nghiêm hơn cả cao tăng đức cao vọng trọng của Thiếu Lâm tự, Giang Thanh Lưu nửa tin nửa ngờ: “Tại sao ngươi cứ cố chấp sinh con đến vậy hả?”

Bạc Dã Cảnh Hành thờ dài, khuôn mặt đứng đưng bàng quan với mọi việc: “Tuy Hàn Âm cốc đã không còn, nhưng võ học của sư môn không thể thất truyền trong tay lão phu được. Đương nhiên lão phu hy vọng sẽ có người kế thừa, truyền lại sở học từ đời này sang đời khác rồi.”

Giang Thanh Lưu neho neho mắt: “Thật không?”

Bạc Dã Cảnh Hành đứng dậy, khuôn mặt nghiêm túc cung tay nói: “Lão phu sợ rằng thời gian của mình không còn nhiều, tâm nguyện lúc còn sống này, xin Giang minh chủ thành toàn.”

Giang Thanh Lưu ghé sát lại nhìn nàng đăm đăm, thấy vẻ mặt thần nhiên mây thừa gió nhẹ của nàng, nên có chút tin tưởng. Suy cho cùng lão tặc này đã lớn tuổi như vậy rồi, kẻ thù có lẽ đều đã chết gần hết. Hơn thế toàn bộ Hàn Âm cốc đã bị tiêu diệt, giờ bộ dạng nàng ta thân cô thế cô thế này, có thể gây được sóng, tạo được gió gì cho giang hồ?!

Nghĩ vậy, thần sắc của hắn tuy vẫn rất nghiêm túc, nhưng giọng nói đã hòa hoãn đi nhiều: “Nếu ngươi đã ở bên cạnh Giang mỗ, thì cần phải chú ý thanh danh, không được giở tác phong tà ma ngoại đạo ra nữa.”

Bạc Dã Cảnh Hành thờ phào: “Lão phu đã quá vội vàng rồi.”

Giang Thanh Lưu cũng không nói nhiều nữa, lên giường, tranh thủ thời gian nghỉ trưa cùng nàng luyện công. Vì đứa trẻ, Bạc Dã Cảnh Hành phải tỏ vẻ quan tâm: “Vụ án của Hạ Phi Hồ điều tra thế nào rồi?”

Giang Thanh Lưu thoáng cau mày: “Giết người lấy đầu, không giống loại chuyện huynh đệ Hạ gia sẽ làm. Một mặt, ta đã cho dò hỏi chúng bang của trại Phi Ưng rồi, huynh đệ họ Hạ tuy không hòa thuận lắm, nhưng bình thường phần nhiều cũng rất nể sợ Hạ Phi Hồ. Mặt khác, nếu bọn họ giết người lấy đầu, nhất định là vì muốn che mắt người sẽ điều tra phá án sau này, bài bố manh mối, để đánh lạc hướng sự chú ý. Nhưng theo ta quan sát thì, huynh đệ họ Hạ, không giống hạng người hung ác cùng cực như thế.”

Bạc Dã Cảnh Hành lại thẳng thắn hơn hẳn nhiều: “Những kẻ nhát gan, nếu đã không có gan, thì cũng sẽ không có não.”

Giang Thanh Lưu lườm nàng: “Hàm súc vào!”

Bạc Dã Cảnh Hành vâng lời, liền sửa lại: “Tuy rằng bọn họ hành tẩu giang hồ, nhưng cũng là những người tâm tư đơn thuần, làm việc cẩn thận chắc chắn, tuyệt đối không đến mức đó.”

“.....” Giang Thanh Lưu quyết định bỏ qua những lời của nàng, chỉ coi đó như là những lời vuốt đuôi suy nghĩ của bản thân, lại nói tiếp: “Ngược lại Lâm Tiểu Thi lại là người cực kỳ khả nghi. Lâm Tiểu Thi là vợ sau của Hạ Phi Hồ, hai người họ thành thân được mười hai năm rồi, bang chúng đều nhất loạt khen ngợi bà ta và Hạ Phi Hồ tương kính như tân, vô cùng yêu thương nhau. Mấy huynh đệ họ Hạ cũng đều đồng loạt bày tỏ rằng bà ta là người dịu dàng hiền hậu, tất cả trên dưới trại Phi Ưng, đều không kể ra được chút thị phi nào của bà ta. Kiểu người như vậy, quả thực không giống sinh vật sống.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu khen ngợi: “Thằng bé ngươi, cũng không phải là kẻ bắt tài đâu. Con người không ai là hoàn hảo cả, nếu con người thật sự hoàn mỹ đến mức độ như vậy, thì chắc chắn có khả năng là đang nguy trang cho một mưu đồ khác.”

Giang Thanh Lưu không tài nào nghe lọt tai nổi những lời khen ngợi như vậy của nàng, chân run lên, đập nàng rơi rụng từ trên giường xuống dưới giường: “Gọi ta là Giang Thanh Lưu!”

Bạc Dã Cảnh Hành chep chep hai tiếng, bò dậy từ dưới chân giường: “Thằng bé nhà ngươi, nếu trong người lão phu mang thai, có sao đi nữa thì ngươi cũng phải gọi là đứa bé trong bụng ta là thúc thúc. Ngươi không thể kính trọng hai vị trưởng bối của ngươi một chút được sao?!”

Chọc Giang Thanh Lưu nổi điên, thiếu chút nữa là sinh non.

Quá trình điều tra của Giang Thanh Lưu thật sự gặp phải một vấn đề cực khó, khiến hắn có phần chần chừ: “Nói ra cũng thật kỳ quái, toàn bộ thôn làng không lớn cũng không nhỏ cũng có gần một trăm hộ dân, trại Phi Ưng xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng lại không thấy có chỗ nào khác thường đáng nghi cả.”

Bạc Dã Cảnh Hành không chút quan tâm: “Nếu như Lâm Tiểu Thi đã ẩn nấp trong trại Phi Ưng suốt hơn mười năm qua, thì việc không có sơ hở cũng là rất bình thường.”

Giang Thanh Lưu rối rắm: “Dù sao cũng phải có chỗ để bắt tay vào tìm chứ.”

Lúc chạng vạng tối, tiết trời mới dần trở lên mát mẻ hơn, Bạc Dã Cảnh Hành thật sự ra ngoài đi dạo một vòng. Trại Phi Ưng gần núi, nên thôn dân sống chủ yếu dựa vào việc săn bắt thú rừng, cũng có nhiều người sống bằng nghề muối thịt bán và thuộc da. Nếu muốn mua một chiếc áo da hàng thật giá thật, hay những thứ như đặc sản núi rừng hoang dã, rượu thuốc hồ cốt, thì tới đây là một lựa chọn vô cùng đúng đắn. Thỉnh thoảng cũng có những hộ gia đình giàu có sai người đến đây mua một vài loại như chim ưng hay chó săn.

Bạc Dã Cảnh Hành đi dạo xung quanh, hiện giờ thân thể nàng mềm mại như không xương, ở giữa một những thôn dân chuyên đi săn bắn này, quả thực

rất dễ gây sự chú ý. Nhưng nàng lại gần như không cảm nhận được điều đó, cứ quanh quẩn khắp trong thôn một vòng. Vì sống bằng việc săn bắt thú rừng, nên gần như nhà nhà đều nuôi chim ưng, chó săn. Những con thú này tính tình hung hăng, nhìn thấy người lạ là kêu sủa cả nửa ngày.

Xem ra, toàn bộ thôn làng này quả thực không có điểm nào đáng ngờ.

Bạc Dã Cảnh Hành một không thể đi nổi nữa, bèn nghỉ chân uống một bát canh đậu xanh, sau đó ra về như ta đây là thiếu gia ngang ngược kiêu ngạo quát lớn: “Tiểu nhị, ta muốn bái sư, học tuyệt thế võ công. Chỗ của các người thâm sơn cùng cốc, nhất định là có cao nhân mai danh ẩn tích, mau mau chỉ cho ta một con đường sáng sủa coi!”.

Chủ quán là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, nghe vậy phì cười, lại thấy nàng tiện tay đưa ra một viên trân châu – Mới vừa nãy nhân tiện khều ra từ trên thanh kiếm Giang Thanh Lưu mang bên người. Có thể được dính trên thanh kiếm của hắn, thì chắc chắn giá trị không tầm thường chút nào. Quả nhiên ông chủ quán vừa nhìn thấy, hai mắt liền tròn tròn, lập tức vui vẻ ra mặt cung kính nói: “Tiểu thư nói đùa rồi, thôn này chuyên săn bắn thú rừng, lấy đầu ra cao nhân. Nếu tiểu thư muốn bái sư học võ. Thì phải đến tìm những danh môn chính phái như Trầm Bích sơn trang, hay Thất Túc kiếm phái mới đúng chứ.”

Bạc Dã Cảnh Hành nửa tin nửa ngờ: “Trong thôn này không có người nào biết võ công?”.

Ông chủ có được món hời, vừa hay giờ cũng không có khách nào cần phục vụ, bèn đứng luôn ở gần cạnh bàn của nàng nói: “Trong cái thôn này, đời đời kiếp kiếp săn bắt. Về sau, thôn dân thường xuyên vì tranh giành thú săn được mà đánh nhau, cha của Hạ Phi Hồ là Hạ Kính Long liền lập ra trại Phi Ưng ở đây. Bình thường mọi người có vấn đề gì bất bình, đều tới tìm ông ấy. Hạ lão trại chủ là người từng luyện võ, nghe nói còn là một cao thủ. Cũng đã có không ít người từng luyện chung với ông ta, nhưng đều chỉ là thứ quyền cước thô thiển xoàng xĩnh. Nên không dám lấy ra lên mặt với người khác.”

Bạc Dã Cảnh Hành gõ bát, vẻ mặt không tin: “Ông đừng có cho rằng cao nhân ngoại thế, không chịu dễ dàng thu nhận đồ đệ, nên cố ý lừa ta!”.

Ông lão bật cười ha hả: “Đám con ông cháu cha các cô ấy à, người nào người nấy đều muốn học võ công cái thế độc nhất vô nhị. Nhưng ở trong thôn này ngoại trừ trại Phi Ưng ra, thì đều là những hộ gia đình sống bằng nghề săn bắt nơi rừng rú hoang vu, thật sự không có ai biết võ công.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu: “Nhưng vừa nhìn đã biết đây là nơi núi xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt rồi, không thể không có cao nhân tới đây ẩn cư được. Hơn chục người, mà không có cao nhân nào từng tới đây ư?”.

Ông lão nói bằng giọng thân tình khuyên bảo với bạc hậu bối: “Nơi này làm gì có gì mà địa linh nhân kiệt, những cô gái ở sâu bên trong khe núi đều thích lấy chồng bên ngoài. Từ nhỏ lão phu đã lớn lên ở đây, hàng xóm láng giềng đều biết rõ gốc gác cả, nếu không phải ở gần núi, thì cơm cũng chẳng đủ ăn, lấy đâu ra cao nhân.”

Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thoáng qua có vẻ nhụt chí, nhưng vẫn không nản lòng: “Một người như ông mà có thể hiểu được hoàn cảnh của tất cả mọi người sao? Mười mấy năm qua chưa từng có cao nhân nào tới thật ư?”.

Ông lão cũng có chút hảo cảm với nàng, tuy là tiểu thư con nhà giàu có, bên ngoài tuy có toát lên vẻ kiêu ngạo, nhưng cũng không giấu được vẻ ngây thơ lương thiện, nên cũng có đôi phần kiên nhẫn. Lại thêm việc bị một cô nhóc khích tướng, ông lão cũng không phục: “Không có. Từ nhỏ đến lớn lão phu đã lớn lên ở trong cái thôn này, mười mấy năm nay, ngoại trừ Lâm phu nhân của Hạ lão trại chủ, và Ngô Đại Đầu từ đầu thôn đông chuyển đến ra, thì người ngoài đều chỉ tới ở hai ba ngày mưa đủ da thú là đi ngay. Làm gì có cao nhân nào tới. .... À, đúng rồi, nghe nói gã đại phu chân đất Diệp Hòa trong thôn cũng chạy nạn đến đây. Đầu là những người lẫn lộn vất vả cả, không phải cao nhân gì hết.”

Bạc Dã Cảnh Hành dường như rất có hứng thú: “Hai người đó đều không biết võ công?! Nói không chừng bọn họ đều là tuyệt thế cao nhân ấy chứ, vì chán ghét chốn giang hồ chém giết, nên mới trốn đến nơi núi sâu rừng rậm này, trở thành một ngư dân Vũ Lăng chăng?”

(Ngư dân Vũ Lăng lấy từ câu chuyện vào khoảng triều Thái Nguyên đời Tấn, có một người ở Vũ Lăng làm nghề đánh cá, một hôm bơi thuyền thấy một đóa hoa đào trôi từ khe núi. Người ngư phủ chèo thuyền dọc theo khe núi, đi mãi rồi đến một thôn xóm dân cư đông đúc, người dân ở đó đời sống an nhàn, thanh bình. Người đánh cá hỏi chuyện mới biết tổ tiên của họ vốn người nước Tần, nhưng do không chịu được chế độ hà khắc của Tần Thủy Hoàng nên bỏ lên sống ở đó, cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Ở lại mấy ngày, rồi người ngư phủ tạm biệt ra về. Sau một thời gian, muốn quay lại tìm chốn đảo nguyên mà không thấy.)

Ông lão phá lên cười: “Hai người bọn họ thì cao thủ nổi gì, một người ngày ngày vào núi săn bắt, người kia chỉ biết kê mấy cái đơn uống vào không chết người nhưng cũng chẳng chữa được cái bệnh nào ra hồn. Cô bé khờ khạo ơi, mau quay về nhà đi. Nếu thực sự muốn bái danh sư, hãy bảo người trong nhà bỏ ra chút tiền mời về một người. Lão đây thấy cô cũng không phải là người thiếu tiền thiếu bạc.”

Bạc Dã Cảnh Hành nhất quyết không tin, cố chấp muốn tới gặp hai vị “cao nhân” ấy. Ông lão bán trà thảo dược cười không nổi, mà tranh cãi với nàng cũng không lại. đành phải chỉ đường cho nàng. Bạc Dã Cảnh Hành đi men theo con đường rải sỏi nhộp nháp bùn, gập ghềnh nhấp nhô tìm đến nhà của Ngô Đại Đầu săn bắt thú rừng trước. Lúc ấy Ngô Đại Đầu đang thuộ da thú. Nhìn thấy nàng đến, nên rất nhiệt tình: “Cô nương muốn mua lông thú à?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đi dạo một vòng quanh sân, trong sân treo rất nhiều thịt thú rừng phơi khô, quả thực không thấy có gì khác thường. Bạc Dã Cảnh Hành chọn mười mấy tấm da thú đắt tiền, lại thấy trong nhà ông ta có linh chi, nhân sâm, nàng liền ôm lấy tất, gói lại rồi đi thẳng. Ngô Đại Đầu vội vàng ngăn nàng lại: “Cô nương, cô vẫn chưa trả tiền mà.”

Bạc Dã Cảnh Hành tròn mắt: “Ông mù à, vừa nãy ta đã trả bạc rồi còn gì, vừa quay người đi ông đã chối rồi?!”.

Ngô Đại Đầu nghe xong, cũng sầm mặt xuống nói: “Cô nương, cô nói như vậy là không đúng rồi. Cô trả bạc lúc nào chứ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên không chịu thôi, hai bên liền nổ ra tranh cãi. Trong thôn quanh năm yên tĩnh, phía đông có nhờ đánh cái rầm thì phía tây cũng có thể nghe thấy. Rất nhanh rất đông người dân đã tụ tập trong sân, Ngô Đại Đầu và Bạc Dã Cảnh Hành ai cũng cho mình là đúng, một người nhất định nói chưa trả tiền, người kia thì khẳng định đã trả rồi.

Không còn cách nào khác, đành phải tìm đến người của trại Phi Ưng để chủ trì phân xử. Lúc Hạ Lôi, Hạ Báo đến nơi, nghe thuộc hạ nói người của Giang Thanh Lưu cùng một thợ săn tranh chấp, nên đương nhiên cũng mời luôn cả Giang Thanh Lưu đến. Suốt dọc đường đi, Giang Thanh Lưu không hề răng nói một câu nào – Dựa vào phẩm hạnh của lão tặc này, nàng mua đồ mà trả tiền mới là lạ. Huống hồ bộ quần áo trên người nàng ta cũng là của hắn, có thể trả nôi tiền không chẳng lẽ hắn còn không biết chắc?

Nhưng huynh đệ của Hạ gia lại không nghĩ thế – Nếu vị này đã là nội quyền của mình chủ vô lâm, thì lý nào lại ăn quyết chút tiền mọn ấy? Ông lão bán trà thảo dược đang dọn hàng, nhìn thấy thế cũng ghé lại xem. Dân trong thôn xôn xao bàn tán. Ông lão ngược lại đứng ngay bên cạnh Bạc Dã Cảnh Hành bênh: “Vừa nãy vị cô nương này ngồi uống trà thảo dược ở quán của lão, còn cho lão một viên trân châu nữa. Thực sự không giống với người quyết tiền đâu.”

Bên ngoài đang bàn luận rất sôi nổi, thì Giang Thanh Lưu và huynh đệ họ Hạ cùng nhau bước vào phòng, Giang Thanh Lưu quả thực xấu hổ không dám mở miệng, nên Hạ Lôi đành phải hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngô Đại Đầu kể lể đầu đuôi sự việc vừa nãy, Hạ Lôi nghe xong liền nghiêm mặt: “Đủ rồi, Giang minh chủ là người thế nào chứ, lẽ nào nội quyền của ngài ấy lại còn nợ ông chút bạc vụn sao. Không cần nói gì thêm nữa.”

Khuôn mặt Ngô Đại Đầu đầy bất mãn, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn không chịu thôi: “Không được, lão phu nói đã trả tiền rồi là trả tiền rồi, sao lại có thể vì chút tiền còn con con mà đuối lý được? Chuyện này nhất định phải đưa ra lời giải thích rõ ràng.”

Giang Thanh Lưu quả thực xấu hổ không còn mặt mũi nhìn ai – Vừa nhìn cái kiểu nói chuyện lý lẽ đầu ra đuôi của nàng là biết ngay nàng thật sự chưa trả tiền. Hắn chạy tới tức giận trừng mắt lên lườm Bạc Dã Cảnh Hành đang tiểu nhân đắc chí, thấp giọng quát hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bạc Dã Cảnh Hành nháy mắt ra hiệu, hắn bỗng nhiên hiểu ra ngay – Nàng nghi ngờ Ngô Đại Đầu chẳng?! Giang Thanh Lưu hơi cau mày, con người Bạc Dã Cảnh Hành tuy không đáng tin, nhưng làm việc cũng khá chắc chắn. Hắn lập tức trầm giọng nói: “Nếu ai cũng cho là mình nói đúng, vậy thì chi bằng hãy để người của trại Phi Ưng tìm thử. Căn phòng rộng chừng này, nếu thật sự đã trả tiền, thì thế nào cũng tìm thấy.”

Hạ Lôi, Hạ Báo nghe xong, đều đồng ý. Ngay lập tức lệnh cho người tìm kiếm. Từ lúc nghe nói Bạc Dã Cảnh Hành là nội quyền của Giang Thanh Lưu xong Ngô Đại Đầu đều cúi gằm mặt, thoát nhìn thì là đáng vẻ thật thà trung thực, không dám trêu chọc động vào nhà quyền quý. Giờ nghe nói sẽ khám nhà, cũng không có phản ứng gì gay gắt.

Đám người của Hạ gia lục soát một lúc, quả nhiên không thu hoạch được gì, một điểm khả nghi cũng không có. Bạc Dã Cảnh Hành cũng chẳng hề lo lắng, còn lớn tiếng hét: “Không thể nào, rõ ràng ta đã trả rồi. Nói không chừng ông ta đã chôn ở chỗ nào đó! Các người tìm hết trên mặt đất rồi, vậy tìm thử dưới mặt đất chưa?”

Ngô Đại Đầu vừa nghe xong, cả người lập tức cứng đờ. Giang Thanh Lưu là người như thế nào chứ, lập tức chú ý đến ngay. Hắn nhanh chóng dặn dò: “Cẩn thận lục soát dưới đất, xem có chỗ nào khả nghi không.”

Liên quan đến sự trong sạch của hắn, nên huynh đệ họ Hạ không dám qua loa, đành hạ lệnh: “Cẩn thận lục soát, một tấc đất cũng không được bỏ qua.”

Kết quả, bạc thì đương nhiên không thể tìm ra, nhưng lại có người chạy tới, hét to: “Mấy vị thiếu gia ơi, Giang minh chủ ơi, phát hiện ra sau nhà có một mật đạo!”

Đám người Hạ Lôi vừa nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, Ngô Đại Đầu nhanh chóng khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc giống như tất cả mọi người: “Sao lại có một mật đạo được?”

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Chương 25

Hạ Phi Hồ chết không rõ ràng, Lâm Tiểu Thi thì mất tích, mọi người trong trại Phi Ưng vốn dĩ đã thần hồn nát thần tính lập tức giám sát kỹ hắn. Giang Thanh Lưu cùng đám người Hạ Lôi vội vàng xem xét địa đạo. Bạc Dã Cảnh Hành cũng nhanh nhẹn vơ vét hết toàn bộ đồng da thú đắt tiền, dược liệu, thịt thú rừng phơi khô vào trong giỏ. Lúc Giang Thanh Lưu quay lại quả thực không biết nên cười hay mỉa, nàng còn dặn dò Tề Đại: “Lát nữa đừng quên mang chiến lợi phẩm của lão phu về nhé!”

Hậu viện của Ngô Đại Đầu, có hình dạng như một cái cối xay đá rất lớn hình tròn, nhưng bên dưới bàn xoay của cái cối lại rỗng ruột. Bình thường cho dù có bước chân vào hậu viện, chắc gì đã nhìn ra được chính xác? Lần này cũng may là huynh đệ của Hạ gia ra lệnh điều tra kỹ lưỡng, mới phát hiện ra

đầu mối. Chỉ thấy địa đạo bên dưới cái cối, tối tăm lạnh lẽo không biết thông tới đâu.

Huynh đệ nhà họ Hạ đã phái người vào trong kiểm tra, còn Bạc Dã Cảnh Hành neho neho mắt, ra khỏi cửa nói với Tề Đại: “Lập tức đi tới chỗ ở của gã đại phu chân đất kia, bí mật theo dõi Diệp Hòa. Nhưng người này có khả năng có võ công cao cường, người đừng để hắn bắt được.”

Tề Đại không nhúc nhích: “Ta không phải là thuộc hạ của cô, cô không có quyền ra lệnh cho ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành bật cười hi hi: “Bé con, rất có cá tính. Lão phu thích, tối nay lão phu tìm người sinh con nhé.”

Tề Đại nhanh chóng phi ra khỏi cửa, chỉ để lại một câu: “Ta không có cá tính! Ta sẽ đi giám sát Diệp Hòa!”.

Tất mọi người đều vây lấy cái địa đạo, huynh đệ của Hạ gia bình thường hay cãi cò mâu thuẫn, nhưng đối với cái chết của Hạ Phi Hồ, thì ai nấy cũng thật lòng muốn điều tra ra chân tướng.

Mật đạo thông tới một ngôi miếu đổ nát ở thành phía tây, ngôi miếu này trông vô cùng hoang tàn, lại lấp ló giữa một đồng cây cỏ rậm rạp, xưa nay vốn dĩ không thấy có bóng người lai vãng tới đây. Ngô Đại Đầu đương nhiên là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta là một thợ săn, thường ngày ăn no rồi việc hay sao mà đi đào cái mật đạo này? Huống hồ nhìn quang cảnh cái động đó đi, nói không chừng đã đào được bao nhiêu năm rồi. Có khi đã có từ lúc ta còn chưa tới cái thôn này cũng nên. Và lại, lần này vốn dĩ là muốn tìm ra số bạc kia, để chứng minh xem ta có nói dối không. Các vị vừa tìm ra được cái động này đã chuẩn bị định tội cho ta là sao? Thường nghe đồn rằng trại Phi Ưng thẳng thắn trượng nghĩa, dám làm dám chịu, bình thường ta cũng vô cùng tín nhiệm. Nhưng hôm nay gặp mới biết, chẳng qua là thấy Giang Thanh Lưu là minh chủ võ lâm, nên nịnh bợ lấy lòng mà thôi.”

Cục diện nhất thời có chút đông cứng, huynh đệ nhà họ Hạ nhìn Giang Thanh Lưu, cũng không tiện nói gì thêm. Giang Thanh Lưu đành nhìn về phía Bạc Dã Cảnh Hành. Nàng bật cười hi hi nói: “Oát con, lại còn giảng giải đạo lý với người lớn nữa cơ đấy. Người cứ chờ ở đây, lão phu sẽ dẫn một tên nhãi khác đến nói đạo lý với người.”

Bên trại Phi Ưng đang gả bay chó sủa, thì Trầm Bích sơn trang cũng xảy ra chuyện rất khủng khiếp.

Mùng sáu tháng Sáu là ngày các cô gái ở đây trở về lại mặt, chuyện này Đan Văn Thiên cũng trở về nhà mẹ đẻ. Nhà mẹ đẻ của nàng là một gia tộc lừng lẫy có tiếng, nhưng nàng lại mất mẹ từ nhỏ, năm nàng mười tuổi cha nàng cưới thêm một bà vợ nữa. Tuy rằng bên ngoài đối xử với nàng cũng không tệ, nhưng suy cho cùng cũng không phải con mình đứt ruột đẻ ra. Đến mức lúc nàng được gả đến Giang gia, của hồi môn gần như là tòi tào. Rất nhiều thứ đều được làm vội vàng qua quýt, cũng còn may vì gia đình nàng gả vào rất có tiếng tăm, Đan lão gia thực sự không muốn đắc tội với Giang gia, nên lúc gần đến ngày cưới mới mua sắm bổ sung thêm vào.

Vốn dĩ lúc ấy Giang Ân Thiên còn định lên tiếng bất bình, nhưng suy cho cùng Giang Thanh Lưu vẫn thương Đan Văn Thiên, không nỡ để nàng phải khó xử, nên đã ém vùi này xuống.

Lần này Đan Văn Thiên trở về nhà, mẹ kế của nàng thay đổi thái độ hẳn, vô cùng nhiệt tình. Đan Văn Thiên tuy không thân thiết với bà ta lắm, nhưng suy cho cùng vẫn là con do bà cả sinh ra, nên cũng không phải chịu sự ngược đãi quá đáng quá. Nên đối với sự đổi đãi thân thiết của mẹ kế, tất nhiên nàng cũng cảm thấy ấm lòng.

Nhưng bữa cơm còn chưa ăn xong, mẹ kế của nàng đã nhắc đến việc biểu đệ của nàng gặp một ca nữ ở tửu lầu liền giờ trò trêu chọc. Vốn dĩ chỉ là trẻ trâu nóng máu mà thôi, nhưng trong lúc tranh chấp, nhờ tay đánh chết người ta, sau này mới biết đối phương là thiếu chủ của Đạo Kiếm sơn trang ở Giang Bắc. Mấy gã giang hồ này không phải loại dễ động vào, Đan gia cũng sợ tai họa giáng xuống đầu. Nên hy vọng phía Đan Văn Thiên ra mặt, giải quyết vụ việc.

Nhà họ Đan xưa nay là thương gia đứng đắn, vốn dĩ chuyện hôn nhân của Đan Văn Thiên quả thực có thể khiến mối quan hệ giữa hai nhà Đan, Giang thêm gắn kết. Nhưng vì chuyện của hồi môn lúc thành thân, mà gia tộc họ Giang cảm thấy không vừa lòng, bao nhiêu năm nay rất ít khi qua lại.

Giờ Đan Văn Thiên lại vừa mới xảy ra tranh cãi với Giang Ân Thiên, Giang Ân Thiên chưa trị nàng tội ngang bướng bất hiếu đã là may lắm rồi, làm sao nàng dám mở miệng nữa.

Lúc quay về trong trang, mặt mày nàng vẫn còn rất ủ rũ, trông ngóng Giang Thanh Lưu sớm ngày trở về, cũng tiện dò hỏi về chuyện này hơn. Đối với Giang Ân Thiên, bất luận là thế nào nàng cũng khó mà lên tiếng nhờ vả được. Nhưng lúc ấy bên phía Giang Thanh Lưu lại đang lâm vào cảnh không có chút đầu mối nào, nàng đợi trái đợi phải, cuối cùng quyết định phái người tới đó đưa tin.

Tuy trại Phi Ưng nằm sâu trong núi, nhưng với tốc độ của khoái mã, thì dăm bữa nửa tháng thế nào cũng tới nơi. Tất nhiên Giang Thanh Lưu đã nhận được thư của Đan Văn Thiên, mấy năm nay hắn phiêu bạt bên ngoài, trước giờ Đan Văn Thiên cực ít khi liên lạc, tránh để hắn bị phân tâm. Vì thế khi đọc thư xong, hắn cũng không để tâm lắm, nhấn lại rằng hiện giờ hắn không tiện đến Đạo Kiếm sơn trang, phải đợi thêm vài ngày nữa đã.

Đan Văn Thiên nghe được lời nhắn, tủi thân ghê gớm: “Chuyện của chàng ấy luôn quan trọng hơn chuyện của ta, nếu đợi thêm vài ngày nữa, chỉ sợ rằng Đan gia không còn ai. Đến lúc đó chàng ấy đi thì có tác dụng gì?” Nói đoạn, tâm trạng lại càng thêm bất bình, “Nhất định là chàng ấy vẫn còn nhớ chuyện năm xưa của hồi môn của ta nghèo nàn, nên mới không chịu giúp đỡ, Đan gia coi thường ta, nhưng tốt xấu gì cũng nuôi dưỡng ta hơn chục năm qua. Giang gia cũng coi thường ta, ta còn hiếu thuận thu vén mọi bề làm gì nữa chứ?!”.

Gã truyền tin nghe vậy không dám hé răng nói nửa lời, Đan Văn Thiên bỏ ra bật khóc. Đúng lúc ấy gã truyền tin lại nói tiếp: “Lúc thuộc hạ quay về, Cảnh cô nương bên cạnh trang chủ bảo thuộc hạ chuyển lời tới phu nhân.” Lúc ấy nước mắt của Đan Văn Thiên mới chịu thu lại: “Tiểu Cảnh nàng ấy nói gì?”.

Gã truyền tin cúi người xuống: “Cảnh cô nương bảo phu nhân giao mảnh giấy này cho “ông già ở trong nhà”. Xin thứ lỗi cho thuộc hạ bắt tài, không biết

người đó là ai.”

Đan Văn Thiên nhận lấy tờ giấy, lúc ấy mới chịu lau khô nước mắt, xua xua tay: “Người lui xuống đi.”

Ngày hôm sau, Đan gia phái người đưa thi thể của thiếu chủ Đào Kiếm sơn trang về, Đào Kiếm sơn trang nào chấp nhận được chuyện thiếu chủ nhà mình nằm mà về như thế, lập tức nô khí bốc lên phừng phừng. Hơn một trăm nhân sĩ vô lâm mặc áo xô đầu quấn khăn trắng, tay cầm bảo kiếm được mài sáng loáng, dáng vẻ đứng kiêu hễ vung đao là có kẻ rơi đầu. Đan lão gia là thương nhân đứng đắn, nào đã thấy qua cảnh tượng này bao giờ, tim gan bị dọa cho thiếu chút nữa là rơi rụng.

Một ông già mặc áo màu xám rề đăm đống ra đi tới trước, ông ta chỉ có một con mắt, con mắt còn lại bịt khăn đen, trên tay cầm một cái tẩu thuốc. Cậu thiếu niên mặc áo xanh trông rất tuấn tú đứng bên cạnh vội vàng bước đến giúp ông ta châm thuốc. Ông ta rít liền hai hơi, rồi nhả ra từng làn, từng làn khói trắng: “Đừng động dao động kiếm vội, để lão phu thấp cho người chết nén hương trước đã.”

Người của Đào Kiếm sơn trang hốc mắt vằn đỏ, chỉ hận không thể xé bọn họ ra làm tám mảnh: “Đội ông quy tiên rồi, bọn ta sẽ thấp hương thay ông!”.

Ông già mặc áo xám thấp hương thật, lại rít thêm vài hơi thuốc nữa, rồi mới quay người lại bảo: “Thiếu chủ nhà các người, chết rồi đúng là chuyện tốt. Mau mau thay một người khác có đức có tài hơn đi, tránh để Đào Kiếm sơn trang lưu lại tiếng xấu cho muôn đời sau.”

Trước thi thể người mất mà nói câu này, đã khiến Đào Kiếm sơn trang dùng dưng nổi giận, trong nháy mắt khi mọi người vừa mới rút đao ra, thì đột nhiên một loạt tiếng leng keng của binh khí rơi xuống đất vang lên. Ông già mặc áo xám tung vạt áo lên, ngồi thụp xuống dưới quan tài, ngay cả Đan lão gia cũng phải cau mày —— Văn Thiên phái một ông già tới để nói chuyện giảng hòa với bọn họ sao. Ông ta chỉ biết người này trông khá có uy, nhưng làm chuyện này trước thi thể nhà người ta, thì chỉ tô đồ thêm dầu vào lửa thôi.

Ông ta rất muốn bước lên để khuyên nhủ, nhưng lại nhìn thấy người của Đào Kiếm sơn trang giống như đứng không vững, ào ào ngã xuống đất. Ông già nhắc cái tẩu thuốc trong tay, còn gõ gõ lên tấm ván quan tài: “Trong đây đúng không, người xưa nói bỏ đao xuống lập tức thành Phật.” Ông ta nhìn đám người ngã lăn dưới đất, tiện chân giẫm luôn lên một người vừa lăn đến chân mình, “Xem ra chư vị vẫn có chút tuệ căn.”

Ông ta mở nắp quan tài ra, để lộ thi thể bên trong đã hơi phân hủy: “Ai tới đây phi nhỏ, mắng một câu giết rất hay, thì ta sẽ đưa thuốc giải cho người đó, các người thấy sao?”.

Người của Đào Kiếm sơn trang tức đến phát điên, Đan lão gia cũng bị dọa cho phát rồ, lập tức hót hơ hót hải chạy đến, liên tục xin tha: “Tiên sinh, xin đừng như vậy mà! Bọn họ là người trong giang hồ đấy, hôm nay ngài còn ở đây, nhưng hôm nào đó nếu ngài không ở đây…… bọn họ sẽ ăn tươi nuốt sống Đan gia mất!”.

Ông già áo xám không còn kiên nhẫn nữa, đáp văng ông ta ra xa: “Lượn ra chỗ khác đi ông già, đúng là dốt nát. Nếu không phải cóc chủ có lệnh, thì sao lão tử đây phải ra mặt vì một kẻ kém tầm như ông! Hôm nay lão tử sẽ giết toàn bộ bọn chúng ngay tại đây, để xem sau này ai còn dám đến báo thù nữa?! Nếu như thật sự có kẻ lọt lưới đến diệt môn Đan gia ông, thì dù có trốn đến chân trời góc bể lão tử cũng nhất định tóm được con cá lọt lưới ấy báo thù cho nhà các ông thế đã được chưa?”.

Đan lão gia không ngờ ông ta lại ngang ngược thế, lập tức luôn miệng kêu khổ. Ông ta vội vàng chạy đến trước mặt trang chủ Đào Kiếm sơn trang Tiểu Văn Thiên, liên tục cúi người: “Tiểu trang chủ, lỡ tay giết người vốn dĩ là bọn ta không đúng, hết bao nhiêu tiền bọn ta đều đồng ý bồi thường. Chỉ xin Tiểu trang chủ đừng tính toán với Đan gia, giờ cao đánh khẽ, giờ cao đánh khẽ.”

Tiểu Văn Thiên không thèm để ý đến ông ta, vì Tiểu Văn Thiên cũng đang lẫn lộn trên đất chứ sao.

……

Vụ đàm phán này, giằng co suốt một ngày một đêm. Đến tận lúc lẫn lộn mải mải một lớp da trên nền đất ở đại sảnh của Đào Kiếm sơn trang, cuối cùng cũng có người không chịu nổi. Có vẻ như đó là một tên gia đình, hần đứng dậy trước tiên, nhổ một bãi nước bọt vào trong quan tài, hét to một tiếng: “Giết rất hay!”.

Ông già áo xám cười cười nheo nheo mắt khen một câu: “Thức thời đấy!” Sau đó cầm một chai giống như chai thuốc hít đưa qua đưa lại trước mũi hần, chỉ thoảng chốc, người này đã khôi phục lại như bình thường. Có người đầu tiên, thì đương nhiên sẽ có người thứ hai, có người thứ hai thì sẽ có người thứ ba.

Rất nhanh, từng người từng người trong Đào Kiếm sơn trang bắt đầu hồi phục, chỉ có vị thiếu chủ nằm trong quan tài là đáng thương thôi. Cổ nhân từng nói, chết đuối trong dòng nước bọt – Nếu giờ hần vẫn còn sống, đoán chừng cũng sẽ chết kiểu này. Tiểu Văn Thiên tức đến độ lửa bốc ngùn ngụt trời xanh, sau đó hôn mê bất tỉnh. Ông già áo xám lấy cán tẩu gõ cho ông ta tỉnh: “Tiểu Văn Thiên, còn muốn báo thù nữa không?”.

Ông ta móc từ trong người ra một cái bình ngọc nhỏ: “Nếu vẫn còn muốn báo thù thì cứ nói thoải mái đi, hôm nay lão tử sẽ hạ độc chết toàn bộ người của Đào Kiếm sơn trang, tránh để sau này lại phải bốn ba.”

Mọi người nghe xong đều rùng mình, đã thường thức qua thủ đoạn của ông ta khi này, giờ không một ai dám nghi ngờ. Tiểu Văn Thiên thờ hồng học như trâu, hồi lâu sau mới ngẩn rạng nói: “Cái chết của con trai ta, cũng là do gieo gió gặt bão, không oán trách được ai.”

Ông già áo xám lúc ấy mới thu lại chiếc bình ngọc: “Sớm nghĩ thông suốt có phải xong rồi không, hại lão tử bận trăm công nghìn việc còn phải giành thời gian chạy tới đây.”

Đan lão gia kinh hãi không dám tin vào tai mình: “Không. . . . không cần tiền bồi thường?!”.

Ông già áo xám cũng vô cùng kinh hãi, cứ như thể chưa từng nghe qua chuyện như thế bao giờ: “Bồi thường tiền cái gì cơ?!”.

Đan lão gia cười đến không khép miệng vào được: “Không cần phải quỳ xuống xin lỗi sao?”.

Ông già áo xám tròn trĩnh mắt: “Rất cần phải quỳ xuống xin lỗi!” Ông ta nhắc chân giẫm lên người trang chủ Đạo Kiếm son trang Tiểu Văn Thiên, “Dạy con không nghiêm là lỗi của kẻ làm cha, nuôi dưỡng ra một thằng con như vậy, hại lão tử rảnh rồi phải chạy tới bói chuyện mà làm, ông có biết thời gian của lão tử đây quý giá đến mức nào không?! Còn không xin lỗi lão tử đi!”.

Sau đó. . . . . Đạo Kiếm son trang phải trịnh trọng xin lỗi Đan gia.

Đan lão gia sắp ngất đến nơi rồi, may mà được mọi người phía sau đỡ lấy, suốt dọc đường về đầu óc thì xây xẩm bước chân thì vô lực, cơ hồ như cười mấy cười gượng mà đi. Ông già áo xám đương nhiên là Khổ Liên Tử, ông ta vừa về đến Trầm Bích sơn trang đã lại tiếp tục vui mình trong đồng được thảo và y thư, Đan Văn Thiên muốn tìm ông ta nói lời cảm ơn cũng không tìm được – Được thảo chất cao như núi, không tài nào lòi ra được.

Đan Văn Thiên đành phải tìm Thủy Quỷ Tiêu nói lời cảm tạ, nhưng Thủy Quỷ Tiêu lại chẳng hề để tâm: “Tạ ơn cốc chủ ấy, nếu không phải người ra lệnh, thì sư phụ còn lâu mới để ý đến những chuyện tầm phào này.”

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hiện giờ chuyện này đến đây coi như kết thúc, không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Bách Lí Thiên Hùng nhúng tay can dự vào. Giang Thanh Lưu cũng chỉ đành tạm thời gác lại, suy cho cùng Trầm Bích sơn trang có thể coi là có vô số kẻ thù, thành thực mà nói, chuyện bị tấn công thế này là quá bình thường.

Buổi tối, Đan Văn Thiên chuẩn bị đi ngủ, thì Giang Thanh Lưu gõ cửa bước vào. Hắn cởi áo khoác, Đan Văn Thiên liền hầu hạ thay y phục, Giang Thanh Lưu nắm chặt lấy tay nàng: “Gần đây vất vả cho nàng rồi.”

Trước đây khi nghe hắn nói những lời này, Đan Văn Thiên nhất định sẽ cảm động vô cùng. Nhưng hôm nay nàng lại chẳng cảm nhận được chút nào: “Văn Thiên không thấy vất vả gì cả.”

Giang Thanh Lưu là người thế nào chứ, khả năng nhìn sắc mặt nghe giọng điệu của hắn là lợi hại nhất, hắn đương nhiên nhận ra sự lãnh đạm của Đan Văn Thiên, bất giác liền thờ dài. Cả hai nằm xuống chiếc giường thêu.

Bình thường thời gian hai người thân mật vốn dĩ không nhiều, giờ ngủ cùng với nhau, Giang Thanh Lưu khó tránh khỏi có chút mong nhớ. Ánh nến vừa tắt, hắn liền ôm lấy nàng. Những lúc thế này Đan Văn Thiên của trước đây tuy ngượng ngùng nhưng lại nồng nhiệt. Ấy vậy mà hôm nay khi hắn hôn nàng, Đan Văn Thiên lại ngửa ra sau, lảng tránh hắn.

“Phu quân. . . .” Nàng hơi do dự, cuối cùng vẫn gãy ra khỏi vòng tay hắn, “Thiếp hơi mệt, đi ngủ thôi.”

Sau đó nàng quay người lại, nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, Giang Thanh Lưu dậy sớm theo thói quen, việc đầu tiên là đến hậu viện luyện kiếm. Tuy rằng nội lực vẫn chưa khôi phục lại được, nhưng hắn vẫn không bỏ thói quen luyện võ. Trong trang còn có việc nên Tô Giải Ý phải đi giải quyết, Cung Tự Tại và Mai Ứng Tuyết cũng phải trở về sư môn, báo cáo tình hình với các bậc trưởng bối, ăn xong bữa sáng là lên đường đi ngay.

Giang Thanh Lưu tiễn bạn tốt đi rồi, quay trở về phòng ngủ. Đan Văn Thiên cũng vừa mới dậy, đang mặc quần áo. Nhìn thấy Giang Thanh Lưu bước vào, nàng liền đi tới đằng sau tấm bình phong, rất nhanh đã quần áo chỉnh tề bước ra. Giang Thanh Lưu coi như chưa từng xảy ra chuyện gì nói: “Lâu rồi không ra ngoài, hôm nay thời tiết rất đẹp, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Hiển nhiên là Đan Văn Thiên rất vui đáp: “Được, thiếp cũng đang muốn bảo Lãnh Âm đi lĩnh một ít tơ lụa.”

Giang Thanh Lưu cảm thấy nhẹ nhõm đi đôi chút, nhưng Đan Văn Thiên lại giống như một chú bướm chạy đến tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn đang ngủ, Đan Văn Thiên cũng mặc kệ, lay nàng dậy: “Đừng ngủ nữa, chúng ta ra ngoài dạo phố đi.”

“Chep!” Bạc Dã Cảnh Hành loáng cái đã lại ngã xuống giường, rõ ràng là không hứng thú. Đan Văn Thiên lại dùng sức kéo nàng ngồi dậy: “Đi đi mà!”.

Bạc Dã Cảnh Hành bị nàng ta ồn ào không thể ngủ tiếp được nữa, đành phải dậy. Lúc Giang Thanh Lưu bước vào nàng đang thay y phục, cũng chẳng thấy kiêng dè gì, Đan Văn Thiên hòa Yên Chi Lộ cho nàng uống xong xuôi, lại sai nha hoàn mang nước vào hầu nàng rửa mặt súc miệng.

Giang Thanh Lưu đứng ở một bên, hoàn toàn có cảm giác mình là một bức tranh trên tường có công dụng làm nền.

Bạc Dã Cảnh Hành ăn uống xong xuôi, toan đi ra cửa. Những việc cần phải chú ý khi dẫn nàng ta ra ngoài vô cùng nhiều, đầu tiên là phải mang đủ nước, tiếp nữa là không được quên mang theo những viên thuốc màu hồng nhạt bổ sung thể lực, bát ăn cơm, bát uống nước đương nhiên cũng phải mang đầy đủ. Giờ đang là tháng Sáu, ánh mặt trời đã gay gắt lắm rồi, nàng ta không chịu được nóng, nên trong xe ngựa còn phải đặt đá lạnh.

Giang Thanh Lưu có cảm giác đầu mình sưng to gấp đôi: “Văn Thiên, đừng dẫn lão tặc này theo, hai chúng ta đi là được rồi.”

Nhưng Đan Văn Thiên lại chẳng thấy phiền phức chút nào: “Tại sao phu quân lại gọi nàng ấy là lão tặc? Xong ngay bây giờ thôi mà.”

Sau một canh giờ, ở thị trấn Thất Túc.

Mặt trời rải xuống những tia nắng tháng Sáu nóng bức, những tiểu thương bên đường phe phẩy quạt, thỉnh thoảng những có những người bán hàng rong gồng gánh đi men theo vệ đường cất tiếng rao hàng. Mùi của thực vật, hoa quả, sơn phấn trong không khí hòa cùng tiếng ve sầu lượn lờ vẩn vút giữa ánh nắng chói chang ngày hè.

Giang Thanh Lưu nắm tay Đan Văn Thiên, cố gắng muốn cải thiện quan hệ phụ thê: “Rất lâu rồi chúng ta không đi dạo phố thế này rồi nhỉ?”

Tâm tình Đan Văn Thiên cũng rất tốt: “Ừ, lần cuối ra ngoài cùng phu quân, là tết Nguyên tiêu năm ngoái.”

Hai người đang cùng cảm khái, thì thỉnh linh từ phía sau mọc ra một cái đầu, khuôn mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy vẻ coi thường nói: “Lần cuối lão phu dạo phố như thế này, là từ hơn ba mươi năm trước cơ!”

.....

Có lão già kia ở đây, quả thật không thích hợp để nói chuyện yêu đương chút nào. Trên đường phố rất náo nhiệt, Giang Thanh Lưu dẫn Đan Văn Thiên bước vào một cửa hàng vàng. Tuy không nói ra miệng, nhưng vẫn sợ lão tặc Bạc Dã Cảnh Hành này bị phơi nắng chết. Suy cho cùng nội lực của hắn vẫn còn ở trên người nàng ta.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không phải người không biết tự giác, lập tức đi theo vào trong. Bên trong cửa hàng có hòn giả sơn được đắp từ những khối thạch anh, bên trên có đài phun nước, xua bớt đi phần nào sự oi bức của mùa hè. Bạc Dã Cảnh Hành chấp tay sau lưng, đi dạo xung quanh với vẻ hiếu kỳ, chương quây vừa liếc nhìn một cái, liền lập tức trung ra bộ mặt nghiêm túc đi theo nàng, dè dặt cẩn thận giới thiệu rất nhiều những món trân phẩm, thậm chí so với Đan Văn Thiên còn nhiệt tình hơn!

Còn Giang Thanh Lưu thì quả thực là đang..... phát điên. Nhưng suy cho cùng hắn cũng là mình chủ, nên vẫn còn tương đối khách khí: “Là vị cô nương này mua đồ.”

Chương quây nghe xong, nhìn lại dáng vẻ của Bạc Dã Cảnh Hành —— Ngại thế, cứ tưởng cô gái này là người trả tiền chứ!

Đan Văn Thiên ưng ý với khá nhiều món đồ trong cửa hàng, cũng không hẳn là vì nàng quá thích những thứ trang sức vàng bạc đó, đang mãi chọn lựa, thì đột nhiên Bạc Dã Cảnh Hành đi tới, trong tay cầm một ống điếu, thân điếu làm bằng ngọc nam vàng, miệng điếu chế tác từ ngọc phi thủy: “Lão phu muốn cái này!”

Chương quây hớn hờ đi tới định chém đẹp, thì nghe thấy Giang Thanh Lưu đang tức đến thiếu điều ngất luôn tại chỗ quát: “Cút!”

Kết quả ngày hôm sau, Giang Thanh Lưu đi tới tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành, thấy trên tay nàng đang cầm một ống điếu ngọc nam vàng, hút say sưa. Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách đứng ở hai bên trái phải, phụ trách việc nhồi sợi thuốc lá.

Giang Thanh Lưu chấp tay sau lưng, hít thở sâu mấy lần mới không bùng nổ: “Lão tặc kia, làm những loại chuyện như bắt gà trộm chó, người không sợ mất mặt nhỉ?!”

Bạc Dã Cảnh Hành nheo nheo mắt, khuôn mặt đầy vẻ hưởng thụ: “Đương nhiên là sợ, nên lão phu mới bảo Xuyên Hoa Diệp đi ăn trộm về. Phận tiểu bối như hắn, chuyên làm mấy loại chuyện dụ dỗ con gái nhà lành, đi sẽ không thấy mất mặt đâu.”

Giang Thanh Lưu tức đến á khẩu nửa ngày, giằng lấy ống điếu, thiếu chút nữa là bị bóng: “Có phải Giang gia giam cầm người ba mươi năm, bao nhiêu tiết tháo người ăn sạch hết rồi phải không! Nếu người muốn, sao không tự mình mua đi!”

Bạc Dã Cảnh Hành liếc nhìn đánh giá hắn một lượt từ đầu đến chân: “Lão phu đã bảo người mua ngay từ đầu rồi còn gì nữa!”

..... Thôi bỏ đi, không thể nào tìm được tiếng nói chung. Giang Thanh Lưu sai người lên mang trả lại ống điếu, nhưng sang đến ngày hôm sau ông chủ cửa hàng vàng ngay lập tức chạy sấp chạy ngựa tới tặng, khóc lóc cầu xin Giang gia hãy nhận lại cái ống điếu ấy. Còn tuyên bố nếu Giang Thanh Lưu không nhận, ông ta sẽ treo cổ chết ngay tại cửa Trầm Bích sơn trang cho xem.

Giang Thanh Lưu nghe vậy đành phải nhận, suy cho cùng hắn cũng là mình chủ võ lâm, nên dựa theo giá tiền thanh toán sòng phẳng cho ông chủ cửa hàng vàng. Bạc Dã Cảnh Hành vỗ vỗ đầu hắn với khuôn mặt vô cùng hiền từ: “Ôi, tình thân hiệp nghĩa giả dối quá cơ, có một sự hại người không hề nhẹ đâu.”

Giang Thanh Lưu thiếu chút nữa là nện ngay cái ống điếu lên đầu nàng: “Rốt cuộc người đã làm gì ông ta hả?”

Bạc Dã Cảnh Hành say sưa rít thuốc: “Không biết, lần này là Khổ Liên Từ đi lấy, con người ông ta người cũng biết rồi đấy, rấn mặt có tiếng, có lẽ quá trình cũng không được thân thiện lắm. Khụ khụ, lần sau lão phu sẽ bảo ông ta chú ý.”

Đại khái Giang Thanh Lưu cũng biết chương quầy cửa hàng vàng bị người ta làm gì. Hắn chỉ vào Khổ Liên Từ và Bạc Dã Cảnh Hành, những nhân vật từng là Đại boss trong trí tưởng tượng thời thơ ấu của mình, nhưng lại làm ra những loại chuyện mất hết tự trọng này. Giang minh chủ quả thực đã tức đến nổi đỉnh đầu bốc khói: “Ta nói các người, cả hai người các người, đều là tiền bối trong ma đạo, lẽ nào không muốn giữ chút thể diện nào sao?! Chỉ vì cái ông điều hơn ba trăm lượng, mà không ngại sử dụng đủ những chiêu trò bẩn thỉu! Thế thì có khác gì đám trộm cắp đầu đường xó chợ hả?!”

Bạc Dã Cảnh Hành và Khổ Liên Từ đưa mắt nhìn nhau, Khổ Liên Từ không hiểu gì đáp: “Điều khác biệt chính là, bọn ta hơn đám trộm cắp đầu đường xó chợ ấy ở bản lĩnh.” Sau đó ông ta nhìn Bạc Dã Cảnh Hành, “Cái chức võ lâm minh chủ của hắn là do bốc thăm mà có à? Sao ngay cả cái này cũng không hiểu?”.

Giang Thanh Lưu đi thẳng tới tiểu viện của Đan Văn Thiên, lúc bước vào phòng của nàng, gân xanh trên trán vẫn còn gồ lên nhảy loạn xạ.

Vừa hay Đan Văn Thiên đang thêu túi thơm, ướp ướp thử thử trước gương đồng. Giang Thanh ngồi trước bàn một lúc lâu, ngấm nộ cười tươi tắn như hoa nở của thê tử, cuối cùng mới tỉnh táo lại hỏi: “Đang làm gì vậy?”.

Đan Văn Thiên háo hức đáp: “Phu quân, chàng nói xem liệu tiểu Cảnh có thích màu của chiếc túi thêu này không?”.

Giang Thanh Lưu nhấc tay ra sức bóp trán: “Nàng thêu túi, thơm, cho nàng ta?”.

Đầu mày khóe mắt của Đan Văn Thiên đều mang ý cười: “Phải, nàng ấy dùng đồ đặc kén chọn lắm, thiếp thêu tận bốn cái, mà chẳng cái nào nàng ấy ưng cả.” Giang Thanh Lưu quả thực tức đến nổ phổi, sau đó Đan Văn Thiên chỉ vào bốn chiếc túi được thêu cực kỳ tinh tế khéo léo kia bảo, “Bốn cái túi kia nàng ấy không thích, phu quân chọn một cái mà đeo.”

.....

Gân xanh trên trán ơi, xem ra bọn mày cứ tiếp tục nhảy loạn xạ nữa đi!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Gần đây Giang Thanh Lưu đang cực kỳ cố gắng cải thiện mối quan hệ vợ chồng của bản thân, còn Bạc Dã Cảnh Hành thì lại cực kỳ cố gắng tiến cử bản thân trở thành mẹ của con trai hắn. Chỉ đến khi Giang Thanh Lưu nổi điên cắt luôn khẩu phần ăn trong hai ngày của nàng, thì cuối cùng nàng mới chịu thôi.

Tự mình tiến cử không thành công, Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên sẽ phải nghĩ cách khác. Cách của nàng xưa nay vốn đơn giản và đầy thô bạo: “Buổi tối hắn sẽ phải đến tìm lão phu để luyện công, đến lúc ấy hai người các người, một người giữ đầu, một người giữ chân, Thủy Quý Tiêu chịu trách nhiệm lột quần áo của hắn. Nếu không được nữa, thì Xuyên Hoa Điệp sẽ phụ trách bôi dầu thân Ấn Độ.....”

Mấy gã đàn ông toát mồ hôi hột, cuối cùng Lan San Khách chấm chấm mồ hôi trên trán nói: “Nam thần ơi, tuy rằng bọn ta không phải là chính đạo, nhưng tốt xấu gì cũng là những nhân vật có chút tiếng tăm. Làm như vậy..... sẽ bị những tên ma đầu khác coi thường mất!”.

Cách của Khổ Liên Từ chuyên nghiệp hơn nhiều: “Thuộc hạ có thể phối một liều Vạn ật hồi xuân tán, hiện giờ tên họ Giang kia đã mất hết nội lực, muốn đối phó với hắn chẳng phải chỉ là chuyện đùa cà vớ vẩn thôi sao?!”.

Những người còn lại nhất loạt đồng tình.

Sau đó Khổ Liên Từ pha chế ra một liều thuốc, nhưng Giang Thanh Lưu sống chết không chịu uống —— Thế này chẳng phải vô lý lắm sao, hắn có bị bệnh đầu mà đi uống thuốc do Khổ Liên Từ điều chế. Từ đầu đến cuối Trầm Bích sơn trang là địa bàn của hắn, mấy gã này sẽ không dám làm trò xằng bậy đâu. Cuối cùng Khổ Liên Từ đã nghĩ ra một “điệu kẻ”, bỏ thuốc vào trong giếng nước.

.....

Giang Thanh Lưu phát điên đây, hắn vừa cùng Đan Văn Thiên đến thăm mẹ vợ một chuyến, lúc quay về nhìn thấy tình cảnh xung quanh vô cùng hỗn loạn. Hắn xông vào tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành, phía sau là một đám gia đình, vù gìa tiêu điều xơ xác như cây trước bão. Ngay cả người trước giờ vẫn luôn bình tĩnh trầm ổn như Giang Ân Thiên và Chu thị gần đây cũng phải đóng cửa không dám bước ra ngoài một bước, thiết nghĩ chắc là sợ tổn hại đến thanh danh, nên ở trong phòng ngồi luận đạo cũng nên!

Mọi người đều tưởng rằng có tên thất đức nào đó hạ độc báo thù, chỉ có mình Giang Thanh Lưu biết đã có chuyện gì xảy ra! Vị minh chủ võ lâm kinh

qua biết bao sóng gió, thành danh lúc còn niên thiếu giờ tức giận đến nỗi chân tay run rẩy: “Các người. .... đâm bại não các người! Chẳng trách toàn bộ chính đạo không tiêu diệt được các người thì ăn không ngon ngủ không yên! Đầu óc toàn bả đậu mà cứ tưởng bản thân độc tôn một cõi đây chắc! Năm đó Hàn Âm cốc bị diệt môn, sao không mang đám các người diệt luôn đi!!”.

Bên ngoài truyền đến giọng nói lạc hồn của vị quân gia: “Minh. .... minh chủ, bên ngoài. .... ư ư. .... bên ngoài có khách tới xin. .... a a. .... gặp mặt.”

Người tới là Cung Tự Tại, lúc này sắc mặt của quân gia đỏ bừng, nhìn mọi vật không rõ, ngay cả người cũng không nhận ra ai với ai.

Cung Tự Tại có sư phụ truyền dạy, nhưng không có môn phái, công việc cũng không nhiều, nên bình thường toàn coi bốn bề là nhà, xách kiếm ngao du khắp chốn giang hồ. Lần này về kể lại đầu đuôi sự việc của Bách Lí Từ Sở cho sư phụ xong, nghĩ tới công lực của Giang Thanh Lưu vẫn chưa được khôi phục, nên lại vội vàng chạy tới đây.

Nhìn thấy bầu không khí “sôi nổi” trong Trầm Bích sơn trang, hắn cũng bị dọa cho không hề nhẹ: “Thanh Lưu, thế này. ....”

Giang Thanh Lưu ra sức bóp trán: “Một lời khó nói hết.”

Từ sau vụ Trầm Bích sơn trang bị tập kích, nơi này vẫn luôn duy trì chế độ đề phòng nghiêm ngặt. Và không ngoa khi nói sự xuất hiện của Cung Tự Tại, đã khiến cho tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm. Buổi tối, Giang Thanh Lưu cùng Cung Tự Tại ăn tối trong tiếng rên rĩ “ư ư a a” của đám gia đình. Cung Tự Tại cũng phải nghẹn lời: “Hay là tìm Thương Tâm cô nương nhờ xem bệnh giúp cho?”.

Giang Thanh Lưu đau khổ xoa tay nói: “Đã nhờ xem rồi, cô nương ấy nói, được tính sẽ kéo dài đến tận một tháng.”

Cung Tự Tại thiếu chút nữa là ngã bở chũm, hắn chấp tay: “Hiền đệ, vậy một tháng nữa ngu huynh sẽ tới giúp, giờ thì cáo từ!”.

Nói xong hắn lẩn nhanh như chớp.

.....

Buổi tối, cả Trầm Bích sơn trang lâm vào tình cảnh gà bay chó sủa, đám mình trong bầu không khí đầy tăng động của “mùa vạn vật sinh sôi nảy nở”. Giang Thanh Lưu và Đan Văn Thiên cũng hoàn toàn bó tay, ăn cơm tối xong, hai người đang chuẩn bị đi ngủ, thì đột nhiên một trận gió kỳ quái thổi tắt hết những cây nến trong phòng.

Giang Thanh Lưu vốn dĩ là người vô cùng tỉnh ngủ, lập tức vươn tay cầm kiếm, nghe tiếng gió đoán vị trí, chỉ trong nháy mắt đã đánh chặn được mấy ám khí của kẻ địch. Trong bóng đêm chỉ có tiếng động cực khẽ vang lên, Đan Văn Thiên cố gắng hết sức thu mình vào trong góc giường, không gây ảnh hưởng gì tới hắn.

Giang Thanh Lưu đương nhiên biết không ổn, hung thủ hiển nhiên là vô cùng狡 hoạt, thích khách lần trước đã thất bại, khiến cho toàn bộ Trầm Bích sơn trang cứ cách ba bốn bước là lại có người đứng gác. Võ sư bảo vệ cho những tiểu viện tăng lên gấp đôi. Những hảo hữu của Giang Thanh Lưu cũng tới giúp đỡ rất đông, quãng thời gian sống yên bình lặng trước đó, cộng việc với sau khi đám người Mai Ứng Tuyết rời đi xong, trong sơn trang vẫn bình yên vô sự. Hôm nay Cung Tự Tại lại đến lần nữa, thoát nhìn có vẻ rất an toàn, nên tất cả mọi người đều thả lỏng nhiều. Ai ngờ hung thủ lại chọn chính lúc này để ra tay!

Trong lòng Giang Thanh Lưu phân tích rất nhanh đám người này, có sự nhẫn nại, ra tay dứt khoát, e là sát thủ thứ thiệt rồi. Bên ngoài không hề có tiếng động, có vẻ như chưa kinh động tới đám vú già. Giang Thanh Lưu vừa mừng lại vừa lo. Mừng là vì, nếu đám hung thủ này không muốn kinh động đến đám đàn bà con gái, thì tất nhiên sẽ không giết hại họ trước. Tuy rằng các võ sư đã lo là mất cảnh giác, nhưng số lượng lại rất nhiều, nếu đã động thủ, không có lý nào lại yên tĩnh thế này. Lo là vì, hiện giờ công lực của hắn đã mất hết, sao có thể bảo toàn tính mạng cho cả hai vợ chồng được?

Thanh kiếm trong tay hắn múa lên không chút hề hở, chặn được đợt công kích đầu tiên, nhưng không biết bên ngoài có bao nhiêu người mà ám khí cứ liên tiếp gào thét sượt qua hai má. Trong bóng tối hắn có thể ngửi được trong luồng gió tanh mang theo mùi chất kịch độc.

Đan Văn Thiên hai tay ôm đầu, không dám động đậy. Giang Thanh Lưu cũng chẳng có cách nào để quan tâm đến nàng, toàn bộ tâm trí hắn tập trung vào việc ngăn chặn số ám khí đang xé gió lao đến kia. Nhưng như vậy cũng không phải cách, đám người bên ngoài sớm muộn gì cũng sẽ xông vào.

Hắn nghiêng răng, phá vỡ cửa sổ lao vọt ra! Bên ngoài tiếng binh khí va vào nhau lập tức vang lên, tất nhiên sẽ kinh động đến những võ sư canh gác.

Trong khi bên ngoài đang là một trận hỗn chiến, thì Đan Văn Thiên vội vã chạy ra khỏi phòng, tránh những chỗ có người, đi tìm Bạc Dã Cảnh Hành. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn đang ngủ, nàng ta đẩy cửa chạy vào, ra sức lay nàng dậy: “Tiểu Cảnh!”.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn dĩ rất ghét bị tiếng động ồn ào bên ngoài làm cho tỉnh giấc, nên đã nhét bấc đèn vào tai. Lúc này nhìn thấy hốc mắt Đan Văn Thiên đỏ hoe, nàng liền lấy bấc đèn ra nói: “Chẹp, khóc cái gì mà khóc, trời không sắp đầu mà lo.”

Đan Văn Thiên đẩy đẩy nàng: “Còn không mau ra đó giúp một tay đi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành đứng ở bên ngoài quan sát, vẫn có chút chần chừ: “Tướng công nhà cô vẫn thừa sức đối phó với đám người đó, cần gì lão phu ra tay giúp?”.

Đan Văn Thiên cuống lên: “Cái gì chứ, nhanh ra cứu người đi!”.

Võ sư thì đang bị mấy tên sát thủ khác cầm chân, còn nội lực của Giang Thanh Lư vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, chỉ dựa vào những chiêu kiếm nhanh và kinh nghiệm lọc lõi để chống lại bốn năm tên sát thủ. Đó là quãng thời gian đỡ trái hờ phải vô cùng chật vật của hắn. Bạc Dã Cảnh Hành đứng ở trước cửa tiểu viện, chấp tay sau lưng quan sát.

Lan San Khách, Khổ Liên Từ cũng dẫn đồ đệ đứng ở ngoài xem, thỉnh thoảng còn bình luận chi trò: “Tuy Giang Thanh Lư là một minh chủ, nhưng cũng không phải là một bao cò vô dụng.”

Xuyên Hoa Diệp vừa dâng hạt hướng dương, hoa quả sấy lên cho sư phụ, vừa cứu vớt tôn nghiêm của ông ta: “Chep..... sư phụ à, thực ra chức minh chủ và bao cò, không hề có tính đương đồng.”

“Vậy sao?” Lan San Khách hết sức bất ngờ, “Vậy tại sao vì sư luôn cảm thấy chả khác gì nhau nhỉ?”.

Khổ Liên Từ nói đúng trọng tâm hơn một tí: “Cốt cách của hắn thanh tân kì diệu, là cơ sở rất tốt cho việc luyện võ. Nếu như nội lực vẫn còn, thì bốn năm người cũng không làm gì được hắn. Ấy ăy..... không xong rồi!”.

Lời còn chưa dứt, thì kiếm của một tên thích khách đã đâm vào thắt lưng Giang Thanh Lư, lập tức cả một mảng eo của hắn bị nhuộm đỏ.

Tuy Đan Văn Thiên có chút bằng mặt nhưng không bằng lòng với Giang Thanh Lư, nhưng cũng không muốn thấy hắn bị người ta giết chết. Nàng kéo kéo tay áo Bạc Dã Cảnh Hành, Bạc Dã Cảnh Hành nhón một miếng hoa quả sấy từ cái đĩa Xuyên Hoa Diệp dâng lên bỏ tọt vào miệng nói: “Không vội không vội, hắn ta chưa chết được đâu.”

Quả nhiên, tuy Giang Thanh Lư cố tình để lộ sơ hở, nhưng chỉ với một đòn nhanh mạnh chuẩn, đã kết liễu được một tên áo đen. Sau đó vừa thu chiêu thức lại xong, đã lại quay ra chống trả đòn tấn công hợp lại của bốn người còn lại. Bốn gã thích khách dường như cũng có chút không dám tin vào mắt mình, chiêu thức đang từ dốc toàn lực lúc đầu để tấn công giết chết đối phương dần dần bắt đầu chuyển sang phòng thủ. Bên ngoài vang lên một loạt những tiếng gừ gừ a a —— Võ sư bảo vệ tiểu viện ép tới càng lúc càng gần rồi. Xem ra lực lượng lần này của đám thích khách vẫn không thể phá vỡ được sức phòng ngự của Trầm Bích sơn trang.

Chiêu thức của Giang Thanh Lư đa phần là phòng thủ, cũng là vì có ý kéo dài thời gian. Trong lúc đánh nhau nghe thấy giọng nói của Đan Văn Thiên, hắn liền liếc nhìn về phía tiểu viện, nhìn xong suýt thì tức chết. Chỉ thấy Bạc Dã Cảnh Hành sai Xuyên Hoa Diệp kê cái ghế nằm ở trong tiểu viện ra trước cửa. Giờ đang uống rượu, ăn hoa quả sấy, rít thuốc sịt sịt bằng cái ống điều phi thủy, Xuyên Hoa Diệp bên trái nhồi sợi thuốc, Thủy Quỷ Tiêu bên phải phe phẩy quạt cho —— Dáng vẻ của một lão địa chủ giàu có đích thực.

Chep, Giang Thanh Lư thực sự muốn mặc niệm cho trí thông minh của phu nhân nhà mình —— Cầu cứu mà lại tìm nàng ta, thì thà tìm một con chó còn hơn.

Hắn còn đang mãi mặc niệm, thì đột nhiên trước mắt vụt qua một bóng người, lại có thêm một gã mặc áo đen nữa gia nhập cuộc chiến. Sắc mặt Khổ Liên Từ và Lan San Khách lập tức nghiêm túc hẳn lên. Giang Thanh Lư chỉ cảm thấy áp lực tăng lên gấp đôi, chỉ trong vòng hai chiêu đã bắt đầu cảm thấy khó cầm cự tiếp rồi! Bạc Dã Cảnh Hành hơi ra hiệu, Khổ Liên Từ không chút chần chừ tham gia vào cuộc chiến, tay phải vung lên, ném ra một nắm cát độc.

Nhưng đối phương đã dự liệu được nên nghiêng người tránh đi, đáng tiếc Giang minh chủ lại không tránh nổi! Nắm cát độc này trúng thẳng vào đầu cổ mặt mũi hắn. Giang Thanh Lư quả thực lúc này đang nổi sát tâm muốn bóp chết ông ta. Khổ Liên Từ cũng có chút xấu hổ: “Khụ khụ, nhất thời ném không chuẩn.”

Lan San Khách nhìn khuôn mặt Giang minh chủ đã bị cát độc làm cho tím lịm —— Số cát này đúng là không lãng phí dù chỉ là một hạt, tất cả đều đang giờ tay vậy gọi, liền vỗ vỗ vào vai ông ta: “Không hề, không hề, thực sự là bách phát bách trúng đấy chứ.”

Một Giang Thanh Lư trước giờ có hàm dưỡng cực tốt cũng thật sự không muốn đánh giá gì tới những người này —— Mẹ nó chứ còn đám người nào ngu hơn, không đáng tin hơn đám người này nữa không?!

Sau khi cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, Giang minh chủ quả thực là đau đớn đến không muốn sống nữa —— Đám người ngu xuẩn này chính là những kẻ mà võ lâm chính đạo truy đuổi suốt mười mấy năm cũng không tài nào bắt nổi đây ư! Chiêu thức của hắn dần dần không còn linh hoạt nữa, công lực của người trước mặt, cho dù hắn có ở vào thời kỳ nội lực sung mãn nhất, cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Hắn thậm chí kinh, chỉ cảm thấy cần cố đầu nhói, cơ thể càng lúc càng tê dại, cử động rất khó khăn: “Bách Lí.....” Đầu lưỡi cũng không thể nhúc nhích được, hắn nhìn chăm chăm vào kẻ bịt mặt với thân hình cao lớn đứng trước mặt.

Kẻ bịt mặt kẹp hắn dưới nách, cơ thể nhẹ nhàng nhún một cái, đã bật người lên trên nóc nhà. Bạc Dã Cảnh Hành đứng bật dậy, đang định đuổi theo, nghĩ thế nào lại tự nói với mình: “Không được, phải tìm thứ để ngồi.”

Nàng quét ánh mắt về phía Xuyên Hoa Diệp, hai mắt Xuyên Hoa Diệp rung rung lệ, ra sức lắc đầu, Lan San Khách nghĩa khí đứng ra: “Nam thân, đi thôi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành khoát tay, dặn dò Xuyên Hoa Diệp: “Vậy chuyện tiếp theo ngươi xử lý cho cẩn thận vào!” Sau đó cười lên người Lan San Khách, nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Kinh công của Lan San Khách, so với Xuyên Hoa Diệp thì giỏi hơn nhiều. Suy cho cùng Xuyên Hoa Diệp cũng là đồ đệ do một tay ông ta dạy dỗ mà ra. Bạc Dã Cảnh Hành cười lên người ông ta không khác gì cười mây đáp gió, kinh công của người mặc áo đen kẹp Giang Thanh Lưu dưới nách ở đằng trước, cũng không hề tầm thường chút nào. Nhưng ai cũng có sở trường riêng, nên thân pháp so với Lan San Khách mà nói, vẫn nằm trong phạm vi có thể truy đuổi được.

Bạc Dã Cảnh Hành gật gù: “Người phía trước là Bách Lí Thiên Hùng?”.

Bóng đen khựng lại, quay phắt đầu ra sau, trong ánh mắt tràn đầy sát khí hung hiểm. So ra, Bạc Dã Cảnh Hành rõ ràng là hiền lành lương thiện hơn nhiều: “Chep, lão phu chỉ hỏi vậy thôi mà, ngươi nổi cáu gì chứ?”.

“Bách Lí Thiên Hùng” liên tiếp tung ra những chiêu thức bổ đầu cắt mặt, vô cùng nguy hiểm, những chiếc lá bị cuốn theo cuồng phong rơi rụng rách lá tả. Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên cũng không hề yếu thế, tung chưởng nghênh đón.

Người áo đen cũng không lên tiếng, song chưởng va chạm vào nhau, khiến ngay cả Giang Thanh Lưu cũng có thể cảm nhận được hai luồng nội lực mãnh liệt đang tuôn trào. Trong lòng hấn cả kinh, “Bách Lí Thiên Hùng” suy cho cùng cũng đã tám chín mươi tuổi rồi, nội lực thâm hậu cũng là điều có thể lý giải được. Nhưng còn lão tặc Bạc Dã Cảnh Hành kia.....

Đúng vậy, nằng cứ khăng khăng đòi tìm Khổ Liên Tử, nhất định là vì muốn thoát khỏi sự hạn chế của các loại thuốc trong cơ thể. Hiện giờ nội lực của nằng đã được giải phóng, ngay cả một nhân vật cỡ như “Bách Lí Thiên Hùng” cũng phải thối lui mấy bước. Lòng ngực ông ta phập phồng dữ dội, còn chưa kịp đề khí, thì chưởng tiếp theo như phá núi lấp biển của Bạc Dã Cảnh Hành đã lao tới. Ầm một tiếng, trời đất rung chuyển!

“Bách Lí Thiên Hùng” loạng choạng lùi về sau mấy bước, phụt một tiếng phun ra một búng máu tươi, tiếp đó ông ta nổi giận dùm dùm, vút bịch Giang Thanh Lưu lần lóc xuống dưới đất, cúi tiết quát: “Lão tặc Bạc Dã kia, ngươi có ý gì?!”.

Giang Thanh Lưu ngây người —— Giọng nói này, chắc chắn không phải là của Bách Lí Thiên Hùng. Người này là ai?! Nội lực này, khăng định không phải là hạng vô danh tiểu tốt!

Bạc Dã Cảnh Hành lại tung tiếp ra chưởng thứ ba, chưởng khí dao động, lá rụng người đi. Gã áo đen bịt mặt dẫm một chân lên người Giang Thanh Lưu: “Lão tặc kia, ngươi đánh thật đấy hả?!” Gã lột cái áo đen ra, để lộ thân hình cường tráng, “Lẽ nào lão tử lại sợ ngươi chắc?!”.

Giang Thanh Lưu mãi vẫn chưa nhận ra gã, cho đến khi gã rút thanh kiếm của mình ra —— Phong Ảnh Kiếm Ma Tân Nguyệt Ca!

Kiếm khí và cuồng phong giao tranh ác liệt, lá rụng chấn hết cả tầm mắt. Giang minh chủ cũng đang hoang mang hoảng loạn trong cơn mưa lá rách rơi tả ả, ai có thể giải thích hộ hấn, tại sao một lão ma đầu đã thoái ẩn giang hồ hơn mười mấy năm rồi giờ lại xuất hiện ở đây không, lại còn âm mưu bắt cóc hấn nữa chứ?!

Vốn dĩ không chưởng của Bạc Dã Cảnh Hành đã chịu thiệt rồi, chỉ sơ sẩy thoáng chốc thôi mà thiếu chút nữa bị Tân Nguyệt Ca chém đứt một cánh tay. Nằng cũng nổi cáu, tợ đao từ cổ tay phải liên bản ra, giống như một con rắn độc quấn lấy kiếm của Tân Nguyệt Ca! Tân Nguyệt Ca không phục nói: “Kinh công của ngươi vốn dĩ không bằng lão tử, đều là vì được cười trên người gã kia mà thôi. Có ngon thì ngươi xuống đây, chúng ta cùng so tài!”.

Bạc Dã Cảnh Hành nào đã bị ai khích tướng thế bao giờ, liền lập tức định nhảy từ trên người Lan San Khách xuống. Đang định nhấc chân lên, thì Tân Nguyệt Ca đã đá một cú khiến nằng ngã ngửa ra đất, sau đó lao bỏ đến, dùng hai tay bóp cổ nằng.

Bạc Dã Cảnh Hành nổi điên, liền lăn tròn trên đất, chỉ mới lăn có một vòng chân đã đập thẳng lên mặt ông ta.

Giang đại minh chủ đứng là được dịp mở rộng tầm mắt! Còn Lan San Khách thì dứt khoát che kín mắt lại. Cách đánh này, không phải là không dùng chiêu thức, mà là ngay cả sĩ diện cũng chẳng cần dùng thì có!

Giang Thanh Lưu cũng không phải tên ngốc, hấn nhanh chóng hiểu ra được vấn đề: “Bạc Dã Cảnh Hành!?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đang mải quần nhau toi bờ với Tân Nguyệt Ca đột nhiên quay đầu lại, chỉ trong nháy mắt đã bị Tân Nguyệt Ca đè xuống dưới đất, đến lúc ấy nằng mới nhớ ra: “Chết cha!!”.

Giang Thanh Lưu hít vào thật sâu, rồi thở ra, sau đó lại hít vào: “Ngươi tìm người bắt cóc ta?” Hấn đã thực sự học được đáng về ngày thường của Bạc Dã Cảnh Hành, hỏi bằng vẻ mặt rất ôn hòa. Bạc Dã Cảnh Hành vội vàng lắc đầu: “Không hề không hề, làm gì có chuyện đó, tên ma đầu này không mời mà đến đấy chứ, lão phu đang đi cứu ngươi mà!”.

Giang Thanh Lưu thở ra liên tục —— Nếu không thở ra thì hấn sẽ nổ tung mất: “Bạc Dã Cảnh Hành!”.

Không chịu đánh được, cũng không thể đánh được. Mắng ư, mặt dày vô sỉ chẳng để lọt vào tai, mắng cũng bằng không. Giết ư, vẫn cần phải dựa vào năng ta để điều dưỡng kinh mạch, lưu trữ nội lực, không thể giết được. Giang Thanh Lưu sai bước quay về Trầm Bích sơn trang, Lan San Khách cũng tốt bụng muốn mang thuốc giải cát độc của Khô Liên Tử cho hắn, nhưng hắn xua tay với vẻ đau khổ: “Đừng nói gì với ta nữa, hiện giờ chân tay ta không còn chút sức lực, đầu óc nặng nề, cứ như muốn sưng lên, đau như búa bổ ấy.”

Lan San Khách vỗ vỗ vai hắn, tỏ ý đã hiểu.

Bạc Dã Cảnh Hành quần nhau với Tân Nguyệt Ca, lúc này cuối cùng mới nguôi giận bảo: “Vốn dĩ đã tính toán rất chu đáo rồi, giờ nhìn xem cái lão đồ hoai nhà người đã phá tanh bành té bệ thành ra thế nào rồi kìa!”.

Tân Nguyệt Ca bóp chặt mạch môn của nàng: “Vớ vẩn, ai bảo người đánh thật?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng dùng sức kẹp chặt mạch môn của ông ta: “Lão phu mà đánh thật, thì người còn sống mà đứng ở đây nữa không? Bỏ tay ra!”.

Tân Nguyệt Ca nghiêng răng: “Người bỏ tay ra trước!”.

Bạc Dã Cảnh Hành còn lâu mới chịu: “Người bỏ trước!”.

Giang Thanh Lưu đi phía trước, không thể phân biệt được rốt cuộc hướng nào mới là hướng trở về Trầm Bích sơn trang. Không còn nghi ngờ gì nữa, kể từ sau khi lão tặc kia nảy ra cái ý định kỳ quặc ấy, thì không ngừng tung ra đủ các chiêu thức quái dị, muốn sinh con cho hắn. Sau bao nhiêu lần bị cự tuyệt, cuối cùng nàng ta đã nghĩ ra kế “Anh hùng cứu mỹ nhân”. Không biết đã liên lạc với Tân Nguyệt Ca vào lúc nào, nhờ ông ta đóng giả làm Bách Lí Thiên Hùng bắt cóc hắn.

Ma đầu này mưu kế thâm sâu như biển, Giang minh chủ quả thực bị thương ngập lòng. Hồi đầu tại sao lại thả nàng ta ra cơ chứ? Đây đúng là tội lỗi tay trời, võ công mất hết dù sao cũng còn tốt hơn chán vạn lần tinh thần thất thường thế này.....

Hắn đang đi, thì đột nhiên sau lưng có luồng gió cực mạnh, Giang Thanh Lưu quả thực là bị tức giận làm cho hồ đồ, nên tinh thần cảnh giác cũng vui đi nhiều. Đến khi hắn quay đầu lại, thì đã ăn ngay một chưởng cực mạnh! Hắn phun ra một búng máu tươi, ngẩng đầu lên nhìn xem kẻ đó là ai —— Chính là Bách Lí Thiên Hùng.

Khoảng cách gần như vậy, lại không có nội lực, hắn căn bản không thể nào chống đỡ được, chỉ trong nháy mắt đã bị đánh ngã lăn ra đất.

Giang Thanh Lưu nhũn thảm không hay rồi, lão tặc Bách Lí này hận hắn đến tận xương tủy. Rơi vào tay ông ta, liệu bản thân có còn đường sống không? Tay phải của hắn cố hết sức thực sâu vào trong túi, móc ra một ít thuốc bột rắc rắc xuống ven đường. Chỉ mong lão tặc Bạc Dã kia sẽ dẫn người đuổi theo.

Võ công của Bách Lí Thiên Hùng ra sao, tạm thời chưa rõ, nhưng khinh công của ông ta hiển nhiên là cao hơn Lan San Khách một bậc. Lan San Khách đuổi theo một phở râu trẻ thơ hồn hên, nhưng cũng coi như có thể truy đuổi được. Phải cái toàn thân mệt mỏi rồi, Bạc Dã Cảnh Hành không cách nào kỳ chiến được. Nàng đành nhảy xuống nói: “Lão già kia, mau thả cha của con trai lão phu xuống!”.

Gân xanh trên trán Giang Thanh Lưu gồ lên nhảy loạn xạ, thiếu chút nữa là hét toáng lên —— Bách Lí Thiên Hùng ông nhất định đừng có thua nàng ta!!

Bạc Dã Cảnh Hành đuổi theo được gần thêm một chút, vẫn có ý muốn thương lượng với Bách Lí Thiên Hùng: “Hay là thế này đi, lão phu ngủ với hắn đêm bữa nửa tháng trước, đợi sau khi mang thai xong, giao người lại cho người, muốn chém muốn giết gì thì cứ tự nhiên, người thấy thế nào?”.

.....

Câu trả lời của Bách Lí Thiên Hùng, là tung ra một chưởng. Ông ta tuổi đã ngoài tám mươi, nội lực đương nhiên là vô cùng thâm hậu.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng là người bình sinh có tính cách tự phụ, nào chịu nhượng bộ, lập tức ra đòn nghênh tiếp. Một tiếng ầm cực lớn vang lên, Bách Lí Thiên Hùng luồn tay vào trong ống tay áo, cổ họng khàn khàn hỏi bằng giọng âm u lạnh lẽo: “Người là ai?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên không rảnh rang đâu mà giới thiệu về bản thân mình: “Thả hắn ta ra, thì ta sẽ không giết người.”

Bách Lí Thiên Hùng đột nhiên rút kiếm ra, mũi kiếm chìa vào yết hầu Giang Thanh Lưu: “Người có nhanh cũng không thể nhanh bằng kiếm của ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Một kiếm giết chết hắn, liệu có thể xả hết nỗi hận trong lòng người không?”.

Trong đáy mắt Bách Lí Thiên Hùng hừng hực sát khí, đương nhiên là không thể rồi, ông ta hơn năm tuổi mới có được một mụn con trai, xưa nay yêu chiều như bảo bối. Giờ giường mắt nhìn con mình chết trong tay Giang Thanh Lưu! Ông ta há có thể cam tâm được sao?! Cho dù có xé từng tấc từng tấc da thịt hắn cũng khó mà tiêu tan được nỗi đau đớn này.

Con trai cố nhiên là quan trọng, nhưng cơ nghiệp suốt hơn một trăm năm của Thất Túc kiếm phái lại càng quan trọng hơn. Ông ta nhất định phải lựa chọn giữ hay bỏ.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn không phải dạng chính nhân quân tử gì, lập tức lợi dụng lúc Bách Lí Thiên Hùng hơi mất tập trung, tơ đao trong tay nàng liền đột ngột bắn ra, quán chặt lấy tay Bách Lí Thiên Hùng! Thể lực của nàng không tốt, chỉ có thể đánh một đòn này thôi, nếu đòn này không giành được thắng lợi, thì người như Bách Lí Thiên Hùng, nhất định sẽ nhìn ra được sơ hở của nàng.

Khoảng cách quá gần, khiến Bách Lí Thiên Hùng cũng cảm thấy hoảng hốt, thứ tơ đào này.....

Bạc Dã Cảnh Hành!

Cái tên này vừa lướt qua đại não, thì lập tức phản ứng đầu tiên của ông ta là giết chết Giang Thanh Lưu! Ông ta để mặc cho tơ đào quấn chặt lấy tay trái mình, tay phải cầm kiếm đâm tới! Bạc Dã Cảnh Hành nổi điên —— Nếu như Giang Thanh Lưu bị giết, thì cắt đứt một tay của Bách Lí Thiên Hùng còn có tác dụng gì nữa?!

Nàng mượn lực từ tơ đào, cả người lao về phía ông ta. Bách Lí Thiên Hùng bị húc một cú cả người lao đảo, sau đó kinh ngạc khi phát hiện ra tay của mình vẫn còn! Tốc độ trong động tác của ông ta nhanh đến cỡ nào chứ, vừa xoay người lại đã tung ra ngay một kiếm! Kiếm phong chém thẳng về phía Giang Thanh Lưu đang nằm trên đất.

Giang Thanh Lưu không còn nội lực, lại thêm việc trúng cát độc của Khổ Liên Tử, nên hẳn hoàn toàn không thể chống đỡ được.

Nhưng trong một thoáng điện xẹt ấy, ông ta nghe thấy một âm thanh cực nhỏ vang lên, sau đó mùi máu tươi tanh nồng tỏa ra trong không khí! Quần áo ướt đầm một mảng lớn, ông ta nhấc tay lên sờ thử, hồi lâu mới lên tiếng: “Bạc Dã Cảnh Hành?!”

Bạc Dã Cảnh Hành lật người ngồi dậy, trên lưng bị đâm một lỗ chảy máu. Kiếm trong tay Bách Lí Thiên Hùng liên tiếp đâm tới, âm thầm đối chọi với tơ đào, tia lửa bắn ra tung tóe. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, mà đã giao thủ vô số lần.

Điều Bạc Dã Cảnh Hành lo lắng nhất chính là giao đấu trên miền thế này —— Bách Lí Thiên Hùng đã phát hiện ra rồi.

Giang Thanh Lưu vốn dĩ bị trúng cát độc của Khổ Liên Tử, sau đó lại ăn một trường của Bách Lí Thiên Hùng, lúc này thần trí đã không còn tỉnh táo nữa. Nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được dòng máu tươi lành lạnh thấm ướt quần áo mình. Ánh trăng mờ ảo treo phía cuối chân trời, bên tai còn vang lên tiếng ong ong.

Giang Thanh Lưu đột nhiên lên tiếng: “Người đi đi.”

Cả người Bạc Dã Cảnh Hành nằm sấp lên trên người hắn, một tay còn xoa xoa cảm hắn: “Áy, nhóc con đừng nản chí, lão phu tự có cách bảo vệ người chu toàn.”

Giang Thanh Lưu lắc đầu: “Đi đi!”

Bạc Dã Cảnh Hành thở hắt hắt, nhưng cơ thể đứng là rất mỹ miều, hơi thở của nàng tựa đóa hoa lan: “Lão phu cả đời anh minh, lẽ nào lại bại dưới kiếm của tên thất phu Bách Lí kia, hừ!”

Giang Thanh Lưu còn muốn nói gì đó, nhưng bên tai bỗng vang lên tiếng gió cực mạnh, rồi hắn liền mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Âm thanh của cuộc đánh nhau đột nhiên dừng lại, “Bách Lí Thiên Hùng” ở phía trước từ từ tiến lại gần, cầm kiếm chọc chọc vào người Giang Thanh Lưu, thấy hắn không có phản ứng gì, mới nói: “Cốc chủ, liệu có được không?”

Lúc ấy Bạc Dã Cảnh Hành mới bò dậy từ trên người Giang Thanh Lưu: “Thằng nhãi họ Giang này cũng cứng đầu gớm, lâu như vậy mới ngất. Một chết lão phu rồi!”

“Bách Lí Thiên Hùng” bắt đầu kéo trái xé phải trên mặt mình, chỉ một loáng sau, đã lột chiếc mặt nạ da người xuống! Mà khuôn mặt phía dưới chiếc mặt nạ đó, lại chính là Xuyên Hoa Điệp! Hắn còn đang mãi xoa xoa mặt, thì Tân Nguyên Ca đã chạy tới, từ trên cao nhìn xuống đánh giá Giang Thanh Lưu một lúc: “Thế nào rồi?”

Dáng vẻ Xuyên Hoa Điệp thâm trầm đến không nổi nhìn: “Cốc chủ, chúng ta bảo người phải nói những lời tình cảm, những lời tình cảm cơ mà, người xem hắn hôn mê thế kia thì tình cảm kiểu gì!?”

Dáng vẻ Bạc Dã Cảnh Hành như thể đương nhiên phải thế: “Lão phu nói còn chưa đủ thâm tình chắc?!” Nàng bước đến gần, vuốt vuốt cằm Xuyên Hoa Điệp, khí thế rất ngầu: “Hi, bé con đừng nản lòng thế, lão phu sẽ bảo vệ người chu toàn!”

.....

Tân Nguyệt Ca lôi Giang Thanh Lưu ở dưới đất dậy, kẹp dưới nách, cứ như thể kẹp người giấy: “Hắn sẽ không nghi ngờ chứ?”

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: “Lần đầu tiên hần nhất định sẽ nghỉ ngơi, nhưng đến lần thứ hai thì sẽ tuyệt đối tin tưởng.”

Một đám người cười nói nói khiêng Giang Thanh Lưu rời đi, giống như toán thợ săn đang khiêng thi thể con mồi, bầu không khí ngập tràn niềm sung sướng bội thu. Trong bóng đêm có một người nấu mình trong rừng rậm, mãi cho đến khi tất cả mọi người đã đi xa rồi mới chậm rãi bước ra —— Vừa nãy lúc đối phương đóng giả làm ông ta, ông ta đã nhìn thấy rất rõ ràng từng chút một.

Tơ đao. Giang Thanh Lưu vậy mà lại ở sống cùng với tên đại ma đầu Bạc Dã Cảnh Hành? Ánh mắt Bách Lí Thiên Hùng chứa đầy vẻ hung hiểm.

Giang mình chủ vào nam ra bắc nhất định không thể ngờ được rằng, mình thông minh tinh táo từng ấy năm, rốt cuộc cũng phải uống nước rửa chân của lão tặc ấy. Lúc hần tỉnh lại đã thấy mình ở Trầm Bích sơn trang, ngồi trông bên cạnh là Đan Văn Thiên. Thấy hần mở mắt ra, Đan Văn Thiên liền vội vàng gọi nha hoàn bưng bát thuốc nóng vào. Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn nghẹn nghẹt, gắng gượng uống xong bát thuốc, cuối cùng mới hỏi một câu: “Cánh... Tiểu Cánh thế nào rồi?”

(Xong, thằng bé đã bị lừa một vỏ đẹp, từ lão tặc thành tiểu Cánh.)

Đan Văn Thiên lắc đầu: “Nghe nói thương thế rất nghiêm trọng, Xuyên Hoa Diệp và Thủy Quỷ Tiêu cũng không được vào.”

Giang Thanh Lưu miễn cưỡng ngồi dậy, lại ho một tràng: “Diu ta đến đó.”

Trong phòng của Bạc Dã Cảnh Hành, Khổ Liên Tử đang băng bó vết thương trên lưng của nàng, Tân Nguyệt Ca đứng ở bên cạnh. Hai ông già này đang cãi nhau: “Băng bó như người, Giang Thanh Lưu nhất định vừa liếc nhìn một phát là biết ngay đang giả vờ!”

Khổ Liên Tử cau: “Người là đại phu hay ta là đại phu?”

Tân Nguyệt Ca lẽ nào lại chịu thua dễ thế: “Người thì đại phu cái cứt chó gì chứ, có băng bó được chỗ quái nào đâu!”

Hai người cãi nhau suốt một canh giờ, sau khi tổng kết lại thì ngoài trình độ cãi nhau thẳng cáp ra chẳng có gì thay đổi, mắt thấy tình hình căng thẳng đến mức sắp đánh nhau đến nơi, cuối cùng hai người cùng nhau nhất trí —— Vết thương băng bó trông giả, là bởi vì vết thương vốn dĩ là giả nên vậy! Tân Nguyệt Ca rút kiếm ra: “Bạc Dã người cổ chịu một tí, để nhìn cho giống thật cũng không còn cách nào khác. Ta sẽ xuống tay có chừng mực, chọc thủng hai cái lỗ thôi là được rồi.....”

Bạc Dã Cảnh Hành thiếu chút nữa là vặn gãy cổ của hai lão này!

Lúc Giang Thanh Lưu bước vào, chỉ thấy màn trướng rủ che, Bạc Dã Cảnh Hành nằm sấp trên giường, trên lưng chỉ đắp một cái áo, rõ ràng là sợ đụng vào miệng vết thương. Cách một lớp rèm, Giang Thanh Lưu hỏi một câu: “Người thế nào rồi?”

Bạc Dã Cảnh Hành đang định hừ lạnh, thì đột nhiên nhớ đến lời Lan San Khách: “Nam thần à, đàn ông đều thích những người phụ nữ dịu dàng, người cứ nhớ rằng mình thích kiểu phụ nữ nào, thì cứ nói chuyện với hần bằng kiểu thái độ ấy là được.”

Vì thế Bạc Dã Cảnh Hành bóp cổ họng, nói bằng giọng khề khàng: “Lão tử không chết được.....” ngẩng lên vẫn thấy cứng rắn quá, bèn thêm vào mấy từ cảm thán, “đầu mà.....”

.....

Giang Thanh Lưu không ở trong phòng Bạc Dã Cảnh Hành lâu, thấy nàng tạm thời không chết, cũng yên tâm phần nào. Hần bắt đầu sai người giám sát chặt chẽ động tĩnh của Bách Lí Thiên Hùng của Thất Túc kiếm phái. Sau đó hần được một hảo hữu trong Lí Hận Thiên loáng thoáng tiết lộ cho chút tin tức, rằng đã phát hiện ra một vài tổ chức sát thủ trên giang hồ đều nhận nhiệm vụ lấy đầu của hần để nhận tiền thưởng.

Bách Lí Thiên Hùng quả nhiên là gian trá, tổ chức sát thủ bình thường ngay cả bản thân cũng không biết người thuê là ai, thực sự không thể điều tra ra thân phận của ông ta. Nhưng Giang Thanh Lưu lại bị đám sát thủ săn tiền thưởng ấy quấy nhiễu không ngừng nghỉ, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Giang Thanh Lưu đã dám động đến Bách Lí Từ Sở, thì đương nhiên cũng đã suy nghĩ đến hậu quả. Giang gia cũng có thể coi là gia tộc lớn sản nghiệp nhiều, mời vài vị võ sư, bảo tiêu cũng không thành vấn đề. Hơn thế đệ tử của Giang gia người nào người nấy đều sở hữu tuyệt học, nếu là tự bảo vệ mình thì chẳng có gì khó. Hần cùng Giang Ân Thiên bận rộn bố trí người gác, và các võ sư trong Giang gia, mặt khác cũng thông tin liên lạc với những nhân sĩ nhanh nhạy, xem xem có thể tra ra được tin tức của kẻ chủ mưu đứng đằng sau không. Nhưng mọi người cũng không hy vọng quá nhiều vào những tin tức này, Bách Lí Thiên Hùng cũng là một lão già xảo quyệt, ông ta đã bỏ tiền thuê người giết hại, thì chắc chắn sẽ không bao giờ để lại manh mối nào.

Giang Thanh Lưu rất bận, nhưng mỗi ngày đều giành một canh giờ cùng Bạc Dã Cảnh Hành luyện công, suy cho cùng khôi phục lại nội lực của hần cũng là việc quan trọng hàng đầu. Thời gian Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thấy hần, còn nhiều hơn cả Đan Văn Thiên. Thời gian này cảm xúc của Bạc Dã Cảnh Hành không tốt lắm, nên hay thở ngắn than dài.

Giang Thanh Lưu không biết nàng lại định giờ trò quý gì, nhưng xuất phát từ ơn cứu mạng lần trước, hần bèn hỏi một câu: “Rốt cuộc là tại sao người lại muốn sinh con? Lại còn là với ta nữa.”

Thần sắc của Bạc Dã Cảnh Hành âm trầm: “Tuổi của lão phu, âm hay lạnh đều đã nhìn thấu triệt rồi, thế sự vô thường, một ngày nào đó nếu như thật sự cười hạc quy tiên.....”

Giang Thanh Lưu mất kiên nhẫn: “Nói tiếng người đi.”

“Lão phu muốn sinh một thằng con trai để dưỡng già!” Bạc Dã Cảnh Hành trả lời vừa nhanh vừa dứt khoát.

Giang Thanh Lưu đầu đầu xoa xoa huyết Thái dương: “Người có thể an phận một chút cho ta nhờ được không? Chỉ cần người không làm mấy trò dở hơi vớ vẩn đó, thì sau này người cứ ở lại Trầm Bích sơn trang, ta sẽ chăm sóc người đến già, được chưa?!”

Ừ..... Tại sao câu này cứ thấy không đúng chỗ nào ý nhỉ.....

Đầu tháng Bảy, Giang Thanh Lưu lại muốn ra ngoài, lần này là vụ án không có đầu mối. Trại chủ của trại Phi Ưng, Hạ Phi Hổ bị phát hiện đã chết trong phòng ngủ, chứng đồ đệ đã tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm thấy đầu của ông ta. Cùng với cái đầu không tìm thấy đó còn có cả của Hạ phu nhân, Lâm Tiểu Thi.

Hạ Phi Hổ có ba đệ tử chân truyền, và hai người con trai, hiện giờ nguyên nhân cái chết không rõ ràng, năm sư huynh đệ vì tranh giành chức vị trại chủ mà náo loạn âm ỉ. Bản cùng bắt đầu đi, mới mời Giang Thanh Lưu đứng ra phân xử.

Suy cho cùng Giang Thanh Lưu cũng là mình chủ võ lâm, chuyện này vốn dĩ cũng là bổn phận của hắn.

Hắn sắp đi rồi, còn tìm Bạc Dã Cảnh Hành dẫn đi cùng. Lần trước Thương Tâm đã bắt mạch cho hắn, nói rằng qua hai tháng nữa, kinh mạch bị tổn thương của hắn có thể sẽ khôi phục lại được. Hắn không thể bỏ lỡ quá trình chữa trị.

Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên là muốn đi ra ngoài rồi, chỉ là việc nàng bước ra khỏi cửa đương đối phức tạp. Hiện giờ thể chất của nàng không khỏe, rượu có hòa Yên Chi hoàn không đủ nồng độ, thì nàng sẽ sinh bệnh. Ăn nhiều hơn một viên Yên Chi, sinh bệnh. Phơi nắng qua lâu, sinh bệnh. Ra mồ hôi lấy nước lạnh rửa mặt, cũng sinh bệnh.

Giang Thanh Lưu muốn nhờ Khổ Liên Tử đi theo cùng để tiện bề chăm sóc nàng trên đường, nhưng Khổ Liên Tử lại lấy cớ luyện chế Yên Chi hoàn nên cự tuyệt, Thủy Quỷ Tiêu phải ở lại giúp một tay, nên đương nhiên cũng không thể đi được. Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách không có việc gì, nhưng với danh tiếng của bọn họ trên giang hồ, một khi bị người ta nhận ra, thì hậu quả thật khó mà tượng tưởng nổi.

Giang Thanh Lưu hết cách, chỉ đành dẫn theo Bạc Dã Cảnh Hành lên đường.

Hành trang của hắn gọn nhẹ đơn giản đã thành quen, bên người cũng chỉ mang theo một tâm phúc tên là Tề Đại, và thằng nhóc thị kiếm Thôi Tuyết.

Tuy giờ đang là giữa hè, nhưng dựa vào thói quen trước giờ của Giang Thanh Lưu thì chắc chắn hắn sẽ cười ngửa lên đường, phi suốt ngày đêm không nghỉ. Dựa vào tốc độ của hắn, đến được trại Phi Ưng, đoán chừng cũng chỉ mất bốn năm ngày mà thôi. Nhưng dẫn theo Bạc Dã Cảnh Hành, thì hiển nhiên là không thể được. Bạc Dã Cảnh Hành ngủ không sâu, cho dù có ở bên trong xe ngựa, nàng cũng không thể vào giấc được.

Sắc trời dần dần tối hơn, Bạc Dã Cảnh Hành đã ngáp liên tục mấy cái rồi, rõ ràng là mệt đến nỗi không thể mở được mắt ra, nhưng vẫn cứ không thể ngủ được. Giang Thanh Lưu vốn dĩ tuân theo tinh thần già yêu trẻ, nên bảo phu xe Tề Đại tìm một nhà trọ.

Hắn tuy là người đơn giản phóng khoáng, nhưng suy cho cùng cũng là con cháu nhà giàu, lại có địa vị trên giang hồ, khách sạn tồi tàn quá cũng không thể ở được. Tề Đại cũng là người hiểu chuyện, đương nhiên tìm một nhà trọ tốt nhất gần đây.

Nhà trọ Ngũ Hồ, trong đại sảnh đã không còn thấy bóng dáng vị khách nào nữa, Giang Thanh Lưu cố tình chọn thời điểm này để đến thuê trọ, cũng không hy vọng có quá nhiều người chú ý tới Bạc Dã Cảnh Hành. Tiểu nhị sắp xếp phòng cho họ, Giang Thanh Lưu đương nhiên vẫn ở cùng một phòng với Bạc Dã Cảnh Hành. Thôi Tuyết và Đại Tề ở một phòng.

Thức ăn chưa thể bung lên ngay được, nên tiểu nhị mang nước nóng vào trước. Bạc Dã Cảnh Hành không chút khách khí, tự mình quan tâm đến mình cởi quần áo bước vào thùng tắm. Làn da trắng nõn sáng bóng, khiến Giang Thanh Lưu hoảng quá chóng cả mặt, tiện tay kéo tấm bình phong che lại, mất lúc ấy mới không nhìn thấy những cảnh không trong sáng.

Bạc Dã Cảnh Hành cả người thơm toàn mùi rượu, bốc lên cùng với hơi nước nóng, toàn bộ bay ra ngoài. Giang Thanh Lưu nghe tiếng nước sau tấm bình phong, tự nhiên lại thấy hai tai nóng rực, tim đập mạnh —— Hắn chẳng thể nhớ nổi lần cuối mình ở chung một phòng với Đan Văn Thiên là khi nào nữa.

Hắn đứng dậy mở cửa sổ, để gió mát thổi vào, cũng nhân tiện bình ổn lại những suy nghĩ kỳ quái trong lòng. Bạc Dã Cảnh Hành đã tắm xong, nàng chỉ mặc độc chiếc áo choàng của Giang Thanh Lưu rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa thắt dây áo. Gân xanh trên trán Giang Thanh Lưu lại được dịp nổi dậy: “Không thể mặc quần áo tử tế rồi mới ra ngoài được sao?! Người chú ý đến hình tượng một chút không được à!”

“Chep!” Khuôn mặt Bạc Dã Cảnh Hành rất thiếu kiên nhẫn, thỉnh thoảng đi đến trước mặt hắn, hai tay cầm lấy hai vạt áo, kéo mạnh sang hai bên trái phải, soạt một tiếng lộ ra cánh “tươi mát” dưới lớp áo. Giang Thanh Lưu nhảy lùi ra sau, thiếu chút nữa là ngã lộn cổ ra ngoài cửa sổ. Hắn chỉ kịp nhìn thấy bên dưới áo choàng là một mảng trắng sáng lóa mắt, trong nháy mắt liền quay đầu sang hướng khác, tức đến nỗi chân tay không nghe theo sự sai khiến: “Lão tặc kia, người là đồ biến thái!”

(Thế quái nào mà mình cứ cảm thấy vị trí nó bị đảo lộn hết cả thế này.)

Bạc Dã Cảnh Hành bật cười khắc khắc đầy quái dị, lúc ấy Giang Thanh Lưu mới cảm thấy không thể để lộ sự khiếp sợ trước mặt lão tặc này được. Vì thế hắn oai phong lẫm liệt quay đầu lại nhìn thẳng vào nàng, sau đó phát hiện ra dưới lớp áo choàng nàng còn mặc một bộ trung ý màu trắng ngọc nữa.

Khuôn mặt Bạc Dã Cảnh Hành rất nghiêm túc: “Bộ trung y này lão phu mặc cũng vừa người lắm nhờ?”.

.....

Vậy nên ở chung phòng với một người điên, khổ sở nhất không phải là có nhân nhin chịu đựng được khi người điên đó lên cơn hay không, mà là người mãi mãi không bao giờ biết được bản thân mình rốt cuộc có bị điên theo không. Giang Minh chủ hiện giờ đang rất rối trí.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Lúc Giang Thanh Lưu tắm giặt vẫn duy trì tinh thần cảnh giác, chỉ sợ lão tặc kia lại lên cơn. Cũng may thể lực của Bạc Dã Cảnh Hành quả thực đã bị tiêu hao quá nhiều, tắm rửa xong ngã lên giường rồi không thấy có động tĩnh gì nữa.

Giang Thanh Lưu ngâm mình nước nóng, tuy rằng vội vã lên đường, nhưng chút vận động này đối với hắn mà nói chẳng nhằm nhò gì. Hắn đang nằm trên giường, đột nhiên thấy châm âm âm, dường như có thứ gì đó nóng hổi dựa vào. Giang Thanh Lưu đá đá vài phát: “Người làm trò gì vậy?”.

Không thấy người đó có động tĩnh gì, hiển nhiên Bạc Dã Cảnh Hành đã ngủ rất say, nhưng lại ôm chặt lấy chân hắn giống hệt sóc chuột ôm hạt thông. Giang Thanh Lưu khóc dở mếu dở, đành để mặc cho nàng ôm. Thân thể của nàng ấm áp mà mềm mại, Giang Thanh Lưu thở dài, nhắm mắt đi ngủ, không nghĩ ngợi lung tung nữa.

Trên nóc nhà, có hai người lén lút lút lút một miếng ngói rồi nhìn qua khe hở.

“Cẩn thận đấy.....” Tuy rằng Giang Thanh Lưu đã mất hết nội lực, nhưng độ cảnh giác vẫn rất cao. “Đừng để hắn phát hiện ra!” Có một người dè dặt nhỏ giọng nói. Người khác lờ ra một cái ông dùng để thổi mê hương: “Màn che dây quá, không nhìn rõ được, bọn họ ở phòng này hả?”.

“Suyt..... nhỏ tiếng thôi. Bên cạnh Giang Thanh Lưu có dẫn theo một cao thủ đấy!”.

“Ài? Tên đồng tử ôm kiếm đấy hả?”.

“Ngưu thế, là phu xe. Xương đốt ngón tay của tên phu xe đó thô to, hạ bàn ổn định hữu lực, ánh mắt sáng rõ trầm tĩnh, rõ ràng là một cao thủ.”

“Nhưng..... tối quá, thật sự là nhìn không rõ đâu sư phụ à!”.

“Có chút chuyện vặt cũng làm không xong, nhìn vì sư đích thân xuất mã đây!”.

Hồi lâu sau, trên nóc nhà trọ Ngũ Hồ.

“Sư phụ, người sao vậy?!”.

“Vi sư phải nhìn kỹ thêm chút nữa đã.”

“Dạ?”.

“Quả nhiên không thể nhìn rõ được.”

“Sặc! Vậy phải làm sao?”.

“Đã vậy thì thả thôi nhằm còn hơn bỏ sót!”.

Hai người thành thực khéo léo thổi hơi mê suốt một lượt khắp tất cả các gian phòng trọ, sau đó cẩn thận nấp lại miếng ngói. Bận rộn hồi lâu, cuối cùng hai người rón ra rón rén nhảy từ trên nóc nhà xuống, kinh công đạt đến mức xuất quỷ nhập thần thể này —— Dĩ nhiên chỉ có thể là Xuyên Hoa Điệp và Lan San Khách.

Quay đầu nhìn nóc nhà trọ, khuôn mặt Lan San Khách có một loại trang nghiêm kiểu việc xong rồi áo ra đi, quay ắt giang hồ, xá gì tiếng tăm —— Nam thần, ta chỉ có thể giúp người đến đây thôi!

Cùng lúc đó, ở Trầm Bích sơn trang. Đan Văn Thiên đang nổi cơn bốc hỏa: “Thủy Quỷ Tiêu! Ta đã nói rồi ta không uống thuốc, không uống!”.

Thủy Quỷ Tiêu đứng thẳng tắp trước cửa phòng Đan Văn Thiên: “Thuốc của sư phụ ta, không ai dám không uống!”

Lần đầu tiên Đan Văn Thiên bị người ta chọc tức ra thành như vậy: “Có phải người bị điên không, rốt cuộc có nghe thấy ta nói gì không vậy! Nếu người

còn không đi, đợi khi tiểu Cảnh về, ta sẽ bảo nàng ấy xử lý người! Ngay cả sư phụ của người cũng đánh không tha!”.

Thầy Quý Tiêu vẫn đứng thẳng tắp: “Giang phu nhân, hy vọng cô có thể hiểu cho, cô đang lãng phí thời gian vô cùng có hạn của ta đấy. Sư phụ ta vẫn còn thiếu rất nhiều dược liệu, ta phải ra ngoài ngay.”

Đan Văn Thiên không muốn dây dưa với hắn, nàng là phụ nữ đã kết hôn, cứ nhùng nhằng với người lạ như vậy, để người khác nhìn thấy còn không bàn ra tán vào chặc. Nhưng Thầy Quý Tiêu đúng là đồ lừa cứng đầu, Đan Văn Thiên không uống thuốc thì hắn không chịu đi, đã đứng ở ngoài cửa sổ suốt mấy canh giờ rồi.

Đan Văn Thiên đi tìm luôn võ sư để đuổi người, Thầy Quý Tiêu tuy rằng là chân truyền của Khổ Liên Từ, nhưng cái Khổ Liên Từ truyền cho hắn là nội hàm mà thôi. Đám võ sư tay đâm chân đá, đánh đến nổi mặt mũi hắn bầm dập sưng vù.

Cách một lớp cửa sổ, Đan Văn Thiên lắng nghe âm thanh bên ngoài, một mõi vô cùng. Nàng dứt khoát lên giường, lấy tấm chăn mỏng che đầu, uể oải không muốn để ý đến.

Không biết ngủ được bao lâu, thì nàng tỉnh giấc. Chui ra khỏi chăn nhìn thử, giọt đồng hồ điểm canh tóc tóc, đã là canh hai rồi. Bên ngoài cửa sổ ánh trăng mềm mại như nước, in bóng hoa lay động khẽ khàng. Sắc đêm se lạnh, nàng ôm gối, trong lòng bỗng nhiên trào lên nỗi niềm cô đơn khó gọi tên.

Bây giờ này, nàng một lòng một dạ trao hết tất cả cho Giang Thanh Lưu, hắn ra ngoài, nàng trông ngóng; hắn ở nhà, nàng giống như đóa hoa nở rộ. Khi ấy trong trái tim nàng, trong đáy mắt nàng toàn là hình bóng hắn, nàng chưa từng có cảm giác cô đơn thế này. Nhưng giờ, nàng biết bản thân đã không còn như trước nữa.

Đối với chuyện có con, từ lâu nàng đã mất đi cảm giác háo hức mong chờ như lúc đầu rồi. Sinh ra ở Giang gia, đứa trẻ của nàng cũng sẽ giống như Giang Thanh Lưu, vừa sinh ra đã bị bế đi xa khỏi vòng tay nàng, sau khi kiểm tra gân cốt, sẽ bắt đầu màn huấn luyện người thừa kế tàn khốc.

Trước khi thăng bé được mười lăm tuổi, nàng căn bản không thể gặp mặt.

Nàng bỗng cảm thấy đáng sợ quá, đây chính là cuộc sống mà bản thân nàng một lòng chờ mong ư. Giờ giật mình bừng tỉnh, phát hiện ra đây chính là địa ngục Tu La. Nàng đột nhiên thở dài chán nản, ánh trăng lạnh lẽo chiếu qua ô cửa sổ lụa mỏng, ánh sáng mờ ảo lung linh.

“Nếu cô đã tỉnh rồi, có thể ra ngoài uống thuốc không?” Một giọng nói lạnh lạnh truyền vào, Đan Văn Thiên giật thót tim. Nàng vội ngồi dậy rời giường, nhìn thấy cái bóng bên ngoài cửa sổ, Thầy Quý Tiêu bưng bát thuốc, đứng thẳng tắp.

Đan Văn Thiên vội vàng thấp đèn, dưới ánh sáng lay động, nàng mới nhìn thấy những vết bầm tím trên mặt Thầy Quý Tiêu. Vì là mệnh lệnh của phu nhân ông chủ, nên mấy tên võ sư xuống tay không hề nhẹ chút nào. Sau màn bị đánh ấy rõ ràng Thầy Quý Tiêu te tua đi hẳn.

Đan Văn Thiên không phải người vô duyên vô cớ thích gây sự, nên giờ trong lòng có đôi chút áy náy. Nàng nhận lấy bát thuốc: “Con người người cũng thật là cứng đầu cố chấp, ta đã nói là không uống rồi, cũng chẳng phải là bệnh gì ghê gớm. Người thật sự định để bọn họ đánh chết à”.

Thầy Quý Tiêu hừ lạnh: “Đừng phí lời nữa!”.

Đan Văn Thiên hết cách, đành bưng bát thuốc lên, nhịn thở giữa đầu ra sau uống cạn sạch bát thuốc. Thứ thuốc này đúng là rất đắng. Khổ Liên Từ chỉ quan tâm đến hiệu quả của thuốc, chứ không thèm để tâm đến mùi vị của nó thế nào. Cả khuôn mặt của nàng nhăn cả nàng: “Uống rồi thì có tác dụng gì chứ.”

Thầy Quý Tiêu thấy nàng uống xong rồi, bèn nghiêm mặt nhận lại bát thuốc: “Thuốc của sư phụ ta, nhất định là uống phát hết bệnh ngay.”

.....

Đan Văn Thiên chán chả buồn để tâm đến hắn nữa: “Vết thương trên mặt người có cần lấy thuốc bôi không?”.

Thầy Quý Tiêu quay người bước ra khỏi cửa: “Sư phụ thiếu vài vị thảo dược nữa, ta phải ra ngoài hái thuốc.”

Đan Văn Thiên khó hiểu hỏi: “Muộn như vậy, người vẫn có thể nhìn thấy sao?”.

Thầy Quý Tiêu đi thẳng, Đan Văn Thiên bất giác cũng đi theo hắn, lúc ấy hắn mới nói: “Từ nhỏ ta đã theo sư phụ học cách phân biệt các loại thảo dược rồi, ngửi mùi không bao giờ nhầm được. Huống hồ núi Thất Túc cách nơi này rất xa, đợi đến lúc ta quay về, cũng đã là sáng sớm hôm sau rồi.”

Đan Văn Thiên đột nhiên cũng có chút hứng thú: “Ta đi với người có được không?!”.

Thầy Quý Tiêu ngược mắt lên nhìn nàng, cuối cùng trả lời bằng hai chữ: “Ha ha.”

Đan Văn Thiên cũng biết những lời này không ổn lắm, nàng là một người phụ nữ đoan chính, làm gì có lý nào đêm hôm khuya khoắt lại cùng một người đàn ông lạ đi hái thuốc bao giờ. Vì vậy lời vừa ra khỏi miệng mặt nàng đã đỏ ửng, giờ nhìn thấy dáng vẻ coi thường mình của Thầy Quý Tiêu, khiến con giận ghen lại trong lòng, nàng dứt khoát quay người đi về phòng.

Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, Thầy Quý Tiêu lại quay lại. Tuy đã trải qua một đêm không ngủ, nhưng trông thần thái hắn vẫn sáng láng. Đan Văn Thiên lại nhắc lại lần nữa: “Nói với Khổ Liên Từ, ta..... ông ta không cần phải kê đơn thuốc nữa.”

Thủy Quý Tiêu căn bản không thêm đề tâm: “Sư phụ ta là cao sĩ lời nói đáng giá ngàn vàng, đã đồng ý với cóc chủ chăm sóc điều trị cho thân thể của cô, thì nhất định không bao giờ bỏ dở giữa chừng.”

Đan Văn Thiên nổi câu tiện tay gạt phẳng bát thuốc đi: “Vây được chưa?!”.

Chỉ một lát sau, Thủy Quý Tiêu đã bùng một bát thuốc khác đến. Đan Văn Thiên vốn dĩ còn muốn hắt đi nữa, nhưng thấy tơ máu hằn lên trong mắt hắn, lại không thể nào nổi nóng được nữa. Nàng đành đi tìm Khổ Liên Tử, đáng tiếc Khổ Liên Tử đang bận rộn mô phỏng điều chế lại Yên chi hoàn. Đan Văn Thiên đứng bên cạnh nói cả nửa ngày trườn, ông ta đơ ra không thèm nghe vào tai một chữ.

Thuốc vẫn từng bát từng bát một đưa đến, không biết cái miệng rách nào đã truyền ra ngoài. Trong lòng mọi người đều thâm biết rằng nàng đang sót ruột muốn có con, nhưng nhìn cái bụng vẫn phẳng lì của nàng, không dung lại trở thành chủ đề cho người ta chê cười. Đan Văn Thiên sao lại không biết chứ, chỉ là không muốn so đo tính toán mà thôi.

Giang Ân Thiên và Chu thị cũng thường xuyên gây áp lực với nàng, trước đây nàng chưa từng phân bua cãi lại. Nhưng lúc tới khi tới thỉnh an Chu thị, Giang Ân Thiên lại không nóng không lạnh nhắc tới chuyện này. Bao nhiêu lo lắng ưu tư của Đan Văn Thiên cuối cùng cũng bộc phát: “Một năm mười hai tháng, thì chẳng liệu có ở nhà được đến một tháng không? Cho dù con muốn có con, nhưng con sẽ phải sinh với ai đây?!”.

Lần đầu tiên Giang Ân Thiên bị đứu cháu dâu bật lại như thế, ông ta vốn dĩ là trưởng tộc, liền lập tức sầm mặt lại. Nhưng Đan Văn Thiên cũng không nhiều lời với ông ta, xoay người bước ra khỏi cửa. Sau lưng liền truyền đến tiếng quát tháo của Giang Ân Thiên, nàng cũng chẳng thèm dừng bước, đi thẳng một mạch về tiểu viện của mình.

Đến tối, lúc Thủy Quý Tiêu mang thuốc tới, thấy hốc mắt nàng sưng đỏ như một quả đào. Thấy hắn bước vào, Đan Văn Thiên vội vàng lau mắt, nhưng khuôn mặt Thủy Quý Tiêu lại không chút cảm xúc: “Hoảng cái gì, khóc thì cứ khóc đi, có phải ta chưa từng nhìn thấy đâu.”

Đan Văn Thiên cũng chán phải giấu giấu diếm diếm rồi, liền nhận lấy bát thuốc định uống một hơi cạn sạch, để cái gã đáng ghét kia biến đi càng nhanh càng tốt. Khổ nỗi canh thuốc nóng quá, nàng phải dùng thìa bạc khuấy cho cái thứ nước đen ngòm ấy nguội bớt rồi mới uống được.

Hồi lâu sau, Thủy Quý Tiêu móc từ trong người ra một thứ giống như hái cái lá cây đưa cho nàng: “Đắp lên mắt đi, giảm sưng đấy.”

Đan Văn Thiên vốn dĩ không cần, nhưng không cần chi càng cứ cần cho xong. Nàng nhận lấy rồi đặt lên bàn, mũi vẫn còn hơi sụt sịt sụt sịt: “Người thường xuyên nhìn thấy phụ nữ khóc sao?”.

Thủy Quý Tiêu cũng ngồi xuống ghé bên cạnh nàng: “Trước đây tâm huyết sư phụ dâng trào, quyết định hành y cứu người. Trong được quán gần như ngày nào cũng có phụ nữ khóc, có người thì là vì người thân được chữa khỏi bệnh, vui quá mà khóc, có người là vì người thân vô phương cứu chữa, tuyệt vọng bi thương quá độ, mà càng nhiều hơn nữa là những người có người thân trúng độc của sư phụ mà chết, phản hận tuyệt vọng.”

Đan Văn Thiên kinh hãi trợn mắt há hốc mồm: “Các người đã từng trải qua.. tình cảnh rất nguy hiểm rồi à?”.

Thủy Quý Tiêu dừng dung đáp: “Cũng tạm, gần như là mỗi tháng đổi chỗ ở một lần. Có một lần gặp phải người của Bát Lão Thành, thiếu chút nữa là chọc mù một mắt của sư phụ ta.”

Hắn nói nhẹ bằng, nhưng Đan Văn Thiên thì không thể nào cười nổi. Giang hồ là như vậy, một người chạy một người đuổi. Bọn họ là nhóm chạy trốn, Giang Thanh Lưu là nhóm truy đuổi, mọi người đều nguy hiểm cả. Nàng dùng thìa bạc múc một canh thuốc, thổi cho bớt nóng rồi mới uống. Canh thuốc vẫn nóng, mà sao lòng lại lạnh lẽo thế.

Cho dù có uống nhiều thuốc hơn nữa, có điều dưỡng cơ thể khỏe hơn nữa, thì ai sẽ cùng sinh con với nàng đây?

Mà nàng của hiện giờ, lại hy vọng sẽ sinh con cho ai?! Người trên giang hồ chém giết cầu sinh cố nhiên đáng buồn đáng thương, nàng nào có sống tốt hơn bao nhiêu đâu?!

Rất nhanh đã uống xong bát thuốc, ngay cả vị đắng ghê tởm nàng cũng chẳng ném ra được. Lúc Thủy Quý Tiêu đi rồi, tiện tay nhặt mấy chiếc lá xanh trên bàn, nhanh nhẹn thành thạo dán lên hai mắt nàng.

Đan Văn Thiên phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, đầu ngón tay của hắn lướt nhẹ qua mí mắt nàng, mang theo mùi hương thảo được thoang thoảng.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Đan Văn Thiên ở nhà không thoải mái, thì Giang Thanh Lưu ở ngoài lại càng lo lắng hơn.

Thời gian ở nhà trọ Ngũ Hồ quanh đi quẩn lại cũng hết một ngày. Lúc Giang Thanh Lưu tỉnh lại, chân vẫn đang bị Bạc Dã Cảnh Hành ôm lấy. Cơ thể nàng vừa mềm lại vừa ấm, giồng hết một cái bánh gạo nếp vẫn còn rất dẻo. Giang Thanh Lưu đá đá vào người nàng, cho dù không còn nội lực, hắn cũng cảm nhận được có gì đó không ổn: “Lão tặc kia, người có ngủ thấy mùi gì không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành buồn ngủ đến nỗi không mở được mắt ra: “Mùi gì.....” Nàng đột nhiên phát hiện ra mình đang ôm chân Giang Thanh Lưu, lập tức tóc tai dựng đứng, “Mùi chân của người?”.

Giang Thanh Lưu chà muống để ý tới nàng, lập tức ngồi dậy, cẩn thận ngửi thử, nhưng mùi rượu trên người Bạc Dã Cảnh Hành quá nồng, át gần hết mùi vị xung quanh. Hắn nhất thời cũng không có cách nào phát giác ra được. Hắn nghĩ ngợi một lúc, bèn rời giường móc từ trong túi thuốc ra hai viên thuốc giải độc. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thấy hắn cầm đồ đặc, lập tức cuốn cái chăn mỏng sát lại gần, trông y hệt một con cáo lông xù: “Người đang ăn cái gì vậy?”.

Giang Thanh Lưu quay người lại bóp miệng nàng, cũng cho nàng ăn một viên. Bạc Dã Cảnh Hành loáng cái đã nuốt xong, vẫn còn rất bất mãn: “Sao chẳng có tí mùi vị gì thế?”.

Giang Thanh Lưu lên con bốc hỏa: “Trong miệng tích toàn là khí độc! Người tưởng là kẹo đường đấy chắc!”.

Bạc Dã Cảnh Hành chép chép miệng, cầm lấy thứ trong tay hắn lên xem thử, rồi đưa trả lại: “Có gì ghê gớm đâu.”

Giang Thanh Lưu nhét viên thuốc vào miệng, để ở dưới lưỡi, yên lặng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Nếu có kẻ trộm, thì giờ này nhất định sẽ đập cửa xông vào rồi. Lẽ nào mình đã nghĩ quá nhiều? Hắn lại nằm trở lại giường, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn cuộn tròn trong chăn nằm lên gối hắn, hơi thở thơm mát như hoa lan. Tóc gáy Giang Thanh Lưu dựng ngược: “Cút về đầu kia của người ngủ đi.”

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh một tiếng —— Đây là cái thứ mê hương gà vịt vớ vẩn gì của Lan San Khách vậy, đối phó với một người mất hết nội lực mà cũng không có tác dụng. Lúc quan trọng, vẫn phải để lão phu xuất mã.

Rất nhanh ý thức của Giang Thanh Lưu cảm thấy không ổn —— Toàn thân hắn rơi vào trạng thái vô cùng thả lỏng, thần thức cũng có chút mơ màng, không cách nào tập trung sức chú ý được. Hắn thăm cả kinh, muốn ngồi dậy, nhưng chỉ muốn mà không thể làm được. Cả người đều rã rời, khả năng tự khống chế có mạnh đến đâu, cũng không thể ra lệnh được cho tứ chi làm được hành động nào đó.

Mê hương đã phát huy tác dụng trong cơ thể rồi, hắn lờ mờ biết được điều gì đó: “Trường sinh hoàn!”.

Bạc Dã Cảnh Hành thò đầu ra nhìn thử vào mắt hắn, quả đúng là trúng độc rồi, đến lúc này nàng mới lộ ra bộ mặt hồ ly lông xù: “Thằng oắt Giang gia kia, lão phu không bằng người, lão phu già cả rồi, không thể chịu được tổn hại thêm nữa. Người ngoan ngoãn phục tùng lão phu, dù sao thì cũng sẽ qua nhanh thôi.”

Giang Thanh Lưu lúc ấy mới tỉnh ngộ: “Thuốc giải độc vừa nãy..... người đã đổi thuốc?”.

Bạc Dã Cảnh Hành cười hi hi, bắt đầu cởi quần áo hắn. Giang Thanh Lưu đương nhiên là lờ đi bưng bưng. Nhưng Trường sinh hoàn đã khiến cả người hắn bại hoại, không cách nào không chế được bản thân, chỉ có thể dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Người đừng như vậy.”

Bạc Dã Cảnh Hành đã sắp sửa lột sạch hắn ra rồi, những vẫn còn lên tiếng an ủi: “Sẽ nhanh thôi, chỉ tầm một phần ba nén hương là xong.”

Lần đầu tiên Giang Thanh Lưu cảm nhận được nỗi khổ sở này, trong trạng thái vẫn còn vô cùng tỉnh táo, muốn dùng cạn sức lực để giãy dụa, nhưng lại hoàn toàn bất lực. Thậm chí ngay cả giọng điệu cũng không thể nặng nề, chỉ biết cự tuyệt một cách cực kỳ bình tĩnh. Cho dù biết rõ rằng có cự tuyệt cũng chẳng mấy may có tác dụng.

Sắp tuyệt vọng đến gần như bất lực, giọng nói của Giang Thanh Lưu vẫn rất bình tĩnh: “Bạc Dã Cảnh Hành, người không sợ ta giết người sao?”

Hai tay Bạc Dã Cảnh Hành chống lên phía trên hắn, nhìn thẳng vào mắt Giang Thanh Lưu nói: “Mùi vị của Trường sinh hoàn, đáng sợ không?”.

Giang Thanh Lưu căn bản không còn tâm trí đâu để suy nghĩ nữa, trong đầu hắn là một mớ hỗn loạn. Hắn phải ngầm thừa nhận rằng, Trường sinh hoàn quả thực rất đáng sợ, đó là một loại cảm giác sợ hãi khi lột trần bản thân ngay trước mặt người khác, lột trần từ cơ thể cho đến trái tim. Người không thể trốn tránh được bất cứ câu hỏi nào, cũng không thể phản kháng lại được bất cứ tổn hại hay vũ nhục đang dần sự gia tăng của đối phương.

Bạc Dã Cảnh Hành tiến sát lại gần hắn, trong đáy mắt không hề có vẻ khinh thường, cũng không hề có vẻ bồn chồn. Giang Thanh Lưu căn bản không biết trong lòng mình rốt cuộc cảm thấy thế nào, hắn cũng chẳng tài nào suy nghĩ nổi. Bạc Dã Cảnh Hành lờ ra một cái khăn bịt mắt hắn lại: “Coi như giúp đỡ nữ nhi trên giang hồ đi, nhỏ mọn như thế làm gì. Dù sao bình thường người cứ tích không mãi thế cũng lãng phí.....”

.....

Tầm mắt bị che mất, cả người dường như chìm vào trong đêm tối, ngược lại khiến cho cảm giác trở nên rõ ràng khác thường. Giang Thanh Lưu không thể nào khống chế được sự biến hóa của cơ thể, có thứ gì đó mềm mại hôn lên trán hắn. Cách một chiếc khăn mỏng, hắn đương nhiên vẫn có thể cảm nhận được sự ấm nóng ản lên trán mình.

Để bồi dưỡng hắn thành một vị đại hiệp chân chính, Giang gia đã tiêu tốn hết mười năm. Để hắn thích ứng với sự hung hiểm xảo trá trên giang hồ, Giang gia đã bỏ ra suốt mười năm. Hai mươi bảy năm, gia tộc nâng đỡ hắn, hắn cũng cáng đáng cả gia tộc, thẳng tiến về phía trước. Hắn thuận theo kỳ vọng của các bậc trưởng bối, học võ, đi đây đi đó, gây dựng danh tiếng, sau đó thành thân, cuối cùng tuổi còn trẻ đã chấp chương vị trí đứng đầu trên giang

hồ.

Cuộc đời của hắn vì có người trải đường cho nên bằng phẳng đến đáng sợ. Cũng chính vì bằng phẳng, nên đời hắn trước giờ chẳng có niềm kinh hi nào, cũng chẳng có chướng ngại chông chênh nào. Hắn lấy Đan Văn Thiên, bình thường phu thế ân ái, cho dù có ở trên giường cũng vẫn nhẹ nhàng từ tế.

Mấy năm nay bên cạnh hắn cũng không phải không có cảm dỗ, nhưng trong lòng hắn chưa từng có nửa phần suy nghĩ sai lệch. Hắn đứng trên đỉnh giang hồ, nhưng trái tim trước giờ chẳng từng có nhiệt huyết.

Tư duy tan rã, có một loại cảm giác lạnh lẽo từ trong tim dần dần lan ra, có tên là cô độc. Hắn biết tác dụng của Trường sinh hoàn, loại thuốc này chỉ cần một viên, đã có thể đánh cho sự lạnh lùng khắc chế của hắn tan tành không còn mảnh giáp. Hắn chỉ có thể duy trì vẻ tỉnh táo yếu ớt, cảm nhận cảm giác tuyệt vọng.

Bạc Dã Cảnh Hành ở bên cạnh là tất cả những gì hắn có thể tiếp xúc được, là nguồn nhiệt duy nhất. Hắn ôm lấy nàng đầy tình tảo, cảm giác được đầu ngón tay của nàng trượt qua gò má, cách một lớp khăn, mang theo sự lưu luyến bí ẩn. Trong lòng biết rõ tính nết lão tặc này vô thường, nhưng hắn vẫn lên tiếng giả dụ: “Bạc Dã Cảnh Hành, tốt xấu gì ngươi cũng là nhân vật từng tung hoành trên giang hồ, ngươi không cần mặt mũi nữa sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành quả nhiên sờ sờ mặt mình: “Chep, người trong ma đạo, cần mặt mũi làm gì!”.

Giang Thanh Lưu không nói lời nào, con ngươi hắn tựa như sắc xanh của hàng liễu sau mưa, trong vắt sáng rõ. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn hắn hồi lâu, từ từ siết chặt tay.

“Hãy.” Nàng than khẽ, dù Giang Thanh Lưu chẳng thể làm ăn được gì, nhưng hiệu quả của thuốc không thể làm dao động cảm xúc của hắn: “Ngươi thờ dài gì chứ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi xuống bên cạnh hắn, giọng nói ấy vậy mà lại mang theo đôi phần sầu muộn: “Chỉ là nhớ tới những năm tháng ở trong địa lao, nghĩ đến vô số lần bị những kẻ như vậy tra tấn xấu xí, nên có chút cảm thán thôi.”

Giang Thanh Lưu cố gắng khống chế được tính, nhưng lẽ nào Trường sinh hoàn lại dễ bị không chế đến thế? Hắn hy vọng nói nhiều, giao lưu nhiều có thể thoát khỏi cảm giác hư không rồi núi lấp biển này: “Năm đó nếu không phải ngươi tàn sát cả giang hồ, hai tay nhuộm đầy máu tươi, thì sao lại có kết cục bị giam cầm tra tấn suốt ba mươi năm trong địa lao chứ.”

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi bên cạnh hắn, nhưng bóng dáng lại tấp thoảng đôi phần cô độc: “Làm sao ngươi biết chuyện xưa năm đó thế nào. Hai tay lão phu nhuộm đầy máu tươi, nhưng những kẻ đó có ai là thật sự là vì chính nghĩa? Thấy người khác có nên nảy lòng ghen ghét đố kỵ, đó mới đích thực là tội ác không thể tha thứ.”

Giọng nói của Giang Thanh Lưu vẫn rất bình tĩnh: “Đã ba mươi năm trôi qua, người chết không thể đối chứng, ngươi đương nhiên nói gì mà chẳng được.”

Giang Thanh Lưu lắc đầu: “Nếu muốn có chứng cứ thì rất dễ, nếu Giang Ân Thiên thực sự là vì chính nghĩa, vì muốn báo thù cho Giang Thiếu Tang, thì hà tất phải giam cầm tra tấn lão phu? Hắn ta có vô số cơ hội có thể xuống tay giết chết lão phu.”

Tâm trạng của Giang Thanh Lưu vốn dĩ đã không yên rồi, nên những lời này rất dễ dàng khơi lên lòng nghi ngờ của hắn. Thật ra hắn vẫn luôn hoài nghi tất cả những điều đó, lão tặc này bị giam cầm trong Giang gia hơn ba mươi năm, nếu không phải vì Ngũ Diệu Tâm Kinh, thì hà cớ gì lại giam cầm ta suốt ba mươi năm?

Giọng nói của Bạc Dã Cảnh Hành cũng dần dần bình tĩnh lại: “Bức màn đen của Giang gia, ngươi phải biết rằng lão phu cũng có thể nói cho ngươi biết. Lúc quyết chiến trên núi Nhạn Đăng, môn nhân đệ tử của Giang gia chết trong tay lão phu không nhiều lắm, nhưng tại sau sau trận chiến ấy lại có hơn ba trăm người thương vong.” Giang Thanh Lưu đột nhiên không muốn nghe tiếp nữa, nhưng nàng vẫn cứ tiếp tục nói, “Vì Giang Thiếu Tang muốn tới địa hóa cái giá Giang gia phải trả trong mắt người trong võ lâm, nên đã lệnh cho đám đệ tử tự mình tàn sát lẫn nhau, lấy việc bắt được lão phu làm công đầu cho trận chiến.”

Giang Thanh Lưu muốn phản bác, muốn nàng phải ngậm miệng lại, nhưng hắn chỉ có thể thản nhiên nói: “Ngươi nói dối.”

Bạc Dã Cảnh Hành xoay đầu lại nhìn hắn, trong ánh mắt là luồng ánh sáng quý nị: “Ta không hề nói dối, ngươi biết rõ điều đó! Dù võ công của lão phu có cao cường đến thế nào đi chăng nữa, suy cho cùng cũng chỉ là một người có hai tay, đệ tử của tám đại môn phái có bao nhiêu người mà lão phu có thể giết chết được toàn bộ chứ? Giang Thiếu Tang vì muốn xuyên tạc bóp méo việc này, đã lệnh cho đệ tử tấn công sát hại đệ tử của tám đại môn phái, nên mới gây ra trận chiến có một không hai như thế!”.

Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên hỗn loạn, vẻ mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy bi thương: “Lão phu bị giam cầm dưới địa lao suốt ba mươi năm, vốn dĩ không nên tham sống sợ chết. Nhưng Hàn Âm cốc sư môn của ta bị diệt vong, hơn ba trăm người bị giết! Ta và gia gia ngươi không giống nhau, ông ta có vô số người trong gia tộc, vì thế có thể hy sinh một phần trong số đó. Nhưng ta thì không có ai cả.” Nàng chậm chậm dựa gần vào người Giang Thanh Lưu, “Nổi thống khổ mà hiện giờ ngươi phải chịu, ba mươi năm trước không có giờ phút nào ta không phải chịu. Không sai, ta luôn muốn điều tra tìm ra hung thủ thực sự để báo thù rửa hận, để sư phụ, sư đệ, sư thúc, sư bá của ta có thể nhắm mắt yên nghỉ. Nhưng Giang Thanh Lưu, hiện giờ với cái thân thể đã đến mức này của ta, mới chỉ đi có vài bước mà đã thở hổn hển, thì ta nào dám nói đến chuyện ân oán thù hận?”.

Cảm xúc của Giang Thanh Lưu chỉ còn lại một mảng hỗn loạn, hắn giờ đã mất đi nội lực, lại không cách nào kiềm chế được bản thân. Nên hắn có thể cảm nhận được sự bất lực và bi ai của Bạc Dã Cảnh Hành.

Bạc Dã Cảnh Hành dựa vào bên người hắn: “Vì thế ta muốn có một đứa con, để đến lúc ở đâu đó không thể làm được việc gì nữa, hãy để ta lưu lại một

hạt giống cuối cùng cho sự môn mình. Người và ta cách biệt thân phận tuổi tác, nhưng đây lại là..... thỉnh cầu của lão phu với người. Dựa vào thể chất của lão phu, sau khi đứa trẻ sinh ra, chưa chắc lão phu đã có thể được tận mắt nhìn thấy nó, nhưng ta sẽ giao Ngũ Diệu Tâm Kinh cho người cất giữ. Đợi sau này thằng bé trưởng thành, sẽ truyền lại tâm kinh cho nó, cũng tránh cho Hàn Âm cốc của ta bị tuyệt hậu.”

Nếu đổi lại là lúc bình thường, Giang Thanh Lưu tuyệt đối sẽ không bao giờ tin lời nàng. Nhưng đêm nay, lý trí còn sót lại của hắn đã không còn bao nhiêu nữa. Giọng nói hắn khàn sạn: “Người chắc chắn sẽ giao đứa trẻ này cho Giang gia bồi dưỡng chứ?”.

Thần sắc Bạc Dã Cảnh Hành âm thầm hẳn đi: “Kẻ thù của ta trải rộng khắp giang hồ, với tình hình hiện giờ, có thể sinh được nó ra đã là vạn lần may mắn rồi, sao còn dám mong ước xa vời sớm tối bầu bạn bên nhau nữa?”.

Giang Thanh Lưu không nói tiếp nữa, Bạc Dã Cảnh Hành từ từ dựa gần hơn vào người hắn: “Lão phu thay mặt cho hơn ba trăm đồng môn của Hàn Âm cốc, cảm tạ ân đức của Giang minh chủ.”

Cánh môi hồng dần dần dính sát lại, Giang Thanh Lưu nhắm chặt mắt, trong lòng rối loạn nhưng vẫn cùng nàng làm loại chuyện hoang đường đó.

Trong một đêm tối, tại một nơi có tên là nhà trọ Ngũ Hồ, cuộc đời của rất nhiều người cũng từ đây mà thay đổi. Ví dụ như một thương nhân Tây Vực ở phòng hạng sang đang chuẩn bị buôn bán ngà voi sẽ cưới một quả phụ gánh phân. Hay như ông chủ quầy và bà chủ tiệm may mà ông ta đã yêu thầm nhiều năm cuối cùng đã phá bỏ lớp giấy cửa sổ ngăn cách để đến với nhau. Hay như con khi tung hứng tạp kỹ với ông ấy..... chẹp, hình như có gì kỳ quái đang xông tới. Hay như cuối cùng Tề Đại bị Thôi Tuyết đánh cho một trận sưng vù mặt mũi.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, khách trong toàn bộ quán trọ đều vội vã thay toán tiền phòng, mang theo nữ quyền bên cạnh xinh như hoa hoặc xinh không như hoa vội vàng rời đi. Giang Thanh Lưu cũng nằm trong số này, mọi người cúi đầu đi nhanh, không ai chú ý đến vị minh chủ võ lâm ấy.

Giang Thanh Lưu cũng không chú ý đến người bên cạnh, bao gồm Đại Tề mặt mũi sưng vù cùng với Thôi Tuyết thần sắc cũng không được ổn cho lắm.

Mọi người mặt mũi sầm sì chỉ quan tâm đến chuyện lên đường, thậm chí ngay cả quán trọ cũng không muốn ở, phi ngựa không ngừng nghỉ tới trại Phi Ưng.

Thời tiết nóng bức, nên thi thể của Hạ Phi Hồ được ướp lạnh, vẫn đặt trong linh đường. Huynh đệ của Hạ gia đều ra nghênh đón bọn hắn, vừa liếc nhìn sắc mặt của vị minh chủ, thật đúng là, khó coi hơn hẳn sắc mặt vị cha già vừa mới chết của bọn họ.

Giang Thanh Lưu cũng không muốn nói nhiều với bọn họ, mà đi thẳng vào phòng. Bạc Dã Cảnh Hành sờ sờ mũi, dọc đường đi, Giang Thanh Lưu không nói với nàng dù chỉ là nửa chữ. Nàng cũng đi theo sau hắn, mấy anh em Hạ gia không biết nàng là ai, nhưng thấy đi cùng với Giang Thanh Lưu, nên không có ai dám hỏi nhiều.

Giang Thanh Lưu đến linh đường trước, thấp nén hương cho Hạ Phi Hồ. Sau đó đi tới căn phòng Hạ Phi Hồ gặp nạn, căn phòng đó hiển nhiên là phòng ngủ, nhiều ngày đã trôi qua những vẫn nguyên hiện trường ban đầu.

Con trai cả của Hạ Phi Hồ, Hạ Lôi đứng ở bên cạnh nói: “Minh chủ ngài xem đi, hồi đầu di thể của gia phụ nằm ở đây này.”

Giang Thanh Lưu cẩn thận tra xét hiện trường, bao gồm cả những thứ nước trà còn sót lại trên bàn, mấy sợi tóc vương trên giường. Hiện trường không có vết tích của việc đánh nhau, chén trà sau khi kiểm tra tỉ mỉ, cũng không thấy có độc.

Hạ Lôi và Hạ Báo con nuôi của Hạ Phi Hồ dẫn hắn ra sau linh đường, nơi đặt thi thể Hạ Phi Hồ. Hạ Phi Hồ lạng lẽ nằm trên chiếc giường băng, quần áo trên người đã được thay sang áo liệm, chỉ có cái đầu là vẫn chưa thể tìm được về. Nền hiện giờ trên phần cổ của cái xác là một cái đầu giả.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn thuộc kiểu trạng thái đứng cũng có thể ngủ được, người của Hạ gia cũng rất tinh ý, liền sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho nàng trước. Thế nhưng đúng là được hôm mặt trời mọc đặng tây nàng lại không đi ngủ ngay, mà lại thò đầu ra liếc nhìn di thể đang ở trên chiếc giường băng. Mấy ngày gần đây Giang Thanh Lưu không nói câu nào với nàng, nhưng giờ lại sợ nàng nói ra những câu kiểu như – Đầu người này không còn, nên cái cổ trông càng nổi bật chẳng hạn, nên vội vàng trừng mắt lườm nàng.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng rất thức thời, lập tức ngậm miệng lại – Những lời nàng định nói vừa nãy quả nhiên không phải những lời hay ho gì.

Việc cấp bách ngay lúc này, đương nhiên là cần phải tìm lại cái đầu. Không có đầu, mà trại Phi Ưng lại không nỡ để Hạ Phi Hồ chết không được toàn thây. Giang Thanh Lưu bàn bạc rất lâu với Hạ Lôi và Hạ Báo, để điều tra vụ án giết người, thì nguyên nhân đầu tiên đương nhiên là vì có thù oán cá nhân, thứ hai là vì tình cảm, thứ ba là lúc gần kề bỗng nảy sinh sát ý.

Bang phái của Hạ Phi Hồ ở trên giang hồ, nên kẻ thù gần như đều đến từ giang hồ. Nếu nói vì tình mà giết người, thì hồng nhan tri kỷ của ông ta cũng không ít. Tên kẻ thù của trại Phi Ưng nếu có viết ra thì cũng phải kín hết bốn trang giấy.

Những manh mối càng nhìn thấy một cách rõ ràng, thì những manh mối thực sự lại càng khó tìm.

Sau bữa cơm chiều, Giang Thanh Lưu và Đại Tề đã có trong tay bản danh sách ghi kín hết bốn trang giấy tên kẻ thù của trại Phi Ưng. Hắn thở dài ngao ngán, sắp xếp lại các manh mối: “Hiện giờ có hai manh mối quan trọng nhất, một là phu nhân của Hạ Phi Hồ là Lâm Tiểu Thi, thứ hai là cái đầu người bị mất. Hung thủ tiềm tàng, có khả năng là những người có tên trong bốn tờ giấy này, nhưng năm huynh đệ của Hạ gia cũng đều có khả năng. Tề Đại người nghĩ sao?”.

Sống lưng Tề Đại thẳng tắp: “Thuộc hạ nghe theo lời dặn dò của trang chủ.”

Giang Thanh Lưu lườm hần một cái, tiện thể liếc mắt nhìn Bạc Dã Cảnh Hành ở bên cạnh. Bạc Dã Cảnh Hành đang uống Yên Chi lộ, căn bản không hề nhìn về phía này. Tề Đại chậm chạp chẳng hiểu gì, cuối cùng vẫn là Thôi Tuyết thông minh nhanh trí, vội vàng sán đến cười hi hi hỏi: “Cảnh cô nương có thấy sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành liếm sạch sẽ cái bát, thiếu chút nữa là liếm luôn cả mấy cái móng tay trắng trắng mềm mềm của mình: “Bình thường lão phu có quan sát gì đâu.”

Thôi Tuyết phì một tiếng, thầm nghĩ lần này xem ra trang chủ đã cưới được một người không phải dạng vừa đâu. Bạc Dã Cảnh Hành ra hiệu cho hần đi rửa bát, rồi vừa giả vờ nói với Thôi Tuyết: “Hung thủ giết người, tại sao lại cắt đầu? Thứ nhất, có thù, nên rửa hận. Thứ hai, cố ý xáo trộn, để tăng thêm khó khăn cho việc phá án. Thứ ba, đầu của Hạ Phi Hồ có chỗ khác cần đến. Tại sao Lâm Tiểu Thi lại bị bắt cóc, ba đệ tử của Hạ Phi Hồ, và hai người con trai rốt cuộc có hiềm khích nghi ngờ gì không. .... Chẹp chẹp, thật ra muốn trừng trị hung thủ thật sự, lão phu có một cách trăm trận trăm thắng.”

“Cách gì?” Về mặt Thôi Tuyết đầy hiếu kỳ, Tề Đại cũng liếc mắt nhìn ra phía này, Giang Thanh Lưu vẫn không có chút phản ứng nào. Bạc Dã Cảnh Hành chỉ nhẹ nhàng gõ gõ lên tờ danh sách, cũng không nói gì.

Qua một hồi lâu, cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng quay người qua, lúc ấy nàng mới bảo: “Chúng ta có thể dùng chiến thuật diệt từng người một, đầu tiên tìm những thành phần không bị nghi ngờ, giết chết! Sau đó đánh dấu toàn bộ những người bị ngờ còn lại, diệt sạch! Hung thủ nhất định không còn nơi nào để trốn!”.

.....

Đối với chiến thuật diệt từng người một bách chiến bách thắng ấy, cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng thân thiết nói với nàng, người hần đã chiến tranh lạnh suốt mấy ngày một câu.

“Cút!”.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Đối mặt với vụ án giết người manh mối phức tạp, nên cả ngày Giang Thanh Lưu bận rộn khám nghiệm tử thi, xem xét hiện trường, thỉnh thoảng còn phải đặt đủ loại câu hỏi với người của Hạ gia. Còn Bạc Dã Cảnh Hành lại nhàn rỗi đến rõ cả người, rõ ràng là từ sau chuyện lần trước Giang Thanh Lưu cực kỳ đề phòng nàng. Buổi tối chưa bao giờ ở chung một phòng với nàng. Hần ở ngay cạnh phòng của Tề Đại, bình thường có động tĩnh gì, thì Tề Đại cũng có thể tới kịp lúc. Và để tránh xa ác ma, hần nhờ người của Hạ gia sắp xếp cho Bạc Dã Cảnh Hành ở trong tiểu viện khác – Nội lực của lão tặc này đã khôi phục hoàn toàn rồi, ai muốn giết nàng ta thì cứ việc thoải mái đi.

Mỗi ngày Bạc Dã Cảnh Hành là lướt hết bên đông lại tới bên tây, sau đó đợi tới giờ cơm. Có thể coi là người nhàn rỗi nhất trong trại Phi Ưng. Đường nhiên, biện pháp thì vẫn cứ phải nghĩ. Nếu không một khi Giang Thanh Lưu khôi phục lại nội lực, thì bất cứ lúc nào hần cũng sẽ nổi sát ý. Đến lúc đó bản thân không còn chút giá trị nào để lợi dụng, sẽ lâm vào thế bị động.

Bạc Dã Cảnh Hành gặm một quả lê, đi qua linh đường. Lúc này năm sư huynh đệ của Hạ gia đã không còn thời gian đâu để canh giữ linh cửu nữa. Bình thường đều là do tỷ nữ trông nom, vì đây là một vụ án giết người, lại thêm việc cái xác không có đầu, nên đám tỷ nữ bình thường cũng rất ít khi lại gần. Đều tranh thủ lúc ban ngày rủ nhau cùng đến thắp hương xong là đi ngay.

Nên lúc này trong linh đường lạnh lẽo hoang vắng, chỉ có một xác không đầu nằm trên giường băng, vô cùng thê lương. Hương đã sắp cháy hết, Bạc Dã Cảnh Hành ghé gần vào chiếc bàn dài, quan sát cái xác từ trên cao. Đột nhiên ánh mắt nàng thoáng rét lạnh, tay phải tách chỗ tiếp xúc giữa cái đầu giả với phần cổ trên thi thể ra. Lật phần thịt rách chỗ tiếp xúc lên xem thử, thì thấy giống như bị một thứ gì đó xoắn siết nên đứt cổ.

Ánh mắt nàng bất định lúc sáng lúc tối, một lúc sau có tỷ nữ đi đến, nàng liền xoay người bước ra khỏi linh đường.

Không còn thời gian nữa, nhất định phải nhanh chóng hồi phục lại cơ thể!

Cứ hề nghĩ đến chuyện của Bạc Dã Cảnh Hành, là Giang Thanh Lưu lại thấy sung hết cả đầu, đã vậy vẫn phải giữ vững tinh thần để tra án. Hần phải mấy người đi hỏi thăm những người dân ở vùng lân cận, hỏi thăm tung tích của Lâm Tiểu Thi. Hơn thế nếu là do người ngoài gây ra, thì thế nào cũng sẽ nắm được tung tích ra vào của những kẻ đáng nghi.

Đến giờ cơm trưa tâm trạng hần vẫn rất bất an, đoán chừng Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn đang ngủ, nên không ra ngoài. Ứng phó qua loa với đám người Hạ Lôi, Hạ Báo xong xuôi, Giang Thanh Lưu sai Thôi Tuyết hòa Yên Chi Lộ vào một bát rượu lâu năm mang đến phòng của Bạc Dã Cảnh Hành. Đợi đến khi ăn cơm trưa xong, lúc đi đến phòng của Bạc Dã Cảnh Hành, thì thấy nàng đang cười cợt chột nhả lời lồi lõm kéo kéo Thôi Tuyết: “Thiếu hiệp, lão phu vừa nhìn là đã biết ngươi là bậc kỳ tài hiếm có cốt cách phi phàm, thông minh trác tuyệt. Có hứng thú cùng sinh con với lão phu không?”.

.....

Gân xanh trên trán Giang Thanh Lưu dựng ngược, Thôi Tuyết nhìn thấy hấn, giống như nhìn thấy cú tinh, vội lấy cốc đi rót trà, ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Giang Thanh Lưu vừa đập bàn tức giận, thì Bạc Dã Cảnh Hành lập tức trung ra bộ mặt tiền bối cao nhân nghiêm túc: “Giang minh chủ, vội vàng đến đây thế này, không biết có chuyện gì quan trọng không?”.

Giang Thanh Lưu chỉ thẳng tay vào mặt nàng hồi lâu, cuối cùng phát tay áo, ngồi phịch xuống bên cạnh bàn – Lão tặc này quen thói vô sỉ rồi, hà tất phải nổi cáu với nàng ta. Hấn hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng lại đập mạnh xuống bàn một cái, cáu đến nổi bật dậy: “Thôi Tuyết mới chỉ là thằng bé có tí tuổi đầu, rốt cuộc ngươi có chút nhân tính nào không vậy?!”.

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy tang thương xoa xoa đầu hấn: “Trước mặt lão phu, có ai trong các ngươi mà không phải là thằng bé tí tuổi đầu đầu. Dù có chọn ai đi nữa thì có gì khác nhau?”.

.....

Giang Thanh Lưu lại hít thở sâu, quyết định nói chuyện nghiêm túc với nàng: “Bạc Dã Cảnh Hành, ngươi nói thật cho ta hay, rốt cuộc ngươi đang âm mưu làm những chuyện xấu xa gì?”.

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy chính trực: “Lão phu bị giam trong địa lao của Giang gia suốt ba mươi năm, đã nhìn thấu cái chốn hồng trần rách nát này, nhìn thấu nỗi khổ ghét nhau mà vẫn phải gặp nhau, nhìn thấu nỗi khổ yêu thương nhau mà phải xa lìa, nhưng đó chẳng qua chỉ là chướng ngại của hồng trần mà thôi. Lão phu đã buông bỏ tất cả rồi.”

Lúc nàng nói những lời này, quả thực đáng vẻ còn cao quý trang nghiêm hơn cả cao tăng đức cao vọng trọng của Thiếu Lâm tự, Giang Thanh Lưu nửa tin nửa ngờ: “Tại sao ngươi cứ cố chấp sinh con đến vậy hả?”.

Bạc Dã Cảnh Hành thở dài, khuôn mặt dửng dưng bàng quan với mọi việc: “Tuy Hàn Âm cốc đã không còn, nhưng võ học của sư môn không thể thất truyền trong tay lão phu được. Đương nhiên lão phu hy vọng sẽ có người kế thừa, truyền lại sở học từ đời này sang đời khác rồi.”

Giang Thanh Lưu nheo nheo mắt: “Thật không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đứng dậy, khuôn mặt nghiêm túc cung tay nói: “Lão phu sợ rằng thời gian của mình không còn nhiều, tâm nguyện lúc còn sống này, xin Giang minh chủ thành toàn.”

Giang Thanh Lưu ghé sát lại nhìn nàng đắm đắm, thấy vẻ mặt thần nhiên mây thừa gió nhẹ của nàng, nên có chút tin tưởng. Suy cho cùng lão tặc này đã lớn tuổi như vậy rồi, kẻ thù có lẽ đều đã chết gần hết. Hơn thế toàn bộ Hàn Âm cốc đã bị tiêu diệt, giờ bộ dạng nàng ta thân cô thế cô thế này, có thể gây được sóng, tạo được gió gì cho giang hồ?!

Nghĩ vậy, thần sắc của hấn tuy vẫn rất nghiêm túc, nhưng giọng nói đã hòa hoãn đi nhiều: “Nếu ngươi đã ở bên cạnh Giang mỗ, thì cần phải chú ý thanh danh, không được giờ tác phong tà ma ngoại đạo ra nữa.”

Bạc Dã Cảnh Hành thở phào: “Lã lão phu đã quá vội vàng rồi.”

Giang Thanh Lưu cũng không nói nhiều nữa, lên giường, tranh thủ thời gian nghỉ trưa cùng nàng luyện công. Vì đứa trẻ, Bạc Dã Cảnh Hành phải tỏ vẻ quan tâm: “Vụ án của Hạ Phi Hồ điều tra thế nào rồi?”.

Giang Thanh Lưu thoáng cau mày: “Giết người lấy đầu, không giống loại chuyện huynh đệ Hạ gia sẽ làm. Một mặt, ta đã cho dò hỏi chúng bang của trại Phi Ưng rồi, huynh đệ họ Hạ tuy không hòa thuận lắm, nhưng bình thường phân nhiều cũng rất nể sợ Hạ Phi Hồ. Mặt khác, nếu bọn họ giết người lấy đầu, nhất định là vì muốn che mắt người sẽ điều tra phá án sau này, bài bố manh mối, để đánh lạc hướng sự chú ý. Nhưng theo ta quan sát thì, huynh đệ họ Hạ, không giống hạng người hung ác cùng cực như thế.”

Bạc Dã Cảnh Hành lại thẳng thắn hơn hấn nhiều: “Những kẻ nhát gan, nếu đã không có gan, thì cũng sẽ không có não.”

Giang Thanh Lưu lườm nàng: “Hàm súc vào!”.

Bạc Dã Cảnh Hành vâng lời, liền sửa lại: “Tuy rằng bọn họ hành tẩu giang hồ, nhưng cũng là những người tâm tư đơn thuần, làm việc cẩn thận chắc chắn, tuyệt đối không đến mức đó.”

“.....” Giang Thanh Lưu quyết định bỏ qua những lời của nàng, chỉ coi đó như là những lời vuốt đuôi suy nghĩ của bản thân, lại nói tiếp: “Ngược lại Lâm Tiểu Thi lại là người cực kỳ khả nghi. Lâm Tiểu Thi là vợ sau của Hạ Phi Hồ, hai người họ thành thân được mười hai năm rồi, bang chúng đều nhất loạt khen ngợi bà ta và Hạ Phi Hồ tương kính như tân, vô cùng yêu thương nhau. Mấy huynh đệ họ Hạ cũng đều đồng loạt bày tỏ rằng bà ta là người dịu dàng hiền hậu, tất cả trên dưới trại Phi Ưng, đều không kể ra được chút thị phi nào của bà ta. Kiểu người như vậy, quả thực không giống sinh vật sống.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu khen ngợi: “Thằng bé ngươi, cũng không phải là kẻ bất tài đâu. Con người không ai là hoàn hảo cả, nếu con người thật sự hoàn mỹ đến mức độ như vậy, thì chắc chắn có khả năng là đang nguy trang cho một mưu đồ khác.”

Giang Thanh Lưu không tài nào nghe lọt tai nổi những lời khen ngợi như vậy của nàng, chân run lên, đập nàng roi rụng từ trên giường xuống dưới giường: “Gọi ta là Giang Thanh Lưu!”.

Bạc Dã Cảnh Hành chẹp chẹp hai tiếng, bò dậy từ dưới chân giường: “Thằng bé nhà ngươi, nếu trong người lão phu mang thai, có sao đi nữa thì ngươi cũng phải gọi là đứa bé trong bụng ta là thúc thúc. Ngươi không thể kính trọng hai vị trưởng bối của ngươi một chút được sao?!”.

Chọc Giang Thanh Lưu nổi điên, thiếu chút nữa là sinh non.

Quá trình điều tra của Giang Thanh Lưu thật sự gặp phải một vấn đề cực khó, khiến hắn có phần chần chừ: “Nói ra cũng thật kỳ quái, toàn bộ thôn làng không lớn cũng không nhỏ cũng có gần một trăm hộ dân, trại Phi Ưng xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng lại không thấy có chỗ nào khác thường đáng nghi cả.”

Bạc Dã Cảnh Hành không chút quan tâm: “Nếu như Lâm Tiểu Thi đã ẩn nấp trong trại Phi Ưng suốt hơn mười năm qua, thì việc không có sơ hở cũng là rất bình thường.”

Giang Thanh Lưu rối rắm: “Dù sao cũng phải có chỗ để bắt tay vào tìm chứ.”

Lúc chàng vạng tối, tiết trời mới dần trở lên mát mẻ hơn, Bạc Dã Cảnh Hành thật sự ra ngoài đi dạo một vòng. Trại Phi Ưng gần núi, nên thôn dân sống chủ yếu dựa vào việc săn bắt thú rừng, cũng có nhiều người sống bằng nghề muối thịt bán và thuộc da. Nếu muốn mua một chiếc áo da hàng thật giá thật, hay những thứ như đặc sản núi rừng hoang dã, rượu thuốc hổ cốt, thì tới đây là một lựa chọn vô cùng đúng đắn. Thỉnh thoảng cũng có những hộ gia đình giàu có sai người đến đây mua một vài loại như chim ưng hay chó săn.

Bạc Dã Cảnh Hành đi dạo xung quanh, hiện giờ thân thể nàng mềm mại như không xương, ở giữa một những thôn dân chuyên đi săn bắn này, quả thực rất dễ gây sự chú ý. Nhưng nàng lại gần như không cảm nhận được điều đó, cứ quanh quẩn khắp trong thôn một vòng. Vì sống bằng việc săn bắt thú rừng, nên gần như nhà nhà đều nuôi chim ưng, chó săn. Những con thú này tính tình hung hăng, nhìn thấy người lạ là kêu sủa cả nửa ngày.

Xem ra, toàn bộ thôn làng này quả thực không có điểm nào đáng ngờ.

Bạc Dã Cảnh Hành một không thể đi nổi nữa, bèn nghỉ chân uống một bát canh đậu xanh, sau đó ra về như ta đây là thiếu gia ngang ngược kiêu ngạo quát lớn: “Tiểu nhị, ta muốn bái sư, học tuyệt thế võ công. Chỗ của các ngươi thâm sơn cùng cốc, nhất định là có cao nhân mai danh ẩn tích, mau mau chỉ cho ta một con đường sáng sủa coi!”.

Chủ quán là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, nghe vậy phì cười, lại thấy nàng tiện tay đưa ra một viên trân châu – Mới vừa nãy nhân tiện khều ra từ trên thanh kiếm Giang Thanh Lưu mang bên người. Có thể được dính trên thanh kiếm của hắn, thì chắc chắn giá trị không tầm thường chút nào. Quả nhiên ông chủ quán vừa nhìn thấy, hai mắt liền tròn tròn, lập tức vui vẻ ra mặt cung kính nói: “Tiểu thư nói đùa rồi, thôn này chuyên săn bắn thú rừng, lấy đầu ra cao nhân. Nếu tiểu thư muốn bái sư học võ. Thì phải đến tìm những danh môn chính phái như Trầm Bích sơn trang, hay Thất Túc kiếm phái mới đúng chứ.”

Bạc Dã Cảnh Hành nửa tin nửa ngờ: “Trong thôn này không có người nào biết võ công?”.

Ông chủ có được món hời, vừa hay giờ cũng không có khách nào cần phục vụ, bèn đứng luôn ở gần cạnh bàn của nàng nói: “Trong cái thôn này, đòi đòi kiếm kiếm săn bắt. Về sau, thôn dân thường xuyên vì tranh giành thú săn được mà đánh nhau, cha của Hạ Phi Hồ là Hạ Kính Long liền lập ra trại Phi Ưng ở đây. Bình thường mọi người có vấn đề gì bất bình, đều tới tìm ông ấy. Hạ lão trại chủ là người từng luyện võ, nghe nói còn là một cao thủ. Cũng đã có không ít người từng luyện chung với ông ta, nhưng đều chỉ là thứ quyền cước thô thiển xoàng xĩnh. Nên không dám lấy ra lên mặt với người khác.”

Bạc Dã Cảnh Hành gõ bát, vẻ mặt không tin: “Ông đừng có cho rằng cao nhân ngoại thế, không chịu dễ dàng thu nhận đồ đệ, nên cố ý lừa ta!”.

Ông lão bật cười ha hả: “Đám con ông cháu cha các cô ấy à, người nào người nấy đều muốn học võ công cái thể độc nhất vô nhị. Nhưng ở trong thôn này ngoại trừ trại Phi Ưng ra, thì đều là những hộ gia đình sống bằng nghề săn bắt nơi rừng rú hoang vu, thật sự không có ai biết võ công.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu: “Nhưng vừa nhìn đã biết đây là nơi núi xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt rồi, không thể không có cao nhân tới đây ẩn cư được. Hơn chục người, mà không có cao nhân nào từng tới đây ư?”.

Ông lão nói bằng giọng thân tình khuyên bảo với bậc hậu bối: “Nơi này làm gì có gì mà địa linh nhân kiệt, những cô gái ở sâu bên trong khe núi đều thích lấy chồng bên ngoài. Từ nhỏ lão phu đã lớn lên ở đây, hàng xóm láng giềng đều biết rõ gốc gác cả, nếu không phải ở gần núi, thì cơm cũng chẳng đủ ăn, lấy đâu ra cao nhân.”

Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thoáng qua có vẻ nhụt chí, nhưng vẫn không nản lòng: “Một người như ông mà có thể hiểu được hoàn cảnh của tất cả mọi người sao? Mười mấy năm qua chưa từng có cao nhân nào tới thật ư?”.

Ông lão cũng có chút hảo cảm với nàng, tuy là tiểu thư con nhà giàu có, bên ngoài tuy có toát lên vẻ kiêu ngạo, nhưng cũng không giấu được vẻ ngây thơ lương thiện, nên cũng có đôi phần kiên nhẫn. Lại thêm việc bị một cô nhóc khích tướng, ông lão cũng không phục: “Không có. Từ nhỏ đến lớn lão phu đã lớn lên ở trong cái thôn này, mười mấy năm nay, ngoại trừ Lâm phu nhân của Hạ lão trại chủ, và Ngô Đại Đầu từ đầu thôn đồng chuyển đến ra, thì người ngoài đều chỉ tới ở hai ba ngày mưa đủ da thú là đi ngay. Làm gì có cao nhân nào tới. .... À, đúng rồi, nghe nói gã đại phu chân đất Diệp Hòa trong thôn cũng chạy nạn đến đây. Đầu là những người lẫn lộn vất vả cả, không phải cao nhân gì hết.”

Bạc Dã Cảnh Hành dường như rất có hứng thú: “Hai người đó đều không biết võ công?! Nói không chừng bọn họ đều là tuyệt thế cao nhân ấy chứ, vì chán ghét chốn giang hồ chém giết, nên mới trốn đến nơi núi sâu rừng rậm này, trở thành một ngư dân Vũ Lăng chăng.”

(Ngư dân Vũ Lăng lấy từ câu chuyện vào khoảng triều Thái Nguyên đời Tấn, có một người ở Vũ Lăng làm nghề đánh cá, một hôm bơi thuyền thấy một

đóa hoa đào trôi từ khe núi. Người ngư phủ chèo thuyền dọc theo khe núi, đi mãi rồi đến một thôn xóm dân cư đông đúc, người dân ở đó đời sống an nhàn, thanh bình. Người đánh cá hỏi chuyện mới biết tổ tiên của họ vốn người nước Tần, nhưng do không chịu được chế độ hà khắc của Tần Thủy Hoàng nên bỏ lên sống ở đó, cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Ở lại mấy ngày, rồi người ngư phủ tạm biệt ra về. Sau một thời gian, muốn quay lại tìm chốn đào nguyên mà không thấy.)

Ông lão phá lên cười: “Hai người bọn họ thì cao thủ nổi gì, một người ngày ngày vào núi săn bắt, người kia chỉ biết kê mấy cái đơn uống vào không chết người nhưng cũng chẳng chữa được cái bệnh nào ra hồn. Cô bé khờ khạo ơi, mau quay về nhà đi. Nếu thực sự muốn bá danh sư, hãy bảo người trong nhà bỏ ra chút tiền mời về một người. Lão đây thấy cô cũng không phải là người thiếu tiền thiếu bạc.”

Bạc Dã Cảnh Hành nhất quyết không tin, cố chấp muốn tới gặp hai vị “cao nhân” ấy. Ông lão bán trà thảo dược cười không nổi, mà tranh cãi với nàng cũng không lại. đành phải chỉ đường cho nàng. Bạc Dã Cảnh Hành đi men theo con đường rải sỏi nhóp nhép bùn, gập ghềnh nhấp nhô tìm đến nhà của Ngô Đại Đầu săn bắt thú rừng trước. Lúc ấy Ngô Đại Đầu đang thuộc da thú. Nhìn thấy nàng đến, nên rất nhiệt tình: “Cô nương muốn mua lông thú à?”

Bạc Dã Cảnh Hành đi dạo một vòng quanh sân, trong sân treo rất nhiều thịt thú rừng phơi khô, quả thực không thấy có gì khác thường. Bạc Dã Cảnh Hành chọn mười mấy tấm da thú đắt tiền, lại thấy trong nhà ông ta có linh chi, nhân sâm, nàng liền ôm lấy tất, gói lại rồi đi thẳng. Ngô Đại Đầu vội vàng ngăn nàng lại: “Cô nương, cô vẫn chưa trả tiền mà.”

Bạc Dã Cảnh Hành trợn mắt: “Ông mù à, vừa nãy ta đã trả bạc rồi còn gì, vừa quay người đi ông đã chối rồi?!”

Ngô Đại Đầu nghe xong, cũng sầm mặt xuống nói: “Cô nương, cô nói như vậy là không đúng rồi. Cô trả bạc lúc nào chứ?”

Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên không chịu thôi, hai bên liền nổ ra tranh cãi. Trong thôn quanh năm yên tĩnh, phía đông có nhờ đánh cái rầm thì phía tây cũng có thể nghe thấy. Rất nhanh rất đông người dân đã tụ tập trong sân, Ngô Đại Đầu và Bạc Dã Cảnh Hành ai cũng cho mình là đúng, một người nhất định nói chưa trả tiền, người kia thì khẳng định đã trả rồi.

Không còn cách nào khác, đành phải tìm đến người của trại Phi Ưng để chủ trì phân xử. Lúc Hạ Lôi, Hạ Báo đến nơi, nghe thuộc hạ nói người của Giang Thanh Lưu cùng một thợ săn tranh chấp, nên đương nhiên cũng mời luôn cả Giang Thanh Lưu đến. Suốt dọc đường đi, Giang Thanh Lưu không hề rằng nói một câu nào – Dựa vào phẩm hạnh của lão tặc này, nàng mua đồ mà trả tiền mới là lạ. Huống hồ bộ quần áo trên người nàng ta cũng là của hắn, có thể trả nổi tiền không chẳng lẽ hắn còn không biết chắc?

Nhưng huynh đệ của Hạ gia lại không nghĩ thế – Nếu vị này đã là nội quyền của mình chủ vô lâm, thì lý nào lại ăn quýt chút tiền mọn ấy? Ông lão bán trà thảo dược đang dọn hàng, nhìn thấy thế cũng ghé lại xem. Dân trong thôn xôn xao bàn tán. Ông lão ngược lại đứng ngay bên cạnh Bạc Dã Cảnh Hành bên: “Vừa nãy vị cô nương này ngồi uống trà thảo dược ở quán của lão, còn cho lão một viên trân châu nữa. Thực sự không giống với người quýt tiền đâu.”

Bên ngoài đang bàn luận rất sôi nổi, thì Giang Thanh Lưu và huynh đệ họ Hạ cùng nhau bước vào phòng, Giang Thanh Lưu quả thực xấu hổ không dám mở miệng, nên Hạ Lôi đành phải hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngô Đại Đầu kể lễ đầu đuôi sự việc vừa nãy, Hạ Lôi nghe xong liền nghiêm mặt: “Đù rồi, Giang minh chủ là người thế nào chứ, lẽ nào nội quyền của ngài ấy lại còn nợ ông chút bạc vụn sao. Không cần nói gì thêm nữa.”

Khuôn mặt Ngô Đại Đầu đầy bất mãn, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn không chịu thôi: “Không được, lão phu nói đã trả tiền rồi là trả tiền rồi, sao lại có thể vì chút tiền còn con mà chối lý được? Chuyện này nhất định phải đưa ra lời giải thích rõ ràng.”

Giang Thanh Lưu quả thực xấu hổ không còn mặt mũi nhìn ai – Vừa nhìn cái kiểu nói chuyện lý lẽ đầu ra đẩy của nàng là biết ngay nàng thật sự chưa trả tiền. Hắn chạy tới tức giận trừng mắt lên lườm Bạc Dã Cảnh Hành đang tiểu nhân đắc chí, thấp giọng quát hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bạc Dã Cảnh Hành nháy mắt ra hiệu, hắn bỗng nhiên hiểu ra ngay – Nàng nghi ngờ Ngô Đại Đầu chẳng?! Giang Thanh Lưu hơi cau mày, con người Bạc Dã Cảnh Hành tuy không đáng tin, nhưng làm việc cũng khá chắc chắn. Hắn lập tức trầm giọng nói: “Nếu ai cũng cho là mình nói đúng, vậy thì chỉ bằng hãy để người của trại Phi Ưng tìm thử. Căn phòng rộng chừng này, nếu thật sự đã trả tiền, thì thể nào cũng tìm thấy.”

Hạ Lôi, Hạ Báo nghe xong, đều đồng ý. Ngay lập tức lệnh cho người tìm kiếm. Từ lúc nghe nói Bạc Dã Cảnh Hành là nội quyền của Giang Thanh Lưu xong Ngô Đại Đầu đều cúi gằm mặt, thoạt nhìn thì là đáng vẻ thật thà trung thực, không dám trêu chọc động vào nhà quyền quý. Giờ nghe nói sẽ khám nhà, cũng không có phản ứng gì gay gắt.

Đám người của Hạ gia lục soát một lúc, quả nhiên không thu hoạch được gì, một điểm khả nghi cũng không có. Bạc Dã Cảnh Hành cũng chẳng hề lo lắng, còn lớn tiếng hét: “Không thể nào, rõ ràng ta đã trả rồi. Nói không chừng ông ta đã chôn ở chỗ nào đó! Các người tìm hết trên mặt đất rồi, vậy tìm thử dưới mặt đất chưa?”

Ngô Đại Đầu vừa nghe xong, cả người lập tức cứng đờ. Giang Thanh Lưu là người như thế nào chứ, lập tức chú ý đến ngay. Hắn nhanh chóng dặn dò: “Cẩn thận lục soát dưới đất, xem có chỗ nào khả nghi không.”

Liên quan đến sự trong sạch của hắn, nên huynh đệ họ Hạ không dám qua loa, đành hạ lệnh: “Cẩn thận lục soát, một tấc đất cũng không được bỏ qua.”

Kết quả, bạc thì đương nhiên không thể tìm ra, nhưng lại có người chạy tới, hét to: “Mấy vị thiếu gia ơi, Giang minh chủ ơi, phát hiện ra sau nhà có một mặt đạo!”

Đám người Hạ Lôi vừa nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, Ngô Đại Đầu nhanh chóng khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc giống như tất cả

mọi người: “Sao lại có một mật đạo được?”.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hạ Phi Hồ chết không rõ ràng, Lâm Tiểu Thi thì mất tích, mọi người trong trại Phi Ưng vốn dĩ đã thần hồn nát thần tính lập tức giám sát kỹ hẩn. Giang Thanh Lưu cùng đám người Hạ Lôi vội vàng xem xét địa đạo. Bạc Dã Cảnh Hành cũng nhanh nhẹn vờ vét hết toàn bộ đồng da thú đắt tiền, dược liệu, thịt thú rừng phơi khô vào trong giỏ. Lúc Giang Thanh Lưu quay lại quả thực không biết nên cười hay mếu, nàng còn dặn dò Tề Đại: “Lát nữa đừng quên mang chiến lợi phẩm của lão phu về nhé!”.

Hậu viện của Ngô Đại Đầu, có hình dạng như một cái cối xay đá rất lớn hình tròn, nhưng bên dưới bàn xoay của cái cối lại rỗng ruột. Bình thường cho dù có bước chân vào hậu viện, chắc gì đã nhìn ra được chính xác? Lần này cũng may là huynh đệ của Hạ gia ra lệnh điều tra kỹ lưỡng, mới phát hiện ra đầu mối. Chỉ thấy địa đạo bên dưới cái cối, tối tăm lạnh lẽo không biết thông tới đâu.

Huynh đệ nhà họ Hạ đã phái người vào trong kiểm tra, còn Bạc Dã Cảnh Hành neho neho mắt, ra khỏi cửa nói với Tề Đại: “Lập tức đi tới chỗ ở của gã đại phu chân đất kia, bí mật theo dõi Diệp Hòa. Nhưng người này có khả năng có võ công cao cường, người đừng để hẩn bắt được.”

Tề Đại không nhúc nhích: “Ta không phải là thuộc hạ của cô, cô không có quyền ra lệnh cho ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành bật cười hi hi: “Bé con, rất có cá tính. Lão phu thích, tối nay lão phu tìm người sinh con nhé.”

Tề Đại nhanh chóng phi ra khỏi cửa, chỉ để lại một câu: “Ta không có cá tính! Ta sẽ đi giám sát Diệp Hòa!”.

Tất mọi người đều vây lấy cái địa đạo, huynh đệ của Hạ gia bình thường hay cãi cọ mâu thuẫn, nhưng đối với cái chết của Hạ Phi Hồ, thì ai nấy cũng thật lòng muốn điều tra ra chân tướng.

Mật đạo thông tới một ngôi miếu đồ nát ở thành phía tây, ngôi miếu này trông vô cùng hoang tàn, lại lấp ló giữa một đồng cây cỏ rậm rạp, xưa nay vốn dĩ không thấy có bóng người lai vãng tới đây. Ngô Đại Đầu đương nhiên là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta là một thợ săn, thường ngày ăn no rồi việc hay sao mà đi đào cái mật đạo này? Huống hồ nhìn quang cảnh cái động đó đi, nói không chừng đã đào được bao nhiêu năm rồi. Có khi đã có từ lúc ta còn chưa tới cái thôn này cũng nên. Và lại, lần này vốn dĩ là muốn tìm ra số bạc kia, để chứng minh xem ta có nói dối không. Các vị vừa tìm ra được cái động này đã chuẩn bị định tội cho ta là sao? Thường nghe đồn rằng trại Phi Ưng thẳng thắn trượng nghĩa, dám làm dám chịu, bình thường ta cũng vô cùng tín nhiệm. Nhưng hôm nay gặp mới biết, chẳng qua là thấy Giang Thanh Lưu là minh chủ võ lâm, nên nịnh bợ lấy lòng mà thôi.”

Cục diện nhất thời có chút đông cứng, huynh đệ nhà họ Hạ nhìn Giang Thanh Lưu, cũng không tiện nói gì thêm. Giang Thanh Lưu đành nhìn về phía Bạc Dã Cảnh Hành. Nàng bật cười hi hi nói: “Oắt con, lại còn giằng giải đạo lý với người lớn nữa cơ đấy. Người cứ chờ ở đây, lão phu sẽ dẫn một tên nhãi khác đến nói đạo lý với người.”

Bên trại Phi Ưng đang gả bay chó sủa, thì Trầm Bích sơn trang cũng xảy ra chuyện rất khủng khiếp.

Mùng sáu tháng Sáu là ngày các cô gái ở đây trở về lại mặt, chuyện này Đan Văn Thiên cũng trở về nhà mẹ đẻ. Nhà mẹ đẻ của nàng là một gia tộc lừng lẫy có tiếng, nhưng nàng lại mất mẹ từ nhỏ, năm nàng mười tuổi cha nàng cưới thêm một bà vợ nữa. Tuy rằng bên ngoài đối xử với nàng cũng không tệ, nhưng suy cho cùng cũng không phải con mình đứt ruột đẻ ra. Đến mức lúc nàng được gả đến Giang gia, của hồi môn gần như là tòi tẩn. Rất nhiều thứ đều được làm vội vàng qua quýt, cũng còn may vì gia đình nàng gả vào rất có tiếng tăm, Đan lão gia thực sự không muốn đắc tội với Giang gia, nên lúc gần đến ngày cưới mới mua sắm bổ sung thêm vào.

Vốn dĩ lúc ấy Giang Ân Thiên còn định lên tiếng bất bình, nhưng suy cho cùng Giang Thanh Lưu vẫn thương Đan Văn Thiên, không nỡ để nàng phải khó xử, nên đã ém vự này xuống.

Lần này Đan Văn Thiên trở về nhà, mẹ kế của nàng thay đổi thái độ hẳn, vô cùng nhiệt tình. Đan Văn Thiên tuy không thân thiết với bà ta lắm, nhưng suy cho cùng vẫn là con do bà cả sinh ra, nên cũng không phải chịu sự ngược đãi quá đáng quá. Nên đối với sự đối đãi thân thiết của mẹ kế, tất nhiên nàng cũng cảm thấy ấm lòng.

Nhưng bữa cơm còn chưa ăn xong, mẹ kế của nàng đã nhắc đến việc biểu đệ của nàng gặp một ca nữ ở tửu lầu liền giờ trò trên chọc. Vốn dĩ chỉ là trẻ trâu nóng máu mà thôi, nhưng trong lúc tranh chấp, nhờ tay đánh chết người ta, sau này mới biết đối phương là thiếu chủ của Đào Kiếm sơn trang ở Giang Bắc. Mấy gã giang hồ này không phải loại dễ động vào, Đan gia cũng sợ tai họa giáng xuống đầu. Nên hy vọng phía Đan Văn Thiên ra mặt, giải quyết vụ việc.

Nhà họ Đan xưa nay là thương gia đứng đắn, vốn dĩ chuyện hôn nhân của Đan Văn Thiên quả thực có thể khiến mối quan hệ giữa hai nhà Đan, Giang thêm gắn kết. Nhưng vì chuyện của hồi môn lúc thành thân, mà gia tộc họ Giang cảm thấy không vừa lòng, bao nhiêu năm nay rất ít khi qua lại.

Giờ Đan Văn Thiên lại vừa mới xảy ra tranh cãi với Giang Ân Thiên, Giang Ân Thiên chưa trị nàng tội ngang bướng bất hiếu đã là may lắm rồi, làm sao

nàng dám mở miệng nữa.

Lúc quay về trong trang, mặt mày nàng vẫn còn rất ửn ửn, trông ngóng Giang Thanh Lưu sớm ngày trở về, cũng tiện dò hỏi về chuyện này hơn. Đối với Giang Ân Thiên, bất luận là thế nào nàng cũng khó mà lên tiếng nhờ vả được. Nhưng lúc ấy bên phía Giang Thanh Lưu lại đang lâm vào cảnh không có chút đầu mối nào, nàng đợi trái đợi phải, cuối cùng quyết định phải người tới đó đưa tin.

Tuy trại Phi Ưng nằm sâu trong núi, nhưng với tốc độ của khoái mã, thì dăm bữa nửa tháng thế nào cũng tới nơi. Tất nhiên Giang Thanh Lưu đã nhận được thư của Đan Văn Thiên, mấy năm nay hần phiêu bạt bên ngoài, trước giờ Đan Văn Thiên cực ít khi liên lạc, tránh để hần bị phân tâm. Vì thế khi đọc thư xong, hần cũng không để tâm lắm, nhấn lại rằng hiện giờ hần không tiện đến Đào Kiếm sơn trang, phải đợi thêm vài ngày nữa đã.

Đan Văn Thiên nghe được lời nhắn, tủi thân ghê gớm: “Chuyện của chàng ấy luôn quan trọng hơn chuyện của ta, nếu đợi thêm vài ngày nữa, chỉ sợ rằng Đan gia không còn ai. Đến lúc đó chàng ấy đi thì có tác dụng gì?” Nói đoạn, tâm trạng lại càng thêm bất bình, “Nhất định là chàng ấy vẫn còn nhớ chuyện năm xưa của hồi môn của ta nghèo nàn, nên mới không chịu giúp đỡ, Đan gia coi thường ta, nhưng tốt xấu gì cũng nuôi dưỡng ta hơn chục năm qua. Giang gia cũng coi thường ta, ta còn hiếu thuận thu vén mọi bề làm gì nữa chứ?!”

Gã truyền tin nghe vậy không dám hé răng nói nửa lời, Đan Văn Thiên bỏ ra bật khóc. Đúng lúc ấy gã truyền tin lại nói tiếp: “Lúc thuộc hạ quay về, Cảnh cô nương bên cạnh trang chủ bảo thuộc hạ chuyển lời tới phu nhân.” Lúc ấy nước mắt của Đan Văn Thiên mới chịu thu lại: “Tiểu Cảnh nàng ấy nói gì?”

Gã truyền tin cúi người xuống: “Cảnh cô nương bảo phu nhân giao mảnh giấy này cho “ông già ở trong nhà”. Xin thứ lỗi cho thuộc hạ bắt tài, không biết người đó là ai.”

Đan Văn Thiên nhận lấy tờ giấy, lúc ấy mới chịu lau khô nước mắt, xua xua tay: “Người lui xuống đi.”

Ngày hôm sau, Đan gia phái người đưa thi thể của thiếu chủ Đào Kiếm sơn trang về, Đào Kiếm sơn trang nào chấp nhận được chuyện thiếu chủ nhà mình nằm mà về như thế, lập tức nộ khí bốc lên phừng phừng. Hơn một trăm nhân sĩ võ lâm mặc áo xô đầu quấn khăn trắng, tay cầm bảo kiếm được mài sáng loáng, dáng vẻ đứng kiêu hễ vùng đao là có kẻ rơi đầu. Đan lão gia là thương nhân đứng đắn, nào đã thấy qua cảnh tượng này bao giờ, tim gan bị dọa cho thiếu chút nữa là rơi rụng.

Một ông già mặc áo màu xám rêu đậm đồng ra đi tới trước, ông ta chỉ có một con mắt, con mắt còn lại bị khăn đen, trên tay cầm một cái tẩu thuốc. Cậu thiếu niên mặc áo xanh trông rất tuấn tú đứng bên cạnh vội vàng bước đến giúp ông ta châm thuốc. Ông ta rít liên hai hơi, rồi nhả ra từng làn, từng làn khói trắng: “Đừng động dao động kiếm vội, để lão phu thấp cho người chết nén hương trước đã.”

Người của Đào Kiếm sơn trang hốt hoảng, chỉ hận không thể xé bọn họ ra làm tám mảnh: “Đội ông quy tiên rồi, bọn ta sẽ thấp hương thay ông!”

Ông già mặc áo xám thấp hương thật, lại rít thêm vài hơi thuốc nữa, rồi mới quay người lại bảo: “Thiếu chủ nhà các người, chết rồi đúng là chuyện tốt. Mau mau thay một người khác có đức có tài hơn đi, tránh để Đào Kiếm sơn trang lưu lại tiếng xấu cho muôn đời sau.”

Trước thi thể người mất mà nói câu này, đã khiến Đào Kiếm sơn trang ùng ùng nổi giận, trong nháy mắt khi mọi người vừa mới rút đao ra, thì đột nhiên một loạt tiếng leng keng của binh khí rơi xuống đất vang lên. Ông già mặc áo xám tung vạt áo lên, ngồi thụp xuống dưới quan tài, ngay cả Đan lão gia cũng phải cau mày —— Văn Thiên phái một ông già tới để nói chuyện giảng hòa với bọn họ sao. Ông ta chỉ biết người này trông khá có uy, nhưng làm chuyện này trước thi thể nhà người ta, thì chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa thôi.

Ông ta rất muốn bước lên để khuyên nhủ, nhưng lại nhìn thấy người của Đào Kiếm sơn trang giống như đứng không vững, ào ào ngã xuống đất. Ông già nhắc cái tẩu thuốc trong tay, còn gõ gõ lên tấm ván quan tài: “Trong đây đúng không, người xưa nói bỏ đao xuống lập tức thành Phật.” Ông ta nhìn đám người ngã lăn dưới đất, tiện chân giẫm luôn lên một người vừa lăn đến chân mình, “Xem ra chư vị vẫn có chút tuệ căn.”

Ông ta mở nắp quan tài ra, để lộ thi thể bên trong đã hơi phân hủy: “Ai tới đây phí nhỏ, mắng một câu giết rất hay, thì ta sẽ đưa thuốc giải cho người đó, các người thấy sao?”

Người của Đào Kiếm sơn trang tức đến phát điên, Đan lão gia cũng bị dọa cho phát rồ, lập tức hốt hơ hốt hải chạy đến, liên tục xin tha: “Tiên sinh, xin đừng như vậy mà! Bọn họ là người trong giang hồ đấy, hôm nay ngài còn ở đây, nhưng hôm nào đó nếu ngài không ở đây..... bọn họ sẽ ăn tươi nuốt sống Đan gia mất!”

Ông già áo xám không còn kiên nhẫn nữa, đập văng ông ta ra xa: “Lượn ra chỗ khác đi ông già, đúng là dốt nát. Nếu không phải cốc chủ có lệnh, thì sao lão tử đây phải ra mặt vì một kẻ kém tầm như ông! Hôm nay lão tử sẽ giết toàn bộ bọn chúng ngay tại đây, để xem sau này ai còn dám đến báo thù nữa?! Nếu như thật sự có kẻ lọt lưới đến diệt môn Đan gia ông, thì dù có trốn đến chân trời góc bể lão tử cũng nhất định tóm được con cá lọt lưới ấy báo thù cho nhà các ông thế đã được chưa?”

Đan lão gia không ngờ ông ta lại ngang ngược thế, lập tức luôn miệng kêu khổ. Ông ta vội vàng chạy đến trước mặt trang chủ Đào Kiếm sơn trang Tiểu Văn Thiên, liên tục cúi người: “Tiểu trang chủ, lỡ tay giết người vốn dĩ là bọn ta không đúng, hết bao nhiêu tiền bọn ta đều đồng ý bồi thường. Chỉ xin Tiểu trang chủ đừng tính toán với Đan gia, giờ cao đánh khế, giờ cao đánh khế.”

Tiểu Văn Thiên không thèm để ý đến ông ta, vì Tiểu Văn Thiên cũng đang lẫn lộn trên đất chứ sao.

.....

Vụ đàm phán này, giằng co suốt một ngày một đêm. Đến tận lúc lẫn lộn mải mê một lớp da trên nền đất ở đại sảnh của Đào Kiếm sơn trang, cuối cùng cũng có người không chịu nổi. Có vẻ như đó là một tên gia đình, hần đứng dậy trước tiên, nhổ một bãi nước bọt vào trong quan tài, hét to một tiếng:

“Giết rất hay!”.

Ông già áo xám cười cười nheo nheo mắt khen một câu: “Thức thời đấy!” Sau đó cầm một chai giống như chai thuốc hít đưa qua đưa lại trước mũi hắn, chỉ thoáng chớp, người này đã khôi phục lại như bình thường. Có người đầu tiên, thì đương nhiên sẽ có người thứ hai, có người thứ hai thì sẽ có người thứ ba.

Rất nhanh, từng người từng người trong Đạo Kiếm sơn trang bắt đầu hồi phục, chỉ có vị thiếu chủ nằm trong quan tài là đáng thương thôi. Cổ nhân từng nói, chết đuối trong đồng nước bọt – Nếu giờ hắn vẫn còn sống, đoán chừng cũng sẽ chết kiểu này. Tiểu Văn Thiên tức đến độ lửa bốc ngùn ngụt trời xanh, sau đó hôn mê bất tỉnh. Ông già áo xám lấy cán gậy gõ cho ông ta tỉnh: “Tiểu Văn Thiên, còn muốn báo thù nữa không?”.

Ông ta móc từ trong người ra một cái bình ngọc nhỏ: “Nếu vẫn còn muốn báo thù thì cứ nói thoải mái đi, hôm nay lão tử sẽ hạ độc chết toàn bộ người của Đạo Kiếm sơn trang, tránh để sau này lại phải bốn ba.”

Mọi người nghe xong đều rùng mình, đã thường thức qua thủ đoạn của ông ta khi này, giờ không một ai dám nghi ngờ. Tiểu Văn Thiên thờ hồng học như trâu, hồi lâu sau mới nghiêng răng nói: “Cái chết của con trai ta, cũng là do gieo gió gặt bão, không oán trách được ai.”

Ông già áo xám lúc ấy mới thu lại chiếc bình ngọc: “Sớm nghĩ thông suốt có phải xong rồi không, hại lão tử bận trăm công nghìn việc còn phải giành thời gian chạy tới đây.”

Đan lão gia kinh hãi không dám tin vào tai mình: “Không..... không cần tiền bồi thường?!”.

Ông già áo xám cũng vô cùng kinh hãi, cứ như thể chưa từng nghe qua chuyện như thế bao giờ: “Bồi thường tiền cái gì cơ?!”.

Đan lão gia cười đến không khép miệng vào được: “Không cần phải quỳ xuống xin lỗi sao?”.

Ông già áo xám trợn trừng mắt: “Rất cần phải quỳ xuống xin lỗi!” Ông ta nhắc chân giẫm lên người trang chủ Đạo Kiếm sơn trang Tiểu Văn Thiên, “Dạy con không nghiêm là lỗi của kẻ làm cha, nuôi dưỡng ra một thằng con như vậy, hại lão tử rảnh rồi phải chạy tới bó chuyện mà làm, ông có biết thời gian của lão tử đây quý giá đến mức nào không?! Còn không xin lỗi lão tử đi!”.

Sau đó..... Đạo Kiếm sơn trang phải trình trọng xin lỗi Đan gia.

Đan lão gia sắp ngất đến nơi rồi, may mà được mọi người phía sau đỡ lấy, suốt dọc đường về đầu óc thì xây xẩm bước chân thì vô lực, cơ hồ như cười mây cười gió mà đi. Ông già áo xám đương nhiên là Khổ Liên Tử, ông ta vừa về đến Trầm Bích sơn trang đã lại tiếp tục vui mình trong đồng được thảo và y thư, Đan Văn Thiên muốn tìm ông ta nói lời cảm ơn cũng không tìm được – Được thảo chất cao như núi, không tài nào lòi ra được.

Đan Văn Thiên đành phải tìm Thủy Quỷ Tiêu nói lời cảm tạ, nhưng Thủy Quỷ Tiêu lại chẳng hề để tâm: “Tạ ơn cóc chủ ấy, nếu không phải người ra lệnh, thì sư phụ còn lâu mới để ý đến những chuyện tầm phào này.”

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Đan lão gia đã trở về nhà được gần nửa tháng vậy mà tâm trạng vẫn chưa thể bình tĩnh lại được. Cuối cùng đến khi tỉnh táo ra rồi, liền đặc biệt mở yến tiệc chiêu đãi Khổ Liên Tử. Đan Văn Thiên âm thầm kêu khổ, kiểu quái nhân như Khổ Liên Tử, mời được mới là lạ. Đan lão gia cứ tiếp tục nhiệt tình mời, cuối cùng không còn cách nào khác, Đan Văn Thiên đành phải mời Thủy Quỷ Tiêu đến.

Thủy Quỷ Tiêu không chịu nổi việc Đan Văn Thiên cứ năm lần bảy lượt mời đi mời lại như vậy, nên đành nghe theo. Người nhà của Đan lão gia, cái khác kém tằm, chứ riêng khoản uống rượu thì rất giỏi. Thêm vào đó ông chú họ của Đan Văn Thiên cảm kích ơn cứu mạng của hai thầy trò Thủy Quỷ Tiêu, nên càng nhiệt tình sốt sắng. Sau màn uống rượuбет nhè ấy, Thủy Quỷ Tiêu không chịu nổi, say như chết.

Trên bàn tiệc, khuôn mặt Đan Văn Thiên tuy vẫn vui vẻ, nhưng lại không ngừng thờ dài, đầu cũng chẳng buồn gập. Người nên làm những chuyện này, vốn dĩ phải là phu quân của nàng. Nhưng giờ phu quân của nàng đang ở ngàn dặm xa xôi, làm cái việc gọi là “chính sự”.

Gả vào Giang gia nhiều năm như vậy, bất luận là trong mắt của người trong gia tộc, hay trong mắt hắn, nàng đều không phải chuyện gì quan trọng.

Nàng nhắc một chén rượu, uống cạn với mẹ kế, rượu vào sầu càng thêm sầu, khuôn mặt ứng hồng. Đan Văn Thiên không biết mình bị đưa về khuê phòng từ lúc nào. Sáng hôm sau lúc tỉnh lại, phát hiện căn phòng đó không phải là phòng nàng ở lúc chưa lấy chồng. Đan Văn Thiên chỉ cảm thấy đầu mình đau như sắp nứt ra đến nơi, phải mất một lúc lâu mới nhớ ra mình đang ở nhà mẹ đẻ. Lúc nàng quay về nhà có dẫn theo một nha hoàn tên là Linh Âm, đây vốn dĩ là nha hoàn hồi môn của nàng, giờ quay về, cũng không biết đã chạy đến chỗ nào tìm bạn chơi đùa tâm sự, mà không thấy bóng dáng đâu.

Nàng khát khô cả cổ, duỗi tay ra muốn chống người ngồi dậy, nhưng lại chạm vào một thứ nóng sực. Đan Văn Thiên trợn tròn mắt lên nhìn, cả người

thiếu chút nữa là bật dậy – Bên cạnh nàng có một người đang ngủ, là một người đàn ông!

Đan Văn Thiên vừa định hét lên, nhưng cũng biết chuyện này không nhỏ, nên vội vàng bịt miệng mình lại. Người đàn ông trên giường bị hành động của nàng làm cho tỉnh giấc, nên cũng nhập nhèm mở mắt ra. Sắc mặt Đan Văn Thiên trắng nhợt, người đàn ông đó là Thủy Quý Tiêu!

Điều càng khiến cho nàng lúng túng hơn là, trong khi quần áo trên người nàng vẫn còn rất chỉnh tề, thì của Thủy Quý Tiêu lại bị người ta lột sạch, toàn thân từ trên xuống dưới ngay cả một mảnh vải để che đi vị trí đáng xấu hổ kia cũng không còn. Giờ hắn đang nằm gối đầu lên đùi Đan Văn Thiên, không biết trời trăng gì.

Cho dù Đan Văn Thiên có chậm hiểu hơn nữa, cũng ý thức được có chỗ không đúng. Đầu óc nàng vẫn còn say văng vất, lão đà lão đảo xuống giường, mới phát hiện đây không phải là Đan gia, càng không phải là Trầm Bích sơn trang.

Đây là đâu?!

Nàng sai bước đi nhanh tới chỗ cửa, đẩy mạnh một cái, quả nhiên đã bị khóa chặt. Toàn bộ cửa sổ cũng bị đóng dít gỗ chặn từ bên ngoài. Đan Văn Thiên không tìm thấy đường ra, lại quay trở về bên giường, cũng không màng đến việc ngượng ngùng, dùng sức lay Thủy Quý Tiêu: “Này..... người tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại đi!”

Thủy Quý Tiêu vừa mở mắt, việc đầu tiên là xuyt xoa một tiếng, lúc ấy Đan Văn Thiên mới phát hiện ra trên đầu hắn sưng một cục rất to. Đó là vết thương do bị người ta đánh một gậy rất mạnh từ đằng sau. Đan Văn Thiên vội vàng rút tay lại, không dám mặt dày liếc mắt nhìn hắn nữa: “Người không sao chứ?”

Thủy Quý Tiêu đánh mặt: “Cô cứ thử bị người ta nện cho một gậy như vậy đi, xem có không sao không! Nào ta sắp văng tung tóe ra ngoài rồi đây!” Nghe hắn nói vậy, thì hình như không có việc gì lớn, Đan Văn Thiên cũng thấy yên yên dạ đôi phần: “Sao chúng ta lại ở đây?”

Thủy Quý Tiêu nhòm người đứng dậy, Đan Văn Thiên liền kinh hô, lập tức bịt chặt mắt mình lại. Lúc ấy Thủy Quý Tiêu mới phát hiện ra bản thân quả thực đang quá “trần trụi”, hắn tìm quanh quất trái phải, căn phòng này dường như không giống phòng cho người ở, ngay cả một miếng giẻ rách cũng chẳng có.

Hắn đành phải nhìn về phía Đan Văn Thiên: “Cởi quần áo ra cho ta!”

Khuôn mặt Đan Văn Thiên lập tức đỏ ửng, nhưng nàng cũng biết – Không thể để Thủy Quý Tiêu trần truồng dật chim đi dạo phòng trống như vậy được?!

Nàng nhìn xuống người mình, cũng có chút khó xử. Giờ đang là vào giữa hè, quần áo nàng mặc cũng không nhiều lắm. Nàng nghiêng rằng: “Người quay lưng lại đi.”

Thủy Quý Tiêu lập tức quay lưng lại, đứng ở cửa ra vào nói: “Tốt nhất là cô nhanh lên, ta chắc chắn sẽ không bao giờ nhìn trộm, nhưng chưa chắc là đã không có người khác tìm đến.”

Đan Văn Thiên cởi váy lót ra mà run như cây sậy, sau khi mặc lại váy ngoài vào cẩn thận, mới vớt chiếc váy lót màu trắng cho Thủy Quý Tiêu. Thủy Quý Tiêu nhận lấy rồi cũng thấy đau đầu – Chiếc váy này, thật sự là quá nhỏ đối với hắn. Hơn thế hắn cũng không thể mặc váy lót của phụ nữ lang thang rêu rao khắp nơi được.

Đắn đo hồi lâu, hắn quyết định liều một phen, quấn cái váy lót vòng quanh hông rồi buộc lại, ba điểm thì ít nhất cũng che được một điểm chứ. Có còn hơn không. Cái khó tạm bợ đã quán xong, hắn cũng đi đến chỗ cửa quan sát.

Then cửa được cài rất kiên cố, cửa sổ cũng bị đóng đinh cố định rất chắc chắn, không còn lối ra nào khác. Hắn ngồi trở lại giường, nhìn đáng vẻ gờng mình trấn tĩnh của Đan Văn Thiên, trầm giọng nói: “Bất luận đối phương là ai, tối qua đã có cơ hội giết chết chúng ta rồi. Nếu đã không động thủ, chứng tỏ tạm thời không có sát tâm, cô không cần phải quá lo lắng.”

Đan Văn Thiên gục đầu, chỉ nói “ừ” một tiếng cụt lủn. Thủy Quý Tiêu cũng hết cách, nếu hôm nay người ở trong căn phòng này là Xuyên Hoa Diệp, hắn sẽ nghĩ ra cách giải quyết cái cửa sổ kia chỉ ít cũng có thể chạy thoát ra ngoài. Nhưng Thủy Quý Tiêu lại không biết chút võ công nào, bản lĩnh dùng độc có nhiên là cao minh, nhưng rõ ràng là kẻ địch nắm rõ hắn như lòng bàn tay – Nếu không đã chẳng lột hắn sạch bách thế này.

Hai người ngồi đối diện nhau không nói gì, bên ngoài không biết là giữa trưa hay sáng sớm, nhưng có thể nghe thấy tiếng ve kêu vang lên xung quanh. Căn phòng này đã lâu rồi không có người ở, mùi nấm mốc và ẩm ướt hòa vào nhau, vô cùng khó ngửi. Thêm vào đó là bầu không khí ngột ngạt, vô cùng oi bức.

Ngồi được một lúc, toàn bộ quần áo trên người Đan Văn Thiên ướt sũng. Lưng áo Thủy Quý Tiêu cũng lấm tấm mồ hôi. Hắn tìm kiếm quanh quất một hồi, trong phòng không còn thứ gì khác để dùng nữa cả, chỉ có một tấm chiếu đã cũ trải trên giường mà thôi.

Hắn kéo cái chiếu xuống, xé ra một mảnh nhỏ. Đan Văn Thiên đang định hỏi, thì hắn đã ngồi xuống cạnh nàng, bắt đầu quạt. Tuy rằng hắn không biết công phu, nhưng quanh năm suốt tháng leo núi hái thuốc, nên lực ở bàn tay và cánh tay vẫn phải có, chút gió ấy cũng có thể xua đi phần nào cái nóng.

Đan Văn Thiên túm chặt quần áo của mình lại, định đón lấy mảnh chiếu nhỏ trong tay hắn: “Để ta tự làm.”

Thủy Quý Tiêu vẫn nói bằng cái giọng lạnh lẽo như băng: “Đừng cử động lung tung, để ta quạt.”

Đan Văn Thiên cũng không tiện tranh giành với hắn, đành ngồi nguyên như vậy. Thình thoảng những luồng gió man mát lại quét qua vành tai tóc mái của nàng, bên ngoài mái cũng chẳng thấy có người tới, nàng ngồi mãi ngồi mãi, ngồi đến mức bắt đầu thấy gà gát. Ngay cả biểu cảm của Thủy Quý Tiêu cũng giống y hệt Khổ Liên Từ: “Lên giường ngủ.”

Đan Văn Thiên vẫn có chút chần chừ, Thủy Quý Tiêu bèn hừ lạnh bảo: “Dù sao có tình cũng chẳng làm được gì, chẳng lẽ cô sợ bọn họ tới không gọi cô tình chắc?”

Đan Văn Thiên nghĩ ngợi, thấy cũng phải, bèn dứt khoát lên giường nằm xuống chiếu. Thủy Quý Tiêu ngồi ở đầu giường, chốc chốc lại phe phẩy quạt. Chỉ một lát sau Đan Văn Thiên đã chìm vào giấc ngủ, vang lên tiếng ngáy khe khẽ, Thủy Quý Tiêu buồn chán chẳng có gì làm, đành ngồi ngắm nàng – Cả cái phòng này, thứ duy nhất đáng để nhìn chỉ có mình nàng thôi.

Tiếng ve kêu quá ồn ào, nhưng khuôn mặt lúc ngủ của nàng lại vô cùng an tĩnh. Thủy Quý Tiêu cũng chẳng hơi đâu nghĩ tới những chuyện phong hoa tuyết nguyệt làm gì, hắn chỉ lặng lẽ chăm chú nhìn nàng vậy thôi. Thật ra phụ nữ, quả thực là loại động vật đẹp nhất thế gian này, cũng chỉ có bọn họ, mới có thể tồn lên được nét uyển chuyển của những chiếc trâm cài đựng đưa, và mềm mại mượt mà của tơ lụa.

Thật ra trong khoảnh khắc ấy trái tim hắn như biển cả êm đềm không gợn sóng, hắn hoàn toàn không chút lo lắng sầu thảm cho tình cảnh nguy khốn trước mắt. Từ khi được Khổ Liên Từ thu nhận và nuôi dưỡng cho đến nay, có lúc nào là hắn được ở ngoài vòng nguy hiểm đâu?

Từng cơn gió mát nhẹ nhẹ, dịu dàng thông thả dạo chơi trong giấc mộng êm đềm của Đan Văn Thiên. Hàng lông mày thanh tú tuyệt đẹp của nàng hơi giãn ra, trong mơ cũng có mùa hạ nóng bức, mẹ đẻ của nàng vẫn còn. Bà ôm nàng vào lòng, ngồi dưới bóng cây bên hồ. Cũng thình thoảng lại phe phẩy quạt cho nàng như thế này.

Những đóa hoa thược được nở bung đỏ rực cả một mảng, bóng hoa lay động che mờ đôi hài ngọc.

Trại Phi Ưng.

Bạc Dã Cảnh Hành cùng đi với Giang Thanh Lưu đến chỗ ở của gã đại phu chân đất Diệp Hòa, quả nhiên tóm được gã. Nhưng gã Diệp Hòa này không chịu nói bất cứ điều gì, nhất loạt kêu oan như tên thợ săn Ngô Đại Đầu kia. Giang Thanh Lưu bên ngoài là minh chủ võ lâm, nhưng giờ tội danh của hai người này vẫn chưa xác thực được, nên hắn không thể sử dụng những thủ đoạn hỏi cung mất hết tiết tháo ra được.

Những người dân trong thôn xôn xao bàn tán, Giang Thanh Lưu cũng biết hai người này thực sự rất đáng nghi – Những người dân ở đây đều định cư cố định, đa phần đều biết rõ gốc gác. Đôi lúc cũng có người lạ tới nhưng không nhiều. Vậy mà thời gian hai người này đến đây, lại trùng khớp với thời gian Lâm Tiểu Thi lấy chồng.

Hắn lệnh cho đám người của Hạ Lôi, Hạ Báo tách hai người đó ra giam riêng, nhưng cả hai đều kín miệng, ngay cả một cơn gió cũng không lọt.

Cũng chính vào lúc đó, Giang gia truyền đến tin Đan Văn Thiên mất tích. Giang Thanh Lưu nhận thư đọc một lúc lâu, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng. Sau đó, hắn gấp lá thư lại cẩn thận, cất vào trong ống tay áo.

Huynh đệ của Hạ gia vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, Giang Thanh Lưu cũng không nói nhiều với bọn họ. Đợi đến khi người của trại Phi Ưng đều đã rời đi rồi, hắn mới nói một câu: “Có người bắt Văn Thiên đi rồi.”

Đây đúng là chuyện lớn nghiêm trọng, Tề Đại và Thôi Tuyết nhất loạt chuẩn bị thu dọn hành lý, nhưng Giang Thanh Lưu lại đột nhiên nói: “Không cần.” Mọi người đều ngăn cả ra, hắn chậm rãi nói tiếp, “Văn Thiên không biết võ công, nếu đối phương có ý muốn giết người, thì nàng ấy tuyệt đối không còn cơ hội sống sót. Nhưng đối phương lại có ý đồ khác, nên tạm thời nàng ấy sẽ an toàn không có gì đáng lo ngại. Chỗ này sắp tra ra manh mối rồi, không được bỏ dở giữa chừng.”

Tề Đại và Thôi Tuyết đưa mắt nhìn nhau, không nói thêm gì nữa. Bạc Dã Cảnh Hành rút bức thư từ trong ống tay áo của hắn ra, quả nhiên đọc được bút tích của Giang Ân Thiên ở đoạn cuối cùng, bảo Giang Thanh Lưu sau khi xử lý xong chuyện ở trại Phi Ưng thì hãy quay về ngay.

Đợi đến khi mọi người đều đi hết, Bạc Dã Cảnh Hành mới cười hi hi nói: “Người thật sự có thể bình tĩnh phá án được à?”

Giang Thanh Lưu không thèm nhìn đến nàng: “Ta đi nói chuyện với Diệp Hòa.”

Sau đó hắn lấy từ trong hộp thuốc ra một viên Trường Sinh hoàn. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đứng nguyên chỗ cũ: “Cô vợ nhỏ của ngươi mong manh yếu đuối khiến người ta phải thương xót như vậy, cho dù đối phương không giết, thì cũng khó tránh sẽ bị người ta sàm sỡ động chạm, ngươi cũng không để ý sao?”

Giang Thanh Lưu quay ngoắt người lại, một tiếng xoảng cực to vang lên, một bình trà lao thẳng tới, đập vào tường, vỡ tan tành.

Tề Đại và Thôi Tuyết bị dọa cho sợ đến rụng cả cổ, Bạc Dã Cảnh Hành gõ gõ cái tủ thuốc phi thủy, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: “Cái mũi xanh của nhà mình sắp sụp tới rồn rồi, vậy mà vẫn còn đi quán chuyện vặt nhà người khác. Giang minh chủ, lão phu thực sự bội phục, bội phục.”

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

Cuối cùng Giang Thanh Lưu vẫn không quay về, nhưng rõ ràng thủ đoạn đã trở nên quyết liệt hơn hẳn. Hẳn cho Diệp Hòa uống Trường sinh hoàn. Được tính của Trường sinh hoàn mạnh như vậy, nếu Diệp Hòa thực sự là một thợ săn bình thường, thì sau khi uống thuốc xong bất cứ điều gì nói ra cũng đều là sự thật.

Nhưng nuốt Trường sinh hoàn rồi, Diệp Hòa lại không nói bất cứ câu nào. Ánh mắt ông ta trở nên mông lung nhìn vào mắt Giang Thanh Lưu, tuy rằng ý thức đã hỗn loạn, nhưng thủy chung vẫn rất cứng miệng.

Giang Thanh Lưu nhìn ông ta hồi lâu, trầm giọng hỏi: “Cuối cùng thì ông là ai? Ân núp ở đây có mục đích gì? Rốt cuộc ông biết được bao nhiêu về cái chết của Hạ Phi Hồ?”

Cánh môi Diệp Hòa run rẩy, nhưng vẫn cứng rắn không chịu nhả một chữ nào. Giang Thanh Lưu nổi cáu, lại nhét thêm một viên Trường sinh hoàn nữa.

Diệp Hòa thà chết cũng không chịu mở miệng, trong lúc Giang Thanh Lưu định tăng thêm liều lượng, thì một bàn tay đã ngăn hẳn lại.

Hắn ngẩng đầu lên, thấy Bạc Dã Cảnh Hành đang chậm rãi lắc đầu: “Muốn giết ông ta thật à, cẩn thận sẽ mất nhiều hơn được đấy.”

Giang Thanh Lưu liền thu tay lại, dấm mạnh lên tường. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn Diệp Hòa tuy tinh thần tỉnh táo, nhưng ánh mắt lại mơ hồ, liền xoa xoa tay, khuôn mặt nở nụ cười hiền lành hòa nhã: “Thằng nhãi họ Giang này tính tình nóng nảy, người đừng tính toán với hắn nhé.”

Diệp Hòa cắn cắn môi, vẫn không chịu hé răng nói gì. Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy ngượng ngùng: “Người xem, trong nhà đang có chuyện gấp, nên thằng nhãi họ Giang ấy không có nhiều thời gian, người lại cứ ở đây sống chết kiên quyết không nói, quả thực là khiến người ta khó xử.”

Diệp Hòa nhìn nàng chằm chằm, nàng vẫn nở nụ cười ôn hòa như một bậc trưởng bối hiền từ: “Để tiết kiệm thời gian cho mọi người, lão phu sẽ đứng ra làm chủ, hỏi lại người thêm một lần cuối cùng, nếu không có kết quả, sẽ thả người đi, người thấy sao?”

Diệp Hòa khó khăn gật gật đầu, Bạc Dã Cảnh Hành vỗ bả vai ông ta: “Quyết vậy nhé.”

Diệp Hòa vốn tưởng rằng, Bạc Dã Cảnh Hành sẽ tranh thủ được tính của Trường sinh hoàn để hỏi cung một lần cuối cùng. Nhưng hiển nhiên là hắn đã đánh giá quá thấp độ vô si của Bạc Dã Cảnh Hành, nàng đợi cho đến khi ông ta tỉnh táo, hồi phục như bình thường rồi, mới kéo ông ta đến trước khu chợ, sau đó cho tất cả thôn dân tới quan sát.

Rất đông người tập trung trước khu chợ bầu không khí ồn ào huyền ảo, Diệp Hòa cũng phải nghi ngờ không biết có phải bản thân sắp bị chém đầu thì chúng không nữa. Bạc Dã Cảnh Hành lỏng tay vào ống tay áo, khuôn mặt hiền từ ngồi dưới mái hiên, rất nhanh, đã có người từ đầu đường bên kia khiêng một thứ tới. Giang Thanh Lưu và huynh đệ nhà họ Hạ nhất loạt ngẩng đầu lên nhìn, một bức tượng sơn thần ngồi xổm được khiêng tới.

Bạc Dã Cảnh Hành giả vờ giả vệt bước tới vái lạy, sau đó trước mặt tất cả những thôn dân đông đặc nói to: “Đây gọi là nhập gia tùy tục, nếu mọi người đã tin tưởng sơn thần như vậy, thì hôm nay chúng ta mời sơn thần tới phân xử vụ án của Hạ trại chủ.”

Diệp Hòa hừ một tiếng đầy miệt thị, thái độ vô cùng phản đối cái trò giả thần giả quỷ này. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn cứ cười hi hi mãi không ngừng: “Hạ đại công tử, phiên công tử mời ba thôn dân tới đây, một già, một trẻ, một phụ nữ.” Sau đó nàng ghé sát vào tai Hạ đại công tử, thì thào thì thầm nói một lời.

Khuôn mặt của Hạ Lôi đại công tử của họ Hạ đầy khiếp sợ, đám người Hạ Báo thấy thế cũng sán lại gần, nghe xong những lời nàng nói, tất cả bao gồm cả đám tiểu đồng cũng sợ đến ngây người. Mãi cho đến khi Bạc Dã Cảnh Hành mất kiên nhẫn lên tiếng thúc giục, mấy người bọn họ mới vâng vâng dạ dạ đi chuẩn bị.

Thoáng chốc, Hạ Báo mặt mũi đỏ bừng bừng dẫn theo ba người nữa cũng đỏ bừng bừng mặt mũi tới. Ba người này, gồm một ông lão tuổi ngoài tám mươi, một đứa trẻ lên tám, và một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi. Trong tay của ba người còn cầm theo một cái bát. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn xong, liền lắc đầu liên tục: “Nhỏ vậy, trông không giống!”

Nàng nhìn xung quanh một hồi, liền đi thẳng tới một sạp hàng trong khu chợ tìm ra ba cái gáo. Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Hòa lúc đầu vẫn còn rất bình tĩnh, giờ về mặt cũng trở nên âm trầm chăm chú nhìn nàng. Khuôn mặt Bạc Dã Cảnh Hành rất tập trung, nhưng lại khó lòng giấu đi được ánh mắt ranh mãnh: “Khụ, Diệp đại phu, nhà Phật có Tam bảo khuyên con người ta quy y, có giác ngộ mới không bị mê hoặc, chính trực ngay thẳng không sa ngã, lòng thanh tịnh mới không vướng tạp niệm, thần linh luôn có mặt xung quanh ta, nếu bản thân người thật sự trong sạch, thần linh nhất định sẽ không bao giờ trách nhảm người. Hôm nay trước mặt sơn thần, người hãy tự chứng minh mình vô tội đi.”

(Quy y 皈依: Chữ Quy (皈) có nghĩa ở đây là trở về, theo về, y (依) là nương nhờ hay thuận theo, làm theo lối đã định, 三皈依 tam quy y là quy y Tam bảo. Chữ Quy cũng được viết là 皈 gồm bộ thủ Bạch 白 – nghĩa là cõi sáng và chữ Phản 反 – nghĩa là quay lại, ghép 2 chữ lại có nghĩa là “quay về cõi sáng”. Quy y trong Phật giáo có nghĩa là quy y Tam bảo (chỉ Phật, Pháp và Tăng).)

Diệp Hòa nhìn xung quanh, cuối cùng bối rối hỏi lại: “Chứng minh thế nào?”

Bên này Hạ Lôi, Hạ Bảo bịt mũi bùng tới ba cái bát trắng men to đựng đầy chất lỏng, đặt lên cái bàn chân thấp trước mặt sơn thần. Bạc Dã Cảnh Hành khoát tay đầy phóng khoáng: “Đây là ba bát rượu luân hồi, canh hoàn nguyên chính tông, tự ngươi hãy chọn một bát rồi uống đi. Trong rượu luân hồi có nước tiểu của bé trai để trở nên tinh thuần nhất, nếu chọn đúng bát có chứa nước tiểu của bé trai, thì ngươi sẽ chứng minh được sự trong sạch của bản thân.”

Đám đông nổ một tràng cười rất to, gò má Giang Thanh Lưu thoáng ửng đỏ, huynh đệ nhà họ Hạ còn không dám nhìn thẳng. Diệp Hòa vẫn luôn bình tĩnh cuối cùng cũng nổi giận lôi đình: “Chọn đúng là được rồi, tại sao còn phải uống?!”

Bạc Dã Cảnh Hành ghé sát lại gần ông ta, vẻ mặt hiền lành: “Việc kẻ trong ma đạo chân chính, sợ nhất không phải là cực hình tra tấn, mà là bị mất thể diện. Nếu có thể nhẫn nhục chịu đựng, thì sao làm được người xấu. Mọi người nói xem có đúng không?!”

Mấy người dân này, cũng là vì rảnh rỗi tụ tập hóng chuyện, giờ thấy có chuyện náo nhiệt để xem, thì tội gì mà không xem? Chỉ trong thoáng chốc, đã có lác đác vài người lên tiếng đồng tình. Đối mặt với ba bát “rượu luân hồi” đầy ắp, sắc mặt Diệp Hòa cũng phải tái mét: “Giang Thanh Lưu, ngài là minh chủ võ lâm, sao có thể giở thủ đoạn khiến người ta xấu hổ như vậy được?!”

Giang Thanh Lưu quả thực cũng cảm thấy cách này quá mất mặt, hấn vừa ho khan một tiếng, Bạc Dã Cảnh Hành đã tùm tùm cười tiếp lời luôn: “Minh chủ cũng chỉ vì muốn tìm cho ra hung thủ thật sự, nói lời an ủi với vong linh Hạ trại chủ trên trời cao mà thôi. Ngươi không phải tha thiết hy vọng có thể chứng minh bản thân mình trong sạch sao?”

Sắc mặt Diệp Hòa tái xanh, bên ngoài vang lên tiếng la ó ầm ĩ, lẽ nào Bạc Dã Cảnh Hành cũng sai người áp giải Ngô Đại Đầu tới đây. Bạc Dã Cảnh Hành rất chi là rộng lượng, nàng còn nhiệt tình chu đáo lên tiếng chào hỏi: “Ngô Đại Đầu, nào nào nào, ngươi cũng tới uống một bát đi, đừng khách khí nhé.”

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Diệp Hòa tức đến thổ huyết, cuối cùng thò tay ra bùng bát “rượu luân hồi” lên. Ngô Đại Đầu kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, nhìn ông ta không chớp mắt. Diệp Hòa nghiêng răng, mảy ông chủ, bà bác đứng bên cạnh còn khuyên ông ta: “Diệp đại phu, ngài là người lương thiện, mọi người đều tin tưởng ngài nhất định vô tội. Ngài cứ uống đi, nước tiểu bé trai bỏ lắm đây.”

Diệp Hòa hít vào một hơi thật sâu, tay phải nâng lên, hạ quyết tâm, há to miệng. .... nhưng sau đó ông ta đột nhiên ném cái bát đi, hai chân hơi nhún xuống, rồi bật nhảy thẳng lên xà nhà!! Mọi người ngơ ra như phỗng, chỉ thấy Diệp Hòa trước đây sức trời gà không chặt giống như đi mây về gió mất tích trên xà nhà, chạy còn nhanh hơn cả khói!

Mọi người đều ồ lên kinh ngạc.

Ông ta chạy rồi, nhưng Ngô Đại Đầu vẫn còn bị đang bị bắt giữ! Lúc này Bạc Dã Cảnh Hành cười tùm tùm đi tới chỗ ông ta: “Lão Ngô, ngươi nhìn tình hình mà khai thật, hay là uống bát rượu này?! Đừng làm khách nhé, uống xong bát, về sau toàn bộ giang hồ mỗi khi nhắc đến ngươi đều sẽ tán thưởng ngươi rất đáng nể!”

Ngô Đại Đầu cũng tức đến thổ huyết – Mẹ kiếp có thể uống được thứ nước này chắc? Nếu thật sự uống, sau đó truyền ra ngoài không những ông ta không còn chỗ để giấu mặt, mà danh tiếng và uy tín của toàn bộ tổ chức cũng đi đời nhà ma theo! Sau này mỗi khi nhắc đến, người nào người nấy đều sẽ bùng tình ngộ ra rằng – À, chính là tổ chức có một thành viên cốt cán tài năng bản lĩnh, không khuất phục trước uy vũ, không bị mê hoặc bởi phú quý, phải cái người đó đã uống bát nước tiểu đầy hờ. ....

Cơ hội để danh chấn giang hồ kiểu như thế này, Ngô Đại Đầu hiển nhiên là không thêm. Dù sao Diệp Hòa cũng đã chạy rồi, ông ta cố sống cố chết chống cự lại cũng chẳng để làm gì, bèn dứt khoát thẳng lưng làm một trang hảo hán đích thực: “Tên họ Giang kia, ngươi có ngon thì cứ giết lão từ đi. Miệng của ông đây chỉ cần nhả ra một chữ thôi, thì không phải là hảo hán!”

Giang Thanh Lưu lẽ nào lại sợ cái chiêu vô lại đó của ông ta, sắc mặt hấn vẫn không hề thay đổi, duy trì phong độ của một bậc minh chủ: “Nếu đã là một trang hảo hán, vậy thì Giang mô đương nhiên cũng không tiện si nhục. Nhưng Hạ gia có mối huyết hải thâm thù quyết không đội trời chung với ông, chỉ e là bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.”

Huynh đệ Hạ gia mất đã vắn đỏ từ lâu, sao có thể cho qua đơn giản như vậy được. Một vài người xắn tay áo lên xông tới, nhìn có vẻ như sắp tấn cho ông ta một trận. Bạc Dã Cảnh Hành cũng thấy không đành lòng, nàng ngăn mấy anh giai đó lại nói: “Mọi người đều là người lịch sự nho nhã, hành động lỗ mãng thế làm gì. Trên bàn không phải vẫn còn hai bát rượu luân hồi hay sao? Xin mời Ngô tiên sinh thưởng thức.”

Ngô Đại Đầu vừa nghe xong, thiếu chút nữa là tức đến nổ phổi – Không nhận tội phải uống một bát, nhận tội rồi ngược lại phải uống hai bát! Ông ta nghiêng răng, chỉ muốn chết quách đi cho xong. Huynh đệ Hạ gia nhanh tay nhanh mắt, nhanh nhẹn tách lệch cầm của ông ta ra. Ngô Đại Đầu cũng cuống liên tục hét lên: “A ó..... A ó..... (Ta nói)”

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn giữ nguyên dáng vẻ hiền từ của bậc trưởng bối, nàng thân thiết xoa xoa đầu Ngô Đại Đầu: “Thế mới đúng chứ, bé ngoan, nói sớm thì sẽ được thả về nhà sớm”

Quả nhiên Ngô Đại Đầu đã khai, nhưng kết quả lại khiến mọi người thêm lo lắng. Đây hóa ra lại là một trong những địa điểm liên lạc do Âm Dương đạo thiết kế. Nơi này dựa vào núi, nhân sĩ giang hồ ít khi qua lại, nhưng thương nhân buôn bán các mặt hàng da, và các loại dược liệu thì lại thường xuyên lui tới đây, có thể nói là người đông đúc phức tạp. Nếu Âm Dương đạo thiết kế trạm liên lạc ở chốn này, quả thực là khó ai có thể ngờ được.

Nhưng càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, Lâm Tiểu Thi phu nhân của Hạ Phi Hồ, cũng chính là người của Âm Dương đạo, hơn thế còn giữ chức đường chủ. Khoảnh khắc Hạ Phi Hồ cười bà ta về thì cũng là lúc Phi Ưng trại rơi vào tay Âm Dương đạo!

Âm Dương đạo, là một trong những tổ chức tà giáo ẩn náu trong giang hồ suốt hơn mấy chục năm qua, giết người cướp của không có việc ác nào là không làm, nhưng cũng không phải là đám sơn tặc trộm gà bắt chó vớ vẩn. Ba mươi năm trước, khi Hàn Âm cốc đang ở thế lớn mạnh, Âm Dương đạo cũng không dám tranh giành qua mặt. Về sau toàn bộ Hàn Âm cốc bị tiêu diệt, chính đạo võ lâm dốc hết sức lực đánh chó rơi xuống nước, gần như đuổi cùng giết tận những người còn lại. Ngược lại Âm Dương đạo lại âm thầm lớn mạnh dần. Cho đến giờ đã vươn vọi bạch tuộc đến tận những nơi hẻo lánh như trại Phi Ưng, thế lực trên giang hồ xét về quy mô nói lớn thì không phải lớn, nói nhỏ cũng không phải nhỏ.

Mà điều khiến người ta càng kinh ngạc hơn là, lão trại chủ của trại Phi Ưng Hạ Phi Hồ, từ hơn ba mươi năm trước đã gia nhập Âm Dương đạo, tạm thời được phong là hương chủ. Tuy trên danh nghĩa trại Phi Ưng bảo vệ thợ săn, và dân làng trong thôn, nhưng thực tế lại là nơi truyền tin, nghênh đón đưa tiễn khách khứa cho Âm Dương đạo.

Chuyện này bại lộ, huynh đệ nhà họ Hạ tức giận xấu hổ không thốt nổi lên lời, tất cả đều nửa tin nửa ngờ, nhưng lại không có cách nào phản bác. Mấy năm qua trại Phi Ưng hùng cứ chốn này, nhưng ngay dưới tầm mắt mình, lại chính là một trạm liên lạc của Âm Dương đạo. Nếu như nói không may mắn phát giác ra, thì đúng là không hợp tình hợp lý chút nào. Nhưng phụ thân của mình ấy thế mà lại là hương chủ của tà giáo, thì cũng thật là khiến người ta phát hãi.

Giang Thanh Lưu an ủi mấy huynh đệ Hạ gia, tra hỏi Ngô Đại Đầu về tung tích của tổng đàn của Âm Dương đạo. Bản thân hẩn thảo một bức thư, sai người hỏa tốc đưa tới các môn phái khác, thông báo cho chư môn các phái phải chú ý Âm Dương đạo len thâm nhập vào nội bộ.

Làm xong những chuyện ấy, việc cấp bách đương nhiên là phải quay trở về Trầm Bích sơn trang tìm kiếm tung thích Đan Văn Thiên. Giang Thanh Lưu vội vã đi cả ngày lẫn đêm, không quan tâm đến việc Bạc Dã Cảnh Hành có chịu được nổi vất vả đường xóc xe này hay không. Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành cũng không phản nản nhiều, nằm trong xe, cả ngày không hề nhúc nhích.

Quay về Trầm Bích sơn trang, người ra đón đầu tiên là Giang Ân Thiên, suy cho cùng Đan Văn Thiên cũng là vợ cả được cưới hồi đảng hoàng của Giang Thanh Lưu, giờ xảy ra chuyện, Giang gia không dám khua chiêng gióng trống. Cho đến giờ cũng chỉ âm thầm tìm kiếm, tránh để tổn hại danh tiếng gia môn.

Giang Thanh Lưu phi ngựa quay về suốt tám ngày tám đêm, ngay cả một ngụm nước cũng không uống, đi thẳng tới nhà nhạc phụ, nắm rõ tình hình chi tiết việc Đan Văn Thiên mất tích hôm đó. Lúc quay trở lại Giang gia đã là đêm hôm sau. Cho dù người Giang Thanh Lưu có làm bằng sắt cũng không thể chịu nổi, nhưng hẩn vẫn đi tới tiểu viện của Đan Văn Thiên.

Đêm khuya người vắng, trong tiểu viện không một bóng người. Đan Văn Thiên là một cô gái cẩn trọng, suy nghĩ chu toàn, nên từng món đồ trong phòng đều được bày biện gọn gàng ngăn nắp. Trong chiếc giỏ mây đặt ở gần cửa sổ đựng rất nhiều mẫu thêu, và kim chỉ. Giang Thanh Lưu tựa người vào khung cửa, đột nhiên rất muốn uống rượu.

Trong tiểu viện yên tĩnh đến đáng sợ, hẩn xoay đầu lại, phát hiện tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành ở gần đấy vẫn còn sáng đèn. Hẩn đi theo luồng ánh sáng, phát hiện nàng tuy đã ngủ nhưng lại không khóa cửa, hẩn liền đẩy luôn cửa bước vào.

Phòng không mở cửa sổ, nên có hơi bí bức, hẩn ngược mắt lên nhìn, trong lòng lập tức cả kinh – Trên giường trống không. Đêm hôm khuya khoắt, lão tặc đó lại chạy đâu mất rồi?! Giang Thanh Lưu sải bước đến gần, lúc đi tới cạnh giường, mới phát hiện ra lão tặc ấy co người nằm ở khe hở giữa đầu giường và góc tường, sắc mặt trắng nhợt.

Giang Thanh Lưu cau mày: “Người chui vào trong này à?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành không nói năng gì, cả người run rẩy. Lúc Giang Thanh Lưu lôi nàng ra, nàng đã nhẹ bẫng, ôm vào lòng không khác gì ôm một con cún. Da thịt mát lạnh mịn màng như lụa, hương rượu nồng đượm quanh quần nơi chớp mũi, Giang Thanh Lưu thờ dãi: “Làm sao vậy?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đột nhiên ôm lấy cổ hẩn, giống như một đứa trẻ bật khóc hu hu: “Có người muốn giết ta! Hu hu. .... Giang Thiếu Tang muốn giết ta! Nhạc Nam Đình muốn giết ta! Hu hu. ....”

Giang Thanh Lưu đặt nàng xuống giường, hiểu ra nàng lại phát bệnh rồi. Thể chất của nàng rất kém, lúc ốm mà không được chăm sóc từ tế thì sẽ mê sảng. Giang Thanh Lưu cũng mệt mỏi lắm, bèn thuận thế ngồi xuống bên cạnh nàng: “Ngủ đi, mèo già hóa cáo, ai mà giết nổi ngươi!”.

Cơ thể Bạc Dã Cảnh Hành hơi lạnh, nên chui vào trong khe giường và ở lì trong đó. Giờ nàng nhào vào lòng Giang Thanh Lưu như thể muốn tranh thủ hơi ấm của hẩn, khóc thút tha thút thít. Giang Thanh Lưu quả thực mệt mỏi bã bời, bèn nằm luôn xuống, để mặc nàng dựa sát vào mình: “Đừng khóc nữa, người giết bao nhiêu người như vậy, có bị người ta giết cũng không oan. Mà nói mới nhớ sao ngươi lại không sợ ta nhỉ, tốt xấu gì ta cũng là một mình chủ. ....”

Bạc Dã Cảnh Hành khóc lóc không ngừng, cả người run rẩy như một con chim bị lạnh. Giang Thanh Lưu ôm lấy nàng, nhắm mắt lại, cứ như thế mà ngủ. Mãi cho đến nửa đêm, Bạc Dã Cảnh Hành lại ôm lấy hẩn khóc lóc lải nhải hết chim quyền lại đến chim én, hết xanh lại tới đỏ mãi không ngừng. Giang Thanh Lưu khóc dở mếu dở: “Rốt cuộc là ngươi nhớ ai?”.

Bạc Dã Cảnh Hành nghĩ ngợi hồi lâu, nước mắt lại giàn dụa: “Lão phu cũng không nhớ nữa. ....”

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Ngày thứ hai, Giang Thanh Lưu đặc biệt tăng thêm liều lượng bữa sáng cho nàng, lại phái người đi tìm Khổ Liên Từ. Khổ Liên Từ vẫn đang vui đầu trong đồng sách, ước chừng đã một tháng không gặp, râu tóc ông ta đã mọc dài đến mức không còn ra hình người, khuôn mặt đen cáu bản thiêu, không biết đã bao lâu rồi chưa rửa mặt.

Lúc này ông ta đứng ở ngoài cửa, căn bản không định bước vào phòng. Giang Thanh Lưu dứt cho Bạc Dã Cảnh Hành ăn, thấy vậy thắc mắc: “Ông đứng ngoài đó làm gì?”.

Khuôn mặt Khổ Liên Từ không chút cảm xúc: “Lúc người phát bệnh ta có tới một lần.”

Giang Thanh Lưu không hiểu gì, Khổ Liên Từ đứng thẳng tắp trước cửa, giọng nói vẫn cứng nhắc không mấy may có chút cảm xúc nào: “Người không muốn ta nhìn thấy tình trạng lúc này của người đâu.” Giang Thanh Lưu thấy Bạc Dã Cảnh Hành đang ra sức liếm cái bát, liền cho nàng thêm một viên Yên chi hoàn: “Ông đừng đặt vàng lên mặt nàng ta nữa, chỉ với cái da mặt này, còn sợ người khác nhìn thấy mình phát bệnh chác?”.

Khổ Liên Từ vẫn không bước vào, khuôn mặt trầm tĩnh như nước: “Giang Thanh Lưu, cho dù có bị giam cầm trong địa lao của Giang gia ba mươi năm, ba trăm năm, hay ba nghìn năm, thì Bạc Dã Cảnh Hành, mãi mãi vẫn là Bạc Dã Cảnh Hành.”

Lúc nói đến câu này, trên khuôn mặt độc được lạnh lùng hung tàn có một loại biểu cảm kiểu ngạo không cần nói cũng khiến người ta cảm nhận được, ngay cả con mắt độc nhất cũng phát ra thứ ánh sáng kỳ dị. Giang Thanh Lưu không tài nào hiểu được kiểu vinh quang ấy, cho dù hẳn cũng là nhân vật đứng trên đỉnh của giang hồ, được vô số người ngưỡng mộ tán tụng. Nhưng Giang Thanh Lưu vẫn có điểm khó chịu, Bạc Dã Cảnh Hành giống Giang Thiếu Tang, là đại diện cho giang hồ của thời đại đó. Cho dù là một chính một tà, nhưng có ai trong võ lâm dám coi thường chứ?

Hiện giờ giang hồ rộng lớn đâu đâu cũng có nhân tài, người mới sẽ thay thế người cũ. Những thiếu niên quần là áo lượt, giống như hí văn theo cách nói cũ, đã bị gác sang một bên. Giang Thiếu Tang một đời hào hiệp ra đi khi tuổi đời còn trẻ, mà đầu trong tà đạo Bạc Dã Cảnh Hành không được nhìn thấy ánh mặt trời sống tạm bợ cho qua ngày suốt hơn ba mươi năm, biến thành một cô gái yếu ớt gió thổi là bay.

Hắn quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Khổ Liên Từ, cuối cùng trong lời nói và hành động đã xuất hiện phong thái của một bậc minh chủ võ lâm: “Cho dù nàng ta có là Bạc Dã Cảnh Hành, thì giang hồ này, đã không còn là giang hồ của nàng ta nữa rồi. Ông đừng đặt thêm kỳ vọng vào nàng ta nữa, có lẽ nàng ta đã không còn gánh vác được nó từ lâu rồi.”

Một thoáng trầm mặc, ánh mắt của hai người bắn ra những tia lửa chiến tranh của năm tháng đan xen. Cuối cùng vẫn là Khổ Liên Từ mở miệng trước: “Khẩu vị của người thế nào?”.

Giang Thanh Lưu nhìn Bạc Dã Cảnh Hành liếm Yên chi lộ: “Khẩu vị vẫn ổn.”

Về mặt Khổ Liên Từ không chút cảm xúc, cứ như thể tranh chấp lúc vừa nãy chưa từng tồn tại, nhắc chân rồi đi: “Chịu ăn thì không còn vấn đề gì lớn nữa, cho ăn xong rồi người cũng rồi đi đi, đừng làm phiền người nghỉ ngơi.” Dứt lời, ông ta đã bước ra sân. Giang Thanh Lưu thật sự không thể hiểu được những người này, hẳn cũng có thể coi là kẻ thức thời. Lan San Khách sùng bái Bạc Dã Cảnh Hành một cách mù quáng đã đành, nhưng Khổ Liên Từ cũng là một gã nô bộc trung thành cực cung tận tụy. Ông ta lo lắng hơn bất kỳ một ai, nhưng ngay cả việc bước vào để nhìn một cái cũng không muốn.

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn hơi sợ lạnh, thời nóng nực thế này nhưng cánh môi nàng trắng bệch. Giang Thanh Lưu bón cho nàng ăn đến bốn viên Yên chi hoàn, rồi mới kéo chăn lên đắp cho nàng. Vừa đặt lưng xuống giường là đã co lại thành một đống, cuộn chặt quanh người như một cái há cáo. Giang Thanh Lưu nghĩ ngợi, rồi lại đặt lên bàn một bình rượu lâu năm cho nàng, dặn dò Thôi Tuyệt tình thoảng tới xem.

Bạc Dã Cảnh Hành ngủ suốt một ngày, đến lúc chạng vạng, mặt trời lặn dần về phía Tây, tinh thần nàng mới khá lên đôi chút, nên quyết định ra ngoài đi dạo một vòng. Khổ Liên Từ vẫn đang mãi vui đầu trong đồng thảo dược, Thủy Quý Tiêu không có ở đây, nên tự ông ta phải nghiền vụn thảo dược, bện rộn đến nỗi mồ hôi đầy trán. Cuối cùng khi thấy Bạc Dã Cảnh Hành bước bảo, ông ta mới thôi vui đầu vào đồng thảo dược nghiền, duỗi tay ra.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng nhắc tay lên để ông ta bắt mạch cho, qua một lúc lâu, rốt cuộc ông ta vẫn lắc đầu. Bạc Dã Cảnh Hành tức giận: “Cái tên Giang Thanh Lưu này làm ăn kiểu gì vậy, sao vẫn chưa mang thai!”.

Khổ Liên Từ hừ lạnh: “Chuyện này lỗi cũng không phải ở một mình hắn ta!”.

Bạc Dã Cảnh Hành cãi chày cãi cối: “Sao lại không phải là lỗi của hắn, ngay cả vợ hắn cũng đâu có mang thai được! Không được, lão phu phải tìm người khác thử xem, không thể treo cổ chết trên cây mai già nhà hắn được!”.

Khổ Liên Từ trợn mắt khinh thường: “Tĩnh rồi thì nhanh nhanh chóng chóng lôi cổ Thủy Quý Tiêu về đi, thảo dược quá nhiều, mà không có trợ thủ.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu, xoay người định đi, thì đột nhiên Khổ Liên Từ nói tiếp: “Sau khi Hàn Âm cốc gặp họa diệt môn, không phát thiện ra thì thể của Tổ Tổ và công tử Hàn Âm.”

Sống lưng Bạc Dã Cảnh Hành chợt cứng đờ, Khổ Liên Từ cúi đầu, tiếp tục nghiền thảo dược: “Một số phương thức điều chế độc dược của Âm Dương đạo rất giống với Thiên ky tán, và Thần tiên thủy của ta, ta nghi ngờ Tổ Tổ đang ở Âm Dương đạo.”

Bạc Dã Cảnh Hành tiếp tục sai bước: “Biết thế.”

Toàn bộ Trầm Bích sơn trang tuyệt đối không nhắc nhỡ gì đến chuyện của Đan Văn Thiên, suy nghĩ của Giang Ân Thiên, chính là túc trực ở trong sơn trang, nếu đối phương đã bắt người, thì sớm muộn gì cũng sẽ tới tìm để ra điều kiện. Tuy nói vậy, nhưng bảo Giang Thanh Lưu yên tâm làm sao được, nửa tháng rồi mà vẫn chưa có chút thông tin nào.

Chuyện này liên quan đến danh tiết của Đan Văn Thiên, nên hẳn cũng không tiện nhờ các thế lực khác tìm kiếm giúp, chỉ có dựa vào sức lực của bản thân mà thôi. Ngược lại bên phía trại Phi Ưng lại truyền tin đến, Ngô Đại Đầu đã khai nhận toàn bộ, đồng thời liệt kê danh sách tiền bạc của cải suốt mấy năm qua trại Phi Ưng giao cho Âm Dương đạo.

Chuyện này khiến giang hồ kinh sợ dậy sóng, mấy môn phái lớn đều hỏi về chuyện này, bắt đầu thanh tra những vấn đề khả nghi xảy ra trong mấy năm gần đây của môn phái. Giang Thanh Lưu không nghĩ ngờ gì lại thu hoạch thêm được vô số những lời khen tặng, có không ít những môn phái đều có những vấn đề đáng nghi nan giải muốn mời hắn tới hiệp trợ.

Các môn phái trên giang hồ, chịu để cho người khác nhúng tay vào việc nội bộ của mình, điều đó chứng tỏ sự tín nhiệm tuyệt đối. Giang Ân Thiên chọn ra ba việc được người ta nhờ, hy vọng Giang Thanh Lưu giúp một tay. Ba việc được đề cập ấy đều là từ những đại môn phái danh tiếng, điều này sẽ giúp nâng cao danh tiếng cho Giang gia.

Còn trong gia tộc, đối mặt với các vị trưởng lão, cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng nhắc đến điểm đáng ngờ: “Nếu như cháu tiếp nhận những việc này, vậy chuyện của Đan Văn Thiên sẽ tính sao?!”

Đối với vấn đề hắn vừa hỏi, hiển nhiên Giang Ân Thiên rất ngạc nhiên: “Nếu hung thủ đến đưa ra yêu cầu, chúng ta đương nhiên sẽ nghĩ cách ứng cứu, cháu ở lại trong sơn trang cũng đâu giúp được gì.”

Giang Ân Thiên nhìn thẳng vào mắt ông ta: “Thái gia gia, nàng ấy là thê tử của cháu.”

Giang Ân Thiên không may mà né tránh ánh mắt hắn: “Con bé cũng là con dâu của Giang gia.”

Buổi tối, Xuyên Hoa Diệp vội vã trở về, hắn và sư phụ mình Lan San Khách vâng mệnh theo dõi gã Diệp Hòa chạy trốn. Gã Diệp Hòa này võ công cao cường, cũng chính vì vậy vào điều đó, nên việc Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách muốn theo dõi gã lại càng trở nên dễ dàng hơn – Gã quá tự tin mà. Một con người quá tự tin, thường luôn dễ dàng bỏ qua rất nhiều những khả năng khác.

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi dưới cây mai trong tiểu viện, toàn bộ hoa yên chi (1) trong sân nào hồng phấn, trắng tuyết, xanh khói, xanh thăm, đỏ rực đều đã bung nở khoe sắc. Nhưng bông hoa rất to, cành lá dày đặc mọng nước, cánh hoa xếp tầng tầng lớp lớp rất đẹp, nhụy hoa ở chính giữa nụ tươi non thon dài, đoạn cuối còn hơn uốn cong. Ở trong tiểu viện, hiển nhiên là càng sống động rực rỡ.

Xuyên Hoa Diệp đứng cạnh một bông yên chi, toàn bộ tiểu viện tràn ngập hương rượu nhàn nhạt: “Cốc chủ, gã Diệp Hòa đó có vẻ chỉ là một đường chủ thôi, gã không trốn về lại tông bộ.”

Bạc Dã Cảnh Hành không hề ngạc nhiên: “Giám sát gã, chú ý mọi cử chỉ hành động hàng ngày, rồi ghi chép lại cẩn thận.”

Xuyên Hoa Diệp gật đầu, móc từ trong người ra một con chim bồ câu lớn, ghi lại những lời Bạc Dã Cảnh Hành vừa nói bằng mật ngữ, rồi tung con chim vào không khí. Bạc Dã Cảnh Hành chép chép miệng, có vẻ như đang nhớ món chim bồ câu non nướng.

Sắc đêm dần trở nên tối hơn, đèn đuốc trong Trầm Bích sơn trang được thắp sáng như thể đang là ban ngày, nhưng ở một nơi khác thì dưới cả bàn tay ra cũng không nhìn thấy được năm ngón. Đan Văn Thiên chợt bừng tỉnh, vừa mở mắt ra nhìn thì chỉ thấy một mảng tối đen như mực, trong lòng nàng thầm run rẩy kinh hãi: “Linh Âm?” Nói xong được một lúc, mới nhớ ra hoàn cảnh hiện tại của bản thân. Bên cạnh vang lên một tiếng động cực khẽ, nàng lập tức cuộn tròn người lại.

“Xem ra vẫn không có ai rảnh rỗi để ý tới chúng ta.” Giọng nói quen thuộc của một người đàn ông vang lên ngay bên cạnh, cuối cùng Đan Văn Thiên cũng bình tĩnh lại được đôi chút: “Thủy Quý Tiêu.” Nàng vươn tay về phía phát ra giọng nói, sờ thấy cơ bắp đàn ông tuy thô cứng nhưng lại vô cùng cường tráng, liền vội vàng rút tay lại. Thủy Quý Tiêu ngồi xuống bên cạnh nàng, lúc Đan Văn Thiên ngủ, hắn đã xem xét xung quanh mấy bận rồi, bốn bề tuy rằng không phải tường đồng vách sắt gì, nhưng giờ hắn tay không tác sát, cho dù có làm gì cũng không thể thoát ra được.

Hắn cũng là người có suy nghĩ nhạy bén, sao lại không biết, kẻ xấu càng không bận tâm đến bọn họ, thì nguyên nhân sẽ càng lớn. Trong lúc hai người đang trầm mặc, thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân. Lúc này lại đột nhiên có người tới, chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp. Đan Văn Thiên lo lắng đến ngừng thở, Thủy Quý Tiêu không biết vô tình hay cố ý đứng chắn trước mặt nàng.

Bên ngoài có tiếng khóa cửa lạch cạch, và chỉ thoáng chốc, đèn đuốc sáng rực chiếu sáng cả căn phòng. Thủy Quý Tiêu và Đan Văn Thiên bị luồng ánh sáng đột ngột làm cho chói mắt, bất giác lấy tay lên che, phải mất một lúc lâu mới nhìn rõ được người đến.

Đứng trước mặt là hai gã đàn ông to lớn còi trùn, cơ thể như một tòa tháp bằng sắt, khuôn mặt không chút cảm xúc, nhưng trong ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sáng lạnh lẽo âm hiểm. Sau khi hai gã tiến vào, cũng không để phòng hai người bên trong chạy trốn, mà đi tới vớt luôn hai cái bánh bao xuống đất.

Nền đất cũng không biết đã bao lâu rồi chưa có người quét dọn, tích một lớp bụi đen sì, Thủy Quý Tiêu thì thôi không nói, nhưng Đan Văn Thiên là cô gái ăn sung mặc sướng, sao có thể nuốt được thứ ấy?

Thấy hai người không có phản ứng gì, hai gã đàn ông hừ lạnh một tiếng, tên bên trái nói khá to nói: “Người ta chê không ăn mấy thứ này kia, ta đã nói là không cần mang tới, người lại cứ không nghe.”

Gã còn lại không nói gì, nhắc chân định giẫm lên hai cái bánh trên đất. Thủy Quý Tiêu nhanh tay nhanh mắt, thoát cái đã nhặt hai cái bánh bao lên: “Ai nói bọn ta chê?”.

Gã đàn ông đó cũng không quan tâm đến hấn nữa, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Đan Văn Thiên đang ở trên giường: “Ăn đi, ăn nói rồi huynh đệ bọn ta mới tiện động thủ.”

Đan Văn Thiên co người lùi vào trong góc giường, Thủy Quý Tiêu mắng thầm một tiếng, nhưng sắc mặt vẫn rất bình tĩnh: “Dám hỏi hai vị đây mang bọn ta tới nơi này, rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Hắn vừa dứt lời, gã đàn ông bên trái liền không chút bận tâm đập cho hắn một cái. Lực đạo cực lớn, Thủy Quý Tiêu chỉ cảm thấy lồng ngực mình như bị giáng một cú rất mạnh, khí huyết cuộn trào. Đan Văn Thiên hoảng sợ thét lên, sao còn ăn được nữa. Gã bên trái không dài dòng, móc từ trong người ra một cái hộp gỗ nhỏ, tay phải lấy ra một cây kéo sáng loáng: “Giang phu nhân, xin lỗi nhé.”

Hắn từ từ bước lại gần, tuy Đan Văn Thiên rất sợ, nhưng cũng nghiêng răng không mở miệng cầu xin. Thủy Quý Tiêu bò lên từ dưới đất, lê vài bước muốn chắn trước mặt Đan Văn Thiên: “Các người muốn làm gì?”.

Gã đàn ông cầm kéo vẫn sấn lại gần Đan Văn Thiên, nhắc bàn tay nhỏ nhắn như những cọng hành của nàng lên. Bàn tay của Đan Văn Thiên bình sinh đã rất đẹp, móng tay được cắt sửa móng nào móng nấy đều rất sạch sẽ. Trên ngón út còn đeo một chiếc nhẫn ngọc, tôn lên làn da trắng mịn trong suốt.

Gã đàn ông chẹp chẹp vài tiếng, cầm kéo lên nói với ngón tay út bàn tay trái của nàng: “Mang thứ đồ nhỏ nhỏ này đi, để tôn phu và phu nhân được gặp nhau.”

Đan Văn Thiên nào đã gặp phải tình huống này bao giờ, nên bị dọa cho mặt cắt không còn giọt máu. Thấy cây kéo to dùng sáng loáng sắp sửa cắt đứt tay mình, nàng nhắm chặt mắt. Cuối cùng cũng thấy xuất hiện một giọt lệ như trên châu vương trên khóe mắt.

“Đợi đã.” Có tiếng người vang lên, gã đàn ông quay đầu lại, chỉ thấy Thủy Quý Tiêu đã đứng dậy, thân trên không mảnh vải che thân, thân dưới chỉ cuốn tạm bằng một chiếc váy lót của phụ nữ, hiển nhiên là trông rất buồn cười. Nhưng sắc mặt lại cực kỳ nghiêm túc: “Hai vị rõ ràng biết nàng ta là Giang phu nhân mà vẫn ung dung bình tĩnh, chứng tỏ không phải là nhân vật tầm thường. Tuy nhót hai người bọn ta ở chỗ này nhưng không hề nhục mạ, có thể thấy cũng là những người coi khinh hành động của kẻ tiểu nhân. Hai người chẳng qua chỉ muốn có tin vật để khiến Giang gia tin rằng nàng ta đang ở trong tay các người mà thôi. Nếu lấy ngón tay, thì lấy của tại hạ cũng thể cả, hà tất phải làm khó một cô gái?”.

Hai gã đàn ông đưa mắt nhìn nhau, Thủy Quý Tiêu tiến lên một bước, đầu tiên tháo chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay út của Đan Văn Thiên ra, sau đó tiện tay cầm lấy cây kéo sáng bóng kia, không may may do dự, nhét ngón tay út trên bàn tay trái của mình vào giữa hai lưỡi kéo, hơi dùng sức. Chỉ nghe thấy một âm thanh rất khẽ vang lên, ngón tay út thon dài đã rơi xuống sàn nhà bụi bặm.

Chỗ ngón tay bị cắt, máu lập tức tuôn ra đầm đìa.

Thủy Quý Tiêu không màng gì đến việc cầm máu vết thương, hấn cúi người nhặt ngón tay út từ dưới đất lên, ghép với chiếc nhẫn ngọc của Đan Văn Thiên rồi đưa tới trước: “Các vị không biết chứ, con người của Giang minh chủ lấy được một người vợ cũng không dễ dàng gì?! Nếu thật sự tổn hại đến sự hoàn chỉnh của Giang phu nhân, sợ rằng dưới sự tức giận của ngài ấy, sẽ bỏ vợ cũ lấy vợ mới, trái lại sẽ làm chậm trễ đại sự của các vị đây.”

Hai gã đàn ông có hơi do dự, nhưng cũng không nói nhiều nữa, đặt ngón tay vừa bị cắt của hấn và chiếc nhẫn của Đan Văn Thiên vào trong hộp, xoay người đi ra khỏi phòng, rồi lại khóa chặt cửa lại.

Trong màn đêm, Thủy Quý Tiêu thở phào một hơi, cả người buông lỏng. Trong bóng tối hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, rồi đột nhiên có một bàn tay khác lần đến, chạm vào đầu vai hấn. Hấn vẫn không nhúc nhích, bàn tay cũng không rút về như những lần trước. Tiếng quần áo sột soạt ma sát vào nhau vang lên, Đan Văn Thiên sờ soạng ngồi xuống bên cạnh hấn, mùi máu tanh tràn ngập căn phòng nhỏ, nàng xé một góc áo lót của mình ra, băng bó vết thương cho hấn.

Thủy Quý Tiêu cũng không nói gì, miệng vết thương ở chỗ ngón tay bị cắt vẫn không ngừng chảy máu, không có được thảo, nên hấn chỉ có thể nhẹ nhàng xoa một vài huyết đạo ở gần đó để cầm máu. Đột nhiên, vài giọt nước rơi xuống tay hấn, sau khi vờ vụn, vẫn còn nóng hôi hổi.

Thủy Quý Tiêu khẽ thờ dài: “Khóc gì chứ, bọn chúng hành động sớm một chút ngược lại còn là chuyện tốt, có lẽ ngày mai Giang gia sẽ có người tới đây cứu cô. Nào, ăn chút đồ ăn đi.”

Đan Văn Thiên làm gì còn tâm trạng nào mà ăn với uống, Thủy Quý Tiêu dứt khoát lột lớp vỏ ngoài của chiếc bánh bao ra, cũng không quan tâm có bẩn hay sạch, nhét phần vỏ ngoài đó vào miệng. Sau đó đưa phần bánh bao sạch sẽ còn lại cho Đan Văn Thiên: “Ăn đi, đừng sợ. Thế này vẫn còn tốt chán, ta nghĩ bọn chúng sợ phải động chân động lăm.”

Chiếc bánh bao đã nguội ngắt, bên trên còn dính máu của Thủy Quý Tiêu, mùi vị tanh ngọt. Cuối cùng Đan Văn Thiên cũng không kìm được bật khóc. Thủy Quý Tiêu bẻ cái bánh ra đút cho nàng: “Đừng khóc, ngày mai nếu bọn chúng muốn tay muốn chân của cô, ta cũng sẽ lấy chân lấy tay của mình ra thay cho cô. Cho dù muốn phanh thây cũng sẽ phanh thây của ta đưa về trước.” Đan Văn Thiên ngậm miếng bánh trong miệng, không sao ngăn được nước mắt ngừng rơi.

Thủy Quý Tiêu ngược lại bật cười: “Nếu thật sự là như vậy, nói không chừng ta còn quay về trước cả cô đấy.”

Đan Văn Thiên òa khóc hu hu, nỗi sợ hãi bị kìm nén cuối cùng đã hoàn toàn bộc phát. Nàng vừa khóc vừa nghẹn ngào hỏi: “Người có đau không. ....”

Thủy Quý Tiêu xoa xoa đầu nàng, cô gái này hiền lành lương thiện biết bao. Chỉ một vết thương nhỏ thế này, mà trong mắt nàng ấy, lại như trời long đất lở. Cũng chính vì hiền lành lương thiện như vậy, nên lại càng đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Ngày thứ hai, Trầm Bích sơn trang.

Người hầu đang quét tước trước cửa sơn trang thì phát hiện ra một chiếc hộp gỗ rất tinh xảo, vừa mở ra xem xong liền cuống quýt báo với gia chủ. Sắc mặt Giang Ân Thiên và Giang Thanh Lưu đều vô cùng khó coi – Bên trong chiếc hộp là một ngón tay và một chiếc nhẫn. Ngón tay đã chết cứng đờ nhợt nhạt, không một ai lên tiếng, kẻ bắt cóc to gan đến mức này là điều nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Chỉ một lúc sau, Tề Đại đã nhanh chóng tóm về một thằng nhóc – Giang Thanh Lưu đoán rằng sẽ có người tới đưa thư, lên đã ngằm ra lệnh cho hần lưu ý từ trước. Tối hôm đó Tề Đại đã âm thầm giám sát ngay trước cửa sơn trang, lúc thằng nhóc ăn xin đó đến, hần đã mai phục được đến nửa đêm.

Nhưng thằng nhóc ăn xin hiền nhiên chỉ là nhận bạc rồi làm việc cho người ta. Đối mặt với sắc mặt xanh lét của Giang Thanh Lưu, thằng nhóc sợ đến run lấy bầy, nói năng lắp ba lắp bắp. Nó chỉ biết người tìm mình nhờ đưa thư hộ là một người đàn ông cao lớn, còn lại thì không biết gì hơn.

Giang Thanh Lưu cũng không làm khó thằng nhóc ấy thêm, xua xua tay thả cho đi. Đợi đến chiều, cuối cùng lại có thêm một thằng nhóc ăn xin nữa đến đưa thư, yêu cầu Giang Thanh Lưu phải một mình đến miếu Dược Vương ở thành Tây gặp mặt. Trên thư còn đặc biệt ghi rất rõ ràng, không được cho người khác đi theo.

Nhận được thư, người của Giang gia đều vô cùng do dự, tình hình hiện giờ của Giang Thanh Lưu, cả Chu thị, Giang Ân Thiên và cha hần Giang Lăng Hà đều rất rõ. Giang Lăng Hà và phu nhân là Lý thị cực kỳ lo lắng cho sự an nguy của con trai, suy cho cùng hiện giờ võ công của hần đã mất hết, một mình đi gặp mặt, đồng nghĩa với việc để mặc cho kẻ khác chém giết.

Ngay từ lần đầu tiên gửi thư hung thủ đã gửi kèm thêm một ngón tay, có thể thấy đây nhất định là một kẻ hung ác đến cực điểm, Trầm Bích sơn trang có thể nói là kẻ thù vô số. Lý thị lập tức đi tìm Chu thị, hai người bàn bạc cả nửa ngày trời, cảm thấy không thể vì một nàng dâu mà đánh đổi con trai được.

Giang Ân Thiên cũng thương lượng với các trưởng lão trong tộc rất lâu, tuy võ công của Giang Thanh Lưu đã mất hết, nhưng biểu hiện gần đây vẫn khiến người ta vô cùng hài lòng. Trong gia tộc đương nhiên không muốn để hần mạo hiểm.

Lúc mọi người đã bàn bạc xong xuôi, đến thư phòng tìm Giang Thanh Lưu, thì phát hiện trong phòng không một bóng người – Ngay cả Thôi Tuyết thì hầu theo bên cạnh cũng không biết hần đã rời đi lúc nào.

Giang Ân Thiên không nhiều lời, lập tức phái em trai của Giang Thanh Lưu là Giang Thanh Nhiên dẫn người đuổi theo đến miếu Dược Vương. Giang Thanh Nhiên tuy không được ôn trọng bằng anh trai mình, nhưng tình thế hiện giờ cũng hiểu được đại khái: “Thái nãi nãi, hung thủ rõ ràng muốn huynh trưởng đơn thương độc mã đi. Nếu chúng ta dẫn người đuổi theo, sợ rằng sẽ bắt lợi với chị dâu.”

Ánh mắt Giang Ân Thiên sắc nhọn: “Nếu hung thủ đã mất nhân tính như vậy, thì chị dâu cháu rơi vào tay bọn chúng, liệu có còn đường sống không?!”

Sắc mặt Giang Thanh Nhiên cứng đờ, Giang Ân Thiên lại nói tiếp: “Lần trước chuyện tên hái hoa tặc kia lên vào trong Trầm Bích sơn trang bắt cóc phụ nữ, đã khiến cả sơn trang phải muối mặt. Giờ. .... Thanh Lưu hay mềm lòng, cháu nên chia sẻ bớt ưu phiền với nó.”

Vào lúc ấy, Bạc Dã Cảnh Hành đang ngồi dưới cây mai trong tiểu viện, Khô Liên Từ đang bắt mạch cho nàng. Thị nữ Linh Âm đi tới thu thập phấn hoa, nên đã nói hết những chuyện xảy ra trong sơn trang cho nàng nghe. Khô Liên Từ phần nộ cực kỳ nói: “Tên Giang Ân Thiên làm vậy là muốn đẩy cô gái đó vào chỗ chết rồi còn gì! Giang Thanh Lưu nhất định đã nhìn ra được dụng tâm của ông ta, nên mới một mình đi trước. Nhưng võ công của hần đã bị phế, đơn thương độc mã đi như thế thì có tác dụng cái khi mẹ gì!”

Linh Âm vốn là một cô nhóc thông minh, sao lại không biết suy tính của Giang Ân Thiên. Nàng ta là nha hoàn của hồi môn của Đan Văn Thiên, đương nhiên sẽ lo nghĩ cho Đan Văn Thiên hơn. Biết được ngày thường Đan Văn Thiên có mối quan hệ rất tốt với vị Cảnh cô nương này, nên giờ mới nói bóng gió xa xôi xin được giúp đỡ. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn điềm nhiên ngồi dưới gốc cây, Khô Liên Từ cáu tiết nói: “Người còn ngồi đờ ra đây à! Mấy chục năm trước, chúng ta không đi ức hiếp ai thì kẻ khác đã phải căm tị trời đất rồi! Vậy mà giờ lại bị người ta cười lên đầu lên cổ!”

Bạc Dã Cảnh Hành vỗ tay trầm ngâm: “Thằng nhãi Giang Thanh Lưu này, không phải là kẻ lỗ mãng bốc đồng. Hần nhất quyết đi, chúng có đã có phương án dự phòng.”

Khổ Liên Từ gương đứng dậy: “Vậy chúng ta cứ khoanh tay đứng nhìn, để mặc chúng ức hiếp xi nhục sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành cười hi hi: “Nếu lão phu là bọn chúng, thì sẽ không chặt ngón tay. Vì bất kể là chặt ngón tay hay chặt đầu, thì cái giá phải trả đều như nhau.”

Khổ Liên Từ lại ngồi lại, ra hiệu bảo Linh Âm lui xuống trước, sau đó rót cho Bạc Dã Cảnh Hành nửa chén rượu: “Xin nghe theo sự dặn dò của cốc chủ.”

Bạc Dã Cảnh thoáng tư lự: “Lúc sáng lão phu đã quan sát ngón tay bị chặt đó rồi, gân mạch trên đó vẫn chưa co rút, có thể thấy nơi hai người đó bị nhốt, nhất định cách đây không xa.”

Sắc mặt Khổ Liên Từ thoáng rét lạnh, lại sốt ruột nói: “Người đừng vòng vo lấp lửng nữa, lòng dạ ta chẳng quanh co vòng vèo đến vậy đâu.”

Bạc Dã Cảnh Hành không mấy bận tâm: “Tề Đại biết tới qua ngón tay đó được đưa tới vào lúc nào, tuy thằng nhóc ăn xin không biết thân phận của hung thủ, nhưng chỉ ít cũng biết hướng đi tới của kẻ đó. Trong móng tay của ngón tay bị chặt có khá nhiều dấu tích của bùn đen, mạng nhện. Lốp bụi này cực kỳ nhỏ mịn. Vì thế nơi giam giữ Thủy Quỷ Tiêu và nàng dâu trẻ kia, nhất định là đã lâu rồi không có người ở, nên mới có một lớp bụi nhỏ mịn như thế.”

Hai mắt Khổ Liên Từ sáng lên, Bạc Dã Cảnh Hành thấy thế cười khê: “Chúng ta biết lộ trình, biết phương hướng, biết nơi ở của bọn họ có rất nhiều bụi bặm. Tóm lại không phải là nhầm mất tìm bừa.”

Khổ Liên Từ lập tức đứng bật dậy: “Thuộc hạ sẽ chuẩn bị ngựa cho cốc chủ!”.

Sau đó ông ta liền dắt Xuyên Hoa Điệp tới.

Bạc Dã Cảnh Hành cười lên lưng Xuyên Hoa Điệp. Buổi sáng Xuyên Hoa Điệp đã vâng lệnh điều tra nơi ở của thằng nhóc ăn xin, và hướng đi của kẻ nhờ thằng nhóc ấy đưa thư. Nên lúc ba người lên đường, cũng không coi là không có đầu mối nào. Lúc gần ra đến cửa, Khổ Liên Từ vẫn còn có phần không yên tâm: “Có cần mời lão già Phong Ảnh Kiếm Ma kia tới giúp một tay không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành cười như không cười: “Thì ra ngay cả một chút xiu lòng tin này với lão phu người cũng cũng không có.”

Khổ Liên Từ hừ lạnh một tiếng: “Là ta sợ cái đáng về mong manh bánh bèo này của người, ngay cả cầm binh khí cũng không xong.”

Tuy nói là vậy, nhưng ông ta cũng không nói thêm nữa.

Thằng nhóc ăn mày đứng ở trước sơn môn, trong tay còn cầm một xiên kẹo hồ lô – Xuyên Hoa Điệp sợ thằng bé không đợi nổi, nên đặc biệt dỡ dành cái miệng của nó. Thằng bé dẫn ba người đến chỗ đã gặp người đàn ông nọ, chỉ rõ phương hướng.

Vì thằng bé nắm rất rõ địa thế khu vực gần đây, nên vẫn đi trước dẫn đường. Bốn người đi cùng nhau, lúc đã đi được gần một canh giờ, Bạc Dã Cảnh Hành ra lệnh cho thằng bé dừng lại. Nàng không vội, vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa hỏi: “Bé con, đây là đâu?”.

Thằng bé ăn mày tuy quần áo tả tơi, nhưng lại rất nhanh nhẹn hoạt bát: “Gia gia, đây là ngã ba đường. Cứ đi thẳng về phía trước, chính là trấn Hạ Gia. Bên trái là con đường nhỏ dẫn lên núi Thất Túc. Bên phải là một khoảnh ruộng rất rộng, cứ đi thẳng sẽ là con đường dẫn đến Lạc Dương.”

Bạc Dã Cảnh Hành hơi hơi gật đầu: “Gần đây có căn nhà bỏ hoang nào, nhiều năm rồi không có người thường xuyên lui tới không?”.

Đôi mắt đen lay lay của thằng nhóc ăn xin sáng lấp lánh: “Gia gia, vậy chúng ta đi tới chỗ này, cháu biết một nơi, đi theo cháu.”

Bốn người bắt đầu quay lại, Xuyên Hoa Điệp nửa tin nửa ngờ: “Thằng bé này liệu có đáng tin không đấy!”.

Bạc Dã Cảnh Hành không cho là đúng: “Lẽ nào thế lực của Giang gia lại chỉ là nói chơi thôi sao? Đan Văn Thiên mắt tích, bọn họ nhất định đã âm thầm điều tra. Tên đó nhất định sẽ không giấu nàng dâu trẻ ở chốn thành thị ồn ào đâu. Còn những thôn làng xa xôi, tuy rằng nhìn có vẻ an toàn, nhưng trên thực tế lại còn nguy hiểm hơn – Thôn dân đã sống ở đó lâu, có hộ nào là không biết rõ lai lịch nguồn gốc của nhau. Đột nhiên có một người lạ chuyển đến, sẽ chỉ càng khiến người ta chú ý hơn mà thôi.”

Xuyên Hoa Điệp cười khan: “Cốc chủ nói thế, thì nhất định sẽ là như thế.”

Mấy người đi chưa được bao lâu, thì thằng nhóc ăn xin dừng lại, chỉ về phía một cái nóc nhà màu xám nằm thấp thoáng giữa rừng cây xanh nói: “Gia gia, chính là ở kia!”.

Khổ Liên Từ cũng có chút nghi ngờ: “Không phải nói không thể nhốt trong một thôn làng nào đó sao?”.

Thằng nhóc ăn xin ăn kẹo hồ lô đáp: “Cái thôn đó đã không có người ở từ lâu rồi. Mấy năm trước người trong thôn mắc chứng bệnh lạ, người thì chết, người thì bỏ trốn. Tiếc thật bao nhiêu là nhà mà lại để không. Bình thường ma quỷ nào loạn kinh lắm, nên không ai dám tới ở.”

Bạc Dã Cảnh Hành cho thằng bé ăn xin đi, Khổ Liên Từ đưa cho mỗi người một viên thuốc: “Ngậm cái này trong mồm, khử độc.” Kinh công của Xuyên Hoa Điệp vốn không phải dạng vừa, nên vừa thở Bạc Dã Cảnh Hành, vừa gợn tay kéo Khổ Liên Từ, mà vẫn lên xuống rất linh hoạt.

Hắn cũng là người dày dặn kinh nghiệm, sau khi vào được trong thôn, liền đi men theo những dấu chân ở trên đường – Nơi này có rất ít người lui tới, vì

thể những dấu chân này đương nhiên không phải tựưng mà xuất hiện. Chẳng bao lâu cả ba đã tới trước cửa một ngôi nhà lớn bỏ hoang.

Trong cái thôn này thì ngôi nhày ấy có thể coi là khá bề thế, chỉ đáng tiếc là hiện giờ bám đầy bụi đất, mạng nhện giăng khắp nơi. Bạc Dã Cảnh Hành và Khổ Liên Từ là hai cao nhân to gan lớn mật, nên trực tiếp xông thẳng vào từ cửa lớn.

Vì cả Đan Văn Thiên và Thủy Quỷ Tiêu đều không biết võ công, nên ở đây chỉ có hai gã đàn ông trông chừng. Hai gã đó đang mải mê chơi trò ném xúc xắc. Bạc Dã Cảnh Hành cười hì hì đứng trước cửa nói: “Đừng dừng lại, cứ chơi xong đi rồi nói.”

Hai gã đàn ông không chút nề tình, rút đao ra hét lên một tiếng, rồi lao tới.

Bọn chúng cũng có thể coi là những hảo thủ dùng đao, vung múa tít mù thanh đao chín khuyên vàng (1) uy dũng đầy mình. Nhưng khi thanh đao bỏ xuống chỉ còn cách người của Bạc Dã Cảnh Hành tầm hai thước, thì đột nhiên gãy nứt.

Hai gã mặt biến sắc, nhìn thật kỹ lại, mới phát hiện ra có một sợi tơ màu đỏ tươi mảnh nhỏ như một sợi tóc – Chỉ một món đồ đó thôi, không cần tốn nhiều sức lực đã cắt đứt được cả đao thép?!

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, mặt gã nào gã này đều vô cùng kinh hãi. Lập tức rút đao nhỏ ra, lại một lần nữa xông tới. Bạc Dã Cảnh Hành hưng phấn bùng bùng: “Thanh kiếm vô ảnh của bốn tọa, há lại chỉ để dùng để phanh thây cừu mổ bụng dê thôi sao.”

Xuyên Hoa Diệp hiểu ý, liền né hai gã đàn ông đó, đi vào từ phía sau của ngôi nhà. Hai gã đàn ông đương nhiên lao về phía Khổ Liên Từ. Khổ Liên Từ liền rút ra một cái khăn, phủ một cái đón gió, hai gã liền trợn trừng mắt, rồi nằm lăn ra đất.

Bên trong cũng toàn là bụi bặm, cỏ dại mọc um tùm, không hề có dấu chân. Xuyên Hoa Diệp không cần phải phán đoán nhiều, cứ đi theo dấu chân phía trước, rất nhanh đã tìm được đến trước một gian phòng ngủ.

Cửa chính được khóa chặt, cửa sổ cũng bị đóng dít gỗ chết cứng. Bạc Dã Cảnh Hành nhảy từ trên cổ hấn xuống, đứng bất động. Bè khóa mở cửa vốn dĩ là sở trường của Xuyên Hoa Diệp, nên hấn bước tới dùng một sợi dây vàng mảnh giấu trong tóc chọc ngoáy vài cái, khóa cửa được mở ra dễ dàng.

Bạc Dã Cảnh Hành chấp hai tay sau lưng, thông thả chậm rãi bước vào. Đan Văn Thiên vốn dĩ đang nhìn ra cửa vói về mặt đầy phòng bị, giờ phút này nhìn thấy người bước vào là bọn họ, còn tưởng bản thân đang nằm mơ. Qua một lúc lâu sau, nàng ta mới sực tỉnh lao bổ tới, ôm chặt lấy Bạc Dã Cảnh Hành: “Tiểu Cảnh. ....”

Bạc Dã Cảnh Hành nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng ta, trong phòng Thủy Quỷ Tiêu đang ngồi bệt dưới đất không hề nhúc nhích – Trên người hấn vẫn đang quần cái váy lót của Đan Văn Thiên, cử động một cái là để lộ cặp mông tròn xoe ngay.

“Eo. ....” Xuyên Hoa Diệp lượn lờ xung quanh hấn mấy vòng liền, y hệt như một chú chó nhìn thấy bánh bao, “đây là kiểu ăn vận mới mẻ gì thế này?!”.

Thủy Quỷ Tiêu tức giận trừng mắt lườm hấn: “Cởi quần áo ra cho ta!”.

Xuyên Hoa Diệp rất nhanh đã nhìn ra được manh mối, nên nào có chịu cởi quần áo ra cho hấn mặc. Hai người tranh cãi âm ỉ hồi lâu, cuối cùng Khổ Liên Từ nhìn ngứa mắt, bèn cởi áo choàng ngoài ra ném cho hấn. Thủy Quỷ Tiêu mặc vào như hóa tốc, sau đó mới đứng dậy: “Sur phu, cóc chủ.”

Khổ Liên Từ hừ lạnh: “Còn sợ chưa đủ mất mặt à?!”.

Thủy Quỷ Tiêu không dám nói nhiều, vội vàng đứng nghiêm sang một bên. Tuy Khổ Liên Từ không nói ra miệng, nhưng nhìn thấy vết thương trên bàn tay hấn, vẫn vút một lọ thuốc nhỏ cho. Thủy Quỷ Tiêu vừa cầm lấy cái bình, thì Đan Văn Thiên đã bước tới.

Nàng ta giúp hấn gỡ miếng vải băng bó trên tay trái xuống, máu trên miệng vết thương đã đông lại, nên rất khó dính thuốc bột. Đan Văn Thiên dường như không suy nghĩ gì nhiều, cánh môi hồng hơi mở ra, khẽ kháng ngậm miệng vết thương vào.

Đợi khi vết thương được xử lý sạch sẽ rồi, mới mở nắp bình thuốc nhỏ ra, rắc thuốc lên trên, sau đó lại băng lại cẩn thận. Ba người đứng bên cạnh đều là những kẻ có con mắt tinh đời, nên bầu không khí nhất thời trở nên có chút vi diệu.

Thủy Quỷ Tiêu rút tay lại: “Quay về trước đã, Giang gia nhất định đã sốt ruột lắm rồi.”

Đan Văn Thiên gật đầu.

Quay về son trang, đại bộ phận người trong trang đều đã đi theo Giang Thanh Lưu tới miếu Dược Vương, Giang Ân Thiên nhìn thấy Đan Văn Thiên, sắc mặt lại có vẻ không vui lắm. Cuối cùng vẫn là Chu thị đưa Đan Văn Thiên về phòng thay quần áo.

Đan Văn Thiên không có tâm cơ gì, nên thay đồ xong cũng đi ra ngay. Sau đó toàn bộ bầu không khí trong Trầm Bích son trang trở nên ngột ngạt – Sắc mặt của Chu thị cũng không có vẻ gì là vui mừng, lúc Đan Văn Thiên quay về, chỉ mặc có mỗi váy ngoài, sợ rằng khó giữ được trinh tiết rồi.”

Con dâu của Giang gia, không còn trinh bạch như vậy, thì còn ra thể thống gì nữa?!

Khuôn mặt Chu thị không chút thiện cảm, nói chuyện này với Giang Ân Thiên, ông ta sa sầm mặt, hồi lâu mới đột nhiên vút ra một câu lạnh lùng như băng: “Giang gia không thể có thứ con dâu thất tiết đó được.”

Suy cho cùng Chu thị cũng có chút cảm tình với Đan Văn Thiên, tuy rằng hiểu ý tứ trong lời nói, nhưng rất lâu cũng không thấy có phản ứng gì. Giang Ân Thiên quay sang nhìn bà: “Ta nói không đúng sao?”.

Chu thị trầm mặc. Giang Ân Thiên lại nói tiếp: “Thanh Lưu trẻ người non dạ, không hiểu đại cục đã đành. Lẽ nào bà cũng hồ đồ như thế? Đi đi, đuổi con bé về lại nhà mẹ đẻ đi.”

Lúc Chu thị bước vào phòng của Đan Văn Thiên, Đan Văn Thiên vừa mới tắm gội xong. Chu thị vẫy tay, một bà vú già tay nghề rất khá bưng một bát trà sâm tới: “Uống đi, để ổn định tinh thần.”

Đan Văn Thiên hành lễ tạ ơn, rồi bưng trà sâm lên từ từ uống cạn. Đột nhiên Chu thị thở dài một hơi nói: “Cháu ngoan, thân già này biết cháu ở Giang gia không vui về gì. Nhưng suốt hơn trăm năm nay, trong cái gia tộc này làm gì có ai dám vui về.”

Đan Văn Thiên không hiểu tại sao bà lại đột nhiên nói vậy, đang định hỏi, thì đột nhiên cảm thấy đầu óc trở nên nặng nề. “Thái nãi nãi. ....” nàng vươn tay về phía Chu thị, nhưng đột nhiên ngã ngất lên bàn.

Chu thị quay đầu đi hướng khác, lại phát tay. Sau lưng bà, có một người phụ nữ hơn sáu mươi tuổi bước đến, thuần thục dùng một lá vàng dát mỏng bịt kín mũi miệng của Đan Văn Thiên lại. Bên ngoài lập tức có người khiêng một cỗ quan tài đi vào. Chu thị đứng ở trước cửa sổ, từ đầu đến cuối tuyệt nhiên không hề quay đầu lại nhìn.

Qua một lúc lâu, người phụ nữ hơn sáu mươi tuổi ấy cuối cùng lại bước vào lần nữa: “Thái phu nhân, đã xử lý ổn thỏa rồi.”

Chu thị hít vào một hơi thật sâu, bàn tay nhăn nheo của người già quệt vội lệ vương trên khóe mắt, ánh mắt mờ đục: “Mộc Hương, người nói xem Thanh Lưu mãi chưa có con, có phải vì đó là báo ứng của Giang gia chúng ta không?”.

Bà vú già tên Mộc Hương nghe vậy, vội vàng cúi đầu bước ra: “Thái phu nhân đừng nghĩ thế, cơ nghiệp trăm năm của Giang gia, vốn dĩ là đóng góp của con cháu. Nếu như trời xanh có mắt, thì sẽ nhìn đến những hy sinh và tâm huyết của cả gia tộc.”

Đêm hôm ấy, lúc Giang Thanh Lưu trở về, chỉ biết được một tin rằng – Đan Văn Thiên tuần tiết tự sát. Bàn tay phải của hắn siết chặt thành nắm, sai bước xông thẳng đến chỗ ở của Giang Ân Thiên. Giang Ân Thiên đang nghị sự cùng các vị trưởng lão khác, thấy hắn bước vào, cũng chỉ thản nhiên hỏi: “Có việc gì mà hành sự lỗ mãng như vậy hả?”.

Giang Thanh Lưu cố gắng kìm nén: “Rốt cuộc Đan Văn Thiên đang ở đâu?”.

Sắc mặt Giang Ân Thiên hờ hững: “Hạ nhân không nói với cháu sao? Giờ ngọ sau khi trở về nhà, con bé đã tuần tiết ở trong phòng. Nữ tử trinh tiết như vậy, mới không hổ là cháu dâu của Giang gia ta.”

Tay phải của Giang Thanh Lưu vùng lên, nện một quyền xuống mặt bàn bằng gỗ lim. Cho dù nội lực vẫn chưa được khôi phục, nhưng cũng khiến mặt gỗ bay tung tóe. Giang Ân Thiên và hắn nhìn thẳng vào mắt nhau, đây là lần đầu tiên hắn không chịu nhượng bộ dù chỉ là một tấc: “Cháu hỏi người nãi nãi ấy đang ở đâu?”

Giang Ân Thiên khoát khoát tay, ra hiệu cho các vị trưởng lão khác lui xuống. Đợi cho đến khi tất cả đều đã rời đi rồi, cuối cùng ông ta mới đứng dậy: “Bất luận con bé đang ở đâu, thì cũng đều đã thành một cái xác rồi. Cháu định sẽ thế nào? Giết ta và thái nãi nãi của cháu, báo thù cho con bé?”.

Giang Thanh Lưu đứng nguyên tại chỗ, chỉ cảm thấy lồng ngực như đã bị đông cứng, luồng không khí hắn hít vào như ngàn mũi kim, từng mũi từng mũi đâm vào trái tim hắn. Giang Ân Thiên vỗ vỗ vai hắn: “Nam tử hán đại trượng phu, sợ gì không lấy được vợ? Rồi cuối cùng sẽ có một ngày cháu trưởng thành, ta và thái nãi nãi của cháu không còn sống được bao lâu nữa, anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường, cháu như thế này, sao có thể gánh vác được cả gia tộc.”

(Anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường: ý chỉ những người đàn ông bi lụy, quá coi trọng tình cảm mà đánh mất hết ý chí, bản lĩnh, tham vọng của bản thân.)

Bạn đang đọc truyện *Nợ Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.